

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Anti HERO

C.W. FARNSWORTH

Ucrainian PDF Kitap Arşiv - <https://rantey.org/>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Anti HERO

C.W. FARNSWORTH

ANTI-HERO

Telif Hakkı© 2025 C.W. Farnsworth

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Bu yayının, metin üretmek için üretken yapay zeka teknolojisini eğitmek amacıyla kullanılması kesinlikle yasaktır.

[C.W. Farnsworth LLC](#) tarafından

yayımlanmıştır Kapak tasarımı [Books](#)

[and Moods](#) tarafından yapılmıştır

Düzenleme [Unforeseen Editing](#)

tarafından yapılmıştır

[Judy's Proofreading](#) ve [Red Leaf Proofing](#) tarafından düzeltildi

YAZARIN NOTU

Anti-Kahraman tamamen bağımsız bir kitap olarak okunabilir. Ancak, tam olarak
Bu hikayede ortaya çıkan bazı yan karakterleri takdir etmek için önce *Sahte Tanrı'yı* okumanızı tavsiye ederim.

Bu kitap için içerik uyarılarına [buradan](#) ulaşabilirsiniz.

Umarım Kit ve Collins'i beğenirsiniz! İyi okumalar!

xx,
Charlotte

The Kensingtons

ELIZABETH

ARTHUR

SCARLETT
KENSINGTON

CRFW
KENSINGTON

OLIVER
KENSINGTON

HANNAH
KENSINGTON

gLiTMnETH
K 2'4SiBiC"rON

CHRISTOPHER
KENFiFNGTØN

5TiBAST3AN
K 1'95iENITION

FLORENCE
KENSINGTON

WR -iN
KENSINGTON

OYUN LİSTESİ

Hiçbir Şey Sana Zarar Vermeyecek Bebeğim| *Seksten Sonra Sigara*
Old Money| *Lana del Ray*
Look After You| *The Fray*
New York'a Hoş Geldiniz| *Taylor Swift*
Amerikan Parası| *BØRNS*
| **üzerinden** *Onur Ödülleri*
Karanlık Madde| *Andrew Belle*
I Dare You| *The xx*
Şimdi ve Sonra| *Sjowgren*
Everest Dağı| *Labrinth*
Parayı Almayın| *Tribünler*
Pillowtalk| *Zayn*

Spotify'da [BURADAN](#) dinleyebilirsiniz.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 1](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Ayrıca C.W. Farnsworth tarafından](#)

Kit

I çok fazla sorun yok.

En büyüğü mü? Kırk adım ötede duruyor, üzerinde mavi ya da gri ipek bir elbise var. Son on dakikamı kusursuz kumaşın hangi renk olduğunu düşünerek geçirdim ve hala birini seçemedim.

Kararsız bir insan değilim.

Collins Tate'in yanında hariç.

Onunla konuşuyorum -iyi, flört ediyorum-; gözlerini deviriyor ve uzaklaşıyor. Ben hiçbir şey söylemiyorum; o uzaklaşıyor. *Uzaklaşma* kısmından kaçınmaya çalışıyorum, bu yüzden onun yanında nasıl davranacağım konusundaki ikilemim açık.

Burada ne işi var? Lili'den son duyduğumda, üniversitedeki eski oda arkadaşı bir erkek arkadaşıyla Chicago'da yaşıyordu. Ama kız kardeşim Collins'e olan ilgimi uzun zaman önce fark etti, bu yüzden bana bir konuda kızdığında arkadaşı hakkında ayrıntı vermekte cimri davranıyor. Lili bana çok kızdığı için bir süredir haber alamıyorum.

"Sence de öyle değil mi, Christopher?"

"Mmhmm," diye mırıldanıyorum, sonra Joseph Thorne'un daha ayrıntılı bir yanıt beklememesi için bir yudum viski yutuyorum. Pahalı alkol dilimi ıslatıyor ve boğazımda dumanlı bir iz bırakıyor, ama zengin tadı zar zor fark ediyorum.

Neyi kabul ettiğimi kim bilebilir? Ve gerçekten umurumda değil. Bu konuşmanın bir önemi yok. Joseph sadece benimle görünmek istiyor, böylece daha sonra yakın bir ilişkimiz olduğu için övünebilir.

Bakışlarım mavi-gri elbiseli kızıla dönüyor. Collins'in saçları aslında kıvılcık değil. Daha çok kumral, sıcak kahverengi, kıvılcık ya da

Maun. Işığa göre renk değiştirir. Bakır, doğrudan güneş ışığı altında.

Saçının tonunu düşünerek bir saniye bile geçirdiğimi itiraf etseydim, söz konusu kadının yüzüme güleceğinden eminim. Collins ilk tanıştığımızda beni Lili'nin sinir bozucu küçük kardeşi olarak sınıflandırdı ve o zamandan beri bu algıyı değiştirmek için yaptığım ya da söylediğim hiçbir şey bir fark yaratmış gibi görünmüyor. Çabasızlıktan da değil.

Viskimin kalanını boşaltıyorum ve Thorne'un omzuna vurarak cümlesini yarıda kesiyorum. "Bir içkiye daha ihtiyacım var. Biraz nakit ödünç alabilir miyim?"

Joseph bana göz kırpmıyor. Ağzı açık, söylemek üzere olduğu şeye takılıp kalmış. Yavaşça bir kez daha göz kırptı. Gözleri düz kahverengi, otelin balo salonunun duvarlarını kaplayan eski ahşap panellere benzer bir tonda.

"Oh, uh ... um ..." Thorne birkaç saniye bocaladıktan sonra etrafına bakınır ve aceleyle bir garsona işaret eder. Joseph bardağını gümüş tepsiye koyar ve cüzdanını bulmak için ceplerini karıştırır. Çok dikkatli bir şekilde bir yüzlük çıkardı.

Tüm bu dayanılmaz uzun süreç boyunca yüzümde kibar bir gülümsemeyi sabit tutuyorum.

"Sanırım açık bar?" Odadaki en varlıklı kişi olan bana hesabı uzatırken Joseph'in alnında ter parıldıyor.

"Biliyorum," diye neşeyle onayladım. "Seninle konuşmak güzeldi."

Joseph tekrar göz kırpmıyor, bu hareket bana uykulu bir baykuşu hatırlatıyor, sonra dönüp balo salonunun karşı köşesinde kurulmuş olan bara doğru ilerliyorum. Biraz şansla gecenin geri kalanında ondan uzak durabilirim.

"Sonra konuşuruz, Chris!" Joseph ben duymadan önce sesleniyor ve son kelimeyi en yüksek sesle bağırarak söylüyor. Sahte samimiyetimizin reklamını yapmaya çalıştığına şüphe yok.

Yumruğum sıkılıyor, yepyeni banknotu avucumun içinde buruşturuyorum.

Gerçekten şaka yapıyor. Bana Chris denmesinden *nefret ediyorum*. Beni tanıyan herkes bunun farkındadır ve bana Kit der.

"Macallan. Neat," barmene rica ediyorum - daha önce bana ve Joseph'e hizmet eden aynı sarkık saçlı adam - derme çatma barın arkasındaki çeşitli şişelerden birinden içkimi doldurmak için döndüğünde, içinde sadece onluk olan bahşiş kavanozuna buruşuk yüzlüğü tıktırıyorum.

"Thorne'a ne yaptın?" Flynn Parks -en iyi arkadaşım- yanımda beliriyor. Joseph'i bıraktığım yere doğru baktı, yüzünde bir eğlence ifadesi vardı. "Her zamankinden daha... kafası karışık görünüyor."

"Ondan bir iyilik istedim."

"Bu kadar yeter. Ne için?" Flynn soruyor.

Dirseğimi tezgâha dayıyorum, kokteyl peçetesi yığınının kıl payı kaçırıyorum, böylece sol tarafa daha az bakabiliyorum. "Robin Hood'u oynamak için."

Flynn başını bir kez sallar. "İyi ki geldin. Bu partinin sıkıcı olabileceğinden endişeleniyordum."

"Sıkıcı," diye cevap veriyorum.

Flynn beni bu gece gelmeye ikna etti çünkü burada resepsiyonda çalışan bir yaz kaçamağıyla son bir boğuşma yaşamak istiyordu. Collins'i görene kadar, kabul ettiğim için pişmanlık duyuyordum.

Bu sadece yazın sonu değil; özgürlüğümün son hafta sonu. Pazartesi günü Kensington Consolidated'da çalışmaya başlıyorum. Ben şirketin en yeni çalışanıyım... ve gelecekteki CEO'suyum. Dramatik olmak istemem ama benim bildiğim hayat -sorumluluğu hafif, eğlencesi ağır- sona ermek üzere.

"İçkiniz, efendim."

Barmene teşekkür ediyorum, sonra diğer tarafımda beliren sarışın kadına servis yapmaya devam ediyor. Bir Aperol spritz sipariş ediyor, sonra da pervasızca benimle göz göze gelmeye başlıyor.

Sekste iyiyimdir. Pek çok kadınla yattım ve her biri bana övgüler yağdırdı -daha doğrusu çılgınlıklar attı-. Ve son zamanlarda, bayatlamış hissettim. Boş ve tahmin edilebilir. Flört ediyoruz. Ona bir içki ısmarladım. Daha fazla flört ettik. Ciddi bir şey aramadığımı söyledim, o da kabul etti. Seviştik. Numaramı istedi. Ciddi bir şey aramadığımı tekrarladım. Son. Mutlu son.

Ve bu aşka inanmadığım için değil.

İnandığım için.

Dirseğim tezgahımdan düştü. "Perry'yi gördüm mü?" Flynn'e kayıtsızca soruyorum.

İç çekiyor. "Kahretsin. Evet. Bir merhaba demeliyim. Gelmek ister misin? Bunu katlanılabilir bir şekilde garipleştirmek için?"

"Bir kız arkadaştan daha muhtaçsın," diyorum ve bardan uzaklaşıyorum.

Sola, Perry'nin durduğu yüksek masaya doğru açı yaparken Flynn homurdanıyor. Odanın her tarafına dağılmışlar, böylece insanlar bir yere yerleşebiliyor.

içecekler ve dağıtılan parmak yiyecekleri yiyin.

"Sen nereden biliyorsun, Kensington?"

"Kensington Consolidated'ın yeni bir himayeci aramak zorunda kalacağını bilmek için Empire State Binası'ndan atlamama gerek yok."

Çok aramalarına gerek yok. Kurulun yarısı kardeşim Sebastian'ı tercih ederdi zaten.

En iyi arkadaşım kıkırdıyor. "Bağlılığı ölüm cezasına benzettiğini duymasınlar dostum. Havayı bozabilir."

"Kadınlar hakkında öğrenmen gereken çok şey var."

Bazıları hiç ciddi bir ilişki yaşamadığım *için* gözlerini bana dikmiş durumda. Beni değiştirdiğini, evcilleştirdiğini iddia edebilecek kişi olmak istiyorlar. Ve denemelerine izin vermekten çok şey kazanıyorum.

Flynn sırtıyor. "Kız kardeşin öyle demedi."

Homurdanıyorum. Arkadaşlarımın çoğu bir noktada kız kardeşime asıldı ama ben hiç müdahale etmedim. *İkiyüzlülüğu*n tanımını biliyorum. Ve şimdi ...

"Dükü senin kelleni uçurabilir, Parks. Tarihsel olarak, göletin öbür tarafında cezayı oldukça ciddiye alırlar."

"Gerçekten şu Marlborough denen adamla mı birlikte?" "Sanırım öyle."

Lili'nin çoğu zaman gerçekten ne düşündüğünü söylemek zor. O da benim ve Bash gibi mahremiyetin Kensington'lara doğal olarak tanınan bir ayrıcalık olmadığını öğrendi. Bu, devriye gezmeniz ve korumanız gereken bir sınır çizgisi. Ve konu kız kardeşimin aşk hayatı olduğunda, detayları sormak gibi bir alışkanlığım yok. Ama Charlie Marlborough ile aralarında *bir şeyler* var. Şirketin yıllık galasında geçirdiği kazadan sonra onu istedi, o kadar yıkılmış görünüyordu ki, eğer o da aynı derecede yıkılmış görünmeseydi, unvanı olsun ya da olmasın, İngiliz'e siktir olup gitmesini söyledim. Ve Lili'nin iş için İrlanda'da olması gerekiyordu ama dün Londra'da bir fotoğraf paylaştı. Charlie İngiltere'de yaşıyor ve bunun bir tesadüf olduğundan şüpheliyim.

"Perry'nin burada ne işi var?" Odayı geçmeye devam ederken soruyorum.

"New York'a taşındı," diye yanıtlıyor Flynn. "Hukuk faköltesinden sonra bir yıl katiplik yaptı ve önümüzdeki hafta şehir merkezinde bir firmada işe başlıyor."

"Hangi firma?"

"Bilmiyorum. Ona sor. Muhtemelen sizi müvekkili olarak kaydetmeye çalışacaktır." "Benim bir avukatım var."

Aslında avukatlar. Halkın aileme duyduğu hayranlık, insanların bizi dava etmeye, haraç almaya veya şantaj yapmaya çalışmasını engellemiyor.

Perry ona doğru gittiğimizi fark ediyor ve el sallıyor. Sessiz bir alkışla kadehimi kaldırıyorum.

Flynn nefesinin altında inliyor. "Sakın oraya vardığımızda beni ekmeye kalkma! Kuzenlerinle takılıyorum."

"Wren'le takılmam için bana *yalvarıyorsun*." "Yok artık. O-"

"Off-fucking-limits," diye bitiriyorum onun için.

Flynn gözlerini devirir. "Uh-huh. New York'taki her erkeği korkutmada iyi şanslar."

Ben cevap veremedim Perry'ye ulaştık.

Kimseyi korkutmak zorunda kalmayacağım. Wren kendi başının çaresine bakabilir. Ama onun ve Rory'nin bir erkek kardeşi olmadığı için, kötü haber olduğunu bildiğim herkesi uyarma sorumluluğu hissediyorum. Flynn harika bir en iyi arkadaş olabilir ama bağlılık konusunda benim kadar tecrübesi yok.

"Flynn!" Perry kuzenini neşeyle selamlıyor. "Christopher!"

Ama parmak eklemlerinin bardağın etrafında nasıl beyazlaştığını fark ettim. İçindekiler tamamen berrak, bu da düz votka ya da su içtiğini gösteriyor. Önceki etkileşimlerimize dayanarak, ikincisi üzerine bahse girerdim.

"Seni gördüğüme sevindim dostum." Bardağımı özel yapım bardak altlığına koydum ve Perry'nin elini sıktım.

Hoşbeş tamamlanır tamamlanmaz, Flynn'in kuzeniyle yaptığı yapmacık sohbeti duymazdan gelerek etrafıma bakıyorum. Flynn muhtemelen daha sonra destek eksikliğimden yakınacak ama Perry'den hoşlanmamasının Perry'nin kendisiyle pek ilgisi yok. Flynn'in ailesinin baba tarafına duyduğu kızgınlıktan kaynaklanıyor.

Gerçekten, en iyi arkadaşıma bir iyilik yapıyorum, onu eski şikayetlerini geride bırakmaya ve kuzeni hakkında kendi sonuçlarını oluşturmaya teşvik ediyorum.

Sonunda.

Tuvaletlere giden açıklığa odaklanırken çenem geriliyor. Gergin kaslarımı gevşemeye zorluyorum. Gözlerimin olmak istedikleri yerde sabit kalmalarına izin vermek yerine dolaşmalarını sağlıyorum.

Odayı tembelce gözden geçirmeyi tamamlar tamamlamaz dikkatim tekrar ona yöneliyor. Bu sefer o bana bakıyor.

Bakışlarımız çarpıştığında Collins yön değiştirmeyi düşünüyor. İlk kaçınma dürtüsünün yerini kararlılık almadan önce yüzünde beliren dürtüyü izliyorum.

İşte benim kızım.

Şey, *benim* kızım değil. Ama benim ... bir şeyim.

Adımları düz bir şekilde bu yöne doğru devam ederken, beklenti kalp atışlarımı düzensiz bir staccatoya doğru hızlandırıyor.

Çok fazla sorunum yok.

Ancak Collins Tate, yüzlercesiyle uğraşıyor olsaydım bile en sevdiğim ikilem olurdu.

Masaya ulaştığında yüzünde bir şaşkınlık yok, sadece teslimiyet var - bu da beni daha önce fark ettiği ve şu ana kadar etkileşimde bulunmamamızın onun açısından kasıtlı olduğu anlamına geliyor.

Collins, Perry'ye özür dilercesine gülümseyerek, "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diyor. "Sıra vardı."

"Sorun değil. Şampanyanız siz yokken kaçmaya çalışmadı." Kendi ezik şakasına sırıtıyor.

Yüzünde isteksizce etkilenmiş bir ifade olan Flynn'e bakıyorum. Perry yakışıklı bir adam sanırım ama daha önce bir kadınla flört ettiğini hiç görmemiştim. Flynn'in de gördüğünden şüpheliyim.

Çenem tekrar geriliyor. Tamamen hareketsizim, dış görünüşüm sakın ama tamamen gerginim. Bloкта durmuş, başlangıç tabancasının ateşlenmesini bekleyen bir koşucu gibi. Kan dolaşımım saf adrenalinle dolup taşıyor.

"Selam. Ben Flynn."

Flynn kendini Collins'e tanıtırken hiçbir şey söylemiyorum. Daha önce tanışmışlardı -Lili mezun oldukları yıl Collins'i büyükannemin meşhur Dört Temmuz partisine davet etmişti- ama Flynn'in hatırlamamasına şaşırmadım. Büyükannemin yıllık partisi sırasında genellikle daha az havalı bir parti veriyorum, bu da tatilin net bir şekilde hatırlanmasına elverişli değil.

"Collins. Tanıştığımıza memnun oldum."

Gözümün önünde el sıkışıyorlar ama sonrasında bana doğru bakan tek kişi Flynn oluyor. Kendimi tanıtmamı bekliyor.

Ben de bekliyorum ama onu değil. Elbisesinin mavi olduğuna karar verdim.

Flynn, "Bir dahaki sefere spa'nın yanındaki tuvaletleri kullanın," diyerek kısa bir arayı dolduruyor. "Oraları pek kimse bilmez. Yerel bir sır." Komplocu bir tavırla göz kırptıyor.

Flynn de benim gibi daha önce burada birçok davete katılmıştı. Hamptons'ın en seçkin partileri bu otelde ya da Atlantic Crest Country Club'da düzenlenir.

"Bildığım iyi oldu. Teşekkürler." Collins uzun, narin parmaklarıyla şampanya kadehini kaldırır.

Onu daha önce çalarken hiç görmedim ama piyanonun başına oturduğunu çok kolay hayal edebiliyorum. Basacağı notaların kafamda yankılandığını duyabiliyorum.

Sonra düşüncelerim değişiyor. O ellerin fildişi tuşlardan kaydığını hayal ediyorum. Göğsümden aşağı iniyor, sikimi yumrukluyor. Omurgamdan aşağıya ani bir sıcaklık cızırtısı yayılıyor ve bunu uzun bir viski yudumuyla bastırmaya çalışıyorum. Etkisi daha çok için için yanan közlerin üzerine benzin dökmek gibi oluyor çünkü beni hâlâ kasıtlı olarak görmezden geliyor.

"Hamptons'a ilk ziyaretiniz mi?"

Soruyu soran Flynn'di ama Collins cevap verirken ona değil bana bakıyor: "Hayır, buraya daha önce de geldim."

Bakışlarını tutup bekliyorum. Birkaç saniyeliğine dünya nüfusu ikiye inmiş gibi hissediyorum.

"Merhaba Kit." diye eklemeyen önce bir kez yutkunuyor.

Ben ona sırtırken memnuniyet adrenalini karıştırıyor. "Hey. Güzel balo elbisesi, Monty."

Collins dudaklarını büzüyor. Ona yaptığım tek bir iltifatı bile üstü kapalı bir hakaretten başka bir şey olarak algılamadı. Belki de lakabıma kızmıştır. "Teşekkür ederim. Bu takım seni *neredeyse* bir yetişkin gibi gösteriyor."

Gülümsemem genişliyor. "Mükemmel. Terzime bu geceki kıyafet kuralının *büyümüş* bir *ergen*."

Collins Tate'i en son Flynn ile aynı zamanda gördüm. İki yıldan biraz fazla bir süre önce ve buradan yaklaşık beş mil uzakta, dedemlerin Hamptons'daki malikanesinde.

Collins partiye vardığında aptalca bir tartışmaya girdim ve sonunda bana aşırı büyümüş bir ergen dedi ve çekip gitti. Yanlış bir tanımlama değildi, hatta yersiz bir tanımlama da değildi ama beni *gerçekten* bir erkek olarak görmesini istediğim tek kadından gelmesi hoş değildi.

Ne yazık ki, onun yanında ergenliğe geri dönüyorum. Ya da daha kötüsü. Oyun parkında güzel bir kıza sataşan bir çocuk, çünkü onun dikkatini başka nasıl çekeceğini bilmiyor.

"Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Flynn merak ediyor, kaşları belirgin bir şaşkınlıkla kırışıyor.

Sosyal çevrelerimiz o kadar örtüşüyor ki aslında aynı alan. Çocukluğunuzdan beri en iyi arkadaş olmanın yan etkisi.

"Ablasıyla arkadaşız," diye cevap veriyor Collins benden önce.

Yaşlılığa yaptığı vurguyu fark etmemek mümkün değil. Ayrıca gereksiz. Benim sadece bir kız kardeşim var. Ama özellikle bu sıfatı seçmesine şaşırmadım. Collins doğum günlerimizi ayıran on sekiz ayın bir olgunluk dönemi olduğunu düşünmeye bayılıyor. Dürüst olmak gerekirse, beni nadiren sorumlu bir yetişkin gibi davranırken gördü.

Çoğu kadın benim kayıtsızlığımı çekici bulur.

Flynn parmaklarını şıklatıyor ve sonra haykırıyor, "Oh, *doğru!* Sen sosisli kızsın!"

"Neyim ben?" Collins hoşgörülü bir şekilde gülümsüyor ama parmaklarının şampanya kadehinin sapını sıkması kızgınlığını ele veriyor. İnce bardak kırılabilir gibi görünüyor, bu yüzden öfke daha doğru olabilir.

Collins'le son konuştuğumuzda tartıştığım konuyu unutmadım ama keşke Flynn'in alkol amnezisi daha uzun sürseydi.

"Sen Kit'le sosisli sandviç konusunda tartışan kızsın," diye devam ediyor en iyi arkadaşım sırtarak. "Aslında oldukça etkileyici. Kensington'ın *pek çok* hatasına rağmen, çok iyi bir tartışmacıdır."

"İltifatınız için teşekkür ederim." Collins hâlâ gülümsüyor ve bu hâlâ sahte bir gülümseme. "Ama bunu hatırlamıyorum." Tek bir teli bile yerinde olmamasına rağmen saçını düzeltiyor.

Yalancı, dilimin ucunda hazır bekliyor. Hatırladığından eminim ve bütün gece burada dursak da bunu asla kabul etmeyeceğinden de aynı derecede eminim. *İnatçı*, onu tanımlamak için kullanacağım üçüncü kelime, *yıkıcı güzellikten* hemen sonra.

Bardağımdaki kehribar rengi içkiyi çalkalıyor, viskinin kenarlardan yukarı sıçrayıp aşağı damlamasını izliyorum. "Rüzgârlı Chicago seni ta Doğu Yakası'na mı savurdu Collins?"

"Onun gibi bir şey." Öfkeli merakıma verdiği bu belirsiz yanıtın sonra gözlerini kaçırıyor, muhtemelen benimle konuşmaya devam etmekten kaçmak için bir yol arıyor.

Collins Tate bir erkeğin özgüveni için cehennemdir. İyi ki yedekte bir sürü var.

"Chicago'da yaşadığını bilmiyordum!"

Ben Perry'nin varlığını unuttum ama o Collins'i unutmamış.

"Hukuk fakültesi için Northwestern'e gittim.

Harika bir şehir, Chicago."

Collins başını sallar. "Öyle."

Onun anlaşma o daha fazla gerçekçi daha
içeren herhangi bir gerçek inanç.

"Yine de ikiniz de şu anda New York'tasınız," diyorum. "Demek ki Chicago o kadar da harika değil."

Collins ters ters bakıyor.

Sırıtıyorum, bir yudum daha almak için bardağımı yavaşça kaldırırken göz teması kuruyorum. "Kit! Nasılsın?"

Döndüğümde Lili'nin çocukluk arkadaşlarından biri olan Fran'in yaklaştığını görüyorum. "Selam Fran," diye selam veriyorum ve ona çabucak sarılıyorum.

Fran aileden biri gibi. Lili sonsuza kadar aynı çekirdek arkadaş grubuna sahip oldu, bu yüzden ailemin katıldığı her etkinlikte onların bir kombinasyonunu görerek büyüdüm. Hepsi de insanların erişmek için can attığı zengin ve ışıltılı dünyanın bir parçası.

Pazularımı sıkıyor. "Vay be. Birileri spor yapmış. Bahse girerim mayoyla takım elbise giymekten bile daha iyi görünüyorsunuzdur. Bu yıl Kırmızı, Beyaz ve Mavi partisini kaçırdığım için çok kızgınım."

Kıkırdıyorum. "Evet, kaçırdın."

Flynn, "Gerçekten kaçırdık," diye ekliyor. "Kit bu yıl kendini aştı."

Birden fazla çift göz üzerimde, ama yine de onun ekstra ağırlığını hissedebiliyorum.

Fran de Flynn'e sarılır, sonra Collins'e bakar. "Merhaba! Çok tanıdık geliyorsun.

Daha önce tanışmış mıydık?"

Collins başını sallar. "Sanırım birkaç yıl önce. Lili beni mezuniyet partisine davet etmişti. Columbia'ya transfer olmadan önce Yale'de beraberdik."

Fran coşkuyla başını sallar. "Bu o olmalı! Ben Fran. Lili ve ben o zamandan beri arkadaşız..." Bana bakıyor. "Sen doğmadan önceydi sanırım?"

Omuz silkiyorum. "Varoluşumdan öncesini hatırlayıp hatırlamadığımı mı soruyorsun?"

"İyi noktaya değindin." Fran, Collins'e yeniden odaklanmadan önce kıkırdıyor. "Her neyse, seni tekrar görmek güzel."

"Seni tekrar görmek güzel," diye yankılanıyor Collins. Gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor.

Bu odada rahatsız. Collins bu dünyada büyümedi. Bu dünyaya katılmaya da niyetli değil, bu da bu geceki varlığını özellikle garip kılıyor.

Fran kendini Perry'ye tanıtıyor, sonra bana doğru dönüyor. "Tripp ve Jasper burada. Gelip merhaba deyin." Elimi tutuyor ve yanıt beklemeden beni odanın ortasına, Lili'nin arkadaşlarının durduğu yere doğru çekiyor.

Fran'in beni masadan uzaklaştırmasına izin verdim. Flynn kendi başının çaresine bakabilir. Ve Collins'e *birinin* benim arkadaşlığımı eğlenceli bulduğunu göstermekten zarar gelmez. Bu kişinin ablamın arkadaşlarından biri olması da işin bonusu.

Collins Tate'in benim hakkımdaki düşünceleri, birbirimizi son gördüğümüzden bu yana geçen iki yılda hiç değişmemiş. Büyük ihtimalle de hiç değişmeyecek. Muhtemelen büyüyüp bunu kabullenmeliyim. Tanıştığım iki erkek arkadaşı da sıkıcıydı. Onun tipi ağırbaşlı, akılda kalıcı olmayan ve uyumlu erkekler gibi görünüyor.

Ben mi? Ben daha çok anti kahramanım.

Collins

Murphy Yasası'nın adının Collins Yasası olarak değiştirilmesi gerektiğine karar verdim. Bu gece, ters gidebilecek her şey ters gitti. Akşam başından sonuna kadar tam bir başarısızlık oldu.

İleriye doğru attığım her adım serçe parmağımda oluşan ağırlı kabarcığı daha da kötüleştiriyor.
ayak parmağı.

İyi bağlantıları olan birkaç konukla yapılan küçük sohbetler sıfır işle sonuçlandı
Bu yüzden görünürde hiçbir gelir akışı olmadan şehre pahalı bir geri dönüş yolculuğuyla karşı karşıyayım.

Buraya aitmişim gibi görünmek için paraya kıyıp aldığım ipek elbise muhtemelen mahvoldu. Sarışın bir kadın Aperol spritz'ini üzerime döktü ve göğüslerimin hemen altında yapışkan, belirgin bir leke oluştu. Sarışın, topuklu ayakkabılarının üzerinde sendeleyerek uzaklaşmadan önce *nereye gittiğine dikkat et* gibi sivri bir tonla kibirli bir özür diledi. *Bana* çarpmıştı.

Bir yıl önceki ben -bir ay önceki ben- kuru temizlemenin parasını ödemesini isterdim. Altı inçlik topuklarının kırmızı tabanları bunu karşılayabileceğini gösteriyordu.

Ancak bu geceki ben, sahte gülümseme yüzünden yanakları ağrıyan yorgun halimle, bunu başka bir felaket yaşanmadan önce gitmem için bir işaret olarak algıladım.

Ve bu boktan dondurmanın üstündeki lanet kiraz? Yeni bir mahalle barı bulmam gerekecek. Brooklyn'deki dairemin iki blok aşağısındaki bara eleman arayıp aramadıklarını öğrenmek için gittiğimde - spoiler uyarısı: tam kadro çalışıyorlardı - bu etkinliğe gelmemi tavsiye eden kişi barmen oldu. Hamptons partilerinin sıkılmışlar, iyi bağlantıları olanlar ve zenginlerle dolu olduğunu söyledi. Ama görünüşe göre *işe alım* yokmuş.

"Monty! Monty!"

Sesini anında tanıdığımında omuzlarım dikleşti. Bana o saçma takma isimle hitap etmekte ısrar etmeseydi bile o olduğunu anlardım.

Yürümeye devam ediyorum. Kit Kensington şu anda yüzleşmek isteyeceğim son kişi. Onun buradaki varlığı bu gecenin felaketleri listesinin başında geliyor.

Hayran kalabalığının arasından ayrıldığımı fark etmesi şaşırtıcı. Arkamdan ayak sesleri geliyor, yaklaşıyor.

"Git buradan, Chris," diyorum arkamı dönmeden.

Kit kendisine Chris denmesinden *nefret eder*.

Bir daha seslenmedi, ben de başarıyla kaçtığımı düşündüm.

Ama sonra, balo salonunun kapısından çıkıp lobiye girer girmez, sıcak bir el üst koluma dolanıyor ve beni sola doğru çekiyor.

Kit'in nasırlı avuç içi ve parmakları pazumun tamamını sarıyor. Banka hesabında milyarlarla doğan birinden beklediğimden daha sert bir cilt. Hiçbir şey için çalışmak *zorunda kalmamış*.

Kit'le muhtemelen son konuşmamdan beri hissetmediğim kadar sinirli bir şekilde ona doğru dönüyorum. Derimin altında acımasız bir kıymık gibi kıvrılma gibi sinir bozucu bir yeteneği var. Acı verici değil ama sinir bozucu. Görmezden gelmek imkansız.

Daha önce yaptığım üç ayrı konuşma, Kit'in bu gece orada olduğunu fark eden biri tarafından kesildi, bu yüzden konuşacak kimsesi olmadığı için beni takip etmediğini biliyorum.

"Bırak beni," diyorum eli düşmeyince.

Utanc verici bir şekilde, sesim son hecede titriyor. Ses tonumdaki zehirle birleşen bu çatlak-isterik kadın girişi!- çoğu erkeğin geri adım atması için yeterli olurdu.

Kit Kensington çoğu erkek gibi değil.

Ve o bir erkek, isteksizce kabul ediyorum. O Lili'nin *küçük* kardeşi ve ben ona bir çocuk gibi davranmaya çalışıyorum ama o büyümüş bir ergen gibi görünmüyor. Özel dikim takım elbise giyen bir fanteziye benziyor. Ve sesi de bir çocuk gibi değil. Derin baritonu en az geri kalanı kadar çekici, zorlayıcı ve hükmedici. Gevrek kadife gibi.

Ayak parmaklarımı sıkıştıran topuklar sayesinde omuzlarıyla göz hizasındayım. İki yıl önce bu kadar geniş görünmüyorlardı. Lili'nin arkadaşı onun etkileyici bir forma sahip olduğu konusunda haklıydı. Kit yelken açmayı seviyor ve muhtemelen üstsüz yelken açıyor ve-

Hay aksi. Sanırım onu kontrol ediyorum.

"Neden-oh gibi kokuyorsun."

Kit bakışlarımın yönüne değil, elbisemdeki lekeye odaklanmış durumda, bu da beni rahatlatıyor. Lekeyi gözden kaçırmak zor; birkaç santim genişliğinde ve üzerine sıçradığı kumaştan birkaç ton daha koyu. Bir dahaki sefere birikim hesabımda büyük bir çentik açacak bir elbise aldığımda, siyah olacak. Klasik ve dayanıklı.

Hâlâ bırakmadığı için kolumu tuttuğu yerden çekip kurtarıyorum. "Güle güle, Kit."

Lobide döner kapıya doğru aceleyle ilerlerken o da bana kolayca ayak uyduruyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Evim," diye cevap verdim. "Chicago mu?"

"Hayır. Birkaç hafta önce New York'a taşındım."

Anında, bilmesine gerek olmayan ayrıntıları aceleyle itiraf ettiğim için pişman oldum.

Kit'in bu gece burada olabileceği hiç aklıma gelmedi ve onun katılacağını bilmek beni gelmekten alıkoyardı. Lili'ye şehirde olduğumu söylemedim. Kit'ten kız kardeşine benimle görüştüğünden bahsetmemesini istemek sadece onun yersiz ilgisini çekecektir.

Adres değişikliğim hakkında daha fazla açıklama istemeyerek beni şaşırtıyor. "Elbisenin mahvolmasını istemiyorsan gitmeden önce o lekeyi durulamalısın."

Yok artık, sanırım.

"Kadın kıyafetleri hakkında çok şey biliyorsun, değil mi?" Ben de öyle dedim. "Çıkarmak hakkında mı? Evet."

Alay ediyorum ve daha hızlı topallıyorum.

Kit konuşmaya devam ederken ondan bir santim bile geri kalmıyor. "Annem kıyafet tasarlar, Monty. Ve Lili'yi tanıyorsun. En iyi çabalarım rağmen bazı bilgiler edindim. Mesela bir leke kumaşın, özellikle de *ipeğin* üzerinde ne kadar uzun süre kalırsa, çıkarılması o kadar zor olur."

"Ne yapmam gerekiyor?" Şak diye söyledim. "Kadınlar tuvaletine soyunmaya mı gideceksin? Üzerimi değiştirecek başka bir şeyim yok, olsa bile-"

Konuşmayı kesiyorum. Kit'in az önce avucuma bastırıldığı plastik dikdörtgene bakıyorum. Parmakları benimkilerin etrafında kıvrılıp yumruğumu kapatıyor ve sanki bir çift elektrikli raket göğsüme bastırılmış gibi hissediyorum.

"Üst katta bir süitim var," diyor bana, yaşadığım kalp krizinden habersiz. "Temizlenmek için orayı kullanabilirsin."

Bu gece ikinci kez, geri çekiliyorum. Neden bana dokunmaya devam ediyor? Kişisel alan diye bir şey duymadı mı?

"*Tabii ki biliyorsun,*" diye takılıyorum.

Hamptons'ın en seçkin otelindeyiz, tam kıyı şeridinde, kıskanılacak olanaklara sahip. Ailesinin ve büyükanne ve büyükbabasının yakınlarda malikaneleri var ama onun üst katta bir *süiti* var. Muhtemelen bu geceki sevgilisi için ayrılmıştır.

Kit sırtarak geriye doğru yürüyor ve hiç vakit kaybetmeden devam eden partiye geri dönüyor. "En üst kat. Soldaki son kapı. Adı Deniz Kıyısı Süiti ya da onun gibi saçma bir şey. Bir şey değil."

Son bir sırtış ve balo salonuna geri dönerek gözden kaybolur.

Birkaç saniye çelişkili bir şekilde durdum. Elbisem muhtemelen mahvolmuştu. Ama evime dönmek ve daha fazla özgeçmiş göndermek için acelem yok.

İçimi çektim ve asansöre doğru ilerledim. Kit muhtemelen şu anda bir ya da birkaç sosyeteye meşguldür ve yardımını kabul ettiğimi asla öğrenemeyecektir. O yukarı birini getirene kadar ben çoktan gitmiş olacağım.

Parlak kapılar açıldığında gümüş saçlı bir kadın iniyor. Lekeyi fark ediyor ve bana sempatik bir bakış atıyor. "Umarım yanına fazladan bir elbise almışsındır, canım."

"Söyledim." Yalan, parıldayan mermer zemin kadar parlak çıkar.

Bana acınmasından bıktım. Telefonuma gelen cevapsız mesajlar çoğunlukla acıma duygularıyla dolu. Ve bu endişelerin çoğu suçluluk duygusundan kaynaklanıyor. Bu da *beni* daha acınası hissettirmemeli ama hissettiriyor.

Asansör kapıları tekrar açıldığında en üst kattayım. Koridor lobiden bile daha lüks. Bozulmamış beyaz bir halı boylu boyunca uzanıyor, o kadar pelüş ki yürürken su toplamamı unutuyorum. Her odanın denizcilikle ilgili bir ismi var.

Kit'in bana verdiği anahtar kartı yumuşak bir klik sesiyle *Seaside* Süit'in kapısını açıyor.

İçeri girer girmez topuklarımı tekmeleyip çıkarıyorum, tabanlarım tekrar yere düz bastığında rahat bir nefes alıyorum. Serçe parmağım kıpkırmızı ama en azından kanamıyor. İhtiyacım olan son şey ayakkabılarımı da mahvetmek.

Çantamı özenle yapılmış büyük boy yatağın üzerine atıyorum ve bitişikteki banyoya doğru ilerliyorum. Soğuk fayanslar ağrıyan ayaklarıma karşı o kadar da rahatlatıcı değil.

halı gibi.

Fermuarı sırtımdan aşağı indirmek için birkaç dakika uğraştım. Sonunda, lekeli elbisem beyaz-siyah altıgen üzerinde ipeksi bir yığın halinde birikiyor ve külot çizgilerinden kaçınmak için giydiğim küçük tanga dışında beni çıplak bırakıyor.

Elbisemdeki lekeyi musluğun altında ıslatır ıslatmaz, nemli nokta bedenim çoğunu kaplayacak şekilde yayılıyor. Ayrıca lekenin hala görünüp görünmediğini anlamayı da imkansız hale getiriyor, ancak *hala orada olmasının* daha güvenli bir bahis olduğunu tahmin ediyorum.

Sinirli bir nefes çekiyorum ve elbiseyi ıslak bir tokatla lavabonun yanına bırakıyorum, bu geceki olayları tekrar lanetliyorum. Sonra kalçamı tezgâha yaslayıp bir sonraki hamlemi düşünüyorum.

Ben hala düşünürken süitin kapısı sert bir şekilde çalındı ve ardından "Collins?" diye soruldu.

Nemli elbisemi kaptığım gibi göğsüme bastırıyorum, sanki Kit ahşap kapının arkasını ve köşeyi dönüp banyoya girebilirmiş gibi. "Ne?" Geri sesleniyorum.

"İçeri girebilir miyim?"

Hayır, bu benim ilk içgüdüm. Buraya geldiğimi bilmesi yeterince utanç verici. Ama burası teknik olarak *onun* odası, bu yüzden Kit'i koridorda bırakamam.

"Bir saniye," diye bağırarak elbisemi tezgâhın üzerine bırakıyorum. Havanın vınlamasıyla tüylerim diken diken oluyor. İşte o zaman tamamen çıplak olmaktan bir dantel parçası kadar uzakta olduğumu hatırlıyorum. Kapıyı *bu* şekilde açamam ve damlayan elbisemi tekrar giymek de iyi bir seçenek değil.

Banyo kapısının arkasında asılı duran bornoz ikilemimi çözüyor. Aceleyle üzerime geçiriyorum ve lüks kumaş tenimde kayarken yüksek sesle inlemeye başlıyorum. *Çok* yumuşak. Koridordaki halıdan bile daha rahat.

Kemeri düğümlüyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açtığımda Kit bir omzunu kapının pervazına yaslamıştı. Kravatı gevşemişti. Saçları yakın zamanda bir el tarafından kabaca taranmış gibi görünüyor.

Keşke biraz dağınık görünmesinin onu biraz daha az muhteşem yaptığını söyleyebilseydim.

Kit tek kelime etmeden yanımdan geçip gidiyor, geçici sığınağımı işgal ediyor.

Süitin içi artık rahat ve huzurlu değil. Sessizlik yüklü. Yeni olmayan ama çok daha fazla *olan* görünmez bir farkındalıkla titreşiyor.

Şimdi yalnız olduğumuz için fark edilebilir.

"Bunun altında çıplak mısın?" diye soruyor bana bakmadan.

Kapıyı kapatmadan önce bornozun düğümünü sıkıyorum.

"Hayır."

Tartışmıyor ama kafasının içinde bana yalancı dediğini duyabiliyorum.

Kit'i sessizce yatak odasına kadar takip ediyorum, takım elbisesinin ceketini çıkarıp dikkatsizce fırlattıktan sonra okyanusa bakan pencerelere doğru ilerleyişini izliyorum. Keten perdeleri çekip kapatmadan önce birkaç saniye denize bakıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Parti hâlâ devam ediyor olmalı."

"Öyle," diye onaylıyor Kit, adımlarını geri geri bana doğru atarak. "Cüzdanımı burada bırakmıştım."

Aklıma gelen ilk düşünceyi ağzımdan kaçırıyorum. "Gece yarısından önce kredi kartının limitini doldurmaya mı çalışıyorsun?"

Kit Kensington'ın etrafında sık sık sinirleniyorum ve bu da benim normal kibar yorum filtrelerimi bozuyor.

Ağzının sol köşesi kalktı. "Monty, bu gece bu oteldeki her şeyi satın alabilirim - bu otel de dahil - ve kredi kartımın limitini aşmaz."

Teknik olarak haklı olduğunu bilsem de tipik kibriyle alay ediyorum.

"Maddi niyetimi bilmeniz *gerekliyse*, garsonlara bahşiş vermek için biraz para istedim." Şifonyerden deri bir cüzdan aldı ve pantolonunun cebine soktu.

Kit'in *sinir bozucu* yanı da bu.

Zamanın yüzde doksan beşinde saçma, umursamaz ve kendine hizmet eden biri. Ama sonra, onun hakkında her zaman en kötüsünü varsaymanın güvenli olduğunu düşündüğümde, kalan yüzde beşe bir göz atıyorum. Bana 4 Temmuz partisinden sonra beni eve götürmesi için özel bir araba ayarlayanın Lili olduğunu söyledi. Ancak ertesi gün Lili eve sağ salim vardığımdan emin olmak için bana mesaj attı. Sanırım bu, Kit'in girdiğimiz aptalca sosisli sandviç tartışması için özür dileme şekliydi.

Alt kattaki konukların çoğu inanılmaz derecede zengin. Ama daha önce şampanyayı sipariş ettiğimde barmenin bahşiş kavanozu boştu. İçine bir onluk attım; çantamdaki acil nakit paranın üzücü toplamı.

Düşünceli Kit'i Çirkin Kit'ten daha çok sevmiyorum. Çünkü İğrenç Kit'in saçlarının ne kadar gür ya da gözlerinin ne kadar mavi olduğunu hiç fark etmedim. Ya da fark ettiğimde de görmezden gelmek daha kolaydı.

"Elbisen ne renkti?"

Ani ve rastgele konu değişikliği karşısında gözlerimi hızla kırpıştırıyorum. Sanki... bir özür beklemek yerine onu yanlış değerlendirdiğim için bana bir çıkış yolu sunuyor.

"Ona kalay deniyordu."

"Kahretsin. Mavide karar

kılmıştım." *Ne?*

Kaşlarımı çatıttım. "Sarhoş musun sen?"

"Hayır, ama iyi fikir." Monte edilmiş düz ekranın yanındaki duvarın büyük bölümünü kaplayan gardıroba doğru yürüyor ve kollarını sıvıyor. "Ne istiyorsun?"

"Yalnızlık."

Kit çömeli mini buzdolabını açarken sırtıyor. "Beni kendi otel odamdan mı atacaksın?"

"Hayır." İç çektim. "Giden benim."

Tek kıyafetimin ıslak bir yığın olması dışında. Durulamak bir hataydı. Artık hiçbir yerde giyemem ve bu süslü otelin lobisinde kabarık bornozlardan biriyle yürüyemem.

"Hadi, Collins." Kit bir dizi şişe çıkarıyor. "Benimle bir içki iç. Herkes için barmenlik yapmam."

"Seninle seks yapmayacağım," diyorum.

Başını bir kez sallar. "Bunu bana her söylediğinde bir dolarım olsaydı, zengin olurum."

"Sen zenginsin," diye hatırlatıyorum ona.

şişelerden birinin kapağını açıyor. "Senden benimle seks yapmanı hiç istemedim Collins."

"Doğru," diye mırıldandım. "Eminim otel *odanızda* sadece yatmak istemediğiniz kadınlara içki ikram ediyorsunuzdur."

"İkimiz de seni becermek istediğimi biliyoruz. Ama bu gerçekteşmesini beklediğim anlamına gelmiyor."

Seni becermek istiyorum. Bu beş kelime Technicolor'da sıçıyor, geri kalan her şey siyah ve beyaz kalıyor.

Bunu biliyordum.

Bu yüzden, sanki bu açık itiraf yeni ya da ilginç bir bilgi içeriyormuş gibi içimde kabaran sıcaklık hissine gerçekten içerliyorum. Yalnız olduğumuz ve odada bir yatak olduğu gerçekte suçluyorum.

"Harika. Aynı fikirde olduğumuza sevindim," diyorum. "Seks ve içki yok."

Kit bir bardağa biraz alkol doldurur. "Benimle bir içki içmen için sana beş bin dolar öderim."

Homurdanıyorum ve banyoya geri dönüyorum. İğrenç Kit geri döndü.

"Tekila o zaman," diyor Kit neşeyle, sanki ayrılışım coşkulu bir anlaşmaymış gibi. Bir dakika sonra, "Merhaba. Evet. Deniz Kıyısı Süiti'ne limon ve tuz istiyorum, lütfen."

Limon ve tuz için resepsiyonu aradı. İnanılır gibi değil. Umarım yanlış odayı ararken kaybolurlar.

Lavabonun altındaki çekmecelerde saç kurutma makinesi aramaya başladım.

Bu süitte her şey var, yani bir yerlerde bir tane olmalı. "Beni gerçekten yalnız mı içireceksin Monty?"

Küçük şampuan şişelerini devirmeye devam ediyorum. "Aşağıda seninle tekila shot yapmak isteyen iki yüz kişi var, Kit!"

"O iki yüz kişiden hiçbiri *sen değilsin*," diye karşılık veriyor.

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum.

Kit'in cazibesi de bu. Onu tanıdığım yıllar boyunca, hiçbir şeyi reddettiğini görmedim.

İnsanların kızmak yerine hayranlık duyduğu, zengin, yakışıklı ve *güzel-çekiciliğin* ölümcül bir kombinasyonudur. Tüm bu avantajlarından dolayı daha azını almak yerine, daha fazlasını alıyor. Bundan sıkılıyor. Bu yüzden, onun onayını aramayan nadir bir istisna olduğum için, kişisel bir meydan okuma olarak bana takmış durumda. Kovalamacanın heyecanını arıyor.

Birkaç dakika sonra kapı çalınıyor. İçecek malzemelerini getiren otel çalışanıyla Kit'in şakalaşmasını ve gülüşmesini dinliyorum, tüm bu süre boyunca başımı sallıyorum.

Kit Kensington'da hayran olduğum, hatta belki de imrendiğim *bir* şey varsa, o da insanları rahatlatma konusundaki eşsiz yeteneğidir. Gittiği her yerde zahmetsizce arkadaş ediniyor, oysa benim sürekli daralan küçük bir sosyal çevrem var.

Kit, iş bulma konusunda yardım istemek için mükemmel bir kişi olacaktır. Ona iyilik yapmak için kendini parçalamayacak kimse yoktur. Ama ondan yardım istemeyi midem kaldırmıyor. Sonunu asla duyamam ve karşılığında ne isteyeceğini kim bilebilir?

"Ne halt ediyorsun sen?"

İrkiliyorum, çenem şiddetle yukarı kalkarken neredeyse başımı tezgâhın kenarına çarpacaktım.

"Saç kurutma makinesini arıyorum," diyorum kabarık bir bornozla fayansların üzerine çömelmişken toplayabildiğim kadar ağırbaşlı bir ses tonuyla.

"Gel benimle bir atış yap, sonra onu aramana yardım edeyim."

Kit cevap beklemeden ortadan kaybolur.

İçimi çektim, ayağa kalktım ve banyodan çıktım. Başka her yeri aradım. Saç kurutma makinesi gardıropta olmalı.

Kit takip ettiğimi fark edince kocaman sırttı. Ve ne yazık ki, onun bu gülümsemesini takdir ediyorum. Lili'ye ayakkabı takıntısıyla ilgili takılırken ya da kardeşi Bash'e notları yüksek olduğu için inek derken ortaya çıkan çocuksu, gerçek gülümseme. İsteddiği her şeyi elde etmek için para birimi olarak kullandığı kurnaz milyarder sırtışı değil.

Tuzlu kenarına bir limon dilimi yerleştirilmiş, içinde bir inç sıvı bulunan bir bardak uzatıyor. "Şerefe."

Alırken "Şerefe," diye yankıladım. "Ve... teşekkürler."

Nankörlük ediyorum, biliyorum. Odasını vermesine ya da bana içki ısmarlamasına gerek yoktu. Utanmaz flörtlerinin ve tuhaf davranışlarının altında iyi bir adam.

"Monty'den minnettarlık mı?" Kit sahte bir şokla elini kalbine götürür. "Dünyanın sonu yarın mı yoksa gelecek haftaya kadar değil mi?"

Düzgün, çoğu zaman *sinir bozucu* bir adam.

Alay ediyorum ve şiltenin kenarına bağdaş kurup oturuyorum. Kıçımın dokunduğu en rahat yüzey. Şımartılmayı göze alır almaz, bu yatak hangi markaysa onu alacağım.

Kit yanıma yerleşiyor, bir avucunun üzerine uzanıyor ve diğer avucuyla içkisini dizinin üzerinde dengeliyor. Bizi ayıran her santimin rahatsız edici bir şekilde farkındayım. Toplam sayının ne kadar az olduğunu.

Bu odanın dışındaki dünyanın ne kadar uzak olduğunu.

Ne kadar *yalnız* olduğumuzu.

İçkisini yudumluyor, sonra soruyor: "Erkek arkadaşın nerede?"

"Chicago." Ben de dumanlı bir yudum yutuyorum. "Ve o artık benim erkek arkadaşım değil."

Bunu ona neden itiraf ettiğimden emin değilim. Sadece "*Seni ilgilendirmez*" demeliydim.

Kit on altı yaşında bile uslanmaz bir playboydu. Lili'yi ailesine bıraktıktan sonra Montgomery Hall'dan ayrıldığında, birinci sınıf yatakhanesindeki her kız -ben hariç- ona aşık olmuştu.

O zamandan beri onu her gördüğümde, bir ilişkim olup olmadığına bakmaksızın bana asıldı. Yani bekar olmamın pek bir önemi yok sanırım ama bu onu kesinlikle *caydırmayacak*.

"Yani, bekâr mısın?"

"Evet."

"Aynı."

Biraz daha içtim.

"Bana nedenini sormayacak mısın? Bu kadar çekici ve karizmatik olduğuma göre-"

"Hayır, anlıyorum. Kadınlar alçakgönüllülüğü takdir eder, bu yüzden hemen diskalifiye edilirsiniz."

Kit kıkırdıyor. "Eski sevgilinle ne oldu?"

Olası cevapları gözden geçirdim. Ve bir nedenden dolayı, gerçekte karar kıldım. "Beni aldattı. Patronumla ve kim bilir kaç kişiyle daha. *Arkadaşlarımız* olduğunu sandığım herkes biliyordu. Yani o boktan bir şey yaptı ama ilişkisiz, evsiz, işsiz kalan ben oldum. Tek aldığım bir sürü acıma mesajı oldu."

"Ne göt herif ama."

"Evet."

Bu Kit Kensington'la anlaştığımız ilk konu olabilir. "Erkekler konusunda berbat bir zevkin olduğunu biliyordum," dedi bana.

Kaşlarımı çatıyorum. "İstemiyorum."

"Evet, biliyorsun. Kanıt A: Aldatan eski sevgilin. Kanıt B: Beni hep geri çeviriyorsun. Kanıt C: Lili'nin mezuniyet partisine getirdiğin şu Remi salağı."

Remi pek etkileyici *değildi* ama Kit'in egosunu onunla aynı fikirde olarak tekrar şişirmeyeceğim. Remi'nin adını hatırlamasına şaşırdım; Lili'nin mezuniyet partisi birkaç yaz önceydi.

"Burası bir mahkeme değil. Ve bu örneklerden biri diğerlerine benzemiyor."

Kit başını sallar. "Aynen öyle. *Ben* bir pislik ya da aptal değilim." "Olabilirsin," diye karşı çıkıyorum.

"Belki de büyüdüm, Monty."

İlk başta Kit'in gerçek adımı unuttuğu için bana birinci sınıfta kaldığım yurt olan Montgomery ile hitap ettiğini düşünmüştüm. Ama bazen bana Collins diye hitap etse de bu ismi kullanmakta ısrar ediyor.

Yıllar boyunca Monty'ye lakap taktım. Küçük kız kardeşim Jane bana Linny der, ama Kit bana lakap takan diğer tek kişidir.

"Daha önce öyle görünmüyordu," diye cevap veriyorum.

Kit, kişisel gelişimiyle övünmeye devam etmek yerine, "Perry Parks ile ne yapıyordun?" diye sorar.

"Bir uyuşturucu anlaşması,"

diye kestirip atıyorum. Kit

tek kaşını kaldırıyor.

Ben de bir tane kaldırıyorum. "Bana inanmıyor musun?"

"Hayır." "Uyuşturucu kullanmak için fazla tutucusun." "Sürpriz, sürpriz.

Bakın kim hala bir pislik."

"Doğruyu söylemek beni pislik mi yapıyor?"

"Bana *tutucu* demek seni pislik yapar." "Bu

bir hakaret değil," diye ısrar ediyor.

"Lütfen, bana gerginliği *iltifat* olarak gören bir kişi bulun." "İltifat

olduğunu söylemedim. Sadece hakaret olmadığını söyledim."

Biraz daha tekila içiyorum. "Avukat olmalıymışsın." "Perry

gibi mi?"

"Perry ile sorunun ne? Arkadaşın Flynn ile kuzen olduklarını sanıyordum."

"Onunla bir sorunun yok. Onu tanıdığını bilmiyordum, hepsi bu." "Partiler bunun için değil mi? İnsanlarla tanışmak?"

Daha önceki sohbetimiz sırasında Perry'nin avukat olduğunu öğrenmiştim. Chicago'da stajyer avukat olarak çalışmışım, bu yüzden New York'ta bir iş için en iyi seçeneğim hukuk alanı gibi görünüyordu. Ama Perry'nin şirketi - başvurmaya çalıştığım diğer şirketler gibi- işe alım yapmıyordu.

"Gittiğiniz her partide hep aynı insanlar varken olmaz."

Herkesin birbirini tanıyor gibi görünmesini hayal etmediğimi biliyordum. Perry hariç. İlk tanışmamızdan sonra onun masasında oyalanmamın diğer nedeni de buydu.

"Üniversiteyle ilgili özlediğim tek şey bu," diye devam ediyor Kit. "Ama özlemediğim daha pek çok şey var."

"Mezuniyetin için tebrikler." Daha önce söylemem gereken bir şeydi.

"Törenden sonra babanı gördüm," diyor Kit. "Sana merhaba demesi gerekiyordu."

Parmağımı bardağın kenarına sürterek tuzun çoğunu temizliyorum. "Oh. Son zamanlarda babamla konuşmadım."

"Son zamanlarda mı? Yoksa

Mayıs'tan beri mi?"

Kit'te sevmediğim bir şey daha var: O anlayışlı biri. Saptırıyorum. "Seni hatırladı mı?"

"Tabii ki yaptı."

Kibrine karşı başımı sallıyorum. Altı yıl önce on dakika konuşmuşlardı.

"Kit sözlerine şöyle devam ediyor: "Birkaç ana dal dersinde hocamdı. "İnorganik Kimya ve Biyokimya."

"Ne?" Şaşkın bir kahkaha attım. "Kimya mı okudun? *Neden?*" Lili'ye göre, Kit'in amcasının yerine şirketin CEO'su olması bekleniyor.

Kensington Consolidated. Fen diploması, kurumsal bir kariyer için garip bir seçim.

"Yüzündeki o şaşkın ifade yüzünden kimya ve işletme bölümlerinde *çift anadal yaptım*" diye yanıtlıyor.

"İnsanları şaşırtmak eğlenceli olabilir," diye kabul ediyorum.

Annem ve babam Yale'de profesör. Babam kimya öğretmeni, annem ise İngilizce bölümünün bir parçası. Her iki disiplinle de hiçbir alakam olsun istemezdim, bu yüzden aykırı bir yol seçmeyi takdir edebilirim.

Kit başını bir kez sallar. "Biraz da berbat. Genellikle fazla bir şey beklemedikleri anlamına gelir."

Ona bakıyorum, emin değilim ve biraz da pişmanım.

Onun partilerine ya da çapkınlıklarına karşı duyduğum küçümsemeyi hiçbir zaman saklamadım. Lili'yi Monako polis karakolundan aradığı ve memurlardan biriyle konuşmak için lise Fransızcamı konuşturmak zorunda kaldığım o unutulmaz an sırasında da hiç onaylamamıştım. Ama benim görüşüm onun için neden önemli olsun ki?

Önce göz temasını kesiyorum, kadehimi kaldırıp boşaltıyorum. "Bu barda yeniden doldurma imkanı var mı?"

Kit cevap vermek yerine bardağımı aldı ve derme çatma bara doğru yürüdü. Bana tekrar servis yapmasını beklemiyordum.

Çantamı açıyorum ve meşgul görünmek için telefonumu çıkarıyorum. Kız kardeşimden yeni bir mesaj var.

Doğum günüm için eve geliyorsun, değil mi?

Cevap vermeyi düşünürken yanağımın içini kemiriyorum. Jane Yale'deki son yılına başlamak üzere. Önümüzdeki ay doğum günü ve bu vesileyle eve gelmemi bekliyor. Dün konuştuğumuzda annem de aynı soruyu sordu ve Jane'le görüşeceğimize dair belirsizliğimden açıkça bahsetti.

"Al."

Telefonumu bir kenara atıp Kit'in teklif ettiği dolumu kabul ediyorum.
"Teşekkürler."

"Evet." Yanımdaki koltuğuna dönmeden önce katlanmış bir kâğıt parçası kucağıma düşüyor. "Bu da senin için."

Açarken kaşlarımı çattım. Alnım donmuş bir şekilde on bin dolarlık çeke bakıyorum. Gerçek bir çek, bugün tarihli. Her şeyi *imzalamış*. Bunu yatırabilirim ve eminim ki karşılıksız çıkacaktır.

Onun parasını kıskanmıyorum. Ama Kit'in kibirli tavrına imreniyorum. Önce davranıp sonuçlarını sonra düşünme lüksü. Para çoğu sorunu çözdüğü için sonuçları hakkında *hiç endişelenmemek*.

Çeki küçük karelere bölüp yüzüne fırlatıyorum.

Bir tanesi içkisine düşer. Diğerleri konfeti gibi yorganın üzerine saçılır.

Kit bardağındaki parçayı çıkarırken gülümsüyor. Beklediğı tepkinin bu olduğunu fark ettim. Beni nasıl bu kadar iyi tanıdığından emin değilim.

"Senin en çok neyini seviyorum biliyor musun

Collins?" "Mükemmel nişancılığımı mı?"

"Ne istiyorsan onu yap."

"Vay canına. *Ne* iltifat ama."

"Öyle," diye ısrar ediyor. "Çoğu insan o kadar cesur değil."

Fark ettiğimden daha iyi bir oyuncuymuşum. Çünkü son zamanlarda kendimi *cesur* hissetmiyorum.

Kendimi bir trambolinin üzerinde yatıyormuşum ve hayat üzerimde zıplıyormuş gibi hissettim. "Ne istersen onu yapıyorsun," diyorum. "Ve bu bir iltifat *değil*.
yol."

"Öyle, ha?" Ses tonu alaycı.

"Yapmak istediğın ama yapamadığın bir şey söyle." Cevabı hemen gelir. "Seni boşaltmak."

Dudaklarım aralanıyor ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmıyor.

Bu cevabın bir varyasyonunu beklemem gerekirdi.

Kit, çirkin şeyler yapmaktan ve söylemekten hoşlanır. Saldırgan ve iğrenç biri. Yine de bu konuda garip bir şekilde zorlayıcı bir şey var. Kontrolü ele geçirip sizi sürükleyen pervasız bir akıntı gibi.

Okyanustan kaçınmama rağmen güçlü bir yüzücüyüm.

İçkimin kalanını boşaltıyorum ve bardağı yere bırakarak kızarmış yüzümü birkaç saniyeliğine saklamak için bir bahane olarak kullanıyorum. O bir playboy milyarder ve Lili'nin kardeşi olabilir ama aynı zamanda son derece seksi bir adam. İrade gücünün de bir sınırı var.

"En azından dürüstsün," diyorum. "Eski sevgilim yeteneklerinin bu kadar farkında değildi."

Kit'in kıkırdaması karanlık ve tehlikeli. Onu kışkırtmak en parlak fikrim değildi.

"Bunun benim *yeteneklerimle* hiçbir ilgisi yok Collins, her şey sana dokunmama izin vermemenle ilgili."

"Peki ya yapsaydım?"

Kurnaz milyarder sırtışı beliriyor. Gerçek olmayabilir ama çok etkili. Kendini beğenmiş bir üstünlük kokuyor ve elimde olmadan meydan okumak istiyorum. "O zaman seni bir dakika içinde boşaltabilirim."

Bir dakika mı? Ben kronik bir fazla düşünenim. Eğer gelirim, bu asla hızlı bir süreç olmaz.

"Sana inanmıyorum," diyorum dürüstçe.

"Bunu kanıtlamanın kolay bir yolu olmaması çok kötü."

Basit bir ifade bir el bombası gibi düşer. Patlamaya hazır bir meydan okuma.

Kabul edeceğimi düşünmüyor. Bundan eminim, tıpkı çeki yırtacağımı tahmin ettiği gibi. Ve Kit Kensington'ı şaşırtmam birdenbire büyük önem kazandı. Trambolinde ayağa kalkmam.

"O zaman kanıtlı."

Onu şaşırttım. Düşüncesizce verdiğim cevap karşısında irkilen mavi gözler benimkilerle buluşuyor.

En kötü, olası olmayan sonuç? Aylardır ilk kez pille çalışan bir oyuncak içermeyen bir orgazmın tadını çıkarırım. En iyi senaryo? Saç kurutma makinesi arayışına devam etmeden önce Kit'in yüzündeki o ukala sırtışı silebilirim.

Artık sırtıtmıyor. Kit beni incelerken başını eğiyor, yüz ifadesi çocukça bir bahse göre şaşırtıcı derecede ciddi.

Midemde kelekler uçuşuyor. Bornozun pelüş kumaşının altında, onun tepkisini beklerken tüylerim diken diken oluyor.

Kit'e bana dokunması için izin verdim. Ve eğer bu sözleri söylemenin şimdiye kadar yaşadığım en heyecan verici duyguyu tetikleyeceğini bilseydim, bunu yıllar önce yapardım ya da buna asla cesaret edemezdim. Hiçbir şeye bağımlı olmadım ama bu duyguya bağlanabilirim. Paraşütle atlamanın nasıl hissettireceğini hayal ediyorum. Ağırlıksız ve pervasız *ve kahretsin, çoktan atladım, yani kaçış yolu yok.*

Kit bardağını yere koymak için öne eğiliyor, sonra avuçlarının üzerine uzanıyor. "Üstüme çık."

Yeniden doldurulmasını isteyebileceğiniz tonda bir istek. Rote.

Bunu her zaman yapıyor, kendime hatırlatıyorum. Bu onun için sıradan bir akşam.

Artan endişemi gizlemek için alay ediyorum. "Üstüne mi bineyim? Yani bütün işi ben mi yapacağım? Neden zahmet et-"

Kit'in oflaması sözümü kesti. "Evet, ben de öyle olacağını düşünmüştüm. Saç kurutma makinesi-"

Kucağına tırmandığımda kimin daha çok şaşırdığını söylemek zor - Kit mi yoksa

Ben.

Aslında Kit olduğunu düşünüyorum. Çünkü her zaman içimde bir şeyler sakladığımı biliyordum.

Ona karşı gizli bir hayranlık. Kızgınlığın altında, etkileşimlerimizle ilgili bir sersemlik vardı. Onu kampüste gördüğüm ve beni tanıdığı nadir zamanlarda, bu günümün en önemli olayı olurdu. Ona bakmak, konuşmak ve etrafında olmak çok eğlenceli. Görmezden gelinmesi imkansız bir varlık, bu yüzden içimdeki aykırı kişi her zaman görmezden geliyormuş gibi yapmaktan memnuniyet duyardı.

Şu anda onun kucağına oturmuş, yüzündeki şaşkın ifadeye bakarken tepkilerimi alıştığım şekilde gizleyemiyorum. Kit hızlı nefes alış verişlerimi fark etti. Etkilenmediğimi iddia edemeyecek kadar hızlı nefes alıyorum, düzensiz ritim kafamı onun parfümünün kokusuyla dolduruyor. Odunsu, turuncgilli ve sarhoş edici bir şey.

Elleri kalçalarımın iniyor, düğümü ustalıkla çözmeden önce ısıları lüks bornozun katmanını yakıyor. Önü açık, yumuşak kumaşın hassaslaşmış tenime sürtünmesi neredeyse dayanılmaz. Birdenbire *çıkarmam* gerekiyor ama Kit'in acelesi varmış gibi görünmüyor. Göğüslerimi sıkı ve ağır hissediyorum. İç kaslarım beklentiyle sıkıca kenetleniyor.

"Zamanlayıcı ayarla."

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, parmaklarının tenimin üzerinde gezinmesinin verdiği heyecan verici his beni uyuşturuyor. "Ha?"

Kit'in ağzının sol köşesi kalkıyor. "Zamanlayıcı kur, Monty. Bir dakika, unuttun mu?"

Tüm bunların bir bahsin parçası olduğunu ne kadar çabuk unuttuğum beni endişelendiriyor. Birden kaybetmeyi ne kadar çok istediğimi.

Sözsüzce telefonuma uzanıyorum. Titreyen parmaklarım zamanlayıcıyı ayarlamaya çalışırken Kit'in başparmağı tangamın eteklerinde geziniyor.

Altmış saniye elli dokuza düşerken ona ekranı gösteriyorum.

Elli sekiz yaşında, iç çamaşırımın dantelli bariyeri tüm etkisini yitiriyor. Yüksek sesle nefes alırken telefonum yatağa düşüyor, ellerim daha önce hayranlıkla baktığım geniş omuzları kavıyor. Güçlü, yetenekli ve sağlam hissettiriyor ve aniden kıyafetlerini kaybeden tek kişinin ben olmamasını diliyorum. Onu ben de çıplak görebilseydim.

Başparmağı şimdi klitorisimin etrafında dönüyor, sinir uçları onun dokunuşuna tepki olarak canlanırken pelvisimin derinliklerinde ısı toplanıyor. Kalbime vurduğu darbeleri unut. Bu sürekli bir elektrik akışı gibi hissettiriyor. Ne kadar kaygan olduğumdan utanıyorum, ama beni iki parmağıyla doldurduğunda hızla yerini memnuniyete bırakıyor. Ve hala *daha* fazlasını istiyorum.

Zevk artıyor ama ben hâlâ aynı hızla zirveye doğru koşuyorum. Bütün işi o yapıyor ama bedenim de katılmak istiyor. Varış noktası kaçınılmaz olsa bile zirveyi kovalamak için çaresiz.

Hiçbir şey *bu kadar* kaçınılmaz hissettirmemişti. Belki de bu yüzden sürekli yanlışı seçiyorum.

Gözlerim dalgalanarak kapanıyor ve alt dudağımı sertçe ısırarak kaçmaya çalışan iniltiyi susturuyorum.

Kalçalarımı titretmekle meşgul olmayan elimin başparmağı dudağımı serbest bırakıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılarak onun yoğun bakışlarıyla buluşuyor. Kit'in gözleri dipsiz, odaklanmış bir maviydi. Bir alev in en sıcak noktasıyla aynı tonda.

"Bunların hiçbiri değil, Monty. Ellerimin üzerinde olmasını ne kadar sevdiğini duymak istiyorum. *İçinde*."

Kulağa *çok* kibirli geliyor.

Tartışmak için o tanıdık dürtüyü bekliyorum ama asla ortaya çıkmıyor. Onunla savaşmayı bıraktım. Buna karşılık olarak, parmaklarına elimden geldiğince sertçe bastırıyorum.

"Çok ıslaksın," diye konuşmaya devam ediyor Kit. "Şimdiden benim için damlıyorsun. O güzel kafanda kirli düşüncelerle mi oturuyordun burada? Çünkü benimkiler senin yanında pisleşiyor. Daha önce, sen tuvalete gittiğinde, seni takip etmeyi düşündüm. Kapıyı kilitleyip o *kalaylı* elbiseyi yukarı çekmeyi ve sen lavaboyu tutarken seni becermeyi. Çok sert boşaldın ve adımı haykırdın. Adımı haykıracak mısın Monty?"

Neye odaklanacağımı bilemiyorum; bana neremden dokunduğuna mı, ne söylediğine mi? Her şey bir zevk girdabı gibi etrafımda dönüyor, birikiyor, çarpışıyor ve beni tamamen sarıyor.

Geldiğimde onun adını haykırmıyorum ama yüksek sesle söylüyorum.

Birkaç saniye sonra telefonumun alarmı çaldığında kıvrılmış ayak parmaklarım ve u y u ş m u ş parmaklarım hâlâ zevkin artçı şoklarıyla karıncalanıyor.

Ve Kit Kensington'a asla söylemeyeceğime yemin ettiğim o tek kelimeyi soludum. "*Daha fazla.*"

Kit

F Elli beşinci kattan New York çok küçük görünüyor.

Aşağıdaki caddede - yürüyen insanlar, korna çalan sarı taksiler, *uçuşan* güvercinler - hepsi bu mesafeden minyatür görünüyor. Başka hiçbir şey küçük görünmüyor. Kensington Consolidated'ın şirket merkezine ev sahipliği yapan gökdelen, benzer yükseklikteki binalarla çevrilidir, arka plan, kabarık beyaz lekelerle noktalı, sonsuz bir parlak mavi uzanır. Bulutların içinde, nöbetçilerle çevrili kaleler.

Sabah güneşi benimkinin karşısındaki pencerelerden yansıyarak gözlerimi kısmama neden oluyor. Elimdeki kupayı sıkıca kavıyorum, seramik avucumu yakarken retinalarım parlaklıktan dağlanıyor.

Ofisimin kapısı açılırken yumuşak bir tıkırtı duyuldu.

Indy'yi bekleyerek döndüm. Kendi asistanımı işe alana kadar Asher'ın asistanı bana yardım ediyordu.

Onun yerine kız kardeşim vals yaparak içeri girdi. Telefonunu bana doğru kaldırırken topukları parkeye vuruyor.

Fotoğraf çektiğinden eminim.

"Çok büyümüş görünüyorsun!" Lili beni incelerken bir elini kalçasına koyuyor. Ofisimi süsleyen koyu, sessiz tonların arasında göze çarpan renkli bir güneş elbisesi ve benimle dalga geçmek için burada olduğunu gösteren bir sırtış giyiyor.

"Lili," diye gıcırdattım dişlerimin arasından, "öylece içeri dalamazsın. Burada bir toplantı yapıyor olabilirdim."

Bileğinin bir hareketiyle bu ihtimali elinin tersiyle itiyor, ardından yüksek kitaplığa doğru yürüyüp parmağını deri sırtlarda gezdiriyor. "Sen

Ama *olmadı*. Asistanın nerede? Ya 'içeri dalacaktım' ya da koridorda dikilecektim."

Masama doğru yürüyorum ve dumanı tüten kahve fincanımı klavyenin yanındaki altlığın üzerine koyuyorum. "*Kapıyı çalmak* üçüncü bir seçenektir."

Lili Birkin'ini masamın karşısındaki koltuklardan birine fırlatıyor, sonra dramatik bir şekilde diğerine yayılıyor.

Harika. O kalıyor.

"Neden bir asistanınız yok?" Lili atkuyruğunun ucunu bir parmağının etrafında döndürerek soruyor.

"Henüz fırsat bulamadım." Gözlerim masamın en ucunda, yönetim kurulunun aylık toplantısı öncesinde incelemem gereken kazanç tablolarının hemen yanında yığılı duran özgeçmişlere kayıyor.

Kişisel bir asistan -tıpkı yönetici katında bir köşe ofis gibi- bana miras kalan bir lüks. İş dünyasında önemli biri olmak için gerekli soyağacına sahip olarak doğmuş olabilirim, ancak birkaç ay önce kardeşlik partilerine katılıyor ve ev arkadaşlarıma şakalar yapıyordum. Kendimi sahtekâr gibi hissediyorum. Önemli olmaya çalışan bir çocuk.

Ayrıca, o kadar meşguldüm ki özgeçmişlere bakacak *zamanım* olmadı.

Americano'mdan bir yudum aldıktan sonra e-postalarımı bakıyorum. Bir saat önce ofise geldiğimden beri okunmamış mesajların sayısı iki katına çıkmış, bu da yine uzun bir gün ve geç bir gece olacağını gösteriyor.

Dikkatim yeniden kız kardeşime odaklanıyor. "Londra nasıldı?" Lili yarı gülümsüyor. "Dublin'i mi kastediyorsun?"

"Hayır." Dramatik etki için *P* harfini patlatıyorum. "*Londra'yı* kastetmiştim."

Gözlerini deviriyor ama hala gülümsüyor. Ve bu görmeye alışık olduğum alaycı bir gülümseme değil. Daha yumuşak. Hatta biraz da çekingen. "İyiymi, evet. İyi bir yolculuktu."

"İyi mi? Yani evine gidip kışını tekmelememe gerek yok mu?"

"Ev mi?" Lili gülüyor. "Aslında daha çok bir kale. Ve hayır, bilmiyorsun. Aslında bunu yaparsan çok kızarım."

"Sen"-yüzümü buruşturuyorum-"onunla çıkıyor musun?"

Beni bir magazin muhabiri gibi ayrıntıları araştırmaya zorladığına inanamıyorum. Kız kardeşim çenesine vuruyor. "Tam bir dedikoducusun, Kit."

"Sadece onun sizin için fazla *gösterişli* olmadığına nasıl karar verdiğinizizi merak ediyorum."

Lili masamdan bir Post-it Notu çekip alıyor, neon bir top haline getiriyor ve bana doğru fırlatıyor. Bir metre soluma düştü.

Sırıttıyorum. "Iskaladın."

Öfkelendi. "Charlie hakkında yanılmışım. Onunla çıkıyorum ve Dublin'e gitmeden önce beni ziyarete gelecek. Büyükbabam onunla düzgün bir şekilde tanışmak istiyor, bu yüzden bir akşam yemeği düzenliyor. Detayları sana gönderirim."

Gülümseme hemen yüzümden kayıp gidiyor.

Lili'nin babamızın babasıyla sıcak ve sevgi dolu bir ilişkisi var. Benim yok. Bash'in de yok. Lili en büyükleri olduğu için mi yoksa kız olduğu için mi bilmiyorum ama büyükbabam onun üzerine titriyor ve çoğunlukla bizi görmezden geliyor.

Arthur Kensington'ın acımasız bir ünü vardır. Okuması zor bir adam ve memnun etmesi daha da zor bir insan. Davranışlarımla ilgili bir azarlama içermeyen her konuşmamızı büyük bir başarı olarak görüyorum. Eskiden yönettiği şirkette çalışmaya başladığımdan beri onu görmedim ve bu buluşmayı mümkün olduğunca ertelemek istiyorum.

"Yemekten *sonra* bir şeyler içmek için sizinle buluşabilirim," diye önerdim.

Lili başını sallar, sonra alt dudağını dışarı çıkarır. "*Lütfen* Kit. Bu benim için çok önemli. Orada olmana ihtiyacım var."

Lili istediğini elde etmeye alışkındır ve boyun eğmek her zaman en kolay sonuçtur.

Lili'ye karşı kendimi savunsam bile, iş ailelerimize kadar uzanacak. Annem aile zamanının önemini vurgulayacak ve babam kız kardeşimi desteklemediğim için beni azarlayacak.

Lili'nin yalvaran bakışları karşısında boyun eğiyorum ve bunun beni daha sonra baş ağrısından kurtaracağını düşünüyorum. En azından büyükbabamız pahalı viski söz konusu olduğunda aynı takdire sahip. Birkaç kadeh her zaman eleştirileri hafifletir.

"Tamam. Orada olacağım."

İşıldıyor. "Harika. Bu iş hallolduğuna göre artık sana odaklanabiliriz." "Ben mi?" diyorum boş boş.

"Evet. Nasıl-oh, bu daha iyi bir aç." Lili'nin telefonu tekrar belirdi. Bu kez, *kesinlikle* fotoğraf çektiğini gösteren o belirgin *tıkırtıyı* duyabileceğim kadar yakınımda. Birkaç saniye ayarlarla oynadıktan sonra bir flaş patlıyor ve beni geçici olarak kör ediyor.

Kollarımı kavuşturdum ve kız kardeşime kaşlarımı çattım. "Ciddi misin?"

"Bash'e 'çalışırken' fotoğraflarını göndereceğime söz verdim. " "*Çalışıyorum*," diyorum, kullandığı tırnak işaretlerini görmezden gelerek.

"Seni kızdırmak eğlenceli. Ayrıca, endişeliyiz."

Kafamı sallıyorum, ilk cümleye odaklanmışım, bu yüzden ikinci cümlenin aklımda yer etmesi bir saniye daha alıyor. "Bekle, ne? Endişeli mi? Neden?"

Lili telefonunu indiriyor ve öne doğru eğiliyor. "Burada çalışmak istiyor musun?" "Burada çalışıyorum," diye cevap veriyorum, yine bariz olanı söyleyerek.

"Biliyorum. Ama *istiyor* musun?"

Bununla nereye varmak istediğini fark ederek iç çekiyorum. "Bu basit bir soru, Kit."

"Bu karmaşık bir cevap, Lili."

Eşleşen, bilmiş bir iç çekişle sandalyeye geri çöküyor. "Evet, biliyorum."

Hepimizin zenginlik içinde büyümüş pek çok arkadaşı var. Ama bir *Kensington* paradan daha fazlasıdır. Beklentiler, entrika ve miras.

Bu işin bana uygun olup olmadığını hiç sorgulamadım çünkü bu her zaman bir kariyerden daha fazlasıydı. Bu benim adım. Ailem. Bütünden ayıramadığım parçalarım. Ve sadece burada kalmamaya kararlıyım. Burada *başarılı olmak* için, kaçınılmaz olanla ilgili çok fazla heyecan toplamak zor olsa bile. Pazartesi günü bu binaya girmek, bakışları görmemezlikten gelmek ya da fısıltıları duymamazlıktan gelmek benim *başarma* anım değildi. Hâlâ bunu hak etmem gerekiyor. Bu işi almak bir başarı olmayabilir, ancak bunu yaparken *başaracağım*.

"Bu bir alışma dönemi," diyorum. "İşleri yoluna koyacağım."

"Ah, evet. Bu"-Lili bir kolunu geniş ofisimde gezdiriyor-"eski kariyerinden bir değişiklik olmalı, canın ne isterse onu yapıyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok çalışmaktan bahsetmişken, yakınlarda bir ayakkabı mağazası olmalı. Sadece bir milyon çift ayakkabın var. Charlie'nin kalesini doldurmak için alışverişe çıksan iyi olur."

Ters ters bakmaya çalışıyor ama seçiren dudakları tüm etkiyi yok ediyor. "İyi. Bridget ve Fran'le buluşmaya geç kaldım. Ama gitmeden önce bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Hayır," diyorum hemen.

Lili dudaklarını abartılı bir şekilde büzdü. "Daha ne olduğunu bile duymadın."

"Sana *zaten* bir iyilik yaptım. Lanet yemeğe gidiyorum, tamam mı? Her ne ise, kendin çöz-"

"Collins'le ilgili..." diye mırıldanarak sözümü kesti.

Kahveme uzanıyorum, dilimi haşlayan büyük bir yudumu yutarken birkaç saniyelik tepki süresi kazanıyorum. Lili hareketi izliyor ve ben

Çok soğukkanlı davrandığımdan
endişeleniyorum. "Ne yapar?"

Ben soruyorum.

"Collins'i hatırlarsın. O benim-" Gözlerim

kısıldı. Benimle dalga geçiyor.

"Hatırlıyorum," dedim.

"Dün gece onunla yemek yedim."

Dizim masamın altında zıplıyor.

"Birkaç hafta önce New York'a taşındı. İş arıyor, ben de buraya bir bakayım dedim. Ama artık bir asistana ihtiyacınız olduğunu bildiğime göre... onu işe alın!"

Şokla kaskatı kesiliyorum ama Lili bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Zaten bildiğim bilgileri tekrarlamakla meşgul -Collins zeki ve yetenekli ve ona sahip olduğum için şanslıyım.

Monty, Chicago'daki işinden ayrıldığını söylemişti, hatırlıyorum, ama onu otel odamda ağırlamanın verdiği mutlulukla bunun ne anlama geldiğini düşünemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı. Yeni bir iş bulup bulmadığını sormak için.

Collins gururlu. Lili'ye işsiz olduğunu itiraf ettiğine göre, iş bulmakta zorlanıyor olmalı. Paraya ihtiyacı olmalı.

Ve tam bir pislik gibi benimle içki içtiği için ona bir çek uzattım. Yanlış hatırlamıyorsam yüksek kredi kartı limitimle de övünüyordu.

"Kit!"

Lili'ye tekrar odaklandım. "Ne? Dinliyorum."

"Hayır, yapmayacaksın. Ben gittikten sonra bu hafta sonu nerede parti yapacağınızı planlayın. *Collins*'in dikkatini çekeceğini düşündüm. Eskiden ona çok aşıktın. Yine de senin için çalışıyorsa, ona herhangi bir çalışan gibi davranmalısın." Sanki annemle babamın yaramaz köpeklerinden biriymişim gibi bana parmağını sallıyor. "Flört etmek *yok*. Profesyonelce davran."

Kız kardeşime Collins'i bir otel odasında becermemin ne kadar *profesyonelce* olduğunu sormuyorum. Sadece daha fazla kahve yudumluyorum, sıcak sıvı boğazımı kavururken yanmayı zar zor hissediyorum.

"Yani? Onu işe alacak mısın?" Lili bastırıyor.

Onun ısrarcılığını hiçbir zaman takdir etmedim, ama şu anda buna özellikle içerliyorum.

Monty, Lili'ye geçen hafta sonu birlikte yattığımızı söylemedi. Eminim ve hiç şaşırmadım.

Pazar sabahı Seashore Süit'te uyandığımda yatağın diğer tarafı boştu, bornoz kapının arkasında asılıydı,

ve elbise gitmişti. Tüm gecenin canlı bir rüya olmadığına dair tek kanıt, ikinci kullanılmış bardak ve yerdeki prezervatif ambalajlarıyla karışmış yırtık çek kalıntılarıydı.

Oldu ama bir daha olacağından şüpheliyim. Collins beni Chicago'da bıraktığı karmaşadan uzaklaşmak için kullanıyordu. Ve, fark ediyorum ki, iş aramanın stresinden.

"Burada çalışmak istemeyecektir, Lili," diyorum.

Cumartesi gecesinden *önce* bunu yapmak istemezdim ve eminim ki onu bir dakikadan kısa sürede orgazm etme yeteneğim Collins'in gözünde beni bir işveren olarak değerli kılmayacak.

"Bana öyle söylemedi."

Kaşlarım şaşkınlığımı ele verecek şekilde kalkıyor. Buna eşlik eden bir endişe de var. Collins neredeyse çaresiz durumda olmalı ve bana tek kelime bile etmedi. Ona birkaç dakika içinde -burada değil- bu şehirde herhangi *bir yerde* iş bulabilirdim.

"Orada daha iyi bir asistan bulamazsın." Lili masamın üzerindeki özgeçmiş yığınının küçümseyici bir bakış attı.

"Ben onun niteliklerini sorgulamıyordum."

Kız kardeşim zaferi hissederek canlandı. "Yani iş onun mu?"

"Eğer isterse."

Yapmayacak.

Collins

Iyatağıma uzanıp denizyıldızı pozisyonu aldım. İki yeri pütürlü ama umursamayacak kadar yorgun ve akşamdan kalmayım.

Dünkü mülakattan eve dönerken, suşi ve ucuz bir şişe şarap alarak olası işe alınmamı kutladım. Biri ya da her ikisi de midemi rahatsız etti. Gece boyunca iki kez kustum ve hala midem bulanıyor.

Telefonum Dumbo'daki bir içki dükkanından bedavaya bulduğum ve komodin olarak kullandığım ahşap şarap kasasının üzerinde vızıldamaya başlıyor. İnliyorum, cevap vermemeyi düşünüyorum, sonra kimin aradığını okuyabilmek için başımı kaldırıyorum.

Ben Lili.

Birkaç gece önce akşam yemeği için buluştuk. Pazartesi günü ona mesaj atmış, sonunda New York'ta olduğumu bildirmiştım. Meğer Londra'daymış - Kit'in nedense bahsetmediği bir şeydi bu - ama eve dönmek üzereymiş. Şehre döner dönmez bir araya gelmek için plan yapmıştık. Akşam yemeğimiz sırasında işsiz olduğumu itiraf ettim, bu yüzden dün eve dönerken ona mesaj attım ve görüşmemin iyi geçtiğini bildirdim. Muhtemelen daha fazla ayrıntı için arıyordur.

Telefonumu aldım, yatakta yuvarlandım ve cevap verdim. "Selam," diye törpüledim.

"Merhaba!" Benimkinin aksine, Lili'nin sesi neşeli ve berrak. "Eğlenceli bir gece miydi?"

"Tam olarak değil." Boşta kalan elimle gözlerimi ovuşturuyorum. "Sanırım gıda zehirlenmesi yaşıyorum."

"Olamaz!" Parlak sesi anında sempatikliğe dönüşüyor. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Ben iyiyim. Teşekkürler. Biraz daha iyi hissetmeye başladım."

"Bu seni daha da neşelendirmeli, işe alındın!" "Bekle, ne? Bu sadece bir görüşmeydi, Lili, değil-"

Gülüyor. "Biliyorum. Kensington Consolidated'daki başka bir işten bahsediyorum. Pazartesi başlıyorsun! Tabii kendini iyi hissettiğini varsayıyorum. Eğer hala hastaysan, eminim birkaç gün sonra başlayabilirsin."

Lili iş aradığını öğrendiğinde, ailesinin şirketinin işe alım yapip yapmadığını kontrol edeceğini söyledi. Onu caydırmadım. Çünkü yardımını geri çevirmek kabalık olurdu ve bunu yapacak durumda değildim. Ama özgeçmişimi göndermem için bir e-posta adresi vereceğini, beni kırk sekiz saat içinde işe almayacağını düşündüm.

"Vay canına. Pazartesi mi? Bu ... yakında."

"Biliyorum. Biliyorum. Ama Kit'in acilen bir asistana ihtiyacı var."

Beynim ikinci üç harfli kelimeye öyle bir hızla odaklanıyor ki, anında midem bulanıyor. Bu da huzursuz mideme zarar veriyor.

Altımdaki pütürlü şiltenin yerini kum almış gibi hissediyorum. Sanki tahıllar dışında tutunacak hiçbir şeyim yokmuş gibi yavaşça batıyorum.

"İş Kit'te mi?" Sesim tiz çıkıyor, sanki uzaktaki bir hoparlörden yankılanıyormuş gibi.

"Evet, kişisel asistanı olarak. Bu ve süslü köşe ofisi arasında, egosu yakında binaya zor sığacak." Lili kıkırdıyor. "Hayalindeki iş olmadığını biliyorum ama başka fırsatların da önünü açacaktır. Amcam her zaman diğer şirketlerin Kensington Consolidated'dan adam kaçırmaya bayıldığından yakındır. Bir yıl, hatta sadece altı ay dayanırsan, tonlarca yerde çalışma şansın olur. Ve iyi para ödüyorlar."

Sertçe yutkunuyorum, hâlâ o tek kelimeye takılmış durumdayım. "Lili, bunu ayarladığın ve bana bu fırsatı verdiğin için *gerçekten* minnettarım ama... bilirsin, Kit ve ben hiç... onun için çalışmamın iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Kit'le konuştum," diye yanıtlıyor. "Bu konuda iyi. Ve işini ciddiye alıyor. O büyüdü. Sana olan küçük aşkın sinir bozucu olduğunu biliyorum ama bunu tamamen aştı."

Bu cevabı nasıl değerlendireceğimi bile bilmiyorum. Lili Kit'le *benim hakkımda* mı konuştu?

Onun için *çalışmam* konusunda "iyi" mi?

Ve bana olan aşkı *bitti* mi?

Belki de öyledir. Belki de tek gereken birlikte geçirdiğimiz bir geceydi. Ben artık bir meydan okuma değilim; başarılı bir fetihim. Muhtemelen düzinelerce tek gecelik ilişki yaşamıştır. Hatta belki yüzlerce. Hepsi bir noktada büyük bir seks partisine dönüşmüş olmalı.

Ama *Kit Kensington* için çalışmam. Seks yapmadan önce bu felakete davetiye çıkarmak olurdu. Şimdi mi? Bu düşünülemez.

Ama... Kit öyle düşünmüyor gibi.

Lili'ye hayır diyebildiğini gördüğüm birkaç kişiden biri. Lili, Kensington Consolidated'de çalışmıyor. İşe alımlarda söz hakkı yok. Kit bunu onayladı - ya onun için çalışmamı önemsemediği için ya da teklifi kabul edeceğimi düşünmediği için.

Herhangi bir yerde mülakata girmem üç haftamı aldı. Ve az önce Lili'ye de hatırlattığım gibi, bu mülakat gerçek bir teklifin garantisi değildi.

Kensington Consolidated'ın web sitesinde New York'ta açık olan tek bir pozisyon bile yok. İlk taşındığımda ve başvuracağım yerlerin bir listesini hazırlarken kontrol ettim. Kendi başıma orada bir mülakat alabileceğimden şüpheliyim. Ama gerçek dünyada bağlantılar böyle işler, değil mi? Ve şu anda bir galibiyete gerçekten ihtiyacım var. Lili haklı; bu geçici bir sıçrama tahtası olabilir.

Profesyonel olabileceğimi biliyorum.

Kit de şirketin gelecekteki yüzü. Tüm hatalarına rağmen, zaten becerdiği bir kadınla flört etmek için itibarını riske atacağını düşünemiyorum. Belki de birlikte yatmamız *en iyisiydi*. Belki de aynı ortamda bulunduğumuzda her zaman var olan garip farkındalığı ortadan kaldırdı. Büyük ihtimalle Cumartesi gecesinden beri aklımdan bile geçmedim. Gururum bana çok pahalıya mal oldu. Bu Lili, arkadaşım, bana bir iyilik yapıyor. Kit değil.

"Collins? Hâlâ orada mısın?"

Derin bir nefes alıyorum ve bunun başka bir yanlış seçim olmaması için sessiz bir dua gönderiyorum. "Tamam," diye kabul ediyorum. "İşi kabul ediyorum. Teşekkürler."

Kısa süreli bir rahatlama oluyor. Başarısızlığın ağırlığı biraz hafifliyor çünkü en azından tekrar güvенеbileceğim düzenli bir maaş çekine sahip olacağım.

Ve birkaç gün içinde Kit'le karşılaşacak olmanın verdiği endişeyi neredeyse yok etmeye yetiyor.

Neredeyse.

Kit

"F ya da sikimin hatrına, kalkman gerek."

Gözümü bile kırpmadım, şaşırmadım ve boyun eğmedim.

"Sevişmenin *benimle* ne ilgisi olduğunu açıklığa kavuşturman gerekecek.

yer, Parks," diyorum yarısı dolu bardağıma.

Flynn dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "O kadar uzun süredir arkadaşız ki insanlar beni Proofta görüyor ve senin de burada olmanı bekliyor. Örneğin sen arka köşedeki bir kabinde saklanıyorsan, kadınlar onları eve götürmemi istemek yerine *neden* arka köşedeki bir kabinde saklandığını soruyorlar. Sorunu şimdi anladınız mı?"

"Evet. Oyununuz acınacak halde ve bir günah keçisi arıyorsunuz. Aramaya devam et çünkü ben yerimde kalıyorum."

En iyi arkadaşımdan ağır bir nefes daha. "Denemeye değer," diye homurdanıyor Flynn, sonra buz kovaşında yüzmeye başlayan ikram şampanyayı kapıyor ve şişeden bir yudum alıyor. "Sorun nedir?"

"Bir sorun yok. Sadece yorgunum. Aslında bitkinim." Avucumu yüzümde gezdiriyorum. "Uzun lanet bir hafta."

Cuma gecesi saat gece yarısını geçti. Yani teknik olarak Cumartesi. En iyi parti saati. Manhattan'ın en seçkin kulüplerinden birinin VIP bölümünde oturuyorum. Ve tek düşünebildiğim yatakta, derin uykuda olmayı ne kadar çok istediğim. Toplantılar, konferans görüşmeleri, sunumlar ve satış konuşmalarıyla geçen bir haftanın ardından evde olmanın nasıl da bir lüks gibi görüldüğü.

Flynn bana "Daha da kolaylaşacak dostum," diyor. "Yeni asistanın Pazartesi günü başlıyor, değil mi?"

"Doğru." Bu hatırlatma viskimin kalanını yutmama neden oldu. Flynn ofise uğrayıp beni buraya gelmeye ikna etmeye çalıştığında, Bilgi işlem den biri ofisimin dışındaki masada yeni bir bilgisayar kuruyordu. Şu anda Collins'e ait olan masada.

Teklifi kabul ettiğini zaten biliyordum-Lili bana mesaj atarak "harika haber" dediği şeyi söyledi. Ve doğrudan amiri olarak, insan kaynaklarının doğrudan para yatırma, sağlık sigortası ve 401(k) katkı payları hakkında kendisine gönderdiği e-postalarda cc'dim.

Ama binadan erken çıkana ve bir dahaki sefere içeri girdiğimde orada olacağını fark edene kadar gerçek hissetmedim.

İşi kabul ettiğine inanamıyorum.

Collins'in içine girdikten sonra onu ilk kez *asistanım* olarak göreceğime inanamıyorum.

Mevcut bir çalışanla yaşanan eski bir ilişki (tek gecelik bir ilişki bile denebilirse) şirket politikalarının ihlali anlamına gelmiyor. Kontrol ettim. Ama kesinlikle teşvik edilmiyor. Düzüştüğünüz bir kadını işe almak her standartta kötü bir profesyonel karardır.

Gerçi bu sadece benim kararım değildi. Collins de geçmişimizi en az benim kadar iyi biliyor ve bu işi kabul etmeyi *seçti*.

Ayrıca ben uyurken gizlice kaçmış.

Collins'i tanıdığım dan beri, aramızdaki hikayeyi o kontrol etti. Onun ilgisi için yalvaran hep ben oldum. O ise çekip giden oldu.

Geçen hafta, bu değişti. Yalvardı. Kaldı.

Ve bu tekrar değişmek üzere. Sonunda eşit seviyedeydik ve şimdi teknik olarak onun amiriyim. Onun *patronuyum*.

"En azından ailen sorumluluk sahibi olduğunu düşünüyor," diyor Flynn bana. Biraz daha şampanya yuttuktan sonra ekliyor: "*Neden* bilmiyorum ama öyle düşündükleri kesin."

Beni neşelendirme çabasını takdir ederek gülümsüyorum.

Hayatımız boyunca, Flynn ve ben simetrik yollarda ilerledik. Şimdi bu değişti. LSAT sınavlarına hazırlanıyor ve babasına karşı gelmeye ne zaman karar vereceğine bağlı olarak muhtemelen hukuk fakültesine gidecek. Babam üniversiteden mezun olduktan sonra işletme fakültesine gitmeme kararına saygı duydu ve Pazartesi günü ofisime uğrayarak benimle ne kadar gurur duyduğunu söyledi.

Destekleyici ailemden ve önemli işimden şikâyet ettiğim için kendimi boktan hissediyorum ama en azından Flynn'in herkesi hayal kırıklığına uğratma endişesi yok.

"Bir içki daha alacağım," diyorum Flynn'e.

Ben ayağa kalkarken kıkırdıyor. "Aferin!"

Yürümeye başladığımda elli metre çapındaki herkes bu yöne bakıyor. VIP bölümünde özel bir bar var ama ben onun yerine ana bara yöneliyorum. Saklanıyordum ve bunun bir faydası olmadı. Dikkat dağıtacak bir şey arayabilirim. Bu kulüp benim dikkatimi çekmek isteyen insanlarla dolu. Eğlenceli, heyecan verici ve *komik* olmamı bekleyen insanlarla. Yazın büyük bir bölümünü Proof'un ana cazibe merkezi olarak geçirdim ve azalan sınırlı sorumluluk günlerimi en iyi şekilde değerlendirdim. Etrafımdaki fısıltılar ve bakışlar beni ünlü biri gibi hissettirdi. Oynamam gereken rol için sahneyi hazırlıyorlar.

Bu gece, ilgiyi takdir etmek bir yana, tam olarak fark edemeyecek kadar dikkatim dağınık.

Bunu hâlâ iptal edebilirim. Ne kadar ısrarcı olursa olsun, Lili'nin şirkette *gerçek* bir gücü yok. Ne kadar itiraz ve şikâyet ederse etsin, benim yerime asistanımı seçemez. Ben izin vermediğim sürece.

Ama Collins'e bunu yapamam. Onun da bir seçeneği vardı ve işi kabul etmeye karar verdi.

Dirseğimi bar tezgahının kenarına dayayıp avuç içimi yüzümde gezdiriyorum ve görünmez hoparlörlerden gelen sabit bas sesiyle kaybolan sinirli bir inilti çıkarıyorum.

En yakındaki barmen beni görür görmez aceleyle yanıma geldi.

Lili ve ben liseden beri Proof'a geliyoruz. Şaşırtıcı bir şekilde, Bash'in bu bara hiç adım attığını sanmıyorum. Üçümüz arasında en ölçülü olan hep o olmuştur. Bunun bir kısmı onun kişiliği. Ayrıca, yıllarca Lili ve benim sınırları zorlamamızı izledikten sonra, sanırım onun da aynı şeyi yapması biraz cazibesini yitirdi.

"Senin için ne getirebilirim Kit?" diye soruyor

barmen. "Tekila soda, Scott."

Başını sallıyor ve içkimi hazırlamak için bara koşuyor.

"Tekila, ha? Uzun bir hafta olmuş olmalı."

Soluma, sese doğru bakıyorum. Ve sonra sesin, başı omzumla aynı hizada olan bir kadına ait olduğunu fark ettiğimde aşağıya. Ayakta duruyordu, taburelerden birine tünemiş değildi.

"Hiç bitmeyecek," diye cevap veriyorum.

Gülümsüyor. "Stresli durumlarda daha çok cin-tonik içen bir kıyım."

Gözlerim içkisine kaydı. "Cin tonik mi?"

"Ding, ding, ding!" Ses efektlerini bir dizi gülünç el hareketiyle eşleştiriyor ve ben de buna karşılık olarak sırtıtmaktan kendimi alamıyorum.

"Stresli koşullar nelerdir?" Merak ediyorum.

Omuz silkiyor. "Buraya yeni taşındım. Bir iş, makul fiyatlı bir kahve dükkanı ve borsa hakkında konuşmayı heyecan verici bir sohbet olarak görmeyen bir erkek arıyorum."

Scott içkimi getirip başka bir şey isteyip istemediğimi sorduğunda hâlâ sırtıyorum. Başımı sallayıp teşekkür ediyorum ve dumanlı, gazlı içkiden uzun bir yudum alıyorum.

"Ben Cleo, bu arada," diyor kadın bana.

"Christopher," diye cevap veriyorum otomatik olarak.

Bu garip çünkü kadınlara kendimi genellikle Kit olarak tanıtırım. "Borsa hakkında ne düşünüyorsun, Christopher?" Cleo soruyor.

Arsızca.

"İyi bir hatırlatma. En az yirmi dakikadır iadelerimi kontrol etmedim." Telefonumu çıkardım.

Cleo derin bir iç çeker. "Kahretsin, çok komiksin. Ama hâlâ omzumdan aşağıya bakmadın. Yani ya eşcinselsin ya da aldatıldın, değil mi?"

"Ya da boynumu zorlamak istemiyorum."

Cin toniğine uzanıyor. "Komik ve uzun. Egomun hatırı için, eşcinselmişsin gibi davranabilir miyiz?"

Kıkırdıyorum. "Elbette."

"Seninle tanıştığımıza memnun oldum, Christopher," diyerek içkisini aldı ve etrafında döndü.

"Sen de," diye sesleniyorum arkasından.

Cleo uzaklaşana kadar onunla takılmayı hiç düşünmediğim aklıma gelmedi. Onu bir daha görmeyeceğimi düşündüğüm için kendimi tam adımla tanıtmıştım.

Güzel bir kızdı. Açıkça ilgiliydi. Ve kendini tanıttığında onunla seks yapma düşüncesi aklımdan geçmedi. Cleo'nun neye benzediğini hayal etmeye çalıştım ve Collins'in mavi-gri elbisesi içinde bana kaşlarını çatarak baktığı görüntüyü gözümün önüne getirdim. Ardından o elbiseyi çıkarınca nasıl görüldüğüne dair anılar peş peşe geldi. Eskiden sarkık olan aletim seğiriyor.

Bu pazartesi için kötü bir işaret.

Lili ve onun lanet işgüzarlığı. Eğer asistan arayışına müdahale etmeseydi, Collins'e bir sonraki görüşmemizde yatağında bir gecenin nasıl bir şey olduğunu hatırlatmakta özgür olacaktım.

İçkimi biraz daha yutmadan önce kaşlarımı çatarak yere bakıyorum. Collins iş teklifini kabul ettiğinde, tekrar birlikte olma ihtimalimizi reddetti. Binadaki herkes zaten bulunduğum yere sadece soyadım sayesinde geldiğimi düşünüyor. Asistanımla yapacağım bir kaçamak ofisteki dedikoduları aylarca sürdürür. Tüm ailemi hayal kırıklığına uğratar. Kazandığım tüm saygıyı siler.

Bir daha olmayacağından endişeliydim.

Yapamayacağımız gerçeği, kokteylimin geri kalanıyla yıkadığım acı bir tat bırakıyor. Viski sipariş etmeliydim. Çok sık tekila içmem ve bu gece neden sipariş ettiğimden emin değilim. Belki de geçen hafta sonundan sonra alkolle olan özel ilişkiyi bilinçaltımdan silme çabasıdır.

Şoförüm Camden'a gideceğimi bildiren bir mesaj attım. Sonra da Flynn'e mesaj atarak eve gitmeden önce hesabı kapatmasını hatırlatıyorum. Telefonum, muhtemelen Flynn'in itirazlarıyla, cebime geri koyar koymaz çalmaya başlıyor. Bu bir kulüpten en erken ayrıldığım andı... hiç. Ve tek başıma ayrıldığım nadir anlardan biri.

Belki de büyüyorumdur.

Çıkışa doğru ilerlerken birkaç kişi beni tanıyor ve bana sesleniyor ama adımlarım yavaşlamıyor. Burası onları duymuyormuşum gibi davranabileceğim kadar gürültülü. Konuşmak istemiyorum ve aletimin sadece tamamen yasak olan bir kadınla ilgilendiği ortaya çıkıyor.

Camden her zamanki gibi dışarıda bekliyor. Proof'a girmek için sırada bekleyenlerin çıkardığı kargaşayı görmezden gelip doğruca arka koltuğa tırmanıyorum ve pelüş koltuğa yaslanıp esnememi bastırıyorum.

"Nereye, Bay Kensington?" Camden soruyor. "Eve, lütfen."

"Evet, efendim."

Araba şehrin yukarısına doğru giderken pencereden dışarıya dalgın dalgın bakıyorum. Şehir ışıkları yanıp sönüyor, korna ve siren sesleri arka plandaki gürültüye karışıyor. Geçenlerde bir ara yağmur yağdı, çünkü su damlaları camı bulanıklaştırıyor.

Yine esnedim. Kahretsin, yorgunum. Ve sarhoşum. İyi ki Lili'den Collins'in numarasını istememişim, yoksa muhtemelen şu anda kullanıyor olurum.

Camden yirmi dakika sonra binamın altındaki yeraltı garajına girdi. Arabadan inmeden önce ona hafta sonu için izin almasını söyledim. Eğer dışarı çıkmaya karar verirsem, arabayı kendim kullanacağım.

Asansör kodunu doğru girebilmek için üç deneme yapmam gerekiyor, gözlerimdeki bulanıklık ve kanımda yüzen alkol sayesinde. Kapıların açılmasını beklerken üçüncü kez esniyorum.

Sonunda asansörün boş olduğunu görürler, bu da içlerini rahatlatır.

Ancak çatı katım boş *değil*. Asansörden çıkıp kapıya yaklaşır yaklaşmaz sesleri ve rock müziğini duyuyorum.

Anahtarlarımı cebimden çıkarıp birini kilide yerleştirirken Bash'e içimden küfrediyorum. Geçen hafta Alaska'daki bir balık avı gezisinden dönmüştü ve yarın yola çıkmadan önce eşyalarını toplaması gerekiyordu. Dartmouth'taki güz dönemi Pazartesi günü başlıyor.

Ayakkabılarımı girişte tekmeliyorum ve oturma odasından gelen kargaşadan kaçınarak doğruca mutfığa gidiyorum. Biraz su içmeliyim. Flynn'le akşam yemeğinde yediğimiz biftek sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

"Eve erken gelmişsin."

Bash'in yaklaştığını görmek için bir omzumun üzerinden bakıyorum. İki pizza kutusunu dengeliyor ve bir karton şangirtisiyle mermer tezgâhın üzerine bırakıyor.

"Evet." Bir su alıyorum, kapıyı kapatıyorum ve bir kutunun kapağını açıyorum. Boştu. İkincisi de öyle.

"Başka bir pizza sipariş edebiliriz," diye teklif ediyor kardeşim.

"Yok, sorun değil." Suyun kapağını açıyorum ve çoğunu içiyorum. "Yarın kaçta gidiyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. Annem ve babam öğlen gelecekler."

"Tamam." Avuç içimi çenemde gezdiriyorum. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Ciddi misin? Saat bir bile değil."

"Ciddiyim. Çok yoruldum."

"İşten mi?" Bash şüpheyile sorar.

"Diğer şeylerin yanı sıra. Bu arada beni Lili'nin fotoğraf projesi yaptığın için çok teşekkürler. Sanırım kalıcı görme hasarım var."

"Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Gözlerin kapalıydı ve her birinde kaşlarını çatıyordun."

Başımı sallıyorum ve suyum bitiriyorum.

"Lili'den fotoğraf çekmesini istemedim, bilginiz olsun. Sadece çektiklerini bana göndermesini istedim. Onları anneme ve babama da gönderdi. Annem bu yılki Noel kartında bir tane kullanabilir."

"Harika," diye mırıldanıyorum.

"Yine de seni kontrol etmesini önerdim. Bu hafta neredeyse hiç eve gelmedin. Endişelendim."

"Ben iyiyim," diye onu temin ederim. "Sadece meşguldüm."

Bash başını sallar. Ensesini ovuşturarak sobaya bakar. "Nasıl, nasıl? Gerçekten mi?"

Sadece endişeli bir kardeş olarak sormuyor. Soruyor çünkü onun soyadı da Kensington.

Uzun bir nefes veriyorum ve itiraf ediyorum,

"Bayıldım." Bash'in şaşkın gözleri benimkilerle buluştu. "Ne?"

"Bayıldım," diye tekrarlıyorum. "Sıkılacağımı ya da sadece bir figüran olacağımı sanıyordum. Ama heyecan verici. İlginç. Yorucu, evet, ama iyi anlamda."

"Yani, sizce ben ..."

"Üniversitenin geri kalanının tadını çıkar," diye bitiriyorum. "Ve sonra CEO'luk için bana meydan okumak isteyip istemediğine karar ver."

Bash sırtıyor. *Rekabetçi*, Kensington ile eşanlamalı da olabilir.

Ama kardeşimi, yüz ifadesindeki rahatlamayı da görecektir kadar iyi tanıyorum.

Lili farklı bir yol seçti. O da benim gibi beklenenin nasıl bir şey olduğunu görmek için bekliyordu.

"Evet, kulağa hoş geliyor," diyor bana.

Bir kez daha esnedim ve yiyecek aramak için çok yorgun olduğuma karar verdim. Sadece uyumak istiyorum. "Yarın görüşürüz. Toplandığından emin ol."

Koridorda ilerlerken Bash arkamdan, "Müziğin sesini kısacağız," diye sesleniyor.

Collins

I Kusacağımın endişe ediyorum. Midem geçen haftaki gıda zehirlenmesinden sonra tam olarak iyileşmediği için değil, ama bu Birdenbire çılgınca bir fikir gibi görünmeye başladı.

Kit Kensington için çalışacağım. Kendimden ve gururumdan başka suçlayacak kimsem yok. Ve Isaac. Isaac'i de suçluyorum.

Beni aldatması yeterince kötüydü. Ama *patronumla yatmak*? Bu özel çıkmaza neden olan günah buydu. Birkaç saniye boyunca eski sevgilimin engelini kaldırmayı düşündüm, sadece ona tekrar küfretmek için. Sadakatsizliğinin kanıtlarını ortaya çıkardığımdan beri konuşmadık ve o zaman ona ettiğim şok küfürler artık yeterli bir ceza gibi gelmiyor.

Bir omuz sol koluma çarpıyor ve sendelememe neden oluyor. En güzel topuklularımı giymiştim, en güzel *her şeyimi*. İki blok ötedeki metro durağına yürümeden önce saçımı düzeltmek ve makyaj yapmak için zamanım olduğundan emin olmak için sabah altıda uyandım.

Kensington Consolidated'ın şirket ofislerinin bulunduğu gökdelene giren insanları izlerken kendimi hâlâ az giyinmiş hissediyorum. Dört haneli rakamlara mal olan bir takım elbise denizindeyim. Hatta belki beş.

Yoldan çıkan bir dirsek çantama çarpıyor ve sonunda ilerliyorum. New York kaldırımında hareketsiz durmak, bowling lobutu gibi devrilmeyi istemektir. Özellikle de işe gidiş saatlerinde.

Döner kapılara yaklaşırken tek bir adıma odaklanıyorum -bir ayağım diğerinin önünde-. En yavaş dönen ortadaki kapıyı seçiyorum.

Lobinin içi yaklaşık yirmi derece daha serin. Ağustos'un sıcaklığı Eylül'e taşmış, şehri yapışkan bir nem tabakasıyla kaplamış, havalandırmalar buna karşı koymak için fazla mesai yapıyor. Tenimdeki teri üflüyorlar. Azalan özgüvenim ve artan kaygıyla 10 santimlik topuklu ayakkabılarımla resepsiyona doğru emin adımlarla yürürken içimdeki ürpertiye bastırıyorum.

"İsim?" diye soruyor resepsiyonist ona ulaştığımda. Başını kaldırıp bakmıyor, bir formu damgalamakla ve önündeki klavyede bir şeyler yazmakla meşgul.

"Collins." Boğazımı temizliyorum. "Collins Tate. Kensington Consolidated için mi?"

Kadın başını kaldırıyor, alışık olduğu yüz ifadesinden bir ilgi parıltısı belirliyor. O beni değerlendirirken manikürlü parmakları klavyeye ritmik bir şekilde vurmaya devam ediyor. Şık topuzunu (profesyonelce şekillendirilmiş) ve kanatlı göz kalemini (bir bıçağın kenarından daha keskin) not ederken cilasız parmaklarım tertemiz tezgâha vuruyor. İlk maaşımın bir kısmının yeni bir gardıroba gitmesi gerekebilir. Çoğu gün pijamalarımı kalmak işsizliğin en güzel yanıydı.

"Bir dakika lütfen," diyor bana, yazmaya devam ederek.

Başımı sallıyorum, çantamdan su şişemi çıkarıp büyük bir yudum yutarken yüzüme kibar bir gülümseme yapıştırıyorum. Soğuk sıvı boş mideme çarparak yüksek sesli bir gurultuya yol açıyor. Bu sabah bir granola bar atıştırmaktan fazlasını yapamayacak kadar gergindim. Şimdi ise midem bulanıyor ve açım.

"Bu misafir kartı asansörlere giriş yapmanızı sağlayacak." Resepsiyon görevlisi lamine edilmiş bir dikdörtgeni bana doğru kaydırdı. "Elli beşinci katı istiyorsunuz. Biri sizi oraya yönlendirecek."

"Teşekkür ederim," diyorum ve yaka kartımı kapıp turnikelerden geçen kalabalığa katılıyorum.

Alttaki barkodu okutarak geçmeme izin veriyorlar ve sonra aceleyle en yakın asansöre biniyorum. 55'e bastığımda asansördeki diğer altı kişi de merakla bana bakıyor.

Elli beşinci kattaki kapılar açıldığında nedenini daha iyi anladım.

Bekleme alanı asansörün durduğu diğer katlardan farklı görünüyor. Modern, pahalı ve *prestijli*. Zemin yeni cilalanmış gibi parlıyor. Duvarlarda karmaşık ve pahalı görünen sanat eserleri var. Ön büro lobidekinden daha büyük. Etkileyici. Önde ve ortada, duvara yapıştırılmış metal harflerle *Kensington Consolidated* yazıyor.

Chicago'da çalıştığım hukuk bürosu çok sayıda kurumsal işle ilgileniyordu. Sanırım bu ofislerin de onlarınkine benzemesini bekliyordum. Ancak Carter Thomas LLP bu mekanın yaydığı önemi yaymıyordu.

Resepsiyonda oturan sarışın kadın telefonla konuşuyor. Ben yaklaşırken parmağını kaldırıp "*Bir saniye*" diyor.

Başımı sallıyorum, aramasının bitmesini beklerken elbisemin eteğini gergin bir şekilde düzeltiyorum. Metroda durdum ama hâlâ kırıksık görünüyor. Nemin yardımcı olabileceği bir şey.

İki kır saçlı adam asansörden inip masanın önünden geçerek koridorda ilerliyor. Derin bir sohbete dalmışlar, ikisi de bana doğru bakmıyor bile.

Yeni bir panik parıltısı beliriyor. Ya ben burada durmuş yön bulmayı beklerken Kit çıkagelirse? Ne diyecek? *Ben* ne diyeceğim?

Bütün hafta sonu Lili'ye kardeşinin numarasını sormayı düşündüm. Bu konuşmanın nasıl geçeceğini kim bilebilirdi ki? Ama en azından Kit ve ben, onun otel odasından gizlice çıktığımdan beri iletişim kurmuş olacaktık.

Yine de yapamadım. Lili'nin bunu okuyacağından, aramızda olanları bir şekilde fark edeceğinden çok endişeliydim.

Ve ben ne söyleyeceğinden emin olmayan bir korkaktım. Bir gece, onunla başa çıkma konusunda yılların verdiği rahatlığı silmeyi başardı. Oyun kitabım basitti; görmezden gel, kaçın ya da tartış. Hayranlığı başkalarına bırak. Ama bu tepkilerin hiçbiri onun çalışanı kadar gerçekçi değildi.

Daha önce Kit'i gördüğümde çok sinirlenmiştim. Sık sık sinirleniyorum. Ama asla

gerginim ve bu kafamı karıştırıyor.

"Günaydın."

Selamlama beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Oh. Selam. Günaydın."

Resepsiyonist nazikçe gülümsüyor. Benden daha yaşlı. Otuzlu yaşların sonunda belki. Bilge ve dünyevi görünüyor ve bahse girerim müstakbel patronuyla hiç yatmamıştır.

"Ben Maya. Sen Collins Tate olmalısın." "Ah, evet. Benim."

Adımı bilmesine şaşırdığım yüzümden okunuyor olmalı çünkü Maya bana komplocu bir bakış fırlatıyor.

"Ofise yeni gelen bir Kensington buralarda biraz heyecan yaratıyor. Çünkü, bilirsiniz..." Omzunun üzerinden duvara iliştirilmiş harflere bakıyor.

İlk kelimeye odaklanıyorum, bakışlarım her harfin üzerinde tek tek geziniyor.

Kensington. Kulağa geldiği kadar önemli görünüyor. "Doğru," diye cevap veriyorum.

Bildiğim bir şey var. Lili'nin mezuniyet partisi o güne kadar katıldığım en gösterişli etkinlikti. Politikacılar, aktörler ve her türden ünlü, nüfuzlu insanla doluydu ve o güne kadar adım attığım en muhteşem evdeydi. Bir *yazlık* ev. Lili'nin benden çok farklı bir dünyadan geldiğini çok önceden biliyordum ama bu en çarpıcı örnekti. Birinci sınıftaki oda arkadaşım ile tanıştığım andan itibaren farklı geçmişlerimizin farkındaydım ve bir Kensington'la tanıştığım her seferinde bu durum tekrarlandı.

Kit'e diğer çalışanlardan daha fazla ilgi gösterilmesi şaşırtıcı değildir. Ancak bu ideal olmaktan çok uzak. Etrafımda beni takip eden bir spot ışığının parıltısı olmadan da yeterince endişeliyim.

"Oturun. Laura'ya burada olduğunu haber vereyim," diyor Maya. "Sana etrafi gösterecek, yerleşmene yardımcı olacak kişi o olacak."

"Harika. Teşekkür ederim."

Koltuklardan birine oturuyorum ve beklerken ayağımı yere vurma dürtüsüyle savaşıyorum. Bunun yerine rozetimin klipsiyle oynamaya ve duvardaki büyük saate bakmaya karar veriyorum.

On dakika sonra, başka bir kadın beliriyor. Zarif bir şal elbise giyiyor. Koyu renk saçları at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmış ve birkaç gri çizgi ile süslenmiş. Duruşu mükemmel, adımları kararlı.

Elini bana uzatmadan önce burnunun üstündeki kaplumbağa kabuğu gözlüklerini düzeltiyor. "Laura Skadden. Memnun oldum, Bayan Tate."

Aceleyle ayağa kalkıyorum, avucunu tutuyorum ve benimkinin nemli olmamasını umuyorum. "Ben de memnun oldum. Ve sadece Collins, lütfen."

Laura onaylarcasına bir kez başını sallıyor. Kısa bir süre için, burada çalışan herhangi birinin tempolu verimlilikten hoşlanıp *hoşlanmadığını* merak ediyorum. Kit'i böyle kasvetli bir organizasyonun içinde çalışırken hayal edemiyorum. Genellikle sırtıtmıyor ya da şaka yapmıyorsa, sırtıtmak ya da şaka yapmak üzeredir.

"Bu taraftan," diye talimat veriyor Laura, kısa topuklu ayakkabılarının içinde dönerek koridorda ilerliyor.

Takip ediyorum, midem yeni bir sinir yığınıyla bükülüyor.

Kit

MElimde sabah kahvemle ofisime yaklaştığımda babam duvarda asılı yelkenli tablosunu inceliyordu.

Onu palmiye ağaçları yerine gökdelenlerin silüetinde görmek çok tuhaf. Çocukken babamı Hollywood tabelasına bakan bir binada ziyaret ederdim.

Annemle birlikte New York'a tam zamanlı olarak geri döneceklerini açıkladıklarında -on yıllardır yaptıkları gibi zamanlarını kıyıları arasında bölüştürmek yerine- ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bu binada çalışan üç değil, iki Kensington'dan biri olacağımı sanıyordum.

Her zaman Doğu Yakası'nı Batı'ya tercih etmişimdir, bu yüzden ailemin daimi adresinin aynı şehirde olması güzel.

Ama babamla çalışmak? Bu konuda nasıl hissedeceğime henüz karar vermedim.

Biz hep yakındık. Her zaman benzerdik. Annem son kaçışımdan sonra beni disipline ederken kahkahalarını bastıran kişi babamdı. Ve yıllar boyunca katıldığım ya da neden olduğum tüm sorunlara rağmen, burada çalışabileceğime dair tam bir güven duymaktan başka bir şey ifade etmedi. Lili'nin peyzaj mimarı olarak seçtiği kariyeri her zaman teşvik etti ve kimya disiplininde bir derece kazanmanın ötesine geçseydim beni destekleyeceğini biliyorum.

Ne olursa olsun herkes benim şirkete gelişimle ilgilenecekti. Ama benim başlamam ve Crew Kensington'ın geri dönmesi? Babamla yapılan kıyaslamaların sonu gelmedi.

Birkaç saniye daha ona bakıyorum, sonra geldiğimi bildirmek için parmaklarımı kapıya vuruyorum.

Babam irkiliyor, omzunun üzerinden bakıyor ve beni görünce gülümsüyor. "Günaydın, Kit."

"Selam baba," diye cevap veriyorum, masama doğru ilerlerken.

"Ben sadece..." Kıkırdıyor ve elini şakaklarında ağarmaya başlayan saçlarında gezdiriyor. "Sadece etrafa bakıyordum. Biraz anımsıyorum."

Burası babamın şirketten ayrılmadan önceki ofisiydi. Buraya yerleştiğimden beri sık sık ve tekrar tekrar hatırladığım bir şey.

"Geri alabilirsin," diye teklif ediyorum, kahvemi masamdaki her zamanki yerine koyuyorum ve odanın etrafını işaret ediyorum.

En iyi konumda olmasına rağmen bu köşe ofis, babam yönetim kurulu odalarını film setleriyle değiştirdiğinden beri boş duruyordu. Saygıdan, pişmanlıktan ya da bazı kararlardan dolayı, gelecekteki bir Kensington için ayrılmıştı. Babamın ayrılışıyla ilgili spekülasyonlar için bir tapınak - bana hiçbir zaman tam olarak anlatılmayan hassas bir tarih.

Babamın yeni ofisi bu katın diğer ucunda, Oliver amcamınkinin hemen yanında.

"Hayır, o artık senin." Babam on sekizinci yaş günümde bana hediye ettiği sanat eserine doğru başını sallıyor. "Buraya yaptığın şey hoşuma gitti."

"Teşekkürler." Ellerimi ceplerime sokarak masama yaslanıyorum.

İşe başladığımdan beri babamı ofiste sadece iki kez gördüm. Oliver'la ilk günümde uğradı ve daha sonra Phoenix'te satın almayı düşündüğümüz bir gazetenin sunumuna katıldı. Bu ziyaretin basit bir sosyal görüşmenin ötesinde bir amacı olduğunu varsayıyorum.

"Hafta sonu iyi miydi?" diye soruyor.

"Yani Bash'in kutularını taşımasına yardım etmek dışında mı?"

Tahmin edilebileceği gibi, kardeşim çatı katımda verdiği partiden sonra eşyalarını toplamadı.

Cumartesi sabahı uyandığımda bir yabancı piyanonun altında uyuyordu ve en sevdiğim viski şişesi neredeyse boşalmıştı. Bash'i yataktan kaldırmam on dakika sürdü, ardından yaz boyunca evimde depoladığı her şeyi, ailem ona New Hampshire'a dönerken eşlik etmek için gelmeden önce taşınmamdan kalan karton kutulara atmam bir yirmi dakika daha sürdü.

Babam gülümsüyor. "Onun dışında."

"Babam olarak mı yoksa patronum olarak mı soruyorsun?"

Çoğunlukla şaka yapıyorum. Uyudum, Central Park'ta koşuya çıktım ve şehirde iş bulan birkaç üniversite arkadaşımınla akşam yemeği yedim. Hepsi yasal faaliyetler.

"Hâlâ nasıl ikisi birden olacağımı çözmeye çalışıyorum," diye itiraf ediyor babam.

İlişkimizi haftada kırk-aslında daha çok altmış-saat yeniden tanımlamak için mücadele eden tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel.

"E-postalara cevap verdim o zaman," diye belirttim.

Babam başını sallıyor. İfadesini ciddileştirmeden önce beliren bir sırıtış anını yakalıyorum.

Ailemi tanıyan herkes Lili'nin tıpkı anneme benzediğini, benimse babamın bir kopyası olduğumu söylüyor. Ve nadiren *sadece* görünüşe atıfta bulunurlar.

Babam elindeki dosyayı masamın üzerine fırlatıyor. "Gerçekten bunu sana vermeye geldim. Bir dakikan olduğunda bir göz at. Olası bir satın alma."

Dosyayı elime alıp ilk sayfayı taradım. "Bir makyaj şirketi mi?" "Güzellik milyar dolarlık bir iş, Kit. Kazançlarına bir bak Potansiyel. Şu anda küçükler ama pazarda çok fazla büyüme var. Kurucuları bu öğleden sonra bir toplantı için geliyorlar. Bu konuyu ele almanızı istiyorum."

Take point'e bakıyorum. İkinci haftam için büyük bir destek. "Bu öğleden sonra mı?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu programınızla ilgili bir sorun mu?"

Evet. Zaten dolu bir ajandam var. Sadece bu bilgileri gözden geçirmek için zaman bulmam gerekmeyecek, aynı zamanda öğleden sonraki tüm toplantılarımı yeniden planlamam gerekecek. Şu anda Kensington Consolidated'in COO'suyla konuşuyorum, babamla değil. *Evet* doğru cevap değil. Ya da olası bir cevap.

"Hiç de değil. Toplantı saat kaçta?" "Öğleden sonra üçte."

Başımı salladım. "Asistanıma bunu takvime eklemesini söyleyeceğim."

"Asistanınız mı?" Ofisimin dışındaki boş masaya bakıyor. Boğazımı temizliyorum. "Evet. Bugün başlıyor."

Babam başını salladı. "Güzel. Birini tuttuğuna sevindim." Kapıya doğru yönelir. "Toplantıda görüşürüz-"

"Ben Collins Tate," diye geveledim.

Duraklıyor. Çenesini eğiyor. "Ne?"

"Yeni asistanım. Yeni asistanım Collins Tate. Lili'nin Yale'deki birinci sınıf oda arkadaşı mı? Lili'nin mezuniyet partisine mi geldi? Ailesi

iki profesör-"

"Hatırlıyorum." Babam sonunda çok fazla olan bilgiyi kesiyor.

"Asistanlık pozisyonu sadece şirket içinde ilan edilmişti," diye devam ediyor. "O nasıl ... ah. Lili?"

"Lili," diye onayladım. Suçu kız kardeşimin üzerine atmaktan hiç çekinmiyorum. Collins'in işe alınmasının sebebi o. "Asistanım olmadığını öğrendi ve Collins'in bir işe ihtiyacı olduğunu biliyordu. Chicago'dan New York'a yeni taşınmıştı."

"Chicago'da asistan mıydı?"

"O..." Açıkçası Collins'in Chicago'da ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. "O akıllı, baba. İyi olacak."

İkna olmamış görünüyor. "Çok fazla sorumluluğu olan önemli bir rol. Takviminizi yönetecek, telefonlarınıza bakacak, her türlü projede yardımcı olacak-"

"O iyi olacak," diye tekrarlıyorum.

"Kız kardeşinin... inatçı olduğunu biliyorum-" Bu yetersiz ifadeye homurdanıyorum.

Babamın yüzünde hızlı bir gülümseme belirdi. Lili inatçı bir yıkım topu.

"Ama o şirkete dahil olmamayı seçti. Senin verdiğin kararlar

"Burada *senin* kararların var Kit, anlaşıldı mı?"

Kız kardeşime hayır diyebilecek kadar yetenekliyim. Hayatım boyunca bunu yaptım. Ama bunu söylersem, babamın Collins'in benim için çalışması konusunda ona neden hayır demediğimi merak edeceğinden endişeleniyorum.

Hafta sonunu onu işe alma kararımı sorgulayarak geçirmiş olsam da, benim için çalışmayacağı düşüncesi beni garip bir şekilde panikletiyor. Collins'in onu yıllarca rahatsız etmenin benim için bir oyundan başka bir şey olmadığını düşündüğünü biliyorum ama yanılıyor. Eğlence değildi ve sadece seksle ilgili de değildi. Collins bana hiçbir zaman açık çek ya da atlama taşı gibi davranmadı. Ondan *hoşlanıyorum* ve bu da onu görmeden iki yıl daha geçirmektense yasak asistanım olmasını tercih edeceğim anlamına geliyor.

"Collins'i işe almak benim kararımdı," diyorum kesin bir dille. "Kendisi yetkin ve kalifiye biri ve bir işe ihtiyacı vardı. Ve tamamen yabancı biri yerine tanıdığım biriyle çalışmayı tercih ederim."

Yavaşça başını sallıyor. "Sadece dikkatli olun. Kişisel olanla profesyonel olanı karıştırmak ortalığı karıştırabilir."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu yüzden mi kardeşinizle çalışıyorsunuz ve oğlunuzu işe aldınız?"

Babam sırtıyor. "Touché." Tekrar kapıya doğru yöneliyor, ancak durup parmaklarını şıklatıyor. "Unutmadan, Cumartesi günü saat tam yedide büyükbabanda olmanı söylemem gerekiyordu."

İç çektim. O akşam yemeğini neredeyse başarıyla unutmuştum. "Evet. Tamam." "Yedi, Kit," diye hatırlatıyor bana sertçe. "Sakin geç kalma." "Olmayacağım."

Babam kuşkulu görünüyor ama başını sallıyor. "Güzel."

"Bu adam konusunda gerçekten ciddi," diye yorum yapıyorum. "Cal ile hiç yalnız yemek yemedik."

"Cal aileyi zaten tanıyordu."

Sebebinin bu olduğunu sanmıyorum, babamın da öyle olduğunu sanmıyorum. "Charlie hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Ondan hoşlanıyorum." Bana yan gözle bakıyor. "Ama bundan kız kardeşine bahsetme. Bir erkekle ciddi düşünmek için çok genç."

"O yirmi beş yaşında. Sen ve annem o yaşta değil miydiniz? Evli misin?"

Babam başını sallar. "Bu farklıydı." "Hı-hı, tabii. Nasıl?"

"Çünkü onunla çıkabilmek için annenle evlenmek zorundaydım." Güldüm. "Ciddi bir oyunun varmış gibi görünüyor baba."

"Yirmi yılı aşkın süredir birlikteyiz evlat. Belli ki bir şeyleri doğru yapmışım. Öğleden sonra görüşürüz." Kapıyı arkasından kapatarak ayrılır.

Masama oturdum ve son iki gündür biriken aşırı sayıdaki e-postayla ilgilenmeye başladım. Bazılarına hafta sonu cevap vermeliydim.

Ama *o kadar da* değişmedim.

Collins

"A ve bu da senin masan." Laura beni, geçtiğimiz her ofisin dışında bulunanlarla aynı görünen bir istasyona götürüyor.

Etrafındaki yükseltilmiş tezgah biraz mahremiyet sunuyor, neredeyse bir

ancak yeterince yakın durursanız üzerini görebileceğiniz kadar alçaktır. Masaüstü bilgisayar, klavye, fare ve telefon dışında masa boş. Belki de süslemek için bir bitki almalıyım.

Kit'in köşede bir ofisi var. Kapısı da bu koridorda sıralanan diğer ofisler gibi buzlu cam değil, masif ahşap, bu da özellikle göz korkutucu. Bu bariyer beni de rahatlatıyor. Gözlerinin her an üzerimde olabileceğini bilseydim işlere odaklanmak çok daha zor olurdu.

Christopher Kensington, topuzun solundaki parlak isim levhasına kazınmıştır.

Bir şirket olarak Kensington Consolidated hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sadece Lili'nin yıllar boyunca bahsettiği küçük bilgiler ve genel bilgiler. Çok başarılılar ve çok sayıda iştirakleri var; edindiğim bilgilerin özeti bu. Sorumlu olacağım görevlerin çoğu -dosyalama, telefonlara cevap verme, not alma- Carter Thomas'taki işimden tanıdık geliyor. Ama tıpkı ofisler gibi, burada da daha yüksek hissediyorum. Chicago'da milyon ya da milyar dolarlık anlaşmalar üzerinde çalışmıyordum.

Laura, "Bakalım Bay Kensington müsait mi?" diyerek yeni masamın önünden geçip doğruca heybetli kapıya yöneldi.

Iskaladığı bir baş sallamayı başarıyorum, midem bu sabah kahvaltıyı atladığıma memnun olmamı sağlayacak şekilde takla atıyor.

O Lili'nin küçük kardeşi değil. Kit bile değil. O *Bay Kensington*, kulağa havalı, heybetli ve prestijli geliyor, özellikle de annesi yaşındaki bir kadından geliyorsa.

Laura koyu renkli tahtaya bir kez vurur. "Bay Kensington? Ben Laura. Yeni asistanınızla tanışmak için bir dakikanız var mı?"

Zihnim *tanışmaya* ve *yeniye* odaklanmış durumda. Lili'nin perde arkasında nasıl bir sihir yaptığını bilmiyorum ama şu ana kadar karşılaştığım hiç kimse Kensington ailesinin üyeleriyle daha önce tanıştığıma dair bir ipucuna sahip değildi.

Dürüst olmak gerekirse, sıradan bir çalışan gibi hissetmek, umutsuzca ihtiyaç duyduğu yeni bir başlangıç yapmak rahatlatıcı.

İlk defa Kit'e biraz sempati duyuyorum. Bu onun sahip olmadığı bir lüks. İlk gününde bu şirketle hiçbir bağlantısı yokmuş gibi davranamazdı.

"Evet, içeri gel."

Kit'i daha önce birçok kez konuşurken dinledim. Genellikle durmasını dilerken.

Yine de, her nasılsa, bu üç kelime onun zengin baritonunu ilk kez duyuyormuşum gibi geliyor.

Laura kapının kolunu çevirip devam etmemi işaret edince sertçe yutkunuyorum. Avuçlarımı lacivert elbisemin eteğine sürterek birkaç saniye tereddüt ettikten sonra içeri giriyorum.

Kit yükseliyor, şimdi ayakta, geniş alanı cüceleştirmesi gereken ama cüceleştirmeyen devasa masanın arkasında. Öyle yapıyor, bakışları her adımına sabitlenmiş.

Sertçe yutkunuyorum, serin havaya rağmen yanaklarıma sızan sıcaklığa içerliyorum.

Bu *Kit*. Şu anda yüzümün kızarması için bir sebep yok. Sebebi yok. ... hafızama kazınan müstehcen sözler ve şehvetli dokunuşlar dışında. Birlikte geçirdiğimiz geceyi unutmak kolay olmalıydı. Ama ne kadar zorlarsam zorlayayım, beynime o kadar inatçı bir şekilde yapışıyor.

Onunla yatmamalıydım.

Onunla yattıktan *sonra* buradaki işi kabul etmemeliydim.

Artık değiştiremeyeceğim iki karar.

"Bu Bayan Tate, yeni asistanınız."

Laura, neyse ki, benim sapkın düşüncelerimden habersiz. Umarım bu yüzüme damgalanmadıkları anlamına gelir, Kit de farkında değildir.

Boğazımı temizliyorum ve sağ elimi uzatıyorum, beynimi karşımdaki adamı bir işverenden başka bir şey olarak görmemesi için hızla eğitmeye çalışıyorum.

Patron. Patron. Patron, sessizce zikrediyorum.

"Memnun oldum Bay Kensington," diyorum kibarca.

Kit kaşlarını çatıyor ve ben de formalite icabı beni azarlayacağını düşünüyorum. Ya da gülmeye başlayacak. Mavi gözleri, *bazen* sevimli bulduğum o çocuksu, yaramaz tarzda dans ediyor.

Onu hiç tanıımıyormuş gibi davranmak aşırı olabilir ama aynı zamanda gerekli de görünüyor. İlişkimizin bundan sonra profesyonel olarak tanımlanması çok önemli.

Kit'i daha önce takım elbise giyerken görmüştüm. Onu gördüğümde *genelde* takım elbise giyerdi. Ama Kit'i daha önce hiç takım elbiseli görmemiştim, takım elbisesinin *altında* ne olduğunu biliyordum.

Ne yazık ki arada bir fark var.

Hareket ediyor, yaklaşıyor, elimi sıkmak için kolunu kaldırıyor. Aramızdaki her santim daraldıkça kalbim biraz daha hızlı atıyor.

Patron. Patron. Patron,
hatırlatırım. "Bana Kit de,
lütfen."

Avuçlarımız birleştğinde kalp atışlarım hızlanıyor, bir elektrik kıvılcımı kolumdan yukarı fırlıyor ve onu hızlı bir ritme sokuyor.

El sıkışıyoruz, en son dokunduğumuz ana dair tüm anıları zihnimin en uzak köşelerine itiyorum. "Ben Collins."

"Benzersiz bir isim." Kit'in ifadesi dikkatle nötr, ama gözleri hâlâ bastırılmış bir eğlenceyle parlıyor.

Déjà vu tüm gücüyle vuruyor. Birkaç saniyeliğine, on sekiz yaşındayım, bir yurt odasında durmuş, şık bir yabancınn Louis Vuitton valizini açmasını izliyorum.

İlk kez karşılaştığımızda Kit de böyle *demişti*. Hatırladığından emin değilim. Neden *hatırladığımdan*, bunun bilinçaltımda nasıl yer ettiğinden de emin değilim.

"Teşekkür ederim,"
diyorum. Birbirimize
bakıyoruz.

Kit benden daha iyi bir aktör. İnandırıcı bir duruş sergilediğimden emin değilim.

"Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum," diye ekliyorum.

Sizin *için* çalışmak daha doğru olurdu, ancak bu işi kabul etmeme rağmen hala çok fazla gururum var. İş unvanlarımız belli bir hiyerarşi tanımlıyor ama Kit'e benden üstünmüş gibi davranmaya niyetim yok. Eğer böyle bir şey bekliorsa, yeni bir asistan bulabilir.

Kit'in ağzının bir köşesi bir an için yukarı kıvrıldı. Yüz ifadesini bu kadar yakından incelememiş olsaydım kaçıracağım bir titreşim.

"Aynı şekilde."

Laura, "İşinize dönmenize izin vereceğiz Bay Kensington," diyor. "Ben Bayan Tate'i masasına yerleştireyim."

Kit gözlerini benden ayırmadan, "Kulağa hoş geliyor," diye cevap veriyor. Başımı sallayarak onaylıyorum.

Terliyorum. *Terliyorum* ve bu bina muhtemelen 55 derece.

Benim neyim var böyle? *Bu Kit*, kendime tekrar hatırlatıyorum.

Genç, olgunlaşmamış, iğrenç ve... seksi.

Kit seksi. Her zaman farkında olduğum ama göze batan bir istisna dışında görmezden gelmeyi başardığım bir çekicilik. Kit, mükemmel dikilmiş bir takım elbise içinde, arkasında Manhattan silueti varken? Görmezden gelmek *zor*.

Hâlâ el sıkıştığımızı geç de olsa fark ediyorum. Benim tutuşum gevşiyor, onunki de aynısını yapıyor. Parmaklarım elbisemin sert kumaşına sürtünerek düşüyor ve avucumu tekrar silme isteğimi dizginliyorum.

Odaya girdiğimden beri Kit'le ilk kez göz göze gelerek ofise üstünkörü bir bakış atıyorum. Alışık olduğum, tüm katın bir kopyasıymış gibi genel bir havası yok. Bu ofis karakter içeriyor.

Duvarlar kapıya uygun koyu renkli ahşapla kaplanmış. Bu etki bana büyük bir kitaplıkla zenginleştirilmiş bir kütüphaneyi hatırlatıyor. Bir çift deri koltuk masasına doğru açılı duruyor ve karşısındaki duvarda bir yelkenlinin yağlı boya tablosu asılı. Eşleşen bir kanep köşede oturuyor ve küçük bir oturma alanı oluşturuyor. Binanın köşesini çevreleyen tavandan tabana pencereler şaşırtıcı bir şehir manzarasına sahip ve mekânı ışıkla dolduruyor. Masanın üzerinde bir fotoğraf çerçevesi var ama yüzü başka tarafa dönük olduğu için içindekileri göremiyorum. Odada açıkça sergilenmeyen tek eşya.

"Bayan Tate?" Laura kapıyı açık tutarken bana hoşgörülle gülümsüyor.

Önce benim çıkmamı beklediğini fark ettim.

"Ah, doğru. Tabii ki." Aceleyle geri çekiliyorum, baldırımın arkası deri koltuğun önünde duran sehpa çarpınca irkiliyorum.

Sehpanın üzerindeki cam kase sallanıyor, çingirak sesi uğursuzca yankılanıyor. Birkaç saniyeliğine dengemi kaybediyorum, kollarım dönüyor ve nabzım kulaklarımda atıyor.

Kit uzanıp kolumu tutuyor ve beni sabitliyor. Nasırları derimi sıyrırken sinir uçlarımda kıvılcımlar sıçrıyor.

O cam kaseye bakmıyor ama ben bakıyorum. Neyse ki kendi kendine düzeldi. Kit müdahale etmeseydi benim yapacağım gibi.

"Teşekkürler," diyorum, kolumu çekmek için bir bahanem olsun diye bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Bir süredir topuklu ayakkabı giymemiştım."

Kit tek kaşını kaldırıyor ve ben aynı şeyi düşündüğümüzden eminim
-O gece topuklu giydim.

"İşe," diye açıklıyorum. "Bir süredir işe giderken topuklu ayakkabı giymedim."

Chicago'daki eski ofisim kurumsal podyum şıklığından ziyade düz bir havaya sahipti. Cuma günleri kot pantolon giymemize bile izin veriliyordu.

Kit bana "Topuklu giymek zorunda değilsin" dedi.

Başımı daha çok garip bir şekilde sallıyorum. "Anladım."

Laura'yı Kit'in ofisinden çıkarken takip ederken sehpaye uzak duruyorum. Döner koltuğa gömülüp sessiz bir utanç içinde yüzümü ellerimin arasına gömmek isterdim ama bu Brooklyn'e dönene kadar beklemek zorunda.

Kit'in karşısındaki sakarlığımın talihsiz bir tesadüf olduğunu umuyordum. Şimdi, bunun basit bir sebep-sonuç ilişkisi olduğundan endişeleniyorum.

Sonraki bir saat hızla geçti. Laura benimle birlikte bir sürü evrakı gözden geçirdi ve bana kalıcı bir rozet verdi. Kit'le "tanıştıktan" sonra sesli mesaj kurmama, şirket sistemine giriş yapmama ve yapmam gereken düzenli görevleri yerine getirmeme yardımcı oldu.

Her ayrıntıya çok dikkat ediyorum, hiçbir şeyi kaçırmamaya ya da karıştırmamaya kararlıyım. Laura bana dinlenme odasını da gezdiriyor - öğle yemeği her gün servis ediliyor ve bir buzdolabı dolusu içecek ve atıştırmalık var - ve bu kadın fotokopi odasını, akla gelebilecek her türlü ofis malzemesiyle dolu. Yepyeni klasörlerle dolu bir rafın kenarında parmağımın ucunu gezdiriyorum ve üzerinde tek bir toz zerresi bile yok.

Laura beni yeni masama bırakırken "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver!" dedi. Bunu gerçekten kastettiğinden *emin* değilim.

Saat sabahın 11:02'si.

On üç dakika sonra, göz ucuyla pembe bir ışık yakalıyorum.

Tam masamın önünde durmadan önce bile, yüzü tamamen makyajlı ve tasarımcı taytı giyen kadının bu tarafa doğru geldiğinden şüpheleniyorum.

"Günaydın. Yardımcı olabilir miyim?" Kibarca sordum.

Arkamdaki duvara yapıştırılmış parlak isim levhasına bakıyor, sonra bir tutam saç parmağının etrafında döndürüyor. Ojesinin rengi kıyafetiyle *tam olarak* uyuyor. "Merhaba! Kit'i görmeye geldim."

Ona bakıyorum.

Beklenmedik ziyaretçiler Laura'nın eğitiminde yer almıyordu ve sormak aklıma gelmedi. Bu kadının binanın içine kadar nasıl girdiğinden emin değilim. Ziyaretçi rozeti takmıyordu ve atletik kıyafeti onun bir çalışan olduğundan şüphe duymama neden oldu.

Böyle *bir şey* var mı? Kit rastgele kadınları ofisine davet ediyor mu...

"Seni bekliyor mu?" diye sorarken yüz ifadem dikkatle nötr kalıyor.

Kıkırdıyor. "Hayır. Sürpriz olmasını istedim."

Gülümsemeye çalışıyorum ama yüz kaslarım işbirliği yapmıyor. Nasıl davranmam gerektiğinden emin olamadığım gibi, onun buradaki varlığından da rahatsız oluyorum.

Ben de sinirlendiğim için sinirlendim. Kit ne isterse yapabilir. Al bakalım. Neresi olursa. Ama burada olmamasını tercih ederim.

Ekranımda açık olan takvime bir göz atıyorum. Buna göre Kit'in programı öğleden sonraki bir konferans görüşmesine kadar boş.

Telefonu açtım. "Müsait olup olmadığını kontrol edeceğim. İsminiz nedir?" "Sadie Carmichael," diye cıvıldıyor.

Kit'in direkt hattına bağlanan düğmeye basmadan önce başımla onaylıyorum.

İkinci zil sesinde cevap veriyor. "Kensington."

"Merhaba, K-" Onun ... bir şeyinin önünde ona Kit demekte tereddüt ediyorum. Kulağa çok sıradan geliyor. "Merhaba. Sadie Carmichael diye biri sizi görmek istiyor. İçeri göndereyim mi?"

Kit tereddüt ediyor. *Bunun* ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Elbette," diye yanıtlıyor sonunda.

Boğazımı temizliyorum. "Tamam. Onu içeri göndereceğim."

Sadie ışınlanıyor ve ben ona doğrudan hitap edemeden kapıya yöneliyor.

Kapı tekrar kapanmadan önce duvardaki yelkenli resmine kısa bir bakış atıyorum. Birkaç saniye sonra, tahtanın diğer tarafından Kit'in sesinin alçak gürültüsünü duyuyorum, ardından tiz bir kıkırdama geliyor.

İki e-postaya cevap veriyorum, umutsuzca mırıltıları deşifre etmeye çalışmakla çevredeki gürültüyü inatla engellemek arasında gidip geliyorum.

Beş dakika sonra merakla olan savaşımlı kaybettim. Çantamdan telefonumu çıkarıp masamın altına saklanıyorum, kayıt tuşuna basıyorum ve "Kit'in kız arkadaşı var mı?" diye fısıldıyorum.

Sesli mesajı gönderdikten sonra doğruluyorum.

Omurgam daha koltuğun arkasına değmeden telefonum elimde titremeye başlıyor. Etrafa kaçamak bir bakış attıktan sonra -kimse beni dikkate almıyor gibi görünüyor- cevap veriyorum. "Selam."

Lili gülüyor. "Kit? Kız arkadaş mı? Bu çılgın fikir de nereden çıktı? O kesinlikle bağıllık karşıtıdır."

Ben rahatım. Kit kardeşleriyle çok yakın. Eğer biriyle görüşüyor olsaydı, Lili bunu bilirdi.

Ve *o gece* bekâr olduğunu söyledi. Görünüşe göre, erkeklere biraz inancım kalmış çünkü ona inandım-inandım.

Yine de kapıdan duyabildiğim belli belirsiz sesler beni rahatsız ediyor.

"Bir kadın ofise geldi ve onu görmek istedi."

Belli ki işle ilgili değil."

"Gerçekten mi?"

Kiminle?"

"Sadie Carmichael."

Lili tatsız ses tonuma karşılık olarak yine gülüyor. Adını o şekilde söylemek *istememiştim*. Sadece ağızımdan kaçtı.

"Vay canına, ondan *gerçekten* hoşlanmıyorsun. Kaba mıydı?"

"Hayır. Sadece beklemiyordum... Yani, onun ortaya çıkması konusunda ne yapacağımdan emin değildim. Onu tanıyıp tanımamam gerektiğini bilmiyordum."

Tek endişem iş güvenliğim, diyorum kendime. Kit ofisinde rastgele bir kadın bulundurduğu için azarlanırsa, bu benim rolümü etkileyebilir.

"Ne söylüyorlar?"

"Bilmiyorum. Çıkaramıyorum." Az önce kulak misafiri olmaya çalıştığımı itiraf ettiğimi fark ederek bu itiraf karşısında yüzümü buruşturuyorum.

"Kit'in hayran kulübünün gelmesini saymazsak, iş nasıl gidiyor?"

"Uh, bu-" Bu tarafa doğru gelen iki kadını görüyorum. İş kıyafetleri giymişlerdi, umarım Kit'in hayran kulübünün başka üyeleri değildir. "Gitmem gerek. Seninle sonra konuşuruz. Hoşça kalın!"

Lili cevap veremeden telefonu kapatıyorum, koltuğumda doğruluyorum ve telefonumu çantama geri koyuyorum.

Kadınlardan biri gülümseyerek, "Merhaba! Biz sadece merhaba demek istedik," diyor. "Ve size bir süveter ikram etmek istedik," diyor diğeri, lacivert bir hırka tutarak.

"Binanın soğutulmasından sorumlu olan kişinin bu binada büyüdüğünü düşünüyoruz."

Antarktika ve soğuğa karşı insanüstü bir toleransı var." Ayağa kalkarken gülümsüyorum. "Sadece ben varım sanıyordum."

"Kesinlikle sadece sen değilsin," diye yanıtıyor ilk konuşan kadın. "Kat kat giyinmek tüm yaz boyunca çok önemli. Yolda giderken yaz için, ama içeri girdiğinizde kış için giyinin. Bu arada ben Stella."

"Ben de Margot." Elindeki kazağı uzatıyor. "Al bakalım." "Çok teşekkür ederim," diyorum, bir koluma geçirerek. "Ben Collins."

"Biliyoruz." Stella sırtıyor. "Şirket yeni işe alınanlar için bir hoş geldin e-postası gönderiyor. Bugün bir tek sen vardın."

"Onu henüz görmedim."

Kit'in e-postalarının çoğunda cc'leniyorum. Ve Kit bir *sürü* e-posta alıyor.

Margot'nun yüz ifadesi sempattır. "Başlarda çok zor oluyor. Her şeyi anlayacaksınız; endişelenme."

Başımı salladım. "Teşekkürler."

"Daha önce asistan olarak çalıştın mı?" Stella soruyor.

"Tam olarak değil. Ama üniversiteden sonra Chicago'da stajyer avukatlık yaptım, yani biraz ofis deneyimim var."

"Herkes bu pozisyon için içeriden birini işe alacaklarını düşünüyordu."

Stella'nın ifadesinde merak var. *Dostça* bir merak, ama yine de merak. Benim yolumu hedeflemesini istemediğim bir merak.

Bir omzumu kaldırıyorum ve sıradan bir manevra olduğunu umduğum bir şekilde bırakıyorum. "Evet, şansım yaver gitti. Üniversiteden bir arkadaşım burada yüksek mevkide birini tanıyor. Benim için iyi şeyler söyledi."

Margot başını sallar. "Aferin sana. Yemin ederim, bugünlerde *herhangi bir yerde* iş bulmanın tek yolu bağlantılar. Üniversitedeki danışmanım Sanborn'un karısıyla kız kardeşti. O sayede buraya geldim."

Arkamdaki kapı açıldı.

"... çok teşekkür ederim," diyor Sadie. "Sen *en iyisisin*, Kit."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bu istemsiz bir tepki, kaşlarımı çatmadan, homurdanmadan ya da başka bir şey yapmadan önce tepkimi kontrol etme dürtüsü. Sadie'nin beni *neden* sinirlendirdiğinden emin değilim ama sinirlendiriyor.

Stella ve Margot'nun dikkati masamın arkasına sıçradı. İsteksizce benim de başım o yöne dönüyor.

Sadie, Kit ona ofisten çıkarken eşlik ederken gülümsemektedir.

Kit'in gözleri benim üzerimde, kalçamı masamın kenarına dayayarak rahatça poz veriyorum. Doğruluyorum, katlanmış hırkayı sıkıca kavırıyorum.

Bu sadece Kit, diye kendime bugün yüzüncü kez söylüyorum.

Yıllarca süren umursamazlık birdenbire üzerime çöktü ve bu yakıcı farkındalığa dönüştü.

"Sonra görüşürüz," diye mırıldanıyor Sadie, koridorda ilerlemeden önce birkaç manikürlü parmağını oynatarak.

Stella ve Margot birbirlerine bakıyorlar. Masamdan birkaç kâğıt alıp karıştırıyorum ve Kit tekrar ortadan kaybolana kadar meşgul görünmeye çalışıyorum.

Kit, "Seninle bir dakika ofisimde konuşmam gerek Collins," dedikten sonra içeri yöneliyor. Kapıyı açık bırakır, o keskin, buyurgan cümle soğuk havada kalır.

Hâlâ elimde kâğıtlar var.

Neden sesi bu kadar sert çıkıyor? Sadie'yi içeri aldığım için beni *kovmaz*, değil mi?

Önce ben sordum.

Hayır diyebilirdi. Hayır demesini *istedim*.

Stella, Margot ile birlikte koridorda koşuşturmaya başlamadan önce, "Öğle yemeğinde uğrayıp seni alırız," diye fısıldıyor.

İkisi de bana utangaç gibi gelmedi ama ikisi de Kit'ten korkmuş gibi görünüyor.

Açıkçası benim de biraz gözüm korktu.

Kapıya doğru ilerliyorum, sonra kâğıtları yerleştirmek için masama dönüyorum. Margot'dan aldığım hırkayı da üzerime geçiriyorum ve Kit'in ofisine ikinci kez girmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Daha önce olduğu gibi aynı görünüyor, ama hemen ona odaklanmak yerine etrafa bakma gösterisi yapıyorum.

Gözlerim masasının arkasına geldiğinde, sandalyesine yaslanmıştı. O otururken ayakta durduğum için kendimi güçlü hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Ne kadar hevesle dizlerinin üzerine çöküp beni yatağın kenarına çektiğini hatırlıyorum ve bu benim zayıflamama neden oluyor.

"Kapıyı kapat," diye talimat verdi.

İtaat ederken yutkunuyorum, sonra tekrar onunla yüzleşmek için dönüyorum.

Kit, "Babam, amcam ya da bir randevuları olmadığı sürece müsait olmadığımı söyleyin," diyor.

"Anlaşıldı."

"Ve öğleden sonramı yeniden planlamamı istiyorum." Masasının üzerine yayılmış kâğıtlara doğru başını sallıyor. "Saat üçe kadar bunları gözden geçirmem ve ardından bir sunuma katılmam gerekiyor, yani diğer her şey beklemek zorunda. Saat 14.00'teki Viridian Ventures toplantısının Çarşamba sabahına kadar yapıldığından emin ol. Diğer her şey hafta sonuna kadar."

Başımı sallıyorum ve öncelik vermeyi unutmamak için *Viridian Ventures*'ı kafamda hızla tekrarlıyorum. "Anladım."

"Laura sana takvim sistemini nasıl kullanacağını gösterdi mi?" Tekrar başımı salladım. "Evet."

Kit öne doğru eğilmiş, dirseklerini masasına dayamış. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış, sandalyesinin arkasına asmış, bu da düğmeli ceketinin sert pamuğunun altındaki omuzlarının ve pazularının belirginliğini fark etmeyi çok kolaylaştırıyor. "*Bana* bir iş sorabilirdin, biliyorsun."

Bu an için zaten hazırlıklı olmama rağmen gerildim. Laura'nın önünde bir şeydi. Ama Kit'in yalnızken tamamen yabancı olduğumuz maskaralığını sürdürmesini beklemiyordum.

"Ne zaman?"

O kelimenin inişini izliyorum. Öyle olduğunu biliyorum çünkü Kit gözünü bile kırpmıyor. Dalga geçmiyor, şaka yapmıyor ya da şaşırmış gibi davranmıyor. O da benim gibi bu anı bekliyordu. O geceyi nasıl geride bırakacağımızı görmek için bekliyordu, tıpkı benim gibi.

"Hiç olmamış gibi mi davranmak istiyorsun?"

Soru gerçekçi, tipik şakacı tavrı hala belirgin bir şekilde yok.

"Hiç olmamış gibi davranmak istiyorum," diye onaylıyorum. "Tamam."

"Tamam," diye yankıladım. "Eğer Sadie geri gelirse, ben-"

"Geri gelmeyecek." Kit masasının üzerindeki klasörlerden birini açtı.

"Yeniden planlama konusunda bir sorun yaşarsanız bana haber verin."

"Yapacağım."

"Teşekkürler."

Ben odadan çıkmadan önce bir daha kafasını kaldırmıyor ve kendime hayal kırıklığına uğramadığımı söylüyorum.

Kit

"Top sol."

Collins'in başı bana doğru dönüyor, atkuyruğu omzuna çarparak aceleyle ayağa kalkıyor. "Ne?"

Kapıdan çıkıyorum ve malzeme odasının derinliklerine doğru yürüyorum. "Asılı klasörleri arıyorsun, değil mi? Üst rafta, solda."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Eşleştirmek için bir tane getirmişsin." Sol kolunun altına sıkıştırılmış tek klasöre doğru başımı salladım.

"Hayır, demek istediğim, dosyaların nerede saklandığını nereden biliyorsunuz?"

Kalem reyonuna doğru yürüyorum ve en sevdiklerimden bir kutu açıyorum, iki tanesini çıkarıp cebime atıyorum.

"Çünkü bir hafta boyunca kendi asistanım oldum. Sen başlayana kadar dosyalama işini kim yaptı sanıyorsun?"

"Ateşin falan çıkmıştır diye düşündüm."

"Yanlış düşünmüşsün." Sırıttım. "Kiminle çalışacağım konusunda çok seçiciyimdir."

"Uh-huh. Siz... seçici zevkinizle tanınırsınız." Kutuyu kapatırken sırtışıım büyüyor.

"Buraya kalem almaya mı geldin?" Bu konuda oldukça şüpheli görünüyor. Belki de bütün gün ofisime kapandığım içindir. Öğle yemeği için bile çıkmadım; yemek siparişi verdim.

"En sevdiğim kalem bitti ve asistanım da masasında değildi. Ben de kalem almak için buraya geldim. Kaç taneye ihtiyacınız var?" diye sordum,

klasör bölümüne yaklaşıyor.

Collins hemen, "Bunu yapmana gerek yok," dedi.

"Gerekmediğini biliyorum. Ne istersem onu yaparım, unuttun mu?"

"Neyi hatırlıyorsun?" Başını eğiyor, yüzünde dingin bir gülümseme sabitleniyor.

Kahretsin, bu kızıdan hoşlanıyorum. Saatin geç olması, yalnız olmamız ve *hâlâ* hoşuna gittiğini bildiğim bir karşılaşma hiç olmamış gibi davranmaya kararlı olması hoşuma gidiyor.

O burada çalışmaya başladığından beri *saygınlığın* tanımını oldum. Ve onu kızdırmayı özlüyorum. Yüzündeki o sabırlı, alıştırılmış ifadeden bıktım.

"Büyükbabam Manhattan General'daki nöroloji şefini tanıyor," diyorum ona, "eğer seçici hafıza kaybına bakılmasını istiyorsan. Kaç klasör var?"

Collins hızla göz kırpmıyor. Benim tahminim? Beni azarlayanın beni cesaretlendirip cesaretlendirmeyeceğine karar vermeye çalışıyor.

"Hafıza sorunların giderek kötüleşiyor, ha?"

Tavana bakıyor. Muhtemelen sabır için dua ediyor. "Yirmi," diye homurdanıyor.

"Hemen geliyorum," diye neşeyle cevap veriyorum.

Doğru miktarı bulana kadar sayıları yüksek sesle sayıyorum, sonra kapıya yöneliyorum.

Aceleyle peşimden geliyor. "Onları ben alabilirim."

"Klasörlerini çok sahipleniyorsun," diyorum, ona yetişebilmek için adımlarımı yavaşlatarak.

Bir huff duyuyorum. Neyse ki, benimle eşitlenene kadar yüzümdeki gülümseme kayboluyor.

Biz yürürken otomatik ışıklar yanıp sönüyor. Önünden geçtiğimiz her masa boş.

Bu katta bir ofis edinmek, bir hukuk firmasında ortak olmakla eşdeğerdir. Uğruna çalıştığınız bir hedef, ardından dinlenebileceğiniz bir başarıdır. Yıllar süren uzun çalışma saatlerinin ardından, diğer çalışanların çoğu aileleriyle akşam yemeği için eve yetiştirmeye çalışıyor.

Collins etrafına bakarak, "Çok sessiz," diyor. "Hep böyle midir?" "Senden sadece bir hafta daha uzun süredir buradayım, Mo-" Boğazımı temizliyorum, umarım o hece sesin içinde kaybolmuştur. "Herkes yaz sonunun tadını çıkarmaya çalışıyor. Ya da çocukları okula dönüyor. Sonbaharda daha da artacak. Bu kattaki herkes buraya gelmek için çok çalıştı. Bunun faydalarını görüyorlar."

Neredeyse herkes, diye ekliyorum nefesimin altında.

"Burada olmayı hak etmediğini mi düşünüyorsun?" Gözlerim Collins'e kaydı.

Gülümsüyor. "Hafızam gidiyor olabilir ama işitme duyum mükemmel."

İsteksizce gülümsüyorum. Başka koşullar altında şakaları beni heyecanlandırırdı. Ama içimden geçenleri duymuş olmasından utandım.

"Burada olmayı hak etmediğimi düşünmüyorum. Ama ben... Keşke birkaç kat aşağıdaki bir ofiste işe başlasaydım. Ben doğmadan önce burada çalışmış olan çalışanların patronu olmasaydım. Ama ne olursa olsun insanların bana farklı davranacağını da biliyorum. Babamın eski ofisini o gittikten sonra tek bir kişi bile kullanmadı. Bir sonraki Kensington için saklanıyordu. Lili olabilirdi. Sonunda ben oldum."

Collins'in masasına ulaştık. Klasörleri düzgün bir şekilde yerleştirdim, cebimden yeni kalemlerden birini çıkardım ve parmağımın etrafında döndürdüm.

"Senden bir konuda yardım istemediğim sürece beşten sonra kalmana gerek yok."

Collins, "Ortalık sessizken daha hızlı çalışıyorum," diyor. "Sadece yarından önce birkaç şeyi halletmek istedim."

Başımı salladım. "Tamam. İyi geceler Collins." "İyi geceler," diye cevap veriyor.

Ofisime döndüğümde, döner koltuğuma gömülmeden önce kravatımı gevşetiyorum. Karalamalarla ve yeni bir kalem gereklı kılan iç karartıcı sayıda üstü çizilmiş yazılarla kaplı yasal deftere bakıyorum.

Yarın babamın satın almakla ilgilendiğı makyaj şirketi Beauté ile ikinci toplantımız var. Stratejileri tartışmak üzere yönettiğim ekiple dün bir toplantı yaptım, ancak nihayetinde onları nasıl satın almaya çalışacağımıza ben karar vereceğim.

Yeni bir fikir sayfasının yarısına geldiğimde kapım çalınıyor.

"İçeri gel," diye sesleniyorum, adrenalin patlamasını görmezden gelmeye çalışıyor ama başaramıyorum. Collins olmalı.

Elbette, bir saniye sonra ortaya çıkıyor.

"Gidiyorsun sanıyordum."

Başını sallıyor. "Başımı sallıyorum. Sadece önce Viridian Ventures toplantısının notlarını bitirmek istedim."

Collins notları benim yönlendirmeme gerek kalmadan masamdaki uygun yığına ekliyor. Sıralama sistemimi -her şeyi- etkileyici bir çabuklukla kavradı.

"Yarınki sunum üzerinde mi çalışıyorsun?" diye soruyor, başını yasal deftere doğru sallayarak.

İç çektim. "Evet."

"Büyük bir olay mı?"

"Dürüstçe mi? Hayır. Potansiyel var. Ama sermaye az ve dağıtım neredeyse hiç yok. Envanteri ve dağıtımı artırmak için paraya ihtiyaçları var. Ve reklama. Ama en çok da bir revizyona ihtiyaçları var. Benzersiz bir marka yaratmak için zaman ve özveri gerekiyor ki bu daha değerli bir yatırım olabilir. Ve daha riskli bir yatırım."

"O zaman neden onları seçtin?"

"Ben yapmadım," diye itiraf ediyorum. "Babam yaptı. Yani, eğer onları satın alırsak ve başarılı olurlarsa, bu onun sayesinde olacak. Teklifimizi kabul etmezlerse ya da kabul edip batarlarsa, başarısızlığım kayırmacılığın suçu olacak."

Collins deftere doğru uzanarak, "Eskisinden daha alaycısın," diyor. Masamın karşısındaki sandalyelerden birine çöküyor ve el yazımı taramaya başlıyor.

"İlk kez tanıştığımız *geçen haftadan* daha mı iyi?"

Collins okurken gözlerini devirmeyi başarıyor ki bu aslında oldukça etkileyici. "Bu makyaj şirketi için mi? Beauté?"

"Evet," diye yanıtlıyorum, şaşırarak. Onlarla yapılan ilk toplantıda o yoktu.

Sesimdeki soruyu duyuyor. "Sunumun bir kopyasını size e-posta ile göndermişler ve beni de eklemişler. Merak ettim, o yüzden göz attım." İlk sayfaya geri döndü. "Muhtemelen çok yatırım yaptıkları şirketlerini size satmalarını istiyorsanız, onlara başka bir yerde bulamayacakları bir şey sunmanız gerekir. 'Önemli bir şey değil' ve 'riskli yatırım' gibi ifadelerden kaçının. Tuhaf fikirleri cazip hale getirmekte iyisiniz. Buna odaklanın. Onlara büyük hayaller kurmalarını söyleyin ve ardından bunu nasıl gerçeğe dönüştürebileceğinizi açıklayın."

"Az önce bana *iltifat* mı ettin?"

Kalemime uzanıyor ve bir şeyi daire içine alıyor. "Buradan başlamalısın. Mevcut pazarlama stratejilerinde belirli iyileştirmeler önermek. Bu, araştırmanızı yaptığınızı gösterir - aldıkları kararları överek onların gururunu okşarsınız - ve ayrıca somut örnekler paylaşmanızı sağlar

Kensington Consolidated'ın sundukları için. Yapıcı eleştiri. Geçen çeyrekte reklam için ne kadar ödediklerine dair rakamlar var mı?"

"Evet, biliyorum." Bazı kâğıtları karıştırıyorum, sonra ona hesap çizelgesini uzatıyorum. "Bu işte iyisin."

Rakamları tararken başını öne eğiyor. "Bu ofiste işletme mezunu olan tek kişi sen değilsin, Kensington."

Ona bakıyorum. "Sen müzik okudun."

Çok geç, bunu bilmemin garip olduğunu düşünüyorum.

Collins fark etmemiş gibi görünüyor. Ya da umursamıyor. "Ve işletme. Bildiğiniz gibi, çift anadal yapmak mümkün. Ailem piyano çalmanın pratik bir kariyer seçimi olduğunu düşünmüyordu. Haklıydılar da. Chicago'da ofis işlerine başvurmaya başlamadan önce altı ay yerel bir okulda eşlikçi olarak çalıştım, haftada bir gün evde ders verdim ve haftada birkaç akşam lüks bir otelin barında çaldım, kirayı zar zor ödeyebildim."

"Yine de başardın. Altı ay boyunca başardın."

Kalemin ucunu alt dudağında gezdiriyor. Ona on dakika önce benim de aynı şeyi yaptığımı söylememeye karar verdim, yani aslında şu anda öpüşüyoruz.

"Sanırım," diyor sonunda, bu bakış açısını hiç düşünmediğini belli eden düşünceli bir tonda. Bunu basit bir başarısızlık olarak gördüğünü.

"Ofis işi neydi?"

"Beni işe almadan önce özgeçmişime baktığınızı bilmek güzel."

Gülümsüyorum. "Tavsiye üzerine geldin. Özgeçmişinize bakmama gerek kalmadı."

"Uh-huh. Bir hukuk firmasında stajyer yardımcısıydım."

Mevcut işine tercih edip etmediğini sorma dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine "Neden Chicago?" diye soruyorum.

"Büyüdüğüm evden on beş dakika uzaklıkta bir üniversiteye gittim; Ivy'ye bedava gitmek geri çevrilemeyecek kadar iyiydi. Mezun olduktan sonra farklı bir yer istedim. Boston ve New York bana çok yakın geldi. Bu yüzden en mantıklısı Chicago'ydu. Aynı şehir hissi, daha fazla mesafe."

"Chicago'yu sevdin mi? Eski sevgilin dışında mı?" "İyiydi... fena değildi."

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Perry'ye verdiğin övgü dolu eleştiri gibi değil." Collins bir kaşını kaldırıyor. "Perry ile sorunun ne?" "O ve Flynn anlaşıyor."

"Perry'nin yaptığı bir şey yüzünden mi?" Soruyu cevabı zaten biliyormuş gibi soruyor ve bu da onu rahatsız ediyor. Bu, Perry'nin ona tüm hikâyeyi anlattığı anlamına geliyor.

"Hayır."

Başını sallıyor ve tekrar not defterine bakıyor. "Cuma akşamı bir şeyler içeceğiz."

Beklemediğiniz darbeler her zaman en sert şekilde iner.

Collins Tate'i başka bir adamla her gördüğümde kıskanmışımdır. Ama bu ekstra bir yumruk. Çünkü ona sahiptim, *ona sahiptim* ve şimdi başka biriyle çıkıyor. Ve onu kovmadığım ya da istifa etmediğim sürece, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bu yüzden kıskançlığı derinlere itip her zamanki küstahlığımla üstünü örtüyorum. "Önceden kafein alsan iyi olur, böylece randevu sırasında uyuyakalmazsın."

Collins at kuyruğunu omzunun üzerinden geçiriyor. "Şu anda maaş çeklerimi imzalıyor olmanız, şirket seçimimde söz sahibi olduğunuz anlamına gelmiyor."

Bu berbat bir şey, ama onun kibirli sesinin tekrar bana yöneldiğini duymak çok iyi hissettiriyor.

Onu kışkırtmayı özledim. Ama bundan da öte, onun karşılık vermesini özledim. Collins'le tartışmak, viskinin sulandırılmış versiyonunu içtikten sonra düz bir shot yutmak gibidir. Anında, şok edici bir fark.

"Maaş çekini imzalamak benim maaş derecem *çok* altında," diye söyledim.

Elindeki defteri masamın üzerine fırlatırken gözleri parlıyor ve her düzgün yığını karıştırıyor. "Ve size sahalar hakkında tavsiyelerde bulunmak beni aşar. Sonuçta ben sadece senin *asistanınım*. İyi geceler."

Onun vedası daha çok bir *siktir* git gibi. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu hak ediyorum.

Collins ayağa kalkıp ofisimden çıkarken uzun bir nefes alıyorum. Kapı çarparak kapandığında irkildim. Bilgisayarımdaki saate göre saat yediyi biraz geçiyordu.

İki saat geç kaldı, sunumumda bana yardımcı oldu ve ben de sinirli, olgunlaşmamış ve kıskanç olduğum için bir pislik gibi davrandım.

Takım elbisemin ceketini omuzlarıma atıyorum, evrak çantama bir kağıt sıkıştırıyorum ve kapıya doğru koşuyorum.

Yanına yaklaştığımda Collins hâlâ masasında, zaten aşırı dolu olan çantasına bir su şişesi tıktırmaya çalışıyor. Tahmin edilebileceği gibi

Ben yaklaşırken kafamı kaldırmamaya dikkat ediyorum. Soğuk omuzun klasik olmasının bir sebebi var.

"Özür dilerim Collins."

"Ne hakkında?" diye soruyor ilgisiz bir ses tonuyla. "Az önce bir pislik gibi davrandığım için."

"Rol mü yapıyordun?"

Ağzımda isteksiz bir sırıtış beliriyor. Perry ile çıkacağı için kızgınlım - gerçekten kızgınlım. Duygular mantıklı değildir, bu yüzden kızmaya hakkım olmadığını bilmek hiç yardımcı olmuyor. Ama yine de beni gülümsetiyor.

"Notları bitirmek için geç saate kadar kaldığın için teşekkür ederim. Ve sunum hakkındaki tavsiyen için."

Collins bana bakıyor. Birkaç saniye bakıyor ve ben ne düşündüğünü anlayamıyorum.

Sonunda başını sallar. "Özrün kabul edildi. Yarın görüşürüz."

Su şişesinden vazgeçiyor ve ağır çantasını masasından alıp omzuna atarken şişeyi bir kolunun altına sıkıştırıyor.

"Seni eve bırakayım," diye teklif ettim düşüncesizce. "Yani, şoförün beni eve bıraksın mı?" Düşünsenize, çoğu kadın şehir arabasını sever.

"Hayır. Yani, seni eve bırakacağım. Ve *izin olayını* unut. Oluyor işte. Haydi."

Asansörlere doğru ilerliyorum. Collins de beni takip ediyor ama bunun daha kolay bir çıkış olduğu için olmadığına tam olarak ikna olmuş değilim.

En azından elli beş kat merdiven çıkacak kadar deli değil.

Asansörden içeri adımımızı atar atmaz, "Eve metroyla döneceğim." dedi.

"Harika. Toplu taşımaya binmeyeli... hiç olmamıştı. Denemek istiyordum."

Collins kollarını kavuşturuyor. Bakışları dümdüz ileriye odaklanmış, kapıların kapanışını izliyor. "Peki ya araban?"

"Sonra buraya gelip alırım." "Bu çok saçma. Ve savurganlık." "Eh, bana daha kötülerini de söyledin."

Collins'in dudaklarının birbirine sıkıca bastırıldığını görebiliyorum. Ama bunun bir gülümsemeyi dizginlediği için olduğundan eminim, giderek artan bir öfke değil. İkisinden de biraz olabilir.

"Özel muamele istemiyorum, Kit. Bu işin yürümesinin tek yolu bu."

"Sen benim tek asistanımsın, Collins. Tabii ki sana diğer çalışanlardan farklı davranacağım. Hiçbiri bana yardım etmek için geç saate kadar kalmadı."

"Zaten bulduğunuz bir fikri beğendiğimi söyledim. Pek de önemli bir rol oynamadım."

"Yapma bunu."

"Neyi yapmayayım?" Yüzünü bana dönüyor, tek kaşı meydan okurcasına kalkık.

"Kendini küçültme. Sen Collins Tate'sin. Öyle davran."

"Vay canına. Eğer bu geleceğin CEO'su işi tutmazsa, motivasyonel düşünme alanında bir gelecek düşünün."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben ciddiylim."

"Öyle olduğunu biliyorum." Bir süre sonra ekliyor, "Teşekkürler."

"Aynı gün içinde bir iltifat ve bir teşekkür mü? Bugün hayatımın en güzel günü olabilir."

Collins nefes veriyor, ama bu sefer bir gülümseme parıltısı yakalıyorum. "Brooklyn'de yaşıyorum."

"Yani?"

"*Yani*, bu seni aşar-"

"Umurumda değil, Collins."

Gerçekten istemiyorum. Konu onun arkadaşlığı olunca açgözlü oluyorum. Connecticut'tan gelip gidiyor olabilir ve ben caymazdım.

Collins emin olduğumu hissediyor gibi. Ya da belki de benimle tartışmaya devam edemeyecek kadar yorgun. "Peki."

Sırıttıyorum.

Ve asansör durur. Ki bu normal. Ama kapıların açılmaması ve numaranın 13'te takılı kalması? Bu normal değil.

Collins de aynı şeyi fark edince gözleri büyür. "Bu bir şaka mı?" diye soruyor, asansör hareket etmemeye devam ederken her hecesi bir oktav daha yükseliyor. Bana döndü. "Bunu sen mi yaptın?"

Gülüyorum. "Cidden yapacağımı mı düşünüyorsun-" "*Kit*."

Tamam, evet. Collins'i benimle asansöre hapsedmek komik bir şaka olabilirdi. *Eğer* son zamanlarda ekstra profesyonellik üzerinde çalışmıyor olsaydım.

"Bunu ben ayarlamadım," diye onu temin ediyorum. "Yine de bunu başarabileceğimi düşünmen gururumu okşadı."

Nefes nefese, "Olabilirsin," diye mırıldanıyor. "Eminim sadece geçici bir sorun..."

Doğrusu, neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Bu ofis binasındaki asansöre günde birkaç kez, çatı katındaki asansöre ise en az iki kez biniyorum. İkisi de hiç arıza yapmadı. Eğer bir yelkenlide olsaydık, sorunları nasıl gidereceğime dair bir ipucum olurdu. Ama mekanik ya da elektrik sorunları benim uzmanlık alanım değil.

"Buna *inanamıyorum*," diyor Collins çantasını yere bırakırken. Çanta büyük bir *gürültüyle* yere düşer.

Yan gözle bakıyorum. "İçinde bu kadar ağır ne var?" "Uyuşturucu," diyor tatlı tatlı.

"Hâlâ beni tutucu olmadığına ikna etmeye çalışıyorsun, ha?"

"Bir kez daha, neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok." Düğmelerin olduğu panele yaklaşıyor ve gözlerini kısarak sembollere bakıyor. "Alarm düğmesine basacağım."

"Bir saniye," diye cevap veriyorum, telefonumu cebimden çıkararak.

"*Neyi bekleyeceğiz?* Yardım çağırmamız gerekiyordu. Belki kablolardan biri koptu ve ölümümüze düşmek üzereyiz ve her saniye önemli-"

"Bu kadar çok konuşmayı kes," diyorum ona. "Oksijenimizi korumalıyız." Collins bembeyaz kesildi. "Ciddi misin sen?"

Kişilerim arasında gezinirken düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. Bir isme dokunuyorum ve zil sesini dinliyorum.

"Alo?" diye bir erkek sesi cevap verir.

"Terry, ben Kit Kensington. Nasılsın?" "Kit!

Vay canına! İyi değildim. Sen nasılsın?"

"Daha iyi oldum," diyorum, solgun ve kaşları çatık Collins'e bakarak. Bunu düşünmeme izin vermeden uzanıp elini tutuyorum. Parmakları sabit duruyor ama geri çekilmiyor. "Asansörler çalışmayı durdurmuş gibi görünüyor. Buradaki elektrik hâlâ açık ama hiçbir şey hareket etmiyor."

"Kahretsin," diyor Terry. "Bir saniye."

Arka plandan karışık bir ses geliyor ve sonra hattan farklı bir adamın sesi geliyor.

"Bay Kensington? Ben Steve Damascus, bina yönetiminin başındayım. En içten özürlerimi sunarım. Planlanmış bir bakım için hazırlanıyorduk."

ve test operasyonları. Her kata, belirli birimlerin bu gece kullanılmaması gerektiğine dair uyarı levhaları asılması gerekiyordu. Verdiğimiz rahatsızlık için ne kadar özür dileysem azdır. Bize birkaç dakika verin, sonra tekrar yolunuza devam edersiniz. Olmazsa lütfen tekrar arayın."

"Harika. Teşekkür ederim," diyorum Steve'e. Sonra telefonu kapatıp Collins'e bakıyorum. "Haberler harika. Yaşayacağız."

Gözlerini deviriyor ama yanaklarında hâlâ renk yok. "Arkadaşın öyle söyledi diye mi?"

"Çünkü bina yönetimi müdürü bana öyle söyledi," diye açıklıyorum. "Ve sizde numarası var çünkü..."

Biraz zaman kazanmak için öksürük numarası yapıyorum.

Henüz taşınmıyoruz, bu yüzden cevap vermemek oldukça açık olacak. "Buradaki ilk günüm için biraz... gergindim. Bu yüzden bir hafta önce, gecenin ilerleyen saatlerinde, etrafta kimsenin olmayacağını düşündüğüm bir saatte uğradım. Ama henüz rozetim yoktu, bu yüzden doğru kata çıkamadım. Terry gece vardiyasında çalışıyordu, bana yardım etti. Bir şeye ihtiyacım olursa diye bana numarasını verdi. Az önce aradığımda da beni bina yönetiminin başındaki kişiye teslim etti."

Bir vızıltıyla tekrar alçalmaya başlıyoruz.

Collins sesli bir iç çekti. Tahminimce rahatlamıştır.

"İyi ki kış değil," diye geçiriyorum içimden. "Vücut ısısı için toplanmamız gerekebilirdi."

Homurdanıyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" "Hâlâ ciddiym," diye cevap veriyorum.

"Sıcaklığı donma noktasına yakın tutuyorlar. Asistanların çoğunun nasıl kazak giydiğini fark etmediniz mi?"

Fark ettiğim tek asistan kendiminki, ama bu düşünceyi kendime saklıyorum. "Hayır," diyorum dürüstçe. "Bu, ısınmak için toplanmak istediğin anlamına mı geliyor?"

Yeraltı garajının kapıları açılırken "Hayır," diye ısrarla cevap veriyor. Collins bana inanmayan bir bakış attı. Sanırım lobi için *L* yerine *G* düğmesine bastığımı fark etmemişti. "Ya hayır deseydim?"

"Yapmadın," diye hatırlatıyorum ona, avucunu hızlıca sıkarak.

Sarsılıyor, belli ki el ele tutuştuğumuzu unutmuş. "Özel muamele yok," diye hatırlatıyor bana, elimden kurtulup çantasını yerden alarak.

"Özel muamele yok," diye söz veriyorum, onu asansörden çıkarken takip ediyorum.

Collins

K iyi bir sürücü.

Araba kullanabildiğinden emin değildim. Varoluşu boyunca özel şoförler, pilotlar ve deniz kaptanları tarafından dolaştırıldığını ve ehliyet almaya hiç zahmet etmediğini varsayıyordum. Onu normal bir on altı yaşındaki gibi Motorlu Taşıtlar Dairesi'nde sırada beklerken hayal edemiyorum.

Sadece iyi bir sürücü değil, aynı zamanda iyi de *görünüyor*.

Kapalı alanda tek koklayabildiğim onun kolonyasının mandalina ve sedir kokusu. Asansörde olduğundan daha da belirgin. En azından orada kapana kısılmıştım, dikkatimi dağıtacak yakın bir ölüm korkusu vardı. Brooklyn Köprüsü'nü geçerken dikkatimi dağıtacak şeyler çok daha sınırlı.

Koku, hafızayla en yakından bağlantılı duyu, ki şu anda bu son derece talihsiz bir durum. Kit'e en son bu kadar uzun süre bu kadar yakın olduğumda ikimiz de çok daha az kıyafet giyyorduk.

Beni eve bırakmasını kabul etmemeliydim. Asansör kazasından önce *tamam* demiştim, bu yüzden karar vermeme zorlaştıran o üzücü deneyimin mazeretine bile sahip değilim. Metro kalabalık ve pis kokulu olabilir ama Kit Kensington'la yalnız kalmaktan çok daha güvenli.

Sırf saçma bir noktayı kanıtlamak için benimle toplu taşımaya bineceğine inanıyordum ve sonra ona rahatsızlık verdiğim için kendimi suçlu hissediyordum. İşte bu yüzden kendimi onun süslü spor arabasının yolcu koltuğunda buldum ve süslü navigasyon sistemine girmesi için ona tam adresimi vermek yerine blok blok yol tarifi yaptım.

Neden? Gerçekten bilmiyorum.

Kit'in yanında söylediğim ya da yaptığım şeylerin yarısını geriye dönüp baktığımda söylediğime ya da yaptığıma inanamıyorum. O benim dürtü kontrolüm için var olan her şeyden daha kötü. Her bloğun sonunda ona sağa ya da sola dönmesini ya da düz gitmesini söylemek sanırım biraz kontrolü elimde tutmamı sağlıyor.

Şu an hariç, zar zor hareket ediyoruz.

O benim patronum ama ofiste değiliz. Bu bir fark yaratmamalı ama yaratıyor. Onun için çalışmaya başladığımdan beri aramızda dikilen katı nezaket zar zor ayakta duruyor.

Bu bir rahatlama. Ve endişelenmek için bir neden. "Elbisen iyi miydi?"

Başım Kit'e doğru sallanıyor. Önündeki trafiğe odaklanmış, profili köprünün ışıklarıyla arkadan aydınlatılmış.

Yine aptalı oynamayı tartışıyorum. Onun yerine iç çekiyorum. "Hiç olmamış gibi davranmaya ne oldu?"

"Bıraktığın tangayı geri isteyip istemediğini sormadım. Parti hakkında konuşamaz mıyız?"

Arabanın içinin, kızardığımı anlamayacağı kadar loş olması için sessizce dua ediyorum. Koridorun yarısında iç çamaşırimi unuttuğumu fark ettim ve otel personeline dahil etmeden ya da onu uyandırmak için kapıyı çalmadan süite tekrar girmenin bir yolu yoktu.

Geri dönmesi onu sakladığı anlamına mı geliyor?

"Elbise mahvoldu," diye cevap veriyorum.

Ve ne zaman ona baksam seni düşünüyorum.

Gri elbiseden kurtulmak için iki mükemmel neden var ama hala küçük dolabımda yer kaplıyor.

Boğazının arkasından bir mırıldanma sesi çıkarıyor. "Çok kötü." "Trajik," diye mırıldanıyorum, sonra pencereden dışarı bakıyorum.

Trafik biraz rahatladı. Neredeyse köprüden çıktık.

Kit'in sırtışını göremiyorum ama varlığını *hissediyorum*.

"Bu daha önce doğru muydu? Eski sevgilinle mi çalışıyordun?" Başım ona doğru geriliyor. Hâlâ sırtıyor.

Kaşlarımı çattım. "Özel konuşmalara kulak misafiri olmak çok mu?"

Kit hiç de utanmış görünmüyor. "Ofisimin dışında 'özel konuşmalarınızı' yapmayın, ben de onları dinlemeyeyim."

"Teknik olarak, ofisimde özel bir konuşma yapıyordum. Sadece sizin sahip olduğunuz duvarlardan yoksun. Görünüşe göre *ince* duvarlar."

Bu sabah bir yazılım sorunu nedeniyle bilgi işlem birimini aramak zorunda kaldım. Sorunu çözmek için gelen otuzlu yaşlardaki adam arkadaş canlısıydı. *Çok* arkadaş canlısıydı. Bilgisayarımı tamir ederken bir ara bir şeyler içmek isteyip istemediğimi sordu, ben de ona eski sevgilimle yaşadığım kötü bir deneyimden sonra iş arkadaşlarımla çıkmadığımı söyledim. Ki bu doğrudu. Ayrıca adını çoktan unuttuğum çalışana karşı bir çekim hissetmediğim için uygun bir bahaneydi.

Kırmızı ışıktaki fren yaptı. "Yani o aldattığında birlikte mi çalıştınız?"

Nefes veriyorum. "Hayır. Aynı şirkette çalıştığımız sürece onunla çıkmadım, o da iş değiştirdi."

"Ne kadar romantik," diye söyleniyor Kit.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum alaycılığını görmezden gelerek. "Ya da öyle düşünmek *istedim*. Daha iyi bilmem gerekirdi. Erkekler kovalamayı sever, yakalamayı değil, değil mi?"

Benimle çıkmak için çok uğraştı. Ama bana sahip olur olmaz, Isaac sıkıldı. Özensiz ve bencil oldu.

"Bunu kabul etmemi mi bekliyorsun?"

"Sen bir örneksin."

Stop lambasının kırmızı ışığı Kit'in yüz ifadesine uğursuz bir görünüm veriyor. Bakışları da öyle. "*Ben* nasıl bir örnek?"

"Yıllarca peşimden koştun. Sonra seks yaptık ve ilgini kaybettin."

"İlgimi mi kaybettim? Ben uyurken sıvıştın!"

"Bunun daha kolay olacağını düşünmüştüm," diyorum ona. "Sonrasında elini uzattığın gibi değil."

İkinci cümlenin ağzımdan kaçmasından nefret ediyorum. İkimiz de bunun tek gecelik bir ilişki olduğunu biliyorduk.

Kit'in çenesindeki bir kas sızıyor. Ama gözleri yoldadır ve ifadesinin geri kalanını gizlemektedir.

"Görünüşe göre kovalanmaktan *hoşlanıyorsun*, Collins. Ayrılmanızın istediğinizi aldığınız ve işinizin bittiği anlamına geldiğini sanıyordum."

Yaptım. Öyleyim.

Kelimeler ağzımdan çıkmıyor çünkü küçük bir parçam -patronum olmadan *önce*- ondan hiç haber alamadığım için hayal kırıklığına uğramıştı.

Uyanana kadar kalsaydım ne söyleyeceğini merak ediyordum.

Nefes veriyorum. "Metroya binmeliydim, Kit. Sen benim patronumsun ve bu uygunsuz-"

"Lili bana işi senin istediğini söyledi." diye araya giriyor.

"*Bir* iş istedim, evet. Ama beni işe almak zorunda değildin."

"Kız kardeşime ne demem gerekiyordu? Üzgünüm, geçen hafta sonu seks yaptığımız için arkadaşını işe alamam mı? Lili'nin bizi bilmesini isteseydin, ona kendin söyledin. Sen söylemedin, ben de söylemedim."

"Başka bir bahane uydurabilirdin," diye belirttim.

"Öyle mi? Ne gibi?"

"Hayır" gibi! Hayır tam bir cümledir. Ya da ona zaten birini işe aldığını söyleyebilirdin."

"Yalan mı demek istiyorsun?"

"Ciddi misin? Monako'da birinin yatını çaldığın için tutuklandığında bu ahlaki üstünlük neredeydi?"

Kit kaşlarını çatıyor. "Son kez söylüyorum, onu ben *çalmadım*. Gemide olmak için iznimiz vardı. Personel arasında bir iletişimsizlik oldu. Hâlâ doğru yolda mıyım?"

"Bir *iletişimsizlik*, elbette." Alay ettim. "Bir sonraki sağdan git."

Sokağımı iki blok geçtik bile, ama bunu kabul etmeyeceğim. Kit nasıl olsa anlayacaktır. Elbisemden bahsedip dikkatimi dağıtması da onun suçu.

Kit flaşörünü yakar. "Bir yanlış anlaşılma *oldu*. Polis bizi hiçbir şeyle suçlamadı."

"Biliyorum. Onları vazgeçirdim."

Alay ediyor. "Onları vazgeçirdin mi? Saçmalık. Jacques aradı ve durumu açıkladı."

"Evet, bir şey değil. O gece bir randevum vardı." "Öyle mi? Kiminle?"

Bir cevap uydurabilirdim ama uğraşmamaya karar verdim. "Adını hatırlamıyorum. Bir sonraki sağa dön."

"Bu özel sevgi bağının önünde durduğum için en içten özürlerimi sunarım."

Başımı sallıyorum ve bakışlarımı pencereden dışarı kaydırıyorum. Evimden sadece bir blok uzaktayız. "Beni burada bırakabilirsin."

"Kaç numarasın sen?"

"Seksen üç."

"Bu blokta değil."

"Metro istasyonu iki blok ötede. Bir blok yürüeyebilirim..."

Sürmeye devam ediyor.

İç çekiyorum.

Kit bana "Cumartesi akşamı Lili ile yemek yiyeceğim" dedi. "Charlie aileyle tanışmaya geliyor."

Bu noktada, eve dönüş yolculuğundaki hiçbir şeyin *profesyonel* olarak sınıflandırılmayacağı gerçeğini kabullenmiş durumdayım. Lili'nin yeni erkek arkadaşı hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğimden, "Charlie'yle daha önce tanıştın mı?" diye soruyorum.

"Evet. Birkaç kez. İyi bir adamdır. Babam da zaten *kötü polis* rolünü oynamıştı, o yüzden onunla atışabilirim. En kötüsü de yemeğin büyükbabamda olması." Kit arabasını apartmanımın önüne çekti.

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı. Lili her zaman büyükbabasından övgüyle bahsederdi. "Neden en kötü kısmı bu?"

"Arthur ve benim pek bir ilişkimiz yok." Kit parmaklarını direksiyonun alt kısmına vuruyor. "Ve... şirketteki yeni rolüm hakkında bazı düşünceleri olacağını tahmin ediyorum. *İyi iş* onun sözlüğünde pek yer almıyor."

"Seninle gurur duyuyor olmalı." Bu cümleyi bir gerçek gibi ifade ediyorum.

Çünkü Kit herkesin birlikte olmak isteyeceği türden biri. Çoğunlukla bağıışıklığım varmış gibi davrandığım görünmez bir çekiciliği var. Ve bu onun görünüşüne, parasına ya da kişiliğine bağlı değil. Sadece o.

"Gururlu, ha?" Kit'in sesi alaycı.

"Yani şirkette çalıştığını."

"Ben olmasaydım mutlu olmazdı. Ama orada olduğum için heyecanlandığından da şüpheliyim. O ve babamın karmaşık bir ilişkisi var. Lili, yaşlı adamın sevdiği tek aile üyesi. Belki de onun ayakkabı alışverişi bağımlılığına sempati duyuyordur."

Dudaklarım titriyor. "Diğer büyükanne ve büyükbabanızla yakın mısınız?"

"Pek sayılmaz. Babamın annesi uzun zaman önce öldü. Annemin ailesi de pek sıcak ve sevimli insanlar sayılmaz."

Başımı sallıyorum. Bu değerlendirme, Lili'nin büyükanne ve büyükbabasının malikanesinde katıldığım Kırmızı, Beyaz ve Mavi partisindeki gözlemlerimle örtüşüyor. Muhteşemlerdi, arkadaş canlısı değillerdi.

"Son zamanlarda babanla konuştun mu?"

Hayatımdaki diğer herkesin farkında olmadığı ya da farkında gibi davrandığı işlev bozukluğunu Kit'in nasıl fark ettiğinden emin değilim.

"Evet," diye yanıtlıyorum atkuyruğumun ucunu döndürerek.

Geçen hafta sonu annemle konuştum, yeni işim hakkında bilgi verdim, yani yeterince yakın.

"Bu sonbahar Biyokimya dersi verecek mi?"

Masum bir soru ama bunun da bir test olduğunu düşünmeden edemiyorum. Yalan söyleyip söylemediğimi anlamak için bir sınav.

"Bilmiyorum. Şu anki derslerini konuşmadık." En azından bu doğru. *Hiçbir şey* konuşmadık. Boğazımı temizliyorum ve binamın dışına bakıyorum. "Gitmeliyim. Bıraktığın için teşekkürler. Lili'ye benden selam söyle."

Kit hemen cevap vermiyor. Yanımdan geçip binaya bakmakla meşgul. "Kapıcınız yok mu?"

"Bu ekstra ücrete tabidir."

Maaşımı ya da bir daha ne zaman maaş alacağımı bilmeden ev arıyordum. New York'ta tanıdığım tek kişi Lili'ydi ve onun yardımını kabul edemeyecek kadar gururluydum. Yabancıların yanına taşınmak için de çok temkinliydim. Bu stüdyoyu bulduğum için şanslıydım.

Şimdi kaşlarını çatıyor. "Gerçekten bir kapıcınız olmalı. Aksi takdirde, herkes içeri girebilir."

"Burada ikamet etmeyen herkes zile basmak zorunda." Teslimatları kolaylaştırmak için kapının bazen bir taşla desteklenerek açıldığından bahsetmiyorum. "Burası Chicago'da yaşadığım yerden çok daha güzel."

"Bunun beni *daha iyi* hissettirmesi mi gerekiyor?"

İlk başta Kit'in sadece en alttaki yüzde doksan dokuzun nasıl yaşadığına şaşırdığını düşünmüştüm. *Benim* için endişelendiğini fark etmek göğsümü ısıtmamalıydı ama ısıttı.

"Yarın görüşürüz, tamam mı?" derken sesim yumuşaktı.

Kit bana bakarken hâlâ kaşlarını çatıyor ama isteksizce başını sallıyor. "Tamam."

Başımınla onaylıyorum, emniyet kemerimi çözüyorum ve kapı koluna uzanıyorum.

"Daha önce söylediklerim için özür dilerim. Sen sadece bir asistan değilsin Collins. Bencilce, Carnegie Hall'da çalmak ya da müzikle ilgili başka bir şey yapmak için New York'a taşınmadığına çok memnunum çünkü seninle çalışmayı seviyorum."

Ağlamak istiyorum. Ya da gülmek. Ya da çığlık atmak.

Küçükken Carnegie Hall'da sahne almayı hayal ettiğimi bilmesine imkân yoktu. Annem onuncu yaş günümde beni oradaki bir gösteriye götürmüştü ve ben de büyülenmişim.

İki kez özür diledi.

Peki ya vurucu? Gerçek bir takımımız gibi benimle çalıştığını söyledi.

Profesyonel Kit'le başa çıkabilirim. Ve İğrenç Kit'i yönetmekte uzmanım. Ama Düşünceli Kit'e karşı savunmasız olduğum ortaya çıktı.

Bu *arabadan* hemen çıkmam lazım.

Neden hala bu arabadayım? On dakikadır park halindeyiz.

"Sen de. Yani, ben de." Kendimi korumak için kolu kurcalıyorum, arabaya temiz hava girdiğinde derin bir nefes çekiyorum. Dışarı çıktım, sonra ayak boşluğundan çantamı almak için aşağı uzandım. "Bıraktığın için teşekkürler."

Bunu daha önce söyledim mi hatırlamıyorum. Kafam karmakarışık.

"Rica ederim." Sesi rahat, dirseği kapıya dayalı. Etkilenmemiş.

Keşke ben de olsaydım.

Binamın girişine doğru aceleyle ilerliyorum, kapının pervazındaki taşı dikkat çekmeden tekmeliyorum ve Kit'in bekleme ihtimaline karşı çantamdan anahtarlarımı çıkarma gösterisi yapıyorum. Yakında hava soğuyacak ve bu uygulamaya bir son vereceğim.

Posta kutumda bir kredi kartı ekstresi ve Jane'den bir kartpostal var. Kartpostala gülümsüyorum ve faturayı daha sonra ilgilenmek üzere çantama atıyorum. Merdivenlerden çıkmadan önce cam kapıdan dışarı bakıyorum.

Kaldırım henüz boş değil.

Sertçe yutkunuyorum, sonra dairemin merdivenlerini çıkmaya başlıyorum.

Kit

"W Ne düşünüyorsun, Kit?"

Taslağın kenarlarına çizdiğim karalamalardan başımı kaldırıp Glenn'e bakıyorum - ekibin en sevmediğim üyesine babam Beauté'nin satın alınması için bir araya geldi. Liderlik etmem gereken bir ekip. Sanırım Glenn'in tatsızlığının çoğu, bir yaş küçük ve benden üstün olmama duyduğu kızgınlıktan kaynaklanıyor ve ben de dikkatimi vermeyerek aslında onu haklı çıkarıyorum.

Bir cevap düşünüyormuş gibi yaparak taslağa tekrar bakıyorum. Göz ucuyla Levi Jenkins'in kaleminin beşinci maddeye -uzun vadeli bakış açısına- dokunduğunu *görüyorum*.

Gözlerim tekrar Glenn'e kayıyor. Saatin hemen altında oturuyor ve saatin beşi on geçtiğini görünce yüzümü buruşturuyorum.

"Beauté'nin uzun vadeli görünümünü tartışmanın Pazartesi gününe kadar bekleyebileceğini düşünüyorum," diyorum. "Herkes iyi hafta sonları dilerim."

Glenn hariç herkes gülümser ve ayağa kalkar, uzun toplantı nihayet sona erdiği için rahatlamışlardır. Glenn toplantı odasından çıkmadan önce hoşnutsuz bir ifadeyle dosyayı kapatır. Sanırım Cuma gecesi için eğlenceli bir planı yok.

"Teşekkürler," diyorum kahvenin kalanını içmekte olan Levi'ye.

Fincanı indiriyor ve sırtıyor. "Sorun değil. İyi günler, Kit."

"Sen de," diye cevap veriyorum, deri portföyümü bir kolumun altına sıkıştırıp diğerlerinin aksi yönüne doğru ilerliyorum. Hiçbirinin bu katta ofisi yok.

Collins'in hâlâ masasında olmasını isteyip istemediğime karar veremiyorum. Bugün Cuma, Perry ile randevusu var. Onu görmeye o kadar hevesliyse ve bir kez olsun vaktinde ayrıldıysa, bu berbat olur. Eğer hala buradaysa, söylememem gereken şeyleri söyleme fırsatım olacak.

Masası boş ama o gün için gitmemiş. Su şişesi hâlâ masasının üzerinde ve bilgisayar ekranının kilidi açık.

Masasını çevreleyen tezgahın üzerindeki portföyü açıyorum ve bugünkü toplantının materyallerini çıkarıyorum. Onları normalde yaptığım gibi orada bırakmak yerine, tezgahın yanından dönüp dosya dolabını açıyorum. Her şey düzgünce etiketlenmiş, bu yüzden doğru klasörü bulmam ve bugünün paketini eklemem sadece birkaç saniyemi alıyor.

"Asistanının yerini mi alıyorsun, Kit?" Andy Sanborn - yönetim kurulu üyelerinden biri ve benimkinin birkaç alt katındaki ofisin sahibi - koridorda duraklıyor. Elinde evrak çantasıyla dışarı çıkıyor.

Kıkırdıyorum, dolabı kapatıyorum. "Tam olarak değil."

"Baban da aynı şekildeydi. Crew için hiçbir iş küçük değildi. Sen eski taştan bir parçasın."

Gülümsemeye ve başımı sallamaya zorluyorum.

Andy iyi bir adam ve bana iltifat etmeye çalışıyor. Ama neden sürekli babamla kıyaslanmanın eskidiği kimsenin aklına gelmiyor anlamıyorum. En azından ben başladığımdan beri azaldı. Bu hafta kimse ofisimin babama ait olduğundan bahsetmedi.

"Teşekkürler Andy," diyorum. "İyi hafta sonları."

"Sen de," diye yanıtlıyor ve koridorda ilerlemeye devam ediyor.

Cebimdeki sürekli uğultuyu duymazdan gelerek ofisime gidiyorum.

Eminim Flynn'dir. Zamanında geleceğime söz vermişim. Ve Glenn'in toplantı sırasında her bir konu hakkındaki takip noktaları olmasaydı zamanında gelirdim.

Bilgisayarımı kapattım ve ofisimin kapısı çalındığında evrak çantama birkaç kâğıt ekliyordum.

"İçeri gel," diye sesleniyorum dikkatim dağılmış bir şekilde.

"Raporun çıktısını yeni aldım." diye söze başladı Collins, sonra durakladı.

"Oh. Gidiyor musun?"

Şaşırmış görünüyor. Düzensiz çalışma saatlerimi fark etti ve umarım bu ne kadar sıkı çalıştığımı da fark ettiği anlamına geliyordur. Geçen gece burada olmayı hak ettiğimi düşünüp düşünmediğimi sorduğunda soruyu tersine çeviremeyecek kadar korkaktım.

"Ben gidiyorum," diye onayladım. "Sen de gitmelisin. Diğer her şey pazartesiye kadar bekleyebilir."

"Doğru. Tamam." Hâlâ aynı yerde duruyor, kollarını teslim etmeye geldiği raporun üzerine kavuşturmuş ve nedense bana nereye gittiğimi sormayı düşünüyor.

Ofisimde ne kadar uzun kalırsa, iradem o kadar hızlı yıpranıyor. Bu akşamki randevusundan bahsetme olasılığım artıyor.

Bu yüzden, "Başka bir şey var mı?" diye sorarken ses tonum kaba. Çenesi savunmacı bir şekilde kalktı.

Kahretsin, bu çok küçümseyiciydi. Acelem olduğunu söylemeliydim.

"Hayır, başka bir şey yok," diyor soğukkanlılıkla. "Bunları burada bırakacağım."

Collins masama doğru ilerliyor ve kağıtları bırakıyor.

Ben bir pisliğim ve o da bana kızgın. Yeni olan başka ne var?

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum; hem arkadaşça davranıp hem de kesin sınırlar koyarak. Onun yanında olmak ama onunla birlikte olmamak, her parçasını istediğim halde parçalarla yetinmek gibi geliyor.

Onu eve bıraktığımdan beri şakaları yuttum ve gülümsemeleri bastırdım. Masalarımız arasındaki kısa mesafeyi daha geniş bir uçurum haline getirmek için aklıma gelen her şeyi yaptım. Collins'in güceneceğini değil, takdir edeceğini düşündüğüm bir çaba.

"Mali çeyreğe göre düzenlenmiş" diyor bana. "En üstte yıllık genel bakış var."

Raporları tam da bu şekilde incelemeyi seviyorum. Geniş, sonra spesifik.

"Harika. Teşekkürler." Boğazımı temizliyorum ve kâğıt yığını elime alıyorum. Uçakta gözden geçirebilirim. "İyi haftalar-"

"Hazır olsan iyi olur, Kensington!" Flynn'in ünlemi ofisime gelişinden yaklaşık iki saniye önceydi. Elimde evrak çantamla beni görünce sırtarak içeri girdi. "Harika! Vegas, işte biz-" Collins'i fark etti ve hemen konuşmayı kesti.

Flynn kaşlarını kaldırarak benimle onun arasına bakıyor.

Hamptons'da onu bir daha hatırlamayacak kadar içtiğini sanmıyorum.

Tabii ki en yakın arkadaşımın ağzından çıkan bir sonraki kelime "Collins'ti, değil mi?" oldu.

"Doğru." Ona gülümsüyor. "Seni gördüğüme sevindim, Flynn."

Flynn ve ben son zamanlarda kuzeniyle olan ilişkisinin durumunu konuşmadık. Ama aniden, mantıksız bir şekilde sinirlendim, Collins'i hayal ettim.

yeni erkek arkadaşı ve benim en iyi arkadaşımınla gülüyor. Bu beni berbat bir insan yapabilir ama Flynn'in hâlâ sıkı bir şekilde Perry karşıtı olduğunu umuyorum.

"Burada mı çalışıyorsun?" Flynn yine Collins'le bana baktı.

Neden bu kadar şaşırılmış gibi davrandığını anlamıyorum. Collins'le bir kez tanıştı -hatırladığı kadarıyla- ve işimle ilgili detayları hiç sormadı. Neden ona onun asistanım olduğunu söyleyeyim ki?

"Kit'i bugünlerde ofisten çıkarmanın neden bu kadar zor olduğunu şimdi anlıyorum" diye ekliyor.

"Flynn," diye homurdanıyorum.

Sadece sırtıyor. "Siz ikiniz hâlâ çalışıyor musunuz? Siz işinizi bitirirken ben koridorda bekleyebilirim."

Bu yorum Collins'in yararına, benim değil. Flynn hayatında bir gün bile beni rahatsız etmekten çekinmedi.

"Oh, hayır. Her şey hazır." Collins tatlı tatlı gülümsüyor. "Kit'i *Vegas'tan* uzak tutmak istemem."

Çenem öyle sıkıştı ki ağrıyor. Bu sözü kaçırdığını umuyordum.

"Kesinlikle doğru," diyor Flynn, ses tonundaki gerginliği tamamen kaçırarak. "Destansı bir hafta sonu olacak. Seni de bize katılmaya davet ederdim ama uçak dolu."

"Endişelenme. Bu hafta sonu için planlarım var."

Çenemdeki bir kas gerçekten patlıyor ve boynumdan aşağı bir acı saplanıyor. Flynn'e ters ters bakıyorum ve o da sonunda mesajı alıyor.

Başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. "Ben koridorda olacağım. Seni tekrar görmek güzel, Collins."

"Sen de," diye cevap veriyor, olabildiğince neşeli.

Kımıldamadan durup kapının kapanmasını bekliyorum.

"Demek hafta sonu için Vegas'a gidiyorsun," diyor.

Hafta sonunun sadece bir kısmı. Yarın Lili'nin akşam yemeği için zamanında döneceğim. Ama bunun Collins'in önemsedığı bir açıklama olduğundan şüpheliyim, o yüzden bundan bahsetmiyorum. "Evet, öyleyim."

"Eğlenceli." Elimdeki rapora doğru başını sallıyor. "Onu bir striptiz kulübünde kaybetme, tamam mı? Tüm bölümleri düzenlemek bir saatimi aldı."

Bir kaşımı kaldırıyorum. Neredeyse... kıskanıyor gibi?

"Vegas'ta striptiz kulüplerine gitmekten başka yapılacak şeyler de var," diyorum. "Hı-hı. Burası gerçekten *saygın* kuruluşlarıyla tanınıyor."

Başımı sallıyorum ve gülümsememe izin veriyorum. "Vegas'a gidiyor olmam seni rahatsız ediyor mu?"

Collins alay ediyor. "Tabii ki hayır." Bir tutam saçını arkasına sıkıştırır
Kul
ak. "Yalan söylerken saçlarınla oynuyorsun," diyorum usulca. Ama yeterince
yüksek sesle
duyduğunu.

Bu yorum karşısında omuzlarının dikleşmesini
izliyorum. "Eğer hepsi buysa, Bay Kensington-"
"Vay canına. Doğruca *Bay Kensington*'a mı döndük? Önce bana
Christopher demeyi bile denemeyecek misin?"

Collins kaşlarını çatar. "İyi uçuşlar. Benim gitmem gerek. Bu gece
planlarım var." "Evet, bu gece planların olduğunu biliyorum."
Açıkçası Flynn bu geziyi önerdiğinde kabul etmemin büyük bir nedeni de
bu planlardı. Dikkatimi dağıtmak istedim.

Birkaç saniye daha bana bakıyor, sonra gitmek için dönüyor.
Panik göğsümde kabarıyor, nefes almamı imkânsız hale getiriyor ve yasak
kelimeleri çıkarmaya zorluyor. "Onunla yatma, tamam mı? Sadece... yatma."

Collins omzunun üzerinden bakıyor. Öfkelenmesini bekliyordum ama
bana "Bu konuda da söz hakkın yok Kit" derken yüz ifadesi ciddiye.

Sonra da gitti.

"Vegas'a!" Flynn alkışlıyor.

Tek kelime etmeden içkimi yudumluyorum, saatime tekrar bakıp saatin
kaç olduğuna bakma dürtüsüyle savaşıyorum. İçkiler genelde erken gelir, değil
mi?

Havaalanına giderken, Flynn'e kuzenini de bize katılması için davet
etmesini önerme isteğimi bastırdım. Kabul etse de etmese de, bu bana
Perry'nin niyetini daha iyi anlamamı sağlayacaktı. Adamı çok az tanıyorum.
Onu son gördüğümde dikkatimi bile vermemiştim.

Collins'in onunla ciddi olarak ilgilendiğini
düşünmemiştim. İlgileniyor mu?

Arkadaşlarımın arasından sıyrılıp uçağın arka tarafına yakın bir yere
oturuyorum.

Belki de en iyisi budur, beynimin mantıklı kısmı bunu savunmaya çalışıyor. Collins artık bekâr değilse, şu anda olduğundan *daha* da yasak bölgedeyse, belki de sonunda ona olan takıntımından kurtulurum.

Pierce Archibald, "Ateşli bir asistanın olduğunu duydum," diyerek benimkinin karşısındaki koltuğa oturdu. Ben ve Flynn'le birlikte Dalton Akademisi'ne gitmiştik.

Flynn'e doğru kaşlarımı çatıyorum. Fark edemeyecek kadar başka bir içki doldurmakla meşguldü.

"O sadece Lili'nin rastgele bir arkadaşı," diye cevap veriyorum. "Bekar mı? Çünkü ben-"

"O bekâr değil," diye kestim.

"Bummer." Koltuğunda kamburlaşarak telefonunu çıkardı.

Pencereden piste bakıyorum. Her an havalanabiliriz.

Ve New York'tan ayrılma konusunda hiç bu kadar çelişkili hissetmemiştim.

Collins

T Perry'nin buluşmamızı önerdiği bar bana, piyanoyu hobi olarak bırakmadan önce Chicago'da s a h n e aldığım oteli hatırlattı. Lüks, zarif ve şık bir yerdi, profesyonellerle doluydu, takım elbise giyip İçkiler için.

Normal insanlar uzun bir çalışma haftasının sonunda, kumar oynamak ve parti yapmak için yirmi beş yüz mil uzağa uçmak yerine nasıl gevşer.

Tam olarak bunu yapmayı seçmek, şeytani bir karardı.

Kit Kensington'dan *tam da* böyle bir davranış beklerdim.

Bu yüzden neden şaşırdığımı anlayamıyorum. Hatta hayal kırıklığına uğradım.

Çantamı kimseye çarpmasın diye kolumun altına sıkıştırarak birkaç masanın etrafından dolanıyorum.

Barın karşısındaki uzak köşede bir dik piyano var ama bank boş duruyor. En son ne zaman piyano çaldığımı hatırlamaya çalışarak enstrümanı birkaç saniye inceliyorum.

New Haven'dan Chicago'ya, sonra Chicago'dan New York'a taşıdığım eski bir klavyem var, ancak son taşınmamdan bu yana koruyucu kılıfını açmadım. Şu anki dairemde monte edilmiş halde bırakmak için fazla yer yok ama bu yüzden kurmadığımdan emin değilim.

Chicago'daki işimi değiştirdiğimden beri nadiren oynuyorum. Artık gelir kaynağım olmadığı için oynamak *zorunda* değildim. Ve oynamayı seçtiğimde, bu artık benim işim olmadığını hatırlatıyordu. Belki de bu pratiklik hakkında öğrenmem gereken bir dersti. Ya da belki de çok kolay pes ettim. Başarısız olduğum tüm yollara o kadar odaklanmışım ki Kit'in olayları nasıl çerçevelediğini hiç düşünmedim.

Hiçbir zaman profesyonel bir piyanist olarak başarılı olamadım ama en azından öyleydim.

"Masa ister misiniz hanımefendi?" diye sormak için durdu üniformalı bir garson. "Cuma günleri çok çabuk doluyoruz."

"Bir dakika içinde. Önce tuvaleti kullanacağım."

Yarım saat erken geldim. Perry'ye altı dedim, Kit'in normalde yaptığı gibi geç kalmasını bekliyordum. Otuz dakika boyunca tek başına oturmak kulağa pek çekici gelmiyor. Bütün gece ayakta kalmayı tercih ederim.

Garson başını sallıyor. "Tuvaletler koridorun sonunda, solda." "Teşekkürler."

Talimatlarına uyarak koridorda ilerliyor ve kadınlar tuvaletine giriyorum. Hafif lavanta ve limon kokuyor, ki bu sakinleştirici bir koku olmalı. Ama çantamdan bir ruj çıkarmak için aynanın önünde durakladığımda avuçlarım nemli ve kalp atışlarım hızlı.

Burada olmam gerektiğinden emin değilim.

Perry ile Hamptons'da konuşmak hoştu. Arkadaş canlısı ve kibardı ve benden numaramı istediğinde -şirketinde herhangi bir pozisyon açılırsa diye- numaramı paylaşmak yeterince zararsız görünüyordu. Chicago'dan New York'a destek grubu toplantısı öneren mesajından sonra bu akşam bir içki içmek için onunla buluşmayı kabul etmek de öyle.

Çekici, saygılı ve nazik biri ama yine de bu gece için herhangi bir heyecan duyamıyorum.

İlgisizliğin Isaac'in ihanetinin bir yan etkisi olduğunu iddia ederdim... ama Kit'in yanında heyecanlanmakla ilgili bir sorunum yok.

Isaac'le olanlardan önce Kit'i tanıyordum, mantıklı davranıyorum.

Perry'nin yanında rahat olmak için zamana ihtiyacım var. Ve sonra, umarım, biraz çekim hissedeceğim. Kit'ten beri kimseyle yatmadım ve kaçınılmaz olarak hayal kırıklığı yaratacak bir deneyim olacağından endişe etsem de, birlikte çalışmayı daha katlanılabilir hale getirebilir. Onun yatağına girmeme neden olan geçici delilik nöbeti geçmişte kalmış gibi hissettirebilir.

Dudaklarıma taze bir pembe sürüyorum, sonra da ağzımın kenarlarına sürmek için bir parça kağıt havlu koparıyorum. Banyonun kapısı açılıyor ve karşımda benim yaşlarıma yakın bir kadın beliriyor.

Tuvalete göz gezdiriyor, sonra bana odaklanıyor. "Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim ama bir tampon ödünç alabilir miyim?" Yüzünü buruşturuyor. "Beklenmedik bir şekilde ortaya çıktım ve iş yerinde mutlu bir saatin ortasındayım."

"Tabii ki. Bir saniye." Çantamı tezgâhın üzerine koyuyorum ve acil durum için ped ve tampon sakladığım çizgili çantayı aramaya başlıyorum.

Bulamıyorum. Yeniden doldurmak için çıkarmıştım... ne zaman? Çizgili çantanın banyo tezgahının üzerinde durduğunu hayal edebiliyorum ama çantama geri koyduğumu hatırlayamıyorum.

Hatırlayamıyorum... En son ne zaman regl olduğumu hatırlayamıyorum.

Dehşet omurgamdan aşağı kayıyor, rahatsız edici bir yalpalamayla midemin çukuruna iniyor. Göğsüm ve boynum sıcak hissediyor, sanki bir ısıtıcı bana doğru üflüyor. Ellerim ve ayaklarım uyuşuyor. Parmak uçlarım karıncalanıyor.

Çılgınca geriye doğru saymaya çalışırken sayılar bulanıklaşıyor. Bugünün tarihini iş yerinde onlarca kez gördüm, ancak şu anda hayatım boyunca hatırlayamıyorum.

Kadın bana bakıyor, beklenti içinde bekliyor.

Konuşmayı başarabilmem için dudaklarımı ıslatmam ve boğazımı temizlemem gerekiyor. "Çok özür dilerim. Yanımda hiç yok." Bu iki cümleyi zorla söylüyorum, sesim kendi kulaklarıma bile uzak geliyor.

Uyuşukluk yayılıyor

yetişemeyeceğim kadar hızlıydı.

"Endişelenme. Ben hallederim. Baktığınız için teşekkürler." Kadın yürümeye devam ederek tuvalet kabinlerinden birine yönelir.

Donup kaldım.

O zamandan beri seks yapmadım.

Karo zemin, dik durmak için avucumu soğuk tezgâha vurmamı gerektirecek kadar hızlı bir şekilde eğiliyor. Başım dönüyor, zamanda yolculuk yaparak ıslak bir elbise ve kabarık bir bornozla başka bir banyoya gidiyorum.

Kabarık bir bornoz kiti çözüldü.

Prezervatif takıyordu. O gece üç kez seks yaptık ve her seferinde prezervatif taktı.

Tarihler bulanık olabilir ama o sabah gizlice dışarı çıktığımda ambalajların üzerinden geçtiğimi net bir şekilde hatırlayabiliyorum. İç çamaşırsız.

Ancak prezervatif dayanıksız bir lateks parçasıdır, hamileliği önlemek için sağlam bir garanti değildir. Bunu ortaokulda Bayan Miller'ın PowerPoint sunumundan beri biliyorum. Ama bunu hiç *bilmiyordum*. Muhtemelen şu ana kadar.

Buna *muhtemelen* bir cankurtaran salı gibi tutunuyorum.

Muhtemelen bu tuvaletten panik atak geçirmeden çıkabilmemin tek yolu bu.

Ruju çantama geri koyup kapıya doğru topallayarak ilerliyorum. Yerde dengesiz bir his var, ama bunun gerçekten ben olduğumu biliyorum. *Ben* dengesizim.

Transa geçmiş gibi bardan lobiye doğru yürüyorum. İlk geldiğim zamankinden daha gürültülü ve daha kalabalık, ama tüm bu kargaşa etrafımda bir rüzgâr tüneli gibi uğulduyor.

Buradan çıkmak için hem çaresizim hem de gitmeye korkuyorum. Dışarı çıktığımda bir eczaneye gidebilirim. Emin olabilirim. *Muhtemelen* evet ya da hayıra dönüşebilir.

Telefonum antamın en dibine düşmüş. Yürürken onu arıyorum. Sonunda cihazı buluyorum ve tam bir duvara çarparken çekip çıkartıyorum.

Bir duvar, bu gece randevum olan adama dönüştü.

Beni tanıdığında Perry'nin yüzü geniş bir gülümsemeyle geriliyor. Hangi yöne doğru gittiğimi fark ettiğinde gülümsemesi soluyor.

"ok özür dilerim."  z r bir kelime seli halinde dökülür. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Yeniden planlayabilir miyiz?"

Perry birkaç kez gözlerini kırpıŐtırır, aıkaŐaŐırmıŐtır. "Ah. Elbette." Elleri, beni sabitlediği pazularımdan aşağı iniyor. "İyi misin? Eve gitmene yardım edebilir miyim?"

"Ben iyiyim, teşekk rl r. Sanırım... yediğim bir şey yüzünden oldu." Perry sempatik bir şekilde başını sallar. "Gıda zehirlenmesi mi?"

Son zamanlarda mide bulantısı hissettiğimi ve bunu strese, sinire ya da ... gıda zehirlenmesine bağladığımı hatırladığımda yüzümde kalan kan da çekiliyor.

Kendine gel, Collins.

"Muhtemelen. Sana mesaj atarım, tamam mı?"

Ben aceleyle kapıdan çıkarken Perry'nin "Tamam," sözü arkamdan geliyor. Muhtemelen kusmak için.

Kit

B Ash büyükbabamın evinin ön kapısını açan kişi. "Hey. Vegas nasıldı?" Esniyorum. "Bekle, burada ne yapıyorsun?"

Kardeşim içeri girebilmem için kenara çekilmeden önce gözlerini deviriyor. "Ben de seni gördüğüme sevindim, kardeşim."

"Yani, neden okulda değilsin?"

Bash gideli bir ay bile olmadı. Normalde Şükran Günü'ne kadar eve dönmez.

Başını eğiyor. "Sence neden?" "Lili," diyoruz hep bir ağızdan.

Büyükbabamın malikânesinin giriş kapısından içeri adımımı atarken başımı sallıyorum. Yükselen tavanlar ve seyrek mobilyalar bana her zaman bir evden çok bir anıt mezarı hatırlatmıştır.

"Dersler iyi gidiyor mu?" Ben soruyorum.

Bash omuz silkiyor. "Evet, çok kolaylar." "Doğru."

Bash ailedeki en zeki kişidir. Lili disleksisi nedeniyle okulda zorlanıyordu ve ben de her zaman sosyalleşmeye çalışmaktan daha fazla ilgi duyuyordum. Bash ders çalışmak için benden daha fazla zaman harcamıyor gibi görünüyor, ancak eve A dışında hiçbir şey getirmedi.

Merdivenin tam karşısında büyük, yaldızlı bir ayna asılı. Geçerken yansıma kontrol ediyorum ve kravatımı düzeltiyorum. Vegas'tan dönerken uçakta, iniş sırasında üzerimi değiştirmiştik çünkü uçağa biner binmez uyuyakalmıştım.

Merdivenin üzerinde duygusal bir dekorasyon asılı. Babamın, Oliver amcamın, büyükbabamın ve rahmetli büyükannemin aile portresi. Diğer her şey -kilimler, vazolar, mobilyalar- düzenli olarak değiştirilir. Ama o tablo hiç taşınmadı. En azından benim hayatım boyunca.

Yemekten önce içkilerin servis edildiği oturma odasına doğru ilerlerken Bash'e, "Bu adamla neden hepimiz *burada* buluşmak zorundayız anlamıyorum," diye yakınıyorum. "Hepimizin onunla *zaten tanışmış* olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Onunla tanıştığımızda Lili'yle çıkmıyordu," diye yanıtıyor

Bash. "Ne fark eder ki?"

"*Sıradan bir adamla ya da Lili'nin erkek arkadaşıyla* tanışmak neyi değiştirir ki?"

Hadi, Kit. O bizim kardeşimiz. Bu adamı kontrol etmeliyiz."

Homurdanıyorum. "Onu düello yapmakla falan mı tehdit edeceksin?"

Çünkü bu

bu yemeği katılmaya değer kılacaktır."

"Bunun size yabancı bir kavram olduğunu biliyorum ama ilişkide olan insanlar böyle yapar. Birbirlerinin aileleriyle vakit geçirirler."

"Yirmi üç yaşındayım. Ne zamandan beri yuva kurmanın zamanı oldu?"

"Daha önce bir ilişki yaşamış olsaydınız bu yemeği daha iyi anlardınız."

"Uzman olduğun için mi?"

Bash lisede bir kızla çıktı ve o zamandan beri kimseyle ciddi bir ilişki yaşamadı. Bu konuda konuşmayı hep reddetti, bu yüzden aralarında ne geçtiğine dair hiçbir fikrim yok.

"Senden daha uzmanım," diye karşılık veriyor Bash ve oturma odasına doğru ilerliyor.

İç çekiyorum ve takip ediyorum.

Ailemin boş yuva kurduktan sonra sahiplendiği beagle cinsi köpekler beni ilk karşılayanlar oluyor. Ben sol ayakkabımın üzerine salyasını akıtırken, Jerry bacağıma sürtünürken lacivert pantolonumun üzerinde gözle görülür bir tutam beyaz tüy bırakıyor.

Annem üçüncü olarak bana ulaşıyor ve beni sıkıca kucaklıyor. Her zamanki topuklu ayakkabılarını giydiği için başının üst kısmı tam çenemin altına denk geliyor. "Yorgun görünüyorsun tatlım," diyor beni bıraktığında, kravatımı düzelterek.

Sırıyorum. "Çok çalışıyordum."

"Vegas'tan yeni döndü," diyor Bash, şöminenin önündeki koltuklardan birine yayılmış bir halde.

Annemin arkasından onu tersledim.

"Çok çalışıyor," diyor babam kanepedeki yerinden gururla.

Büyükbabamın servis ettiği tek ordövr olan havyarı bir tabağa aktarıyor. Ben ve Jerry karşılama komitesi rollerini bırakıp onun ayaklarına kapandılar.

"Destegin için teşekkürler baba." Kanepeyi geçip Bash'in yanındaki koltuğa doğru ilerlerken onu omzundan alkışlıyorum. "Diğer herkes nerede?"

Geç de olsa, Lili ya da Charlie'den bir iz olmadığını fark ediyorum. Yemin ederim, eğer beni buraya gelmeye zorladıysa, sadece gelmemek için, ben-

"Yoldalar," diyor annem. "Arthur onları yedi buçuk için davet etti."

Saatimi kontrol ettim. Saat yedi on beş. "O zaman babam neden saat yedide gelmemi söyledi?"

Ona suçlayıcı bir bakış fırlatıyorum, o da bakışlarımı kaçırıyor.

"Çünkü annem geç kalacağını biliyordu," diyor Bash.

Kaşlarımı çattım. "Görünüşe göre *erkenciyim*."

"Ne kadar ferahlatıcı bir değişiklik, Christopher."

Büyükbabamız odaya girdiğinde Bash dik oturur. Ben de öyle. Arthur Kensington'ın görmezden gelinmesi imkansız bir varlığı var.

"Uşak bir ... olayla ilgileniyor." Büyükbaba köpeklere onaylamayan bir bakış atıyor, bu da bana onların bir şekilde olaya dahil olduğunu düşündürüyor. "Ben içki servisi yapacağım. Scarlett, sana ne getireyim?"

"Biraz beyaz şarap çok iyi olurdu, Arthur."

Büyükbaba başını sallar. "Mürettebat?"

"Her zamanki viski, baba, teşekkürler." "Christopher?"

"Sex on the Beach'i alacağım."

Bash gülüşünü öksürükle örtmek için korkunç bir girişimde bulunur.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Viski mi yoksa konyak mı tercih edersin, Christopher?"

Bacaklarımı uzatıyorum ve bileklerimi çapraz yapıyorum.

"Viski." "Sebastian?"

"Aynısından. *Lütfen*." Bash bana üstün bir sırıtış attı. O her zaman bir yalakaydı.

Büyükbabam içkilerimizi getirdikten sonra annemle babamın karşısındaki boş kanepeye oturuyor. Ne yazık ki keskin gözleri önce bana odaklanıyor.

"Kensington Consolidated'da işler nasıl gidiyor, Christopher?"

Viskimden sağlıklı bir miktar içiyorum, yeniden doldurmanın self servis olmasını umuyorum. "Pekâlâ. Şirket bu ay zarar etmeyecek."

Bash gülümsemesini gizlemek için kadehini hızla kaldırır.

Büyükbaba eğlenmiş görünmüyor. "Umarım ofiste daha profesyonel davranmayı başarırınsın," diyor.

"Bir ara uğra ve gör."

Büyükbaba cevap vermeden önce her zamanki cevap süresinden birkaç vuruş daha uzun geçer, "Belki de yaparım."

Babam dedeme doğru şaşkın bir bakış fırlatıyor. Bildiğim kadarıyla büyükbabam yıllar önce şirketin CEO'luğundan ayrıldığından beri Kensington Consolidated'in merkezine hiç gitmedi. Çeşitli etkinliklere katılır ve şirketin yıllık galasında her zaman hazır bulunur, ancak günlük operasyonlardan tamamen uzaktır. Bunun kendi tercihi olduğunu varsayıyorum çünkü büyükbabam istediğini elde etme konusunda acımasızdır.

Halının üzerine henüz yerleşmiş olan Ben ve Jerry aniden dikkat kesilir ve odadan dışarı fırlarlar.

Büyükbaba, "Kâhyanın bu konuda heyecanlanacağından şüpheliyim," diyor.

Ama köpeklerin davranışlarından pek de rahatsız olmuşa benzemiyor. Tek başına yaşamak için çok büyük bir ev. Sadece o ve personel varken sessiz olmalı.

Lili ve Charlie kapıda beliriyor. Charlie, Jerry'nin ayakkabılarını koklamasını izlerken kız kardeşim Ben'in karnını ovmak için çömeliyor.

"Geç kaldın," diye söylendim.

Lili doğrulur ve bir elini kalçasına koyar. "Annem sana yedi buçuk yerine altı buçuk mu dedi? Zamanında burada olmanın tek açıklaması bu."

Bash kıkırdar.

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsemeye de meyilliyim. Kardeşlerimi özledim. Bash'in yazın büyük bölümünde benimle kalmasının ardından boş bir çatı katına dönmek tuhaftı. Ve sanki Lili New York'a yeni dönmüş ve Dublin'de bir üniversite kampüsünü yeniden tasarlamak için İrlanda'ya gitmek üzereymiş gibi hissediyorum. Bu geceden sonra muhtemelen Şükran Günü'ne kadar ne Lili'yi ne de Bash'i göreceğim.

"Geldiğinize çok sevindik," diyor annem, onları karşılamaya giderken. "Seni görmek çok güzel Charlie." Ona sarılıyor, sonra da Lili'yi kucaklıyor.

Babamla tokalaşırken Charlie'yi inceliyorum. Ve Bash'in daha önce neden bahsettiğini biraz daha iyi anlıyorum. Lili'nin çıktığı bir sürü erkekle tanıştım.

Ama bu basit bir akşam yemeğinden daha sembolik geliyor, sanki ailemize bu gecedен daha fazlası için katılıyor.

Sırada Bash ve ben varız.

El sıkışırken Charlie bana "Seni tekrar görmek güzel Kit," diyor.

"Merhaba, Majesteleri," diyorum. "Vay canına, sizi gördüğüme çok sevindim." Bash inliyor. "Kit."

"Ne?" Normal sesimle cevap veriyorum. "Bu benim en iyi İngiliz aksanımdı." Charlie'ye bakıyorum. "Oldukça iyiydi, değil mi?"

Charlie ifadesini ciddi tuttuğu için benim kitabımda biraz puan kazanıyor. Yine de o bir İngiliz. Genelde soğukkanlı görünmezler mi?

"Çok etkileyici," diye iltifat ediyor.

Bash'e bir bakış attım. Cevap olarak alay ediyor, sonra Charlie'ye Alaska'ya yaptığı son seyahati anlatmaya başlıyor. Daha önce birkaç kez dinlediğim için hikâyeyi pek önemsemiyorum.

Büyükbabam Lili ile sohbete dalmış, bütün gece gördüğüm ilk gülümsemeyi sergiliyor.

Annem gözüme takılıyor, köpeklere doğru başını sallıyor ve sonra evin arkasını işaret ediyor. *Onları dışarı çıkarmak mı?* Dedi.

Başımı salladım ve kapıya doğru yöneldim. Yolda, bardağımı doldurmak için bar arabasında duraklıyorum.

Alçak bir ısıklık Ben ve Jerry'nin dikkatini çekiyor. Beagle'lar hevesle peşimden koşuyor, ikiz kavisli merdivenleri geçerken pençeleri mermer zeminde tıkırdıyor. Cam kapılar havuza ve bakımlı arka bahçeye bakan uzak duvarda sıralanıyor. Birini açıp köpeklerin bahçeye çıkmasına izin veriyorum.

Ben -en azından Ben olduğunu *düşünüyorum*; onları birbirinden ayırmak zor- neşeli bir havlama sesi çıkarıyor ve bir ortancaya doğru koşuyor. Jerry kuyruğunu sallaya sallaya peşinden koşuyor ve çimlerin üzerinde güreşmeye başlıyorlar.

Bu beagle'lar ötenazi listesindeyken cennette oynamaya başladılar. Ne şans ama.

Veranda mobilyaları henüz getirilmemiş, bu yüzden şezlonglardan birine oturuyorum. Sadece ayakkabılarımın sarkacağı kadar uzun. Ellerimi başımın arkasında birleştirerek yaslanıyorum.

Güneş batmaya başlıyor, gökyüzüne yayılan pastel renkler havuzun sakın yüzeyinden yansıyor.

"Bay Social yalnız mı oturuyor? Bu nadir bir manzara."

Viskime uzanıp biraz yudumladıktan sonra minderlere iyice gömülüyorum ve Lili'nin yaklaşmasını izliyorum. "Charlie'yi kendi başının çaresine bakması için mi bıraktın?"

Sevgilimin ailesiyle hiç tanışmadım ama tek başıma yüzleşmenin oldukça stresli bir deneyim olacağını tahmin ediyorum.

"Ona bir şey olmaz," diyor Lili kayıtsızca. "Tuvalete gidiyordum ve seni burada otururken gördüm."

Esniyorum. Yemek sırasında uyanık kalabilmek için viski alımımı sınırlamam gerekebilir. "Annem köpekleri dışarı çıkarmamı istedi."

Lili beagle'lara doğru bakıyor. "Dublin'de beni ziyaret ettiklerinde muhtemelen senden evcil hayvanlara bakmanı isteyecekler."

"Zor pas."

Lili ayakkabılarını çıkarıp karşımdaki şezlonga uzanırken sırtlıyor. "Başka bir Vegas gezisi için programını açık tutuyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Sence Manhattan'da Bash'in bu kadar bundan bahsetmedi mi?"

Lili güler. "Hadi ama Kit. O sadece senin gibi olmaya çalışıyor. Bash senin bastığın yere tapıyor."

Ben de gülüyorum. "Hayır, gülmüyor."

Genellikle küçük bir kardeşten çok büyük kardeşim gibi davranır. Eğer bir şey varsa, ona ne yapmaması gerektiğinin planını verdim.

"Elbette biliyor," diye ısrar ediyor Lili. "Alaska gezisini neden yaptığını sanıyorsun? Çünkü her zaman çılgın bir maceradan dönüyorsun ya da vahşi bir hikaye paylaşıyorsun. Sana hayranlık duyuyor. Senin gibi davranmaya çalışıyor. İnsanlar bana ve Bash'e dikkat ediyor çünkü biz Kensington'ız. Sana dikkat ediyorlar çünkü *sen sensin*."

"Tuhaf fikirleri cazip hale getirmekte iyisin."

Collins bunu söylediğinde şaşırdım. Sadece belli belirsiz bir iltifat olduğu için değil, seçimlerimi hiç bu açıdan düşünmediğim için. Bana cazip gelen şeylerin peşinden gittim, diğer insanların bundan genellikle eğlence çıkardığını biliyordum. Ama bunun bir yetenek ya da birilerinin bende hayranlık duyacağı bir şey olduğunu hiç düşünmedim.

"Bu alçakgönüllülük Charlie'nin etkisi mi?" diye sordum. "Çünkü ikimiz de biliyoruz ki soyadını değiştiren yine de çok dikkat çekersin."

"Belki," diyor Lili ciddiyetle. "Dünyayı farklı görmemi sağlıyor. Kulağa aptalca mı geliyor?"

"Hayır. Kulağa aptalca gelmiyor."

"Collins'le işler nasıl gidiyor?"

Bu akşam bir noktada Lili'den bu soruyu bekliyordum, bu yüzden tepki vermemek kolaydı. "İyi. Güzel."

"Gerçekten mi? İki saniye içinde *iyi* seviyesinden *iyi* seviyesine düştün."

Bir kahkaha attım. "Not düşürmek istememiştim."

"Bir şey mi oldu?"

"*Onunla yatma.*"

Parmağımı bardağımın kenarına vuruyorum. "Biz... Cuma günü tartıştık."

"Eminim ki Collins'le sen ne zaman

aynı odada."

"Evet, şey, son zamanlarda tartışmıyorduk, bu yüzden... kendimi kötü hissediyorum. Başka şeyler yüzünden stresliydim ve acısını ondan çıkardım. Pazartesi günü özür dileyeceğim."

"Öyle olsa iyi olur. Tartışma ne hakkındaydı?"

"Sadece bir iş meselesi."

"Huh."

"Bu arada sana merhaba dememi istedi."

"Pazartesi günü seninle konuşursa, ona selam söyle."

"Ha," diye cevap veriyorum ama göğsümde bir huzursuzluk hissediyorum.

Striptiz kulübü yorumu *profesyonel* olarak sınıflandırılmazdı, ancak seks hayatına müdahale ederek kesinlikle gerilimi azaltmadım.

"İşte buradasınız! Her yerde sizi arıyordum." Annem verandaya çıktı.

"Buraya gelmemi sen söyledin," diye belirttim.

"Yirmi dakika önce. Bir süredir içeride olduğunu düşünmüştüm-oh hayır." Annem havuzun kenarında bir yere sabitlenmiş.

Ben de dönüp bakıyorum, tertemiz çimenlere kazılmış çukuru hemen fark ediyorum. Ne yazık ki göze çarpıyor.

Annem köpeklerle birlikte içeri girmeden önce, "*Bunun* oraya nasıl geldiğini büyükbabanın bahçıvanlarına anlatabilirsin," diyor. Onun peşinden koşuyorlar, mükemmel bir itaat örneği sergiliyorlar.

İç çektim. "Bir daha asla köpek bakıcılığı yapmayacağım."

Lili oturur ve topuklu ayakkabılarını giyer. "Hadi, Kit. Biraz sorumluluk seni öldürmez."

"Sen de her şeyi yakından takip etmiyordun," diye arkasından sesleniyorum.

Lili içeri girerken sadece gülüyor.

Bardağımı boşaltıyorum, ayağa kalkıyorum ve onu takip ediyorum.

Collins

T tepemizde büyük bir gümbürtü var. Bir tane daha. Sonra bir cs.

Ptrl yatağında kıpırdamadan yatıyor, tavanın çöküp beni alçıdan bir mağaraya gömmesi için sessizce dua ediyorum. Ne yazık ki, tepemdeki seslerin sıklığı *ve şiddeti* artarken bile tavan kmyor.

İnlemeler gmbrtlere katılıyor ve tam olarak ne dinlediğimi anlıyorum.

Şaka yapıyor olmalısın.

Komşularımdan gelen gürültüyü engellemek için başımın üstüne bir yastık çekerek yan dönüyorum. Kuş tüyü pek bir şey bastırmıyor. Daha da kötüsü, bu hareket karnımı şişiriyor.

Yataktan kayarak çıkıyorum ve banyoya giriyorum, son yirmi dört saat içinde bakarak çok fazla zaman harcadığım porselen kenarın üzerinde duruyorum.

Hiçbir şey çıkıyor. Bu noktada ortaya çıkacak *bir* şey yok.

Yatağımaya dönmek yerine karo dşeli zemine çöküyorum ve lavabonun yanındaki tezgâha bakıyorum.

İki hamilelik testi aldım. İndirimdeydiler -bir alana bir bedava- ve bir *daha geç kalırsam eczane koridorlarında dolaşmak zorunda kalmayacağımı* düşündüm. Kendimi nleyici bir adım atmış gibi hissettim, tıpkı dışarıya hazırlıksız çıkmak yerine yanınıza şemsiye alırsanız yağmurun daha az yağacağına kendinizi ikna etmeniz gibi.

Planım, bir test yaptırmak, olasılığı elemek, sonra diğeri kötü günler için saklamaktı.

İlk testin *pozitif* ıkması dışında.

Ve bir pozitif sonuç hatalı bir tesadüf olabilir.

Ama iki mi? Bu daha çok net bir fikir birliğine benziyor.

Başka bir endişe dalgası vuruyor, göğsümü daraltıyor ve kanımı donduruyor. Kaç kez pozisyonumu değiştirirsem değiştireyim, midemin çukuruna kalıcı bir ağırlık yerleşti. Sarsamadığım ve sürüklenip durduğum bir çapa gibi.

Alnımı dizlerime dayayıp ciğerlerimi derin ve eşit nefesler almaya zorluyorum. Diz kapaklarım gözbebeklerime baskı yaparken görüşüm gözyaşı ve baş dönmesi karışımıyla bulanıklaşıyor.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Daha çok korkmuş.

Anlatabileceğim insanlar var ama o zaman birine *anlatmış* olacağım. Sözcükler, başa çıkmaya hazır olmadığım bir şekilde gerçek olarak dünyaya yayılacak.

Şimdi.

Belki de hiç.

Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim. Bu her zaman puslu bir geleceğin seçimiydi. Isaac ve ben, bırakın bir aile kurmayı, evlilik olasılığını bile tartışacak kadar ciddi değildik.

Hiçbir parçam bu anın nasıl olabileceğini hiç düşünmedi. Ama planlı olacağını varsaydım -umdum-. Bu endişe, saf panikle değil, neşe ve heyecanla karışacaktı. Tek yoldaşım bu felç edici yalnızlık hissi olmayacaktı.

Titrek bacaklarımla yukarı doğru itiyorum. Ayaklarım birkaç dakika önce uykuya dalmıştı ve uzuvlarım şimdiden korkudan ağırlaşmıştı.

Beceriksiz parmaklarımın ikinci testi kutusundan çıkarması tam bir dakika sürüyor.

Başka bir çubuğa işiyorum, sonra bana ayrılan saniyelerin geçmesini beklerken banyo tezgahının kenarına tutunuyorum. Sıcak bir umut titreşimi ile soğuk bir dehşet seli arasında gidip gelerek beynimi meşgul ediyorum.

Eğer olumsuzsa, hiçbir şey değişmeyecektir. Bu, kötü bir ayrılıktan sonra doğum kontrolüne devam etmekle ilgili uyarıcı bir hikayeye dönüşen uzak, tatsız bir anı olacak. İsteki normal rutinime devam edeceğim, istediğim gibi bir spor salonu bulacağım, Perry ile yeniden program yapacağım ve-

Aşağı bakıyorum, *Hamile* kelimesine ikinci kez bakarken dehşet umudu söndürüyor. İkide iki. Üçüncü bir test almalıydım, eşitliği bozmaya gerek yok.

Banyo tezgahımın soğuk taşını öyle sıkı kavriyorum ki eklemlerim ağrıyor.

Hamile.

Tüm hayatınızı değiştirebilecek çok fazla tekil kelime yoktur. Ben onlardan birine bakıyorum.

Yavaş ve şaşkın adımlarla banyodan çıkıp küçük mutfağıma giriyorum. Üst kattaki komşularım en azından susmuşlardı. Otomatik pilotta bir fincan çay demleme işlemine başlıyorum ve bir kutu mısır gevreği açıyorum, huzursuz midemi rahatsız etmeyeceğini umduğum birkaç ısırtığı yutuyorum.

İştahım yok olabilir ama vücudumun yakıtı ihtiyacı var.

İyi olacağım, kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Hamileyim, ölmüyorum. Binlerce başka kadın şu anda hamile. Kadınlar bu sonucu *umarak* benim yaptığım testin aynısını yapıyorlar.

Göğsümdeki sıkı düğüm biraz gevşiyor. Perspektif önemlidir. Ve ... Anne olmamla bitmeyen seçeneklerim var. Kibirli bir şekilde - saçma bir şekilde - kürtaj ya da evlat edinmenin kişisel düzeyde düşünmem gereken seçenekler *olduğunu* hiç düşünmemiştim.

Bir işim var, bu da para ve sağlık sigortası demek. Güvenlik, eğer hamile kalırsam.

Ama... İşime devam edemem. Kensington Consolidated'da çalışmaya devam edemem.

Beynim beni bu denklemin ikinci bir yarısı olduğu konusunda koruyor -ya da belki de bu denklemi işleyemeyecek kadar şok olmuş durumda. Bu kusursuz bir gebelik değildi ve Isaac'le ilkbaharda ayrıldığımızdan beri sadece bir erkekle birlikte oldum.

Sadece hamile değilim. *Kit Kensington*'ın bebeğine hamileyim.

Kit, milyarder playboy.

Kit, Lili'nin

kardeşi. Kit, yeni

patronum.

Elektrikli su ısıtıcısı kapanıyor, kısık *sesi* zar zor duyuluyor.

Buraya gelmemi sağlayan tüm kararların izini sürmekle meşgulüm. Kensington Consolidated'daki işi almamalıydım. Kit'in odasına çıkmamalıydım. Hamptons'daki o partiye gitmemeliydim. O gece açık renkli bir elbise giymemeliydim.

Eğer kendime *yemin ettiğim* gibi bacaklarımı onun etrafında kapalı tutsaydım, bu asla olmayacaktı.

Ama geçmişte yaptığım seçimlerin hiçbirini değiştiremem.

Kit Kensington'ın çocuğuna hamileyim.

Bu çılgınca cümleyi kafamda kaç kez tekrarlarsam tekrarlayayım, şok etkisi geçmiyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en çılgınca ifade.

duydum ve bu benim yeni gerçekliğim.

Şok etkisinin geçmesine ihtiyacım var çünkü bu konuda ne yapacağıma karar vermem gerekiyor. Yarın Kit'le işte yüzleşmek zorundayım, ki son konuşmamız sayesinde zaten gergindim. Yaz buluşmamızdan sonra patronum olması yeterince kötüydü. Ama *şu anda* hamileyim. Bunun olduğuna dair kanıtlar taşıyorum ve eğer hamile kalırsam, her şey ortaya çıkacak.

Kelimeleri söylemek imkansız görünüyor. Dairemin görece sessizliğinde deniyorum. Anlaşılabilir bir fısıltıyla çıkıyorlar. Onları birine söylemeyi hayal bile edemiyorum. Ve *Kit'e* söylemeyi de hayal edemiyorum.

Göğsümdeki düğüm tekrar geriliyor.

Kimseye söylemek zorunda değilim, kendime hatırlatıyorum. Bu bir sır olarak kalabilir - benim sırrım - sonsuza kadar.

Ama bu bir çözüm gibi görünmüyor. Bu hamileliği sonlandırmayı düşündüğümde hiç rahatlamıyorum. Kit'e danışmadan bu kararı verdiğim için duyduğum suçluluk duygusundan bahsetmiyorum bile.

Sonunda kaynar suyu bir poşet papatyanın üzerine döküp bir fincan çayı kanepeye taşıyorum. Buhar yüzümü güzel kokulu bir buğu ile kaplıyor ve uykulu hissetmeme neden oluyor. Ya da belki vücudum şu an için üretebileceği tüm adrenalini tüketmiştir. Endişelenmek çok yorucu.

Kanepeye kıvrılıyorum, ellerim sıcak seramiğin etrafında. Biri düşünüyor, sıcak avuç içim düz karnıma bastırıyor.

Bebek sahibi olmaya hazır değilim. Sekiz ay, hayatımın geri kalanının değişmesine hazırlanmak için yeterli bir süre gibi gelmiyor.

Ve beni tek gecelik bir ilişki sırasında hamile bırakan ve hafta sonunu Vegas'ta parti yaparak geçiren milyarderin ebeveynlikle uğraşmak istediğinden ciddi olarak şüpheliyim.

Bu da beni ... nereye götürüyor?

Kit

T Bugün koyu yeşil bir blazer ceket giyiyor. Dün, leylak rengi bir bluz. Pazartesi, lacivert bir hırka.

Collins'in kıyafetlerini kataloglamaya ne zaman başladığımı bilmiyorum. Buna bilinçli olarak hiç karar vermedim. Ama her sabah masasının önünden geçerken zihnimde bir fotoğrafını çekiyorum. Gün boyunca, onun ofisimin dışında oturduğunu düşünüyorum. Ve günün sonunda, onun görünüşünü ezberlemiş oluyorum.

"Günaydın Collins," diye selamlıyorum.

Masasının yanında durduğumda bilgisayar ekranından başını kaldırıp bakıyor. "Günaydın, Kit."

"Düşmüş gibi hissediyorum," diyorum.

Hava durumu. Orjinal olmayan bir aptal gibi *havadan* bahsediyorum.

Collins başını sallar. "Evet, öyle. Artık buraya geldiğimde daha fazla katman eklemek zorunda kalmamak güzel."

Kaşlarımı çattım. "Üşüdün mü?"

Asansörde sıkışıp kaldığımızda binanın serinliğinden bahsetti ve yazın burada klimayı patlatıyorlar. Ama ben sıcak tutmaya meyilliyim ve iki kat kolalı kumaş giydiğinizde soğuk hava mutluluk veriyor.

"İyiym," diye yanıtlıyor Collins, ki bu aslında bir yanıt değil. Saatile bakıyorum. "Erken gelmişsin."

Saat sekizi ancak geçiyor. Şirketin iş günü "resmi olarak" sabah dokuzda başlıyor.

"Sen de öylesin," diye belirtiyor.

Pazartesi günü saat tam sekizde geldim, Collins'le mümkün olduğunca erken aramı düzeltmek istiyordum. On dakika sonra geldi ve nedenini sormadım. Cuma günkü davranışım için özür diledim, o da aynısını yaptı. Randevusunu sormadım; o da Vegas'tan bahsetmedi.

İlk başladığı zamanki nezakete geri döndük ve kendime bunun en iyisi olduğunu söyleyip duruyorum.

Collins'i severim. Collins'i *her zaman* sevdim ve ayrıca ondan delicesine etkileniyorum. Bu, o Kensington Consolidated'da çalışmaya başlamadan çok önce de böyleydi ve haftada en az kırk saatimi ona yakın bir yerde geçirmek sorunu çözmedi.

Ama o benim için *çalışıyor*. Ve sadece harika bir asistan olmakla kalmıyor, aynı zamanda şirkete de iyi uyum sağladı. Onu gülümserken ve bu kattaki diğer asistanlardan bazılarıyla sohbet ederken gördüm. Öğle yemeği yiyor ve kahve içiyordu.

Asistanımla bir ilişki yaşamak bazılarının benden beklediği şeydi. Dedikodu yaparlar, fısıldaşırlar ve işaret ederler, ama birçoğu da göz kırpar, güler ve şaka yapardı. Hepsi dedikodu yapar, fısıldar ve Collins'i işaret ederdi. Bana sorumsuz, ona da sürtük derlerdi. Benim dünyam özellikle yabancılara karşı acımasızdır.

Masasında olması gerekenden daha uzun süre oyalandım bile. Bir saat sonra olacağından çok daha sessiz olmasına rağmen bu katta yalnız değiliz.

Ahşap tezgâha bir kez vuruyorum. "Bu sabah gelen aramaları beklet. *Phoenix Gazette*'nin son belgelerini gözden geçirmem gerekiyor ve dikkatimin dağılmasını istemiyorum."

Collins başını sallar. "Yapacağım."

Ben de başımı sallayıp yürümeye devam ediyorum. "Kit?"

Durdum ve arkamı döndüm. "Öyle mi?"

"Ben, uh..." Collins kalemini klavyesine vuruyor. "Bu öğleden sonra biraz erken çıksam sorun olur mu diye merak ediyordum. Üç civarı? Bir doktor randevum var."

Görünüşünü daha yakından incelemek için bir adım daha yaklaşırken alnım çatlıyor. "Sen iyi misin?"

Sağlıklı *görünüyor*. Biraz makyaj yapmış ama çok değil. Belki biraz solgun?

"Ben iyiyim," diyor Collins çabucak. "Sadece normal bir kontrol." Alt dudağını ısırtıyor. Neredeyse endişeyle.

Cidden ona doktora gidemeyeceğini söyleyeceğimi mi sanıyor?

"Elbette," diye yanıtlıyorum. "İstediğin kadar zaman ayırabilirsin. İstersen bütün öğleden sonra."

Collins gülümser. "Buna gerek yok. Ama teşekkürler."

"Bu arada, bu konuyu benimle halletme konusunda endişelenme." "Yapmam gerekiyor. Sen benim patronumsun."

Son kelimedede biraz yüzünü buruşturuyor, bu da beni sırtıtıyor.

"Sana güveniyorum. Eğer erken çıkman ya da geç gelmen gerekirse, benden izin almana gerek yok. Sadece takvimime yaz ki nerede olduğunu merak etmeyeyim."

"Bu düzenli bir şey olmayacak. *Özel muamele* yok, unuttun *mu*?"

Ses tonundaki gerginliğe dokunmayacağım. Neden orada olduğunu biliyorum.

"Sana söyledim, bu özel bir muamele değil, Monty."

Lakap ağzından kaçtığında göz temasını kesiyor -pratik olarak ne demek istediğini kanıtlıyor- ve ben de içimden lanet okuyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Sana herhangi bir asistana davrandığım gibi davranıyorum, tamam mı?"

Bu doğru mu? Tam olarak emin değilim. O şimdiye kadar sahip olduğum *tek* asistan ve ne kadar yetkin olursa olsun rastgele bir kadınla benzer bir ilişki kurmayı hayal bile edemiyorum. Meslektaşım olsun ya da olmasın hiçbir kadınla benzer bir ilişki kurmadım.

"Tamam," diyor Collins, ama kelimenin gerçek bir inandırıcılığı yok.

"İşe başladığından beri her gün erken geldin ya da geç çalıştın," diye hatırlatıyorum. "Yani sana yaklaşık yirmi saat tatil borcum var. En azından bir kez erken çıkmaya izin verebilirim."

"Takvime ekleyeceğim."

Benim ayakta durmamın ve onun oturmasının sunduğu göğüs dekoltesi görüntüsünden cesurca kaçınmaya çalışarak onu incelemeye devam ediyorum.

"İyi olduğuna emin misin?"

Bütün hafta boyunca garip davrandı ama ben bunun Cuma gününden kalan bir gariplik olduğunu düşündüm. Şimdi başka bir şey olduğundan endişeleniyorum. Randevusunda bir şey mi oldu? Eğer öyleyse, muhtemelen güveneceği son kişi benim.

Dudakları sıkı, düz bir çizgi halinde bastırıyor. "İyi görünmüyor muyum?" Yüklü bir sorudan bahsediyoruz.

Diplomatik bir cevap vermeye çalıştım. "Biraz yorgun görünüyorsun."

"Vay be, teşekkürler." Gözleri, altlarında gölgelenen koyu halkaların üzerinde yuvarlanıyor.

"Çok güzel görünüyorsun Collins."

Ona iltifat ettiğimde göz temasını kesiyor. Bu konuşma sırasında söylememem gereken şeylerin sayısı hızla artıyor.

"İyi uyuyamıyorum. Üst kat komşum tam bir seks düşkünü. Yine yurttta yaşıyor gibiyim."

Buna sıırttım. "Montgomery Hall'un böyle bir ahlaksızlık yuvası olduğunu fark etmemiştim. Lili'yi bıraktığımızda saygın görünüyordu."

"Lili'yi bırakana *kadar* demek istiyorsun." Gülüyorum. "İlk günden beri kıyameti mi kopardı?"

Onu bıraktığımız gün Lili'nin davranışlarını pek hatırlamıyorum. Oda arkadaşısı dikkatimi dağıtmıştı.

"*Senden* bahsediyorum, Christopher Kensington."

Odaklanmam keskinleşti. "Ne?"

"Kasıla kasıla içeri girdin, muhteşem ve-"

"Benim muhteşem olduğumu mu düşündün?"

Collins dudaklarını tekrar birbirine bastırır. "Genel fikir birliği buydu."

Sanırım ikimiz de diplomatik davranabiliriz.

Dirseklerimi masasının kenarına dayadım ve öne doğru eğildim. "Peki genel fikir birliğine *katılıyor* musunuz?"

Bilgisayar ekranına bakmak için göz temasını kasten kesiyor. "Glenn az önce Beauté sunumuyla ilgili bir e-posta gönderdi. Bir takip toplantısı ayarlamayı öneriyor."

İç çekiyorum. Tabii ki öyle.

"Sonra görüşürüz," diyorum ve ofisime girmeden önce başını salladığını görüyorum. Bu kadar uzun süre neden kaçındığımı belli. Sorumluluk sahibi olmak berbat bir şey.

Kimden: ckensington@kensingtonconsolidated.com

Kime: imichaels@kensingtonconsolidated.com

Konu KLIMA

Hey Indy,

Bu kattaki klimayı kim kontrol ediyor? Ofisim soğuk.

-Kit

Christopher Kensington
Başkan Yardımcısı

Kimden:

imichaels@kensingtonconsolidated.com **Kime:**
ckensington@kensingtonconsolidated.com

Konu: Re: KLIMA

Merhaba Kit,
Söylentiye göre artık kendi asistanınız varmış, ona sorabilirmişsiniz.
-Indy
P.S. Vegas nasıldı?
Indy Michaels
Asher Cotes'in Asistanı

Kimden: ckensington@kensingtonconsolidated.com

Kime: imichaels@kensingtonconsolidated.com

Konu: Re: Re: KLIMA

Lütfen mi? Sana çok güzel bir düğün hediyesi
alacağım. Vegas iyiydi.
-Kit
Christopher Kensington
Başkan Yardımcısı

Kimden:

imichaels@kensingtonconsolidated.com **Kime:**
ckensington@kensingtonconsolidated.com

Konu: Re: Re: Re: KLIMA

Öğlene kadar kızarmış olacaksın.
Tony bunun kayıt defterimize eklenemeyecek kadar pahalı olduğunu
söyledi. *link eklenmiştir*
-Indy
Indy Michaels
Asher Cotes'in Asistanı

Collins

P Topuklarım muayene masasının altına çarptıkça aper kırışıyor. *Crinkle. Bang. Crinkle. Bang. Crinkle. Bang.* Bir stres senfonisi. Hemşire gittiğinden beri burada tek başıma oturmuş, Dr.'u bekliyordum. Bailey'nin tekrar gelip iki testin (huysuz bir mide, ağrıyan göğüsler ve adet görmemekten bahsetmiyorum bile) bana zaten söylediği şeyi doğrulaması. İstilacı soruları ve iç muayeneyi atlattım. Ve bir kaba işemeyi. Bu ziyaretin zor kısmı bitti, değil mi?

Karnımın içinde çamaşır gibi dönüp duran sinirlere göre öyle değil. Geçen hafta sonundan beri sürekli bir endişe hali içindeyim, bu görünmez ağırlıkla dolaşıyorum. Boktan şansına lanet ediyorum.

Isaac'ın aldatmasından sonra New York'un yeni bir başlangıç olması gerekiyordu. İlk seferinde iş aramak yeterince berbattı. Bunu tekrar yapmak, bu sefer Kensington Consolidated'daki özgeçmişimdeki hatayı açıklamak zorunda kalmak? Ve muhtemelen her şirketin doğum izni politikasını göz önünde bulundurmak? Tırmanmak istemediğim çok yüksek bir dağ gibi geliyor.

Kapı sonunda açıldı ve Dr. Bailey ortaya çıktı. Bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "Tekrar merhaba. Beklettiğim için özür dilerim."

Muayene masasının yanındaki döner sandalyeye otururken sert dudaklarımın arasından "Sorun değil" diye geçiriyorum. Avuçlarım o kadar nemli ki oturduğum kâğıda yapışıyorlar.

Dr. Bailey elindeki dosyadan bir kâğıt çıkarıyor. "Kan ve idrar testleri hamile olduğunuzu doğruluyor."

Beklediğim haberdirdi ama yine de ciğerlerimdeki hava boşalmış gibi hissediyorum. Gözlerimi hızla kırıştırarak başımı sallıyorum. *Hamile olduğumu* kendim dışında kimseye yüksek sesle söylememiştim ama Dr. Bailey'nin bunu söylediğini duymak bana çok gerçekçi geliyor.

Bu gerçek.

Bu oluyor.

Son umut kırıntısı da yok oldu. Artık bir varsayımı tartışmıyoruz.

Dr. Bailey'nin yüz ifadesi sempatik. "Anladığım kadarıyla bu hamilelik planlanmamış?"

Gülüşüm ince ve sulu. "Evet. *Çok* plansız."

"Son adet tarihinize göre, altı haftalık hamilesiniz." Altı hafta.

Son adet tarihime göre.

Doğum tarihlerinin böyle hesaplandığını bile bilmiyordum. Seks yaptığın güne dokuz ay eklersin diye düşünmüştüm. İşte anneliğe bu kadar hazırlıksızım.

"Tamam," diye fısıldıyorum çünkü Dr. Bailey'nin bir onay beklediğini düşünüyorum.

"Bu da doğum tarihinizin 18 Mayıs olduğunu gösteriyor." "Tamam," diye tekrarladım.

Dr. Bailey dizimi okşadı. "Tüm bunların çok bunaltıcı olduğunu biliyorum Collins. Eğer teselli olacaksa, aktif olarak gebe kalmaya çalışan hastalarımın burada şok olmuş bir şekilde oturduklarını biliyorum."

Bu beni biraz daha iyi hissettiriyor. Ama birincil duygu hala panik.

"Farklı seçenekleri tartışmak ister misiniz?"

Başımı salladım. "Hayır. Seçeneklerimin ne olduğunu biliyorum. Sadece... düşünmem gerekiyor. Hamile kalıp kalmayacağıma karar vermeliyim."

Bu ifade, B kelimesinden bahsetmekten daha iyi geliyor. Ben *zaten* hamileyim. Hamile *kalmak* kulağa idare edilebilir geliyor. *Bebek sahibi olacağımı* yüksek sesle söylemekten çok daha az korkutucu. Ama bir tanesi kafamda tekrarlanıyor. *Bebek, bebek, bebek, bebek, bebek*. Ne kadar küçük, kısa, *korkutucu* bir kelime.

"Pekâlâ. Daha sonra bakmak istersiniz diye burada bazı literatürler var." Hazırladığı bir yığın broşürü çıkarıp muayene masasının üzerine koydu.

"Teşekkür ederim."

"Biz de ilk ultrasonunuzu ayarlayalım. Bu randevular hızla doluyor ama gerekirse her zaman iptal edebiliriz."

Başımı salladım.

"Baba resimde var mı?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Neredeyse Kit'e söyleyecektim. Bu sabah ona bu randevudan bahsettiğimde kendinden emin ve *endişeli* bir şekilde bana bakıyordu ve neredeyse ağzımdan kaçıracaktım. O anda, ona söylemenin beni rahatlatacağını hissettim. Artık bu konuda yalnız olmayacaktım.

Ama kelimeleri çıkaramadım.

Henüz hamile olduğumdan *emin* değildim ve hamile olsaydım ne yapacağımdan emin değildim. Kit bir daha asla göremeyeceğim bir adam değil. İş durumunu bir kenara bırakırsak, o Lili'nin kardeşi. Onunla arkadaşlığımı bitirip New York'tan ayrılmadığım sürece, yollarımızın kesişme ihtimali her zaman olacak. Ya ona söylersem, tutmamaya karar verirsem ama o tutmamı isterse? Ya ona söylersem, saklamaya karar verirsem ve o da saklamamam gerektiğini düşünürse?

Bu, biriyle birlikte verebileceğiniz büyük -belki *de en büyük- bir karardır*. Ve bu kişi genellikle bir eş veya bir tür önemli diğer kişidir.

Kit'i severim. Ona saygı duymaya başlıyorum. Ama bunu ona söylemek, beni çıplak görmesinden çok daha savunmasız olacak. Bir risk ve ben güvenli oynamayı tercih eden biriyim.

Duygusal yönünü bir kenara bırakırsak, o bir Kensington. Lili ile bir yıl yaşadıktan ve Kensington Consolidated'da birkaç hafta çalıştıktan sonra bunun ne anlama geldiğini çok iyi anladım. Ülkedeki en önemli ve prestijli aile olarak görülüyorlar. Kazara hamilelik gibi talihsiz durumlar bu tür insanların başına gelmez. Olursa da çaresine bakılır.

Dr. Bailey sabırla bekliyor. Eminim ziyaret etmesi gereken başka hastaları da vardır ama herhangi bir aciliyet hissi yansıtmıyor. Yüzünde yargılama yok.

Seçeneklerimi tartışmak istemedim çünkü çoktan kararımı vermiştim.

Sanırım bu yüzden bu kadar panikliyorum çünkü işin zor kısmı henüz bitmedi. Zor kısım önümüzdeki sekiz ay ile on sekiz yıl arasında.

Sertçe yutkunuyorum. "Babalık testini ne kadar sürede yapabilirsin?"

Kit

I Adımın söylendiğini duyduğumda koridorun yarısına gelmiştim.

Levi'nin yüzünde geniş bir gülümsemeyle bana doğru yürüdüğünü görmek için arkama bakıyorum. "İçerideler."

Ben de sırtıyorum. "Harika. Tüm ekip gemide mi?"

Levi bana, "Glenn de tavus kuşu gibi etrafta dolaşıyor," diyor.

Bu uygun tanımlamaya kıkırdıyorum. "Biraz kendini beğenmişliği evraklar imzalandıktan sonraya saklamalı."

Ancak Beauté'nin bu yemeği kabul etmesinin iyiye işaret olduğuna katılıyorum. Başka şirketlerle de görüştiklerini biliyorum. Bizimle yemeğe çıkmak istiyorlarsa, anlaşma için ilk tercihleri olmasak da hala yarıştayız demektir.

Glenn de hafta sonundan önce yeni bir toplantı için bastırmamızı önererek iyi bir karar verdi.

Levi ve ben ayrıntıları teyit ettikten sonra ofisime doğru yürümeye devam ediyorum.

Collins masasında değil ama henüz ayrılmadı. Bu sabah işe getirmiş olduğu küçük bavulu masasının arkasında duruyor. Bu hafta sonu kız kardeşinin doğum günü için New Haven'daki evine gidecek.

Ofisime geçiyorum ve ayrılmadan önce mümkün olduğunca çok sayıda e-postaya yetişmeye çalışıyorum.

Saat on beşte kapım çalındı. "İçeri gel," diye seslendim, Levi'yi bekliyordum.

Collins onun yerine içeri giriyor. "Selam."

"Selam," diye cevap verdim. "Şimdiye kadar gitmişsindir diye düşündüm." "Henüz değil."

Gelen kutum, *az önce* gönderdiğim e-postaya gelen bir yanıtla çınlayarak dikkatimi çalıyor. Yapılacaklar listemden zihinsel olarak çıkarırken azı dişlerimi gıcırdatıyorum. Muhtemelen akşam yemeği için ayrılmadan önce cevap verecek zamanım olmayacak.

"Seninle konuşabilir miyim?"

Ekrandaki birkaç açık pencereyi kapatıyorum. "Pazartesiye kadar bekleyebilir mi? Saat altıda Beauté'nin yönetim kuruluyla akşam yemeğim var."

"Bu geceki takviminizde bu yok."

"Eklemeyi unuttum. Levi bana haber verdi. Glenn kına yakıyor elbette ama bu anlaşma gerçekleşirse buna değecek."

Kafamı kaldırdığımda Collins hâlâ benimle kapının arasında duruyordu. Normalde masama doğru yürür ve nadiren benimle konuşup konuşamayacağını *sorar*. Bana söylemesi gereken her şeyi söyler ve sonra masasına döner.

Parmaklarım klavyeden kayıyor. Şimdi kafam karışık ve meraklıyım. "Sorun değil. Birkaç dakikam var. Ne oldu?"

"Oh, şey... şey..." Kımıldamıyor ve konuşmayı keserek alt dudaklarını gergin bir şekilde kemiriyor.

Ayağa kalkıyorum. "Ne-"

"Hayır. Otur." Sonunda ofisimin derinliklerine doğru yürüdü. "Oturmalısın."

Sesindeki dalgalanmaya kaşlarımı çatıyorum. Ama Collins kendi tavsiyesine uyup masamın karşısındaki koltuklardan birinin kenarına tünediği için oturuyorum. *Tünüyor*, sanki her an kaçmaya hazırmış gibi. Göz temasından kaçınarak elbisesinin eteğini tekrar tekrar düzeltiyor.

Onu hiç böyle görmemiştim. Kıpır kıpır, solgun ve kararsız. Bana sürekli meydan okuyan kadınla büyük bir tezat oluşturuyor.

Zihnim olası açıklamalarla dolup taşıyor. Başka bir çalışanla sorunları mı var? Belki onlardan biri Lili'yi tanıdığını öğrendi ve işi nasıl aldığına dair dedikodular yayıyor. Perry ile ilgili bir şey mi? Buluştuklarından beri ondan bahsetmedi. Ya da belki bir projeyle ilgili bana sorun çıkaracak bir şey vardır? Ailesiyle bir şey mi oldu? Bu yüzden mi bu hafta sonu eve gidiyor? Artık bu hafta sonu eve gitmiyor mu?

"Beni cidden korkutuyorsun Collins," diyorum sonunda, o hiçbir şey söylememeye devam edince.

Nefesinin altında bir şeyler fısıldıyor. Duymak için zorlanıyorum ama neredeyse eminim ki "Sadece bekle." diyor.

Kaşlarım çatıldı. *Neyi bekleyeceksin?*

"Tamam. İşte burada." Collins'in omuzları bir rakiple yüzleşmek için boks ringine adım atar gibi dikleşiyor. "Ben hamileyim. Ve son beş aydır seks yaptığım tek kişi sensin, yani..."

Daha önce de şaşırmıştım. Ya da daha önce şaşırdığımı *sanmıştım*.

Sürpriz, kardeşimin yeni çatı katımın kapısında belirip yaz boyunca benimle kalma talebinde bulunmasını tanımlamak için birdenbire çok küçük bir kelime gibi görünmeye başladı. Ya da kız kardeşimin bir şatoda yaşadığı iddia edilen lanet olası bir dükle çıkmasını. Ya da annemle babamın tam zamanlı olarak New York'a taşınacaklarını açıklamaları. Babamın tekrar Kensington Consolidated'da çalışmaya karar vermesi.

Bu bir sürpriz. Beni derinden sarsan dehşet verici bir şok. Kafamda dönen tüm o teoriler? Gitti.

Günün geri kalanı için tüm planlarım? Yok oldu.

Altımdaki sandalyeyi hissedemiyorum. Hareket edemiyorum, düşünemiyorum ya da nefes alamıyorum. Sadece Collins'e bakabiliyorum.

Collins, hamile olan. Çocuğuma hamile.

Dudakları yine hareket ediyor ama söylediklerinin tek kelimesini bile duyamıyorum. Kulaklarımda donuk bir uğultu var, sanki başım suyun altında tutuluyor ya da bir rüzgar tüneline duruyorum.

Her şey boğuk, yaşamam gereken tüm duygu ve düşünceler görünmez bir bariyer tarafından engelleniyor.

Beni bağlayacak hiçbir şey olmadan süzülüyorum.

Göz kırpmayı başarıyorum ve gözlerim kapanalı çok uzun zaman olmuş gibi yanıyor. Ofisimde görüldüğünden beri ne kadar zaman geçti? Dakikalar mı? Yıllar mı? Tüm zaman duygumu kaybettim.

Collins ayağa kalkar ve bu ani hareket puslu havayı dağıtan ilk şey olur.

Masamın üzerindeki telefonumun vızıltısıyla başlayan sesler gelmeye başlıyor. Levi arıyor.

Etrafımda çok fazla şey oluyor-atlıkarınca gibi bir hareketlilik var

-Ben göz kırpmayı yeniden öğrenmekle meşgulken. Az önce üzerime düşen bu devasa kayanın etkisini özüksüyorum. Bir milyar kez denesem Collins'in buraya bana ne söylemek için geldiğini doğru tahmin edemezdim. Bu olasılık hiç aklıma gelmedi.

Ofisimin tanıdık çevresi dönüyor, midemi bulandırıyor.

Collins'in yüz ifadesine odaklanmayı başarıyorum. Yüzü kayıtsız ama gözleri keskin ve değerlendirci. Tepkimi dikkatle okuyor.

Haberleri iyi karşılamıyorum, biliyorum.

Sorular sormalı, güvence vermeliydim. Ama çok *afalladım*. Bir sahnede, spot ışıklarının altında duruyorum, söyleyecek sözlerim olduğunu biliyorum ama senaryonun tek bir kelimesini bile hatırlayamıyorum.

Beynim, Collins'in "*Hamileyim*" diyen sesinin döngüsünde sıkışıp kalmış bir boşluk. *Hamileyim. Hamileyim.*

"Saat neredeyse altı oldu. Akşam yemeğine geç kalacaksın." Kapıya doğru döndü. Gidiyor.

Collins Tate az önce hayatımın geri kalanının gidişatını değiştirdi ve sanki katatonik bir durumda değilmişim gibi takvimimi sıradan bir şekilde hatırlatarak gidiyor.

Konuşmak, ona kalmasını söylemek için ağızımı açıyorum ama ağızımdan dökülen ilk kelime "Siktir" oluyor.

Omuzları gerildi, bu yüzden duyduğunu biliyorum.

Ofisimin yarısında duraklıyor ve arkasına bakıyor.

Oyalandığı için rahatlamam kısa sürdü.

"Merak etme Kit. Senden bir şey beklemiyorum. *İyi* eğlenceler. hafta sonu."

Ben cevap olarak tek bir hece bile söyleyemeden gitti. Ve ben sadece bir şeyden eminim.

Harika bir hafta sonu olmayacak.

Collins

TOtomatik kapıdan çıktığımda gümüş renkli istasyon vagonu kaldırımın kenarında bekliyordu. Trenim on dakika geriden geldi, bu yüzden Bir kez olsun zamanında gelmesi şaşırtıcı.

New Haven'da hava beklediğimden daha soğuk, sonbaharın serinliği akşam havasına karışıyor. Volvo'ya doğru ilerlerken ellerimi kapüşonumun cebine sokuyorum.

Paylaşmam gereken haberleri bilmeden *önce* bu eve dönüş yolculuğundan korkuyordum. Kit ile daha önce yaptığım korkunç konuşmadan sonra, Jane bu ziyareti iptal edip tüm hafta sonu yatağa kıvrılmamamın tek sebebiydi.

Sürücü kapısı gıcırdayarak açıldığı anda bagajı açıyorum. Spor çantamı babamın evrak çantasına sığmayan evrakları sakladığı süt sandığının yanına bırakıyorum ve bagajı gereğinden biraz daha sert kapatıyorum. Eski steysin vagonun tüm iskeleti çarpmanın etkisiyle sarsılıyor.

"Merhaba, Collins."

"Merhaba baba." Yüzümü ona dönmeden önce ellerimi tekrar cebime sokuyorum.

Babam iri bir adam değildir. Uzun boylu, 1.80'in üzerinde ama tıknaz değil ince yapılı. İrlandalı atalarını çağrıştıran tüvit takımlar ve sürekli burnundan aşağı kayma riski olan boynuz çerçeveli gözlükler giyer.

Omuzlarımın sağlam duruşunu değerlendirdiğini izliyorum; bana sarılmayı düşünmüş ve sarılmamaya karar vermiş gibi görünüyor.

Ceplerimin içinde ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor. Tırnaklarım avuç içlerime batıyor ve keskin bir acı patlamasına yol açıyor.

Yaptığı şey yeterince kötü. Ama aramızdaki mesafeyi hiç sorgulamaması, benim başlattığım uçurumu kapatmak için hiçbir girişimde bulunmaması? Bu ihanet daha da derinlere iniyor.

"Yolculuk iyi miydi?" Babamın sesi, mütevazı görünüşüne uymayan tek şey. Zengin, derin ve gür bir ses ve dikkat çekiyor. Bir ordu yüzbaşısından bekleyeceğiniz bir ses tonu, bir kimya profesöründen değil.

"İyiymi," diye cevap verdim.

İki saatimi pencereden dışarı bakıp Boston'a mı yoksa Philadelphia'ya mı taşınısam diye düşünerek geçirdim. Bir şehirde yaşamayı seviyorum ve Chicago bariz nedenlerden dolayı dışarıda.

Bir kez başını sallıyor, sonra uzun gövdesini sürücü koltuğuna geri katlıyor. Senfoni No. 5 kasetçalar sayesinde hoparlörlerden akıyor. Tanıdık melodi ve tanıdık yırtık koltuk, havada uğuldayan garipliğe rağmen beni biraz rahatlatıyor.

Eskiden konuşurduk. Müzik, kitaplar ve hayatımda olup bitenler hakkında -okul, arkadaşlar ya da erkekler. Konferans salonu dışında babam konuşmacıdan çok dinleyicidir. Ama içimi dökmek istediğimde her zaman mükemmel bir dinleyiciydi. Sonra o korkunç gün oldu ve o günden beri ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Dün biraz greyfurt suyu aldım," diyerek sohbet etmeye çalışıyor.

Annem ve Jane portakal suyunu tercih ediyor, bu yüzden babam sadece ben ziyarete geldiğimde greyfurt suyu alıyor.

"Teşekkürler" demek için ağzımı açtım ama onun yerine "Hamileyim" dedim.

Babamın hakkını yemeyelim, araba sadece biraz yalpalıyor. Frene çok sert basıyor, Dur işaretini gösteren beyaz çizgiden bir adım ötede. Boğazını temizliyor ve doğru yerde durmadan önce birkaç santim daha ilerliyor.

"Vay canına. Bu... bu çok

büyük." Benim, "Evet," düz.

En azından *bir şey* söyledi. Ben de Kit gibi sessiz kalmasını bekliyordum.

Başka koşullar altında -tek ebeveyn olacağıma işaret etmeyen koşullar- Kit Kensington'ı şok ederek susturmaktan gurur duyardım. Onu daha önce hiç suskun görmemiştim.

Arkamızdaki araba korna çalıyor. Dur işaretinde üç saniyeden çok daha uzun süredir duruyoruz ve trafiği engelliyoruz.

Babam dikiz aynasına bakıyor ve tekrar sürmeye başlamadan önce sabırsızlıklarından dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi iç çekiyor.

Ya da daha büyük ihtimalle, *beni* hayal kırıklığına uğrattı.

Beethoven'ın çalması dışında, steysin vagon sessizdi. Babam benim açıklamamdan sonra konuşmaktan vazgeçmiş gibi görünüyor. Bakire olmadığının onaylanmasını daha kötü karşılayabilirdi sanırım.

Birkaç blok sonra sessizliği tekrar bozdu. "Kendini iyi hissediyor musun? Anneniz siz kızlarla birlikte oldukça hastalandı."

"Kendimi daha iyi hissettim," diye dürüstçe cevap verdim. "Ama iyiyim." Bunu daha fazla sessizlik izliyor.

İlk kez regl olduğumda annem bir konferans için şehir dışındaydı. Jane arka planda ölüyorum diye endişelenirken, o deneyim boyunca bana koçluk yapmanın babamı gördüğüm en rahatsız edici şey olduğunu düşündüm. Baskı altında donup kalmaya meyillidir, tıpkı far ışığından ürkmüş bir geyik gibi. Konu bilimsel bir şey olduğunda beyni mükemmeldir, ancak duygular daha uzun bir işlem süresi gerektiriyor gibi görünüyor.

Sokağın sonuna geldiğimizde sohbete devam ederek beni şaşırttı. "Biriyle görüştüğünü... fark etmemiştim."

"Ben değilim."

Babam yine boğazını temizliyor. Sanırım bu itiraftan sonra oluşan rahatsız edici sessizliği bozmak için. Az önce en kötü senaryoyu doğruladım - sadece hamile kalmakla kalmadım, görünürde hiçbir destek sistemim olmadan hamile kaldım.

"Yani,
Isaac..." "Bu
onun değil."

Senfoninin tınları arasında babamın rahatlamış nefesini yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum. Isaac'i sevmezdi. Annem ve Jane de ona bayılmıyordu ama babam ondan *gerçekten* hoşlanmıyordu. En azından çok az konuşmamız ona ayrıldıktan sonra *ben sana söylemiştim* deme fırsatı vermemişti.

"Diğer her şey nasıl gidiyor?"

"İyi."

Bir yumuşak iç çekiş daha. Bu sefer, sanırım bu konuşma sırasında o dört harfli kelimeyi kaç kez kullandığımdan dolayı sessiz bir bıkkınlığa işaret ediyor.

Ama yapabileceğimin en iyisi bu. *Harika* birini çağırmak kulağa yorucu geliyor. Ve *korkunç* bir seçenek değil. Kimseyi telaşlandırmaya çalışmıyorum. Bekar ve hamile olarak ortaya çıkmam yeterince endişe yaratacaktır. Annemle babam

Dindarlar ama gelenekseller. Evliliğin üremeden önce geleceğini düşündüklerinden eminim.

"Jane artık Kit Kensington için çalıştığınızdan bahsetti."

Sürmeye başladığımızdan beri ilk kez babama bakıyorum. Araba kullanmayı öğrendiğim arabada Kit'in adını babamın ağzından duymak çok garip. Birdenbire hayatımın her alanına sızmaya başladı.

"Evet, öyleyim."

Babam başını sallıyor. "Onunla birkaç derse girdim." "Bundan bahsetmişti."

"Akıllı çocuk."

Babamdan gelen büyük bir övgü.

"Kendine has anları var," diye mırıldandım.

Kit babamı tanıyormuş gibi davrandığında hazırlıksız yakalandım ve abarttığını düşündüm. Görünüşe göre öyle değilmiş. Daha da tuhafı, babam ondan hoşlanıyor gibi görünüyor. Babalık ortaya çıktığında aralarındaki dostluk devam edecek mi merak ediyorum.

Birkaç dakika sonra babam, büyüdüğüm iki katlı evin garaj yoluna girdi.

Arabadan inerken bir esnemeyi gizliyorum. Saat dokuz bile değil ama sanki yıllardır uyumamışım gibi hissediyorum. Bu bebek tüm enerjimi emiyor.

Bagaja doğru ilerlediğimde babam, "Ben hallederim," diyor.

Başımı sallayıp yönümü değiştiriyorum ve sarı ön kapıya giden tuğla patikaya doğru ilerliyorum. Ben daha ulaşmadan kapı açılıyor, annem pembe terliklerinin içinde yüzünde geniş bir gülümsemeyle dışarı çıkıyor.

"Selam, tatlım."

"Merhaba anne."

Bana sıkıca sarılırken derin bir nefes alıyorum. Lavanta gibi kokuyor; tanıdık koku rahatlatıcı.

Mart ayından beri ailemi şahsen görmedim. Ailem Yale'in bahar tatilinde, Isaac ile her şey patlamadan kısa bir süre önce beni Chicago'da ziyaret etti. Her şey patladıktan sonra, New York'a taşınmaya karar vermeden önce birkaç ay daha Illinois'de kaldım. Ayrılık bir yana, Brooklyn'e yerleşene kadar onlara taşınma olayından bile bahsetmedim. Yardım kabul etmek benim güçlü yanımdı değil.

"İçeri gel, içeri gel." Annem beni içeri çağırıyor. "En sevdiğinden yaptım."

Elinde bavulumla yürüyüşe çıkmış olan babama bakıyorum. "Harika."

En sevdiğim yemek olan balık tacos şu anda kulağa hiç de iştah açıcı gelmiyor. Buraya gelirken tuzlu kraker atıştırdım; güvenilir bir şekilde mideye indirebildiğim tek yiyecek.

Artık yememe izin verilmeyen yiyeceklerin uzun bir listesi var. Eğer doğru hatırlıyorsam, pişmiş balıkta sorun yok. Kaçınmam gereken şey çiğ. Güle güle, suşi.

"Bir bardak şarap ister misin?" diye soruyor annem onu mutfaka kadar takip ederken.

Jane'le benim on sekiz yıllık boyumuzun tarih atılmış çizgilerle işaretlendiği kapı pervazına bakıyorum. "Hayır, teşekkürler."

Newton sobanın önündeki muşambanın üzerinde en sevdiği yerden kalkıyor, geriniyor, ayağını kokluyor ve sonra oturma odasına gidip yatağına uzanıyor.

"Eğer fikrini değiştirirsen, geçen sefer beğendiğin Sauvignon Blanc'ı aldım. Cape Cod'daki şu üzüm bağından olan-"

"Hamileyim anne."

Tek yanıt, balığın lapa olup olmadığını kontrol etmek için kullandığı çatalın takırdayarak tezgâha düşmesi oluyor.

"Yani içki içemiyorum," diye devam ediyorum. "Ve ne yazık ki morina balığı yemenin sonunun iyi olmayacağından oldukça eminim. Son zamanlarda tek yiyebildiğim kraker." "Sen... sen *hamile* misin?" Annemin sesi zayıf ve soluk geliyor,

Sanki nefesi tükeniyormuş gibi.

Bir kez başımı salladım ve

"Evet" diye onayladım. "Ne zamandan beri?"

"Uh..." Alt dudağımı ağzımın içine çekiyorum. "Altı haftalık hamileyim. Yani çok uzun değil. Çarşamba günü doktora gittim. Kesin olarak öğrendim."

Annem başını sallıyor. Daha fazla havaya ihtiyacı varmış gibi önlüğünün iplerini çekiştiriyor. "Bu... Ben sadece-" El yordamıyla şarabını alıyor ve parmakları kadehin etrafına dolandığında sağlıklı bir yudum yutuyor. Tam cümleleri bir araya getirme yeteneği şimdilik azalmış gibi görünüyor. Ya da o ne kadar az konuşursa benim de o kadar çok konuşacağımı umuyor.

Kapüşonlu tişörtümü çıkarıp bir sandalyenin arkasına asıyorum. Fırının kapağını açık bırakmış ve mutfakın sıcaklığı hızla yükseliyor.

Annemin bakışları hemen karnıma düşüyor. "Kim... biriyle mi çıkıyorsun?"

Göz temasını kesip sandalyeye gömülüyorum. Babamdan iz yok. Bavulumu teslim etmek için acele etmediğini, birazdan patlayacak bombayı beklediğini varsayıyorum.

tekrar düşürölmek için. Belki de aileme birlikte söylemeliydim. Belki de Kit'e iş yerinde söylememeliydim. Bu konuda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ve korkarım ki sağda solda başarısız oluyorum.

"Hayır," diye cevap verdim. "Ben kimseyle çıkmıyorum. O sadece aramızda bir bağ olan bir adam."

Cinselliği ima etmek annemle babamla olduğundan daha az garip ama çok da değil. Yakınız ama *o kadar* da değil.

"Collins, tatlım..." Yüzündeki endişeyi belli etmemeye dikkat ediyor ama iç çekerken balık kokulu havada bunu *hissedebiliyorum*. "Babanın durumdan haberi var mı?"

"Hayır."

Yalan söylemeden önce tereddüt etmedim ve bunun nedeni ailemle seçici gerçekleri paylaşmaya alışkın olmam değildi.

Kit'in tepkisi beni hayal kırıklığına uğrattı ama aynı zamanda sempati de duyuyorum. Bu bebeğin varlığının gerçek olması için biraz zamanım ve bir doktor ziyaretim vardı. Haberi ona ben verdim. Ve eğer Kit şokunu atlatır ve bu işe dahil olmayı seçerse, onun ve ailemin temiz bir geçmişe sahip olmasını istiyorum.

"Ona söyleyeceğim," diye ekliyorum. "Sadece nasıl söyleyeceğime karar vermeliyim." "Dürüstlük her zaman en iyi politikadır."

Annemin en sevdiği atasözü.

"Hı-hı," diye kabul ettim, ayağa kalktım. Bunu denedim ve tek aldığım

"Siktir" oldu. "Yarın daha fazla konuşabilir miyiz anne? Sadece duş almak ve

Yatağa. Çok yorgunum."

Ayrıca şokun etkisi geçmeye başladığında bana daha çok sorusu olacağından endişeleniyorum ve bunlarla sabah tam bir uykudan sonra yüzleşmeyi tercih ederim.

Birkaç saniye beni inceledi. "Bir şey yemek istemediğine emin misin?"

"Eminim."

"Tamam. Odanızdan birkaç şey alayım."

Birkaç şey bir gecelik, bir bornoz, terlik, kıyafet değişimi, el kremi, üç kitap, okuma gözlüğü ve dizüstü bilgisayarına dönüştü. Annemle babam ayrı yatak odalarında uyuyorlar. Jane üç yıl önce yurda taşındığından beri şüpheleniyordum ama hiç bu kadar bariz olmamıştı. daha önce.

Sessizce koridorda durmuş, annemin ihtiyaçlarını toplamasını izliyorum.

Kapı aralığında duraklıyor, eşyalarını her yere taşıdığı kanvas bez çantalardan birine yerleştirmiş. İnsanların sipariş edip sonra iade ettikleri işlemeli çantalardan alıyor çünkü hep indirimde oluyorlar. Bu çantanın yan tarafına lacivert iplikle *Seas the Day (Denizler Günü)* işlenmiş.

"Babana söylemişsin."

Bu bir sorudan çok bir ifade, ama başımı sallıyorum. Hâlâ ortalıkta yok, bu da bir ipucu. Muhtemelen ofisinde ya da garajda işlem yapıyordur.

O da başını sallar. "Tamam. Tatlı rüyalar, tatlım."

"İyi geceler anne," diyorum ve çocukluk odama giriyorum.

Kapı gıcırdayarak bir santim açıldığında yatakta uyanık yatıyordum. "Linny?"

Oturmadan önce karanlığa gülümsüyorum. "Hey, Janey."

"Çok özür dilerim. Daha önce gitmeye çalışmıştım." Koridordan gelen ışık, yatağa yaklaşan kız kardeşimin silüetini görebilmem için odayı yeterince aydınlatarak genişliyor. Kollarını coşkuyla bana doluyor, buram buram içki kokuyor.

Burnum kırışıyor. "Eğlenceli bir geceymiş gibi kokuyor."

Jane yanımdaki yorganın üzerine uzanırken gülüyor. "Öyleydi. Yarın akşam dışarı çıkacağız. Spring Caddesi'nde açılan çok şirin bir bar var."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Heyecanlanmaya çalışıyorum ama Jane bunu hemen anlıyor. "Sorun nedir?"

Nefes veriyorum. Gecenin bir yarısı ona söylemeyi planlamıyordum ama yalan da söylemek istemiyordum. "Hamileyim."

Bu sefer söylerken içimde bir rahatlama var. Bilmesi *gereken* herkese söyledim. Kit'e, aileme, kız kardeşime.

Kulakları yırtan bir çığlık odadaki sessizliği bozar.

"Jane!" Sol kolum kız kardeşimi susturmak için çılgınca çırpınıyor. "Kapa çeneni! Annemle babamı uyandıracaksın."

"Aman Tanrım. Aman **T a n r ı m** . Aman Tanrım," diye bağılıyor Jane.

"Sen

Hamile mi? *Hamile kalıp bebek büyötmek* mi? Ben bir

Teyze! Bu çok heyecan verici!"

Birimizin bu haberden heyecan duymasına sevindim.

"Daha da iyi olacak," diyorum kuru bir sesle. "Kit Kensington'ı hatırlıyor musun?" "*Tabii ki* hatırlıyorum."

Jane, Kit'in Montgomery Hall'a yaptığı kısa ziyaret sırasında ona aşık olan talihsiz birçok kişiden biriydi.

"Şey, babası o."

"Vay a n a s ı n ı ." Jane en azından şimdi fısıldıyor. "Onunla yattın mı? Ne zaman? Ve o *senin patronun* değil mi?"

İç çektim. "Kesinlikle öyle."

"Vay anasını," diye tekrarlıyor Jane.

"Evet. O benim patronum *olmadan önce* oldu, ki bu da işi asla kabul etmemem için birçok nedenden biriydi, ama *bunu* gerçekten beklemiyordum."

"Çok zengin, değil mi?"

"Doğru," diye onaylıyorum.

"Yani, sadece işini bırak. Çocuk nafakasıyla geçinebilir ve sonunda yeniden oynamaya başlayabilirsin."

"Bu nafaka, Janey. Çocuk için, benim için değil. Ve ben onun parasını istemiyorum."

Kit'in maddi destekte bulunacağından şüphem yok. Avukatları babalık testi sonuçlarını inceledikten sonra, bence bol sıfırlı bir güven fonu oluşturacaktır. Ve evet, bu güvenlik ağına sahip olmak rahatlatıcı. Bebekler hakkında fazla bilgim yok ama pahalı olduklarını biliyorum.

Para, siz kahvaltınızı kusarken saçınızı tutmaz. Markete koşup aşerdiklerinizi satın almaz. Bir beşik monte etmenize ya da ultrason randevularınıza katılmanıza yardımcı olmaz.

"Görünüşe göre sadece siki." Jane'in sesindeki bastırılmış kahkahayı duyuyorum. İnledim. "Yanlış bir karardı."

"İyi miydi? Eminim iyiydi."

"Çocuğumun hamile kalmasını seninle tartışmayacağım."

Jane elini yanağıma koyabilmek için yana kayıyor. "Yüzün kızarıyor. Ateşli, iğrenç bir seksti, değil mi?"

Evet.

Kıkırdıyor. "Seninle konuştu mu?"

Evet.

"Ben uyuyacağım."

"Hayır. Henüz söylemedim. Ona söyledin mi?"

"Evet." Bir nefes verdim. "Ona söyledim."

Jane dirseğinin sivri ucuyla kolumu dürtüyor. "Ve?" "Ow. Yan yat."

"Ne dedi Linny?" diye soruyor usulca.

İçimi çektim. "Pek bir şey söylemedi. Şok oldu."

Ki anlıyorum. Düzenli olarak *"Bu gerçekten oluyor mu?" diye düşünüyorum.*

Bu hamileliğin şu ana kadarki tek kanıtı hala banyo lavabomun yanında duran pozitif testler ve mutfak tezgahındaki doğum öncesi vitaminler. Bazen hayatımın sonsuza dek değişmek üzere olduğunu unutmak kolay oluyor ve hatırladığımda yeniden şaşıyorum.

Ama bir insan yetiştirmek zorunda olan *Kit* değil. Doğum yapmak zorunda olan o değil. Ondan biraz daha fazla korkmaya hakkım olduğunu düşünüyorum.

"Bunu gerçekten hayal edemiyorum," diye düşünüyor Jane.

"Onunla on iki yaşındayken tanışmıştın Janey. O değişti." En azından değiştiğini düşünmüştüm.

"Onunla tekrar görüşeceğim," diyor bana. "Belki," diye fısıldıyorum.

Daha önceki tepkisine bakılırsa, muhtemelen hayır.

Kit

C *Ollins hamile.*

Bir çocuğum olacak.

Eskiden koşarken normal şeyler düşünürdüm. Okul, şimdi iş. Yaklaşan partiler veya geziler. Spor skorları.

Şimdi koşarken, bu iki cümle kafamın içinde sonsuz bir döngüde dönüp duruyor.

Kimseye söylemedim. Sadece kendime tekrar tekrar söylüyorum, motivasyonel bir mantra gibi. Kusmak istememe neden olan bir motivasyon mantrası.

Ergenliğimden beri takıntılı olduğum kız bana bebeğime hamile olduğunu söyledi ve benim cevabım "Siktir" oldu.

Siktir. Siktir. Siktir.

Şok oldum. Şok oldum.

Bu sabah dişlerimi fırçaladıktan sonra on beş dakika boyunca lavabonun başında durdum, diş macununun giderden aşağı kaymasını izledim ve *Collins hamile. Çocuğum olacak*, sonsuz tekrar. Sanki unutulması imkansız bir gerçek değil de gerekli bir hatırlatmaydı.

Zaten terden sıırıslıklam olmama rağmen hızımı artırıp daha hızlı koşuyorum.

Berbat ettim.

Şok, tepkim için boktan bir bahane. Collins ofisimden ayrılmadan önce her şeyi berbat ettiğimi biliyordum. Yemek boyunca bir zombi gibi davrandım, erken ayrılmak için acele bir bahane uydurdum, bu da şüphesiz liderlik etmem gereken ekibi kızdırdı ve muhtemelen Beauté'nin başka bir yöne gideceği anlamına geliyordu.

Eve gider gitmez Collins'in numarasını çalışan veri tabanından buldum ve onu aradım. Cevap vermedi. İlk aradığımda da, son aradığımda da.

üç tane de sonraki.

Belki de ben olduğumu biliyordu.

Belki de bilinmeyen numaralardan gelen aramalara cevap vermiyordur. Mesaj bırakmayı ya da ona mesaj atmayı düşündüm ama ne diyeceğimi bilemedim.

Selam, ben Kit. Spermin için üzgün olduğumu söylemek istedim. Beni ara da konuşalım!

Şehir dışında olduğunu bilmeseydim, evine giderdim. Ama bu hafta sonu böyle bir seçeneğim yoktu.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve daha hızlı koşuyorum.

"Senden hiçbir şey beklemiyorum."

Bu cümle acıttı. Beklemek, istemek ya da ihtiyaç duymaktan daha kötüdür.

O

benden bir şey *bekleme*.

Collins ne yapacağımı düşünüyor? onu görmezden bir gibi uygunsuz gerçek mi?

Tek kelime etmemiş gibi mi davranacaksın? Beleşçi bir baba mı olsaydım?

İlk tepkimden dolayı kendimi suçlu hissediyorum. Hatta utanıyorum. Ama aynı zamanda kızgınım. *Sonunda* beni on altı yaşında aptal bir çocuk olarak görmekten vazgeçtiğini sanmıştım. Benim için çalışmaya başladığından beri, bir takım gibi hareket ettik. Eşitler gibi etkileşime girdik.

Parti düşkününü bir playboy olarak ün yapmış olabilirim, ki bu tamamen haksız bir ün değil, ama ben bundan ibaret değilim. Çok çalışırım ve sorumluluklarımı ciddiye alırım. Benden beklentileri *olmalı*.

Telefonumdaki zamanlayıcı neşeyle çalmaya başlıyor. Sadece ruh halimi karartan neşeli bir ses.

Duş alıp üstümü değiştirmem ve ofise gitmem gerekiyor. Sabah alarmımı her zamankinden bir saat erkene kuruyorum, böylece ofiste daha erken olacağımdan ve Collins gelir gelmez onunla konuşmak için bolca zamanım olacağından emin oluyorum.

Koşu bandındaki kırmızı düğmeye basmak hayal kırıklığımı gidermek için pek bir işe yaramıyor ama yine de bir işe yarıyor. Bant durur durmaz su şişemi ve temiz bir havlu alıp asansöre yöneliyorum.

Ben yaklaşırken parlak kapılar açılıyor ve Sadie Carmichael ortaya çıkıyor. Beni gördüğünde gözleri parlıyor, gülümsemesi ancak hangi yöne doğru gittiğimi fark ettiğinde azalıyor.

"Şimdiden çalıştın mı?" Surat asıyor.

"Erken toplantı. Sonra görüşürüz." Yanından geçip asansöre giriyorum ama Sadie elini uzatarak kapıların kapanmasını engelliyor.

Sinir kan dolaşımda kaynarken çenem çalışıyor. Havadan sudan konuşmaya ilgim şu anda yok.

"Erken bir toplantı işten erken çıkacağın anlamına mı geliyor? Bu akşam bazı arkadaşlarımla bir happy hour'a gitmem gerekiyor ama seninle içmeyi tercih ederim." Göz kırıyor.

Sadie'ye bu gece meşgul olduğumu söyleyebilir ve acelem olduğunu hatırlatabilirdim -belki de yapmalıydım. Ofisime geldiğinde yaptığım gibi kibar bir kovma. Onun yerine, "Hiç birine aşık oldun mu, Sadie?" diye soruyorum.

"Elbette." Atkuyruğunu düzeltiyor, şaşkınlık alnını kırıştırıyor.

"Liseden beri aynı kıza aşığım. Ve her seferinde, onunla bir şekilde işi berbat ediyorum. Çok fazla şey söylüyorum, ya da yeterince söylemiyorum, ya da ben-" Başımı sallıyorum. "Her şeyi berbat etmeyi bırakmaya çalışıyorum. Yani, bu gece seninle bir içki içmem. Ya da başka bir gece."

Sadie'nin yüzündeki hayal kırıklığı yavaş yavaş azalıyor, ta ki bana sırtına kadar. "Ah. Bu çok şirin!"

Yüzümü buruşturuyorum. *Şirinliğin* yerini genellikle *acınasılık* alır. "Evet, teşekkürler.

Umarım bugünlerde o da aynı şekilde düşünmeye başlar."

"Pffft." Sadie'nin bakışları vücudumda geziniyor, bakışlarındaki takdir tam olarak sönmüş değil. "*Sana* nasıl karşı koyabilir ki?"

Bir elimi terli saçlarımda gezdirirken gülüyorum. Yana düştüğünde yapışkan bir kalıntı avucumu kaplıyor. "Aslında bu işte oldukça iyi."

"Ona nasıl hissettiğini söyledin mi? Doğrudan çıkma teklif ettin mi?"

"Ah... biraz karışık."

Sadie gözlerini devirir. "Erkekler *hep* böyle der. Sadece ondan hoşlandığını söyle.

Ne kadar karmaşık olabilir ki?"

"Şey..."

Kız kardeşimin arkadaşı.

Benim için çalışıyor.

Bebeğimi taşıyor.

"Karmaşık bir durum," diye tekrarlıyorum.

"Tamam. Her neyse. Tavsiyeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağınızı biliyorsun." Gülümsedim. "Teşekkürler, Sadie."

"Ve eğer bu gizemli kızı atlatırsan, beni nerede bulacağınızı biliyorsun."

Tekrar göz kırıyor.

Bir kahkaha atıp başımı sallıyorum. Sadie yazın başında bu binaya taşındığından beri her fırsatta benimle flört ediyor. Ama hiçbir zaman şakalaşmanın ötesine geçmedi. Bu çatı katını yeni aldım ve yakın zamanda taşınmak istemiyorum.

"Güle güle, Sadie."

"Hoşça kal, Kit." Elini bırakır ve kapılar kayarak kapanır.

Rekor bir sürede işe hazırlandım ve saat yedi kırk beşte binaya girdim. Lobi boştu. İlk gelen asansör de öyle.

Resepsiyonda oturan Maya, ben yaklaşırken bana parlak bir gülümseme fırlatıyor. "Günaydın, Bay Kensington."

Gülümseyerek karşılık veriyorum, sinirimi olabildiğince bastırıyorum. Bütün hafta sonunu Collins'le konuşmak için can atarak geçirdim ve şimdi o an neredeyse geldi, kaygı içindeyim ve bu konuşmayı berbat edeceğimden korkuyorum.

"Günaydın Maya."

Koridorda ilerlemeye devam ediyorum, boş ofislerin ve masaların yanından geçiyorum, doktor randevuları ve velayet düzenlemeleri hakkında hazırladığım soru listesini gözden geçiriyorum ve-

O burada değil.

Saatime bakıyorum ve içimden küfrediyorum. Sekizi beş geçiyor.

Evrak çantamı masamın yanına bıraktıktan sonra dinlenme odasına gidiyorum. Collins'e bir kahve hazırlamanın yarısındaydım ki bu hafta sonu göz attığım hamilelik sitelerinden birinde kafein alımının sınırlandırılmasından bahsedildiğini hatırladım.

Kahveyi bırakıyorum, onun yerine bir bitki çayı demliyorum ve kendi masama dönmeden önce masasına bırakıyorum.

E-postalara cevap verme çabalarım acınacak halde. Bakışlarım sürekli bilgisayarın üstündeki saate kayıyor, kelimenin tam anlamıyla dakikaların nasıl geçtiğini izliyorum. Geldiğinde görebilmek için kapımı açık bıraktım.

Sekiz on beş.

Sekiz buçuk.

Sekiz kırk beşte, erken gelmeyeceğini kabul ediyorum.

Sekiz elli dokuzda, nihayet sesini duyuyorum.

Ayağa kalkıyorum, acelemden dizimi masamın altına vuruyorum ve kapıya doğru ilerliyorum.

Bugün tamamen mavi giymiş. Gök mavisi bir bluz, lacivert bir kalem eteğin içine düzgünce sokulmuş.

Ve yalnız değil. Gülümseyen, başını sallayan ve belli belirsiz tanıdık gelen sarışın bir kadınla birlikte yürüyor. Onu daha önce ofiste görmüştüm ama adını hatırlayamıyorum.

Collins'in normalde işe erken ve yalnız gelmesi dikkatimden kaçmıyor ama bugün tam zamanında ve yanında biri var. Ayrıca dikkat çekici bir şekilde bana doğru bakmıyor. nce sarışın beni fark ediyor, tam onların gittiği yerde durduğumu fark edince gözleri açılıyor.

"Günaydın Collins," diye selamlıyorum.

Collins onaylarcasına başını sallarken yüzünde donuk bir ifade var. "Günaydın." Arkadaşına bir bakış atar. "Margot, Kit Kensington'ı tanıyor musun? Benim... patronumuz?"

"Resmi olarak tanıştırıldığımızı hiç sanmıyorum." Margot sıkmam için elini uzattı ve gülümsedi. "Memnun oldum Bay Kensington." "Kit, lütfen. Ben de memnun oldum." Bakışlarım Collins'e geri döndü. "Sizinle ofisimde konuşmam gerekiyor."

Çantasını masasının çevresini saran ahşap tezgâhın üzerine bırakıyor. "nce mesajları kontrol etmem gerekiyor, böylece acil bir şey varsa işaretleyebilirim."

Parmak eklemlerimi tahtaya vuruyorum. "*Bu* acil bir durum."

Margot'nun kaşları bir santim kalktı. Collins hiç tepki vermiyor.

Zorba bir zorba gibi davrandığımı biliyorum. Mantıksız bir patron. Ama saate bakarak geçirdiğim son bir saat, sınırlı sabrımı sıfıra indirdi.

İ ekiyor. "Beş dakika mı?"

Collins'in omurgası sertleşirken, "Beş dakika" diye onaylıyor.

Masama geri oturduğumda, okunmamış sekiz yüz kırk  e-postam vardı.

En sonuncusuna tıklamadan önce kahvemini yarısını içiyorum. En kötüsü de hafta sonu çalışmış olmam. Cuma gecesi yaşananlar yüzünden dikkatim dağıldığı için çok verimli alışamadım ama alışmasaydım bu sayı çok daha yüksek olacaktı.

Ofisimin kapısı açılıp Collins içeri girdiğinde hâla atmam gereken sekiz yüz kırk e-posta vardı.

Dik oturup kol dğmelerimi düzeltiyorum. Ayakta durmayı düşündüm ve bunun daha garip olduğuna karar verdim.

Masamın karşısındaki iki deri koltuğu işaret ederek, "Oturun," diyorum.

"Ben iyiyim, teşekkürler."

Kaşlarımı çatıyorum ve öne doğru eğilip kollarımı masamın kenarına dayıyorum. Collins kalem eteğine dayadığı bir kâğıt parçası tutuyor ama ne yazdığını buradan okuyamıyorum.

"Hafta sonu seni aradım."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Bu konuşmaya böyle başlamak istememiştim - suçlamalarla. Ama bu konuşmayı daha önce yapmaya *çalıştığımı* bilmesini istiyorum. *Harika* bir hafta sonu geçirmediğimi, eziyetli bir hafta sonu geçirdiğimi.

Kaşlarını çatmıyor. Gülümsemiyor da. "Sadece hafta sonları kişisel aramalara cevap veriyorum."

"Bu kişisel bir çağrıydı Collins."

"Patronumdan, cep telefonu numaramı şirket rehberinden almış olmalı."

Boğazımı temizliyorum. "Şey, iş için aramıyordum. Şunun için aramıştım..." *Bebek* kelimesi çıkıyor. "Lütfen oturur musun?"

Bunu işte konuşmak istemiyorum. Eskiden babamın ofisi olan ofisimde, karısından bir ilişki saklayan bir sümsük gibi hissediyorum. Ama o bir düzine metre ötede otururken bütün gün normal davranamam. İşleri bir saniye daha böyle bırakamam.

Pek heyecanlanmış görünmüyor ama Collins oturuyor. Yine minderin en ucuna tünüyor ama oturuyor.

Nefes veriyorum. "Sadece söylemek istedim-"

Telefonum çalmaya başlıyor, tiz sesi beni kesiyor.

Sesli mesaja geçmesini bekliyorum. Çalıyor, sonra hemen tekrar çalıyor.

Collins, "Buna bakmalısın," diyor. "Muhtemelen önemlidir." "*Bu* da öyle," diye homurdanıyorum, hayal kırıklığı yine çirkin yüzünü gösteriyor.

Onu terslemek istememiştim. *Özür dilemeye* çalışıyorum ve çok kötü gidiyor. Özenle hazırladığım tüm sorular kafamdan uçup gitmekle kalmıyor, kesintisiz bir konuşma yapmak da imkansız gibi geliyor. Bu yüzden bunu hafta sonu başka bir yerde yapmak istedim.

Telefonum sustu. Sonra hemen üçüncü kez çalmaya başladı.

Avucumu yüzümde gezdiriyorum, lanet şeyi bir köşeye fırlatmak istiyorum. "Muhtemelen yönetim kurulu toplantısıyla ilgilidir."

Bakışlarım Collins'e kaydı. "Hangi yönetim kurulu toplantısı?" "Saat dokuz on beşteki. Takviminde yazıyor." *Allah kahretsin.*

Yönetim kurulu toplantıları ayda sadece bir kez yapılır ve büyük önem taşır. Şirkete katıldığımdan beri bu benim ilk toplantım. Hafta sonu buna hazırlanmalıydım. Son zamanlarda berbat ettiğim başka bir şey daha.

Saate baktım. Saat 9:08.

Bunun beklemesi gerekecek. Yönetim kurulu toplantısına gelmemek bir seçenek değil.

"Öğle yemeği için boş musun?"

diye sordum. "Margot ile plan yaptım."

Çenemi sıkıp sabır için dua ediyorum. Ona soracağımı bilemezdi ama Collins kasıtlı olarak zorluk çıkarıyormuş gibi geliyor. Bunu hiç kolaylaştırmadığı kesin.

Bunu hak ediyorum. Ama iletişim kurmazsak hiçbir şeyi düzeltemem. "Yarın ne olacak?"

"Boeing yöneticileriyle öğle yemeği toplantınız var." Tanrı aşkına.

Telefonum dördüncü kez çalmaya başladı. Gerçekten acil bir durum olduğundan endişelenerek açtım. Direkt hattım pek fazla kişide yok.

"Kensington. Ne oldu?" "Ne hoş bir karşılama."

Annem arıyor. Neden aradığını biliyorum çünkü hafta sonu iki kez aramasını engelledim.

Burnumun kenarını çimdikliyorum, cevap verdiğime şimdiden pişmanım.

"Özür dilerim.

Ama şu an *gerçekten* iyi bir zaman değil."

"Telefonuna cevap vermedin, ben de endişelendim. Ben sadece ..."

Collins ayağa kalkıp elindeki kâğıt parçasını masama koyduktan sonra ofisimden çıkarken annemin cümlesinin geri kalanından dikkatim dağılıyor.

Hamile asistanımın iki haftalık izin belgesine bakarken annemi tamamen devre dışı bırakıyorum.

Bu berbat sabah daha da kötüleşti.

Collins

T Ögle yemeğinden döndüğümde masamın arkasındaki döner koltuk dolu oluyor.

Margot ve Stella Kit'i hemen fark etmiyorlar. İşten sonra gitmeyi planladığımız SoHo'daki numune satışı hakkında konuşmaya devam ediyorlar.

Ama Kit'i fark etmemem mümkün *değil*. Dikkatimi çekiyor. Belirleyebildiğim belirli bir şey yok; sadece *o*.

Gömleğinin mavi tonunun gözlerine ne kadar benzediğini fark ediyorum. Bir tutam saçın alnına düştüğünü fark ediyorum. Çenesinin düz çizgisini fark ediyorum, bir dövüş için çelikleşmiş.

Ben de sertleşiyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve savaşa hazırlanıyormuşum gibi çenemi kaldırıyorum.

Kit ve ben bir çeşit savaşa kilitlenmişiz gibi hissediyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, *nedenini* bilmiyorum. Ona hamileliğimi söyledim çünkü mecbur olduğumu hissettim. İstediyim için değil. Ondan bir şey istediğim için de değil.

Teklif etmesini umuyor muydum? Evet, umuyordum. Ama bunu kendi başıma yapmaya hazırım. Annemle hafta sonu hazırladığımız planı uygulayacağım ve iyi olacağız.

Ona hiçbir şey beklemediğimi söyledim. Ona kolay bir çıkış yolu sunuyorum ve o birden *konusmaya* kararlı hale geliyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Margot solumda, Kit'in döner koltuğumda tahtta oturan bir kral gibi yayıldığını görünce.

Stella da aynı şeyi fark ederek kıkırdıyor. "Evet. Ona vurmaktan vazgeçerdim."

Onların takdirkâr ses tonlarına karşılık yeni bir öfke patlaması beliriyor. Kit'in ofisinin dışında, *benim* masamda ne işi var, kendini rezil mi ediyor?

Margot ve Stella'ya "Beşte görüşürüz," dedikten sonra onlardan ayrılıp tek başıma masama doğru ilerliyorum.

Duvardaki saate göre saat 12:57. Kit'in saat 1'de toplantısı var, bu da teknik olarak benim öğle yemeği saatimin bittiği saat. Margot ve Stella'ya mümkün olduğunca kısa kesmek için bir kahve içmeyi önerdim ama yeterince gecikmedim.

Kafeinsiz tarçınlı lattemi odamın tezgahına koyuyorum, sonra da dudak nemlendiricimi bulmak için çantamı karıştırıyorum. "Bir toplantın var-"

"Benjamin Chase ile bir arada. Evet, biliyorum." Kit öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Öğle yemeğin nasıldı?"

"Tamam." Dudak kremimin kapağını çıkaramıyorum. Ellerim çok kararsız, aramızdaki havada hissedilen gerginlikle titriyor.

Neden bu kadar... samimi davranıyor? Tekrar konuşmam için başımın etini yiyeceğini sanıyordum. Ya da birkaç saat önce masasına bıraktığım istifa mektubu yüzünden kızgındır.

Yerine birini bulmakta sorun yaşamayacağını biliyorum -Margot ya da Stella seve seve gönüllü olurlar- ama bu kadar erken ayrılmamın egosunu biraz inciteceğini düşündüm. Kızmasını *istediğimden* değil, ama en azından bu anlaşılabilir bir tepki olurdu. Tıpkı Cuma günü *bir şeyler* söylemesini istediğim gibi, yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle sessizce oturmasını değil.

Kit uzanıp dudak nemlendiricisini elimden çekip aldı. "Ne yedin sen?"

"Uh, çorba." Üstünü kıpırdatırken sarı tüpün elinde ne kadar küçük görüldüğü beni meşgul ediyor.

Dudak nemlendiricisini bana geri verirken kaşlarını çattı. "Bu kadar mı?"

"Çok aç değildim. Midem ..." Dudaklarıma merhem sürerken sesimi bırakıyorum. Saate baktım. 12:59. "Geç kalacaksın."

Kit süslü saatine bakar. Ayağa kalkıyor. Rahat bir nefes alıyorum.

Gidiyor.

"Seni yemeğe çıkarıyorum. Beşte hazır ol." "Bu gece olmaz. İşten sonra planlarım var." "İptal et onları."

Bu iki kelime Kit'ten daha önce hiç duymadığım bir demirle aşılınmış.

Normalde, onu fazla şövalye olarak görürüm. Tam olarak tembellik olmasa da ona yakın bir rahatlığı var, sanki her zaman tam olarak istediğini elde edeceğinden eminmiş gibi. Hayatı boyunca her istediğini elde etmiş biri olarak doğdu.

Kit'e şımarık demezdim -en azından ona gerçekten kızmadığım sürece- ama kesinlikle hakkı var.

Ben bir şey söylemeyince gözleri kısılıyor. "Bu bir rica değildi Collins. Onları iptal edin, yoksa üçüncü tekerlek olarak geleceğim."

Neredeyse gülecektim. Bu gece bir *randevum* olduğunu mu düşünüyor? Bu varsayım karşısında gurur mu duymalıyım yoksa alınmalı mıyım bilemiyorum. Hamile olduğumu öğrendiğimden beri bırakın bir randevu ayarlamayı, o olmayan bir erkekle konuşacak enerjim bile olmadı. Perry iki kez içki randevusu ayarlamak için mesaj attı, ben de ikisinde de bir bahane uydurdum.

Kit, Margot ve Stella'yla alışveriş yapmayı planladığımı bilse ve sonra da buna değmeyeceğine karar verse, bundan vazgeçer miydi merak ediyorum. Bu konuşmayı yapmakta ısrar edecekse, bir an önce halletmeyi tercih ederim.

"Tamam," dedim. "Saat beşte lobide buluşuruz."

Hâlâ birilerinin bizi birlikte çıkarken görme ihtimali var ama bu binada ofisi olan tek şirket Kensington Consolidated değil. Daha az şansımız var.

Şu an saat 1:01.

Kit'in önemli bir müşteri yerine bana öncelik vermesinden hoşlanmamalıyım ama hoşlanıyorum. Daha önce hiçbir şey için *savaştığına* tanık olmamıştım. Yine de benimle konuşmak için savaşıyor ve ben buna istediğimden daha az bağıışıklık kazanmış durumdayım.

"Tamam. Görüşürüz o zaman. Yani, daha önce de görüşeceğiz, ama aynı zamanda-" Kit konuşmayı kesiyor, başını bir kez sallıyor ve sonra masamın yan tarafına doğru dönüyor. Onu şimdiye kadar gördüğüm en telaşlı haliydi. "Umarım kafeinsizdir," diye ekliyor koridorda konferans odalarına doğru ilerlemeye devam etmeden önce.

Şaşırmış bir şekilde arkasından bakıyorum.

Birincisi, kahve tüketerek bebeğimi tehlikeye attığımı ima etme cüretini göstermesi.

İki, çünkü Kit'in hamile kadınların kafein alımını sınırlandırması gerektiğini bilmesi için biraz araştırma yapması gerektiğinden eminim.

Bu sabah ofisine gitmeden önce masama bıraktığı çay bardağını çöpe attığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum.

Kit

C Asansörden çıktığımda Ollins kollarını kavuşturmuş bekliyordu. Neşeli ifademin onu daha da sinirlendireceğini bilsem de yaklaşırken gülümsememi gizleme zahmetine girmiyorum. Çünkü onu gördüğüme sevindim. Bir adım önünde durduğumda Collins kaşlarını çattı. "Geç kaldın." Saat 5:03, 5:30 değil. Ama bu gece savaşımı seçeceğim ve teknik olarak o haklı. "Özür dilerim," diyorum içtenlikle. Bir anlık şaşkınlığı yakaladım. Özür dilememi beklemiyordu. "Gidelim," diye ekliyorum ve o da başını sallıyor. İkimiz de lobide birlikte dolaşmanın aptalca bir fikir olduğunu biliyoruz. Collins ayrılmak için benden bile daha hevesli. Çıkışa doğru dönmek için acele ederken mermer zeminde kaydı, ben de onu sabitlemek için kolundan tuttum. Teninin sıcaklığı benimkini açık bir alev gibi yakıyor, mavi bluzunun ipeksi kumaşı o kadar şeffaf ki neredeyse bir bariyer bile değil. Elimden olabildiğince çabuk kurtuldu, "Teşekkür ederim," dedi. Benim "Bir şey değil." deyişim de aynı derecede resmi. Camden kaldırımında bekliyor. Asansöre doğru yürürken ona mesaj attım. "Bay Kensington," diye selamlıyor ve kıbarca başını sallayarak arabanın kapısını açıyor. Göz ucuyla Collins'in büzülmüş dudaklarını yakalıyorum. Ona Camden'dan bana Kit demesini düzinelerce kez istediğimi, konuyu kapatmadan önce onlarca yıldır ailem için çalıştığını söyleyebilirim,

Kendini adaması ve sağduyusu için son derece iyi bir ücret alıyor ama ben bundan hiç bahsetmiyorum.

Benim dünyamı istediği gibi yargılayabilir, ama onunla, yani benimle kopmaz bir bağı var.

Collins'e önce binmesi için başımı salladım. O biner binmez kapıyı kapatıyorum. "Nereye efendim?" Camden soruyor.

"Maple & Ash, lütfen," diye yanıtlıyorum bagajı yuvarlayıp şehir arabasının diğer tarafına tırmanmadan önce.

Maple & Ash, Midtown'da popüler bir et lokantasıdır, ancak Pazartesi akşamı bu kadar erken saatlerde çok kalabalık olacağından şüpheliyim.

Collins kapıya olabildiğince yakın duruyor ve aramızdaki mesafeyi maksimumda tutuyor. Takım elbise ceketimi silkiyor ve emniyet kemerimi takmadan önce kravatımı gevşetiyorum. Ceketim aramızdaki orta koltuğa sarkıyor, manşetlerinden biri bacağına değiyor. Sertleşiyor ama itmiyor.

Camden kaldırımdan uzaklaşarak yoğun saatlerde akan trafiğin içine giriyor.

"Nereye gidiyoruz?" Collins soruyor.

Telefonum bir mesajla çaldığında "Akşam yemeği," diye cevap veriyorum.

Telefonu çıkarıp Flynn'den gelen yeni mesajı okuyorum, daha sonra Proof'ta bir şeyler içmek için onunla buluşmak isteyip istemediğimi soruyor.

Bu gece ofiste geç saate kadar kalmam gerektiğini söyleyerek cevap veriyorum.

Flynn'in yanıtı, *"Kendine bir hayat kur, seni işkolik, eskiden en iyi arkadaşım olarak bilinen horoz engelleyici."*

"Aç değilim," diyor Collins.

"Öyleyim." Flynn'in son mesajını görmezden geliyorum, telefonumu kucağıma bırakıyorum ve başımı koltuk başlığına yaslıyorum.

Bilgisayarımdan ayrılalı on dakika oldu, şimdiden yirmi yeni e-posta aldım. Kahrolası Batı Yakası şirketleri. Akşam yemeğinden sonra ofise dönmem gerekecek.

Collins yolculuğun geri kalanında başka bir şey söylemiyor. Ben de öyle.

Camden'a güveniyorum ama bu konuşmayı onun önünde yapmak istemiyorum.

Restorana vardığımızda önce ben çıktım. Collins benim ya da Camden'ın kapıyı açmamı beklemek yerine koltuğa doğru kayıyor, ayakta duruyor ve restoranın camdan dış cephesini inceliyor.

Camden'la kısa bir konuşma yapıp gecenin geri kalanı için planlarımı netleştirdikten sonra girişe doğru ilerliyorum.

Collins hareket etmiyor. Kaldırımında o kadar hareketsiz duruyor ki bir heykel olabilir, kumral saçlarını geriye doğru topladığı düzgün topuzundan birkaç tel dökülmeye başlıyor.

Dönüp geri gitmeden önce iç çekiyorum, gecikmenin nedenini beğenmeyeceğimden eminim.

"Ne oldu?"

Collins, "Burada yemek yiyecek param yok," diye yanıtlıyor.

Ona bakıyorum, söyledikleri karşısında gerçekten afallamış durumdayım.

Sadece zengin değilim; lanet bir Kensington'ım. Herkes -tanıdıklar, arkadaşlar, kadınlar- benden daha az paraları olduğunu bilir. Bazıları benden ödeme yapmamı bekliyor; bazıları her türlü cömertliği kabul ediyor çünkü bunu kolayca karşılayabileceğimi biliyorlar.

Kimse onların parasını ödemeyeceğimi düşünmedi.

Ne kadar şaşırmış olsam da, Collins'in bu seriyi bozacak kişi olmasına şaşırmadım.

Hâlâ hakkımda kötü şeyler düşündüğü için de kırgınım. Lili'nin arkadaşı, asistanım ya da çocuğumun annesi olduğu gerçeğini bir kenara bırakarak, sadece onu dışarı davet ettiğim için yemeğinin parasını öderdim.

"Ben ısmarlıyorum," dedim ona.

Collins başını sallar. "Bu bir iş toplantısı değil Kit. Ya da bir randevu. Yemeğimi kendim ödemek istiyorum, o yüzden lütfen aylık yemek hakkımı bir öğünde tüketmeyecek bir yerde yiyebilir miyiz?" Nefes veriyor. "Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum, yemin ederim. Sadece kendimi yardıma muhtaç biri gibi hissetmek de istemiyorum. Bu durum yeterince karmaşık."

Hayır işi mi? Yıllarımı Collins'in ilgisinin bir parçası için yalvararak geçirdim.

Her zaman aşağılık ve çaresiz hisseden bendim. *Ondan* tek bir şey istedim, Collins benden hiçbir şey istemedi.

"En sevdiğim biftek restoranında yemek istememin hayırseverlikle bir ilgisi yok Collins. Bu restoranı seçtim çünkü senin masanda oturmak için öğle yemeğini atladım ve bu akşam yemek yemeyi önerdim, bu yüzden açlıktan ölüyorum."

Bu düşüncesizce itiraf karşısında gözleri büyür.

"Param var. Hem de çok. Bir akşam yemeği net servetime zarar vermez. Çoğu insan için gerçeğin bu olmadığını biliyorum. Bu senin gerçeğin değil. Ama *benim gerçekliğim* bu. Yani ... benim dünyamda mı yaşayacaksın? Sadece bir geceliğine?"

Collins'in gurur duyduğunu biliyorum. Benimle çalışmayı seçmesinin beni bu kadar şaşırtmasının nedenlerinden biri de buydu. Ama bu onun inatçılığının üstesinden gelmekten daha fazlası. Bir şey sunmak istiyorum. Onunla ilgilenmek istiyorum. Onunla ilgilenmeme *izin vermesini* istiyorum.

"İyi," diyor.

Rahatlıyorum. "Teşekkür ederim."

"Ben sonra yerim," diye bitiriyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Tanrı aşkına. O orada oturup boş bir tabağa bakarken ben sipariş verip yemek yemeyeceğim.

Midemi bulandıran uzun bir nefes üflüyorum. Sanki saatlerdir burada durmuş tartışıyormuşuz gibi geliyor. Ve burada olmamızın asıl sebebine dokunmadık bile.

Bu konuyu şimdi açmaya karar verdim.

"Bütün gün neden seninle konuşmaya çalıştığımı biliyorsun, değil mi?" Tereddüt ediyor, sonra sertçe başını sallıyor.

"Bebeğime hamilesin Monty. Sen ne yersen, o da onu yer. Sana yemek ısmarlayarak aslında çocuğumu besliyorum. Cidden bana bunu yapamayacağımı mı söyleyeceksin?"

Collins hiçbir şey söylemiyor, ifadesi donuk.

İçimi çekiyorum, sonra Camden'ı aramak için telefonumu cebimden çıkarıyorum. "Tamam.

Nereye gitmek istiyorsun?"

O da iç geçiriyor ve mırıldanarak kapıya doğru ilerliyor: "Buradaki yemek şimdiye kadar yediğim en iyi yemek olsa iyi olur."

Peşinden koşmadan önce rahatlamış bir nefes veriyorum. Collins hareket etmek *istediğinde* hızlıdır. Lisede kros yarışlarında eyalet birincisi olmuştu. Ondan önce kapıya ulaşmak ve kapıyı açık tutmak için birkaç adım koşmam gerekiyor.

"Teşekkürler" diye mırıldanmadan önce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor.

Eski sevgilisinin pisliği aldatmanın kabul edilebilir olduğuna mı karar verdi?

ona kapıları açmıyor mu?

Standın arkasında şık giyimli bir şef garson hazır bekliyor. Beni gördüğünde gülümsüyor. "Kit! Nasılsın?"

Ben de gülümsüyorum. "Güzel, teşekkürler. Bizim için bir masanız var mı?" "Tabii ki, tabii ki."

Collins'e bakıyorum, bileğindeki bilezikle oynarken bir yandan da duvardaki yanan şarap şişelerini inceliyor.

"Özel bir yer, lütfen?" Rica ediyorum.

Collins mücevherleriyle oynamaya devam ediyor. Sanırım gergin. Bu ikimiz yapar.

"Kesinlikle. Sadece masam var. Bu taraftan lütfen."

Collins'e önce şef garsonu takip etmesini işaret ediyorum.

"Buraya çok sık geliyor olmalısınız?" diye tahmin yürütüyor, arka köşeye sıkışmış, yeşil bir mahremiyet perdesi işlevi gören bazı saksı bitkileri tarafından kısmen gizlenmiş bir masaya oturduğumuzda.

"Pek sayılmaz. Ben sadece unutulmazım. Cömert bahşişçi."

"Doğru." Menüsünü açıyor, seçenekleri incelerken dudaklarını büzüyor. Ya da fiyatları belki.

Garsonumuz iki bardak su ve bir ekmek sepeti getiriyor. Diğer içecekleri sorduğunda reddediyorum. Collins de aynısını yaptı. Bana para kazandırmaya çalıştığını düşünerek onu bir şeyler almaya teşvik etmek için ağzımı açıyorum ama sonra içki içemediğini hatırlıyorum.

Bu ayıltıcı -kasıtlı olarak- bir farkındalık.

Garson, yemek siparişlerimizi almak için yakında döneceğine söz vererek izin istediğinde bakışlarım onun düz karnına düşüyor.

Onu şişlikle hayal edemiyorum. Bir bebekle. Ben de *kendimi* bebekli hayal edemiyorum. Cuma gününe kadar çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim.

Derin bir nefes alıyorum. "Cuma günü için gerçekten üzgünüm Collins. Şok oldum."

"Evet. Beni de şaşırttı." Bu kuru ifadenin ardından bir dilim ekşi mayaya uzanıyor, ekmeğe ballı tereyağı sürüyor ve bakışlarımı kaçırıyor.

Boğazımı temizleyip öne doğru eğiliyorum ve dirseklerimi masaya dayayarak görgü kurallarını hiçe sayıyorum. "Doktora gittin mi?"

"Evet." Bir ısırik alıyor.

"Sorduğun randevu bu muydu?"

Çiğniyor, yutkunuyor ve sonunda göz teması kuruyor. "Evet."

"Bana *neden* gittiğini söyleyebilirdin."

"Kit..." O da öne doğru eğilerek benim duruşumu taklit ediyor. "Bunu yapmak zorunda değiliz, tamam mı? Emin olduğumda sana söyledim çünkü bilmeye hakkın vardı. Ama bu iş burada bitebilir. Ben işleri hallediyorum."

Sıkı bir bant aniden göğsümü daralttı. Hamile kalmaya karar verdiği için bana söylediğini düşündüm. Hamile kalmaya karar verdiği için *bıraktığını* düşündüm.

Kendimi aptal gibi hissediyorum. Küstah bir aptal. Küstah, *hayal kırıklığına uğramış* bir aptal. Çocuk isteyip istemediğimden emin değildim ama bu fikre bağlandım. Yüzüme nötr bir ifade veremeye zorlayarak hayal kırıklığımın kapısını çarpıyorum. "Özür dilerim. Senin ... olduğunu varsaymamalıydım.

Prosedüre uyuyor musunuz?"

Collins bir an için irkilmiş görünüyor. Sonra başını hızla sallar. "Oh. Hayır. Onu saklamıyorum. Demek istediğim, bir planım var. New Haven'a geri taşınacağım. Yale'de bazı yönetici işlerine başvurduğum bile ve önümüzdeki hafta sonu kız kardeşimle daireleri gezeceğim. Annem yaz boyunca ve güz dönemi başladığında haftada birkaç gün ... bebeğe bakmayı teklif etti ve kampüste bir kreş var. Bir yolunu bulacağım."

İlk başta rahatladım. Çok, çok rahatladım. Ya sonra? Sinirlendim.

"Planın *taşınmak* mı? İki saat uzağa mı? Bu korkunç fikri bana ne zaman anlatacaktın Collins?"

Ters ters bakıyor. "Berbat bir fikir mi? Sana *iyilik* yapıyorum." "Çocuğumu benden almak *nasıl* bir *iyilik*?"

"Hadi ama Kit. Hayatın neredeyse bitmeyen bir parti. Vegas'a hafta sonu gezileri yapıyorsun. Şampanya ve havyarla süslü galalara gidiyorsun. Sosyeteyle yatıp kalkıyorsun ve muhtemelen bir çatı katında yaşayıp özel bir jetle uçuyorsun. Eleştirmiyorum; gerçekleri söylüyorum. Gençsin, seksisin, bekarsın ve aptal bir zenginsin. Neden hoşuna *gitmesin ki*? Ama çocuk bezi değiştirmeye ara verip Monako'da yat çalmaktan tutuklanamazsın-"

"Bu *bir kez* oldu ve ben on altı yaşındaydım."

Neredeyse sabıka kaydımı savunmaktansa ağzından kaçan *seksi* şey için onunla dalga geçmeyi tercih ederim ama bu bana *sorumlu yetişkin* sütununda puan kazandırmayacak.

Daha da yaklaşıp devam ediyorum: "İyi bir işim var. Kendime ait bir evim var ve çatı katı olması çok geniş bir alana sahip olduğu anlamına geliyor. Senin deyimimle 'aptal bir zenginim'. Ve iki harika ebeveyn tarafından yetiştirildim. Birkaç çılgın yıl geçirmiş olmanız sizi çocuk sahibi olmak için nitelsiz yapmaz."

"Öyle olduğunu söylemedim. Ama bebekler nasıldır bilir misin? Dağınık, gürültücü ve talepkârdırlar. Daimi bir sorumlulukturlar. Bunu *isteyemezsin*."

Vay canına. Collins benden hiçbir şey beklemediğini söylediğinde, gerçekten

Hiçbir şey.

"Çocuk sahibi olmak istiyor muydum? Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, Cuma gününe kadar bunu hiç düşünmemiştim. Ama burada varsayımsal bir şeyden bahsetmiyoruz. Bebeğimizden bahsediyoruz. Baba olacağım. Bu baba olacağım anlamına geliyor. Olmayacağımı varsaymadan önce sormalıydın Collins."

"Şey, sessizlik ve 'Siktir', olasılıkla ilgili çok fazla heves anlamına gelmiyordu."

"Öğrendiğinizde ne yaptınız?" Ben sordum.

Dudaklarında hafif bir bükülme var. Bu küçük kalkış gerginliği biraz olsun azaltıyor. "İki saat boyunca banyomun zemininde oturdum."

"Şok oldum Monty. Kötü bir şok değil. Sadece... *şok oldum*. Bana oturmamı söylemek doğru bir karardı."

Bu sefer bana dolu dolu bir gülümseme hediye ediyor. "Biliyorum." "Ailene söyledin mi?" Çekinerek soruyorum.

O gerekir varEğer O yapılmış hepsi bunlar planlar için hareket et geri Connecticut'a.

"Evet."

"Ne kadar?"

"PG versiyonu. Her ne kadar seks yaptığımız gerçeği güçlü bir şekilde ima edilmiş olsa da."

Gülümsüyorum. "Biz'in bir parçası olduğumu biliyorlar mı?" "Hayır. Sadece Isaac'in olmadığına dair onları temin ettim."

Garsonumuz yemek siparişlerimizi almak için yeniden ortaya çıktı. Menüye bakmadım bile, ama burada ne istediğimi tam olarak bilecek kadar çok yemek yedim.

Collins de henüz menüye bakmamıştı, bu yüzden sipariş vermeye hazır olduğunu söyleyerek beni şaşırttı.

Sadece salata istediğinde kaşlarını çatıyorum ama garson gidene kadar bir şey söylemiyorum. "Tek istediğin bu mu?"

"Evet. Kim buna 'sabah bulantısı' dediyse ciddi bir inkâr içindeymiş. Ya da belki sadece şanslıydı. Benimki daha çok tüm gün süren bir hastalık."

Kaşlarım ç a t ı l d ı . "Bu normal mi? Doktorunuza bundan bahsettiniz mi?"

"Evet, ve evet. Güya ilk üç aylık dönemi atlatınca daha iyi olacaktım. O zamana kadar tuzlu krakerle yaşayacağım."

Başımı sallıyorum ve dinlenme odasına biraz kraker stoklanmasını talep etmeyi aklıma not ediyorum. "Eve taşınmak *istiyor* musun Collins?"

Bakışlarımı kaçırarak peçetesiyle oynuyor. "Bilmiyorum. Bazı açılardan daha kolay olurdu. Diğer açılardan ise geri adım atmak gibi. Ben bir ... anne olacağım. Büyüme vakti geldi. Eve taşınıp aileme bel bağlamanın değil. Ama gerçek şu ki, ne halt ettiğimi bilmiyorum. New York'ta neredeyse hiç kimseyi tanımıyorum. Ve burada yaşamak çok daha pahalı-"

"Para konusunda endişelenmene gerek yok Monty."

"Para konusunda endişelenmene gerek yok," diye karşılık veriyor. "Zengin bir pislik gibi konuşmaya çalışmıyorum-"

"Varsayılan ayarını mı kastediyorsun?" Hiç ısırmadı. Benimle alay ediyor.

Gülümsememi gizliyorum. "Ama benim *çok* param var. Ailemden miras kalan para. Çocuğuma miras kalacak para. Sen ve çocuk şu anda aynı birimde olduğunuza göre, *senin* de çok paran var."

"Bu çarpık bir mantık."

"Bana çok mantıklı geliyor."

"Özür dilediğin için minnettarım, Kit. Ve dahil olmayı teklif ettiğin için. Ama burayı temizlemelisin. Bunu kendim yapmaya hazırım. Ne istersen imzalarım. Senden asla para ya da başka bir şey istemeyeceğim. Kimse senin baba olduğunu bilmemeli. Bunu ben *seçiyorum*. Ve sen bunu *seçemezsin*."

Düşünüyormuş gibi yaparak suyuma uzanıyorum. Bir yanım böyle bir karar vereceğimi düşünmesine kızıyor. Geri kalan yanım ise onu bunu istediğime ikna etmek için ne gerekiyorsa yapmaya kararlı.

"Ben varım," diyorum.

Collins yutkunur. "Bunu şimdi söyleyip sonra cayamazsınız. Çocuğuma babasının neden ev ödevlerine yardım edemeyecek ya da okul oyunlarına gelemeyecek kadar meşgul olduğunu açıklayamam."

"Sence çocuğumuz hevesli bir aktör mü olacak? Sen kros koşuyordun, ben de lakros oynuyordum, o yüzden bir atletimiz daha olur diye düşündüm."

Collins başını eğiyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. "Kros koştuğumu nereden biliyorsun?"

"Bencil narsistler bile *bazen* diğer insanlara dikkat eder, Monty."

Gözlerini deviriyor ama ifadesinde biraz şaşkınlık var.

"Takvimimi zaten işletiyorsun. Sadece önümüzdeki on sekiz yılı bloke et." "*Kit*."

"Çıkış istemiyorum, tamam mı? Şimdi değil. Hiçbir zaman. Ailem yardım etti ama ben dadılar tarafından büyütülmedim. Ebeveynlikte çek yazmaktan çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Çocuklar pahalıdır, bu yüzden para konusunda stres yapmanıza gerek olmadığını söylüyorum. Bu, Susam'ın Hamlet'in bacağına kırmasını izlemek için orada olmayacağım anlamına gelmiyor. Gerçi umarım Dalton Akademisi o zamana kadar Shakespeare'den başka bir oyun yazarına geçmiş olur."

Başını eğiyor. "Susam?"

"Yaklaşık beş haftalıksın, değil mi? İnternete göre bu, çocuğumuzun susam tanesi büyüklüğünde olduğu anlamına geliyor."

Collins aniden aşağı bakar.

Elini sol gözünün altına götürmesini izliyorum, sonra bir kez burnunu çekiyor. "Özür dilerim. Hormonlar. Ben sadece... Bunu kendim yapacağımı düşünmüştüm.

Lütfen bunu kişisel algılamayın. Her erkeğin ters yöne koşacağını düşünmüştüm."

"Erkeklerle pek güvenmiyorsun, ha?" Bunu alaycı bir şekilde söylüyorum ama cevabı ciddi. "Hayır, inanmıyorum."

Bu üç kelimedede ağırlık ve üzüntü var. Eski sevgilisi hakkında mı? Yoksa başka bir şey mi?

"Şanslısın ki damak tadın nihayet düzeldi."

Homurdanıyor, sonra bir parça daha ekmeğe uzanıyor. "Evet, şanslıyız. Sürpriz hamilelik piyangosunu kazandık. Woo-hoo."

"Hiçbir yere gitmiyorum Monty," diye belirtiyorum. "Tüm cinsiyetimi destekleyemem ama bana güvenebilirsiniz."

Collins çiğniyor, tam olarak ikna olmuş görünmüyor. Sanırım aynı fikirde olmamak için başını sallamadığı için minnettar olmalıyım. Bebek adımları.

"Tamam," diyor sonunda.

"Tamam," diye yankıladım.

Sanırım bir konuda anlaşmak ortak ebeveynlik için iyi bir başlangıç.

Collins

"Y Hazır mısın?"

Margot'ya bakıyorum. İki antenin üzerinde sallanan balkabaklarının olduğu bir saç bandı takıyor.

Bu manzara karşısında gülümsedim ve sonra "Neye hazırsın?" diye sordum.

Margot gözlerini devirir. "E-postayı görmedin mi? Cadılar Bayramı içkileri alıyoruz. Hadi gidelim!"

E-postayı gördüm. Ama gitmeyi planlamıyordum çünkü birincisi, içki içemiyorum ve ikincisi, ofistekilerin nedenini anlamasından endişeleniyorum.

Kit beni şimdilik asistanı olarak kalmaya ikna etti ve birkaç ay sonra ayrılmamın birkaç haftadan daha az soru işareti yaratacağını söyledi. Şu anda ihtiyacım olan son şey yeniden iş değiştirmenin stresiydi. Göstermediğimi ve kimsenin hamile olduğumdan şüphelenmesi için bir neden olmadığını söyledi. Tatilden sonra tekrar değerlendirebileceğimizi ve ne yapacağımıza o zaman karar verebileceğimizi.

Ben de kalmayı kabul ettim. Çünkü geçerli noktalara değinmişti. Ve çünkü... Onun için çalışmayı seviyorum. Onu her gün görmeyi seviyorum. E-postalarımın cevap verirken arka planda onun derin sesini duymayı seviyorum. Kahve doldurmak için mola odasına her gittiğinde bana bir paket tuzlu kraker getirmesini seviyorum.

"Bitirmem gereken bazı işler var..."

Margot bıkkın bir hışımla masamın kenarına çöktü. "Collins! Kudretli Bay Kensington yarına kadar bekleyebilir. Bu gece herkes vaktinde ayrılıyor, o yüzden geç saate kadar kalmanı bekleyemez. Ayrıca *uzun zamandır* takılmıyoruz! Hadi ama!"

Dramatik davranıyor. İki gün önce birlikte yemek yedik. Ama dışarıda eğlenceli bir gece geçirebilirim. Gerçeklerden kısa bir süreliğine uzaklaşmak. Son zamanlarda hayatım iş ve ev arasında tahmin edilebilir bir seyir izliyor. Stres ve uykusuz geceler. Kestirmeler ve mide bulantısı.

"Tamam," diye kabul ediyorum. "İşleri bitirmem için bana birkaç dakika ver." Margot alkışladı ve doğruldu. "Bizimle asansörlerin orada buluş."

Yazarken başımı sallıyorum. "Hemen geliyorum."

Kimden? ctate@kensingtonconsolidated.com

Kime? ckensington@kensingtonconsolidated.com

Konu: Konu yok

Ben çıkıyorum. Yarın görüşürüz.

-C

Kit'in sesini duyabiliyorum. Takviminden bir konferans görüşmesinde olduğunu biliyorum, bu yüzden gelen kutumun hemen bir yanıtla ping atmasını beklemiyorum.

Kimden? ckensington@kensingtonconsolidated.com

Kime? ctate@kensingtonconsolidated.com

Konu: Re: Konu yok İyi

geceler.

-Mighty Mr. Kensington

Bilgisayarımı kapatıp eşyalarımı toplamadan önce bir kahkaha attım.

Asansöre doğru yürürken telefonumdaki yeni bildirimleri tarıyorum. Jane'den bir fotoğraf var; sevimli bir tavşan kostümü içinde diğer üç kızla poz vermiş. Bir sonraki mesaja geçmeden önce ona *Mutlu Cadılar Bayramı!* mesajı gönderiyorum. *Mesajı* okur okumaz tenim rahatsız edici bir şekilde karıncalanıyor.

Selam Collins. Umarım iyisindir. Jeremy'nin bana Isaac'in firmanın New York ofisine transfer olduğunu söylediğini bilmeni istedim. Sadece bir uyarı.

Alt dudağımı çiğniyorum ve adımlarımı yavaşlatıyorum, bir cevap göndermeden önce mesajı iki kez okuyorum.

Collins: *Haber verdiğiniz için teşekkürler.*

Collins: *Umarım sen de iyisindir.*

Ayrılır ayrılmaz Isaac'i her yerde engelledim. New York'a taşındığımı bildiğinden emin değilim. Biliyorsa bile nerede çalıştığımı ya da nerede yaşadığımı bilmiyordur. Isaac'in benimle iletişime geçmeye çalışacağından bile şüpheliyim. *Beni* aldattı ve bunu örtbas etme konusunda pek dikkatli değildi.

Ama yine de bu haberler neşeli ruh halime gölge düşürüyor. Yeni başlangıcım giderek daha da kötüleşiyor.

Köşeyi dönüp asansör bankosuna yaklaşmadan önce telefonumu çantama yerleştiriyorum.

Margot beni gördüğünde neşeleniyor. "Hazır mısın?"

"Ben hazırım!" Bu gece hamile olmayan, aldatılmayan bir kadın olmaya kararlı bir şekilde, endişelerimi üzerimden atabileceğim fiziksel bir katmanmış gibi itiyorum.

Greenwich Village'da bir bara gitmemiz yarım saatimizi alıyor. Stella'nın söylediğine göre, tatillerde en üst seviyeye çıkmalarıyla biliniyorlar ve içerisi de hayal kırıklığına uğratmıyor. Tavanı sahte örümcek ağları kaplıyor. İçkiler minyatür kazanlarda servis ediliyor. Bir köşede bir duman makinesi kurulmuş, havaya gri sis dalgaları gönderiyor ve görünmez hoparlörlerden ürkütücü bir film müziği duyuluyor.

Bir köşedeki büyük ve yüksek bir masaya oturuyoruz. Ahşap yüzey yıllarca kullanılmaktan yara bere içinde, ayrıca kalpler içinde birkaç baş harf var.

Diğer herkes lamine menüye uzanıyor, ben de aynısını yapıyorum. Tarıyormuş gibi yapıyorum ama esas olarak gıcırtilar ve inlemelerden oluşan ürkütücü müziği dinliyorum.

"İyi misin?" Margot yanımdaki taburede oturduğu yerden omzunu omzuma çarparak soruyor.

"Evet," diye cevap verdim. "Sadece yorgunum."

Vurgulamak için esniyorum ve bu sahte bile değil. Bu sabah duşta neredeyse uyuyakalıyordum.

"Christopher Kensington için çalışmak nasıl bir şey?" Aimee'nin sorusu merak uyandırıyor.

Kensington Consolidated'ın hukuk departmanında çalışan bir avukat. Bu geceden önce onunla hiç tanışmamıştım, kimin asistanı olduğumu bile söylememiştim. Bu da demek oluyor ki insanlar benim hakkımda dedikodu yapıyor.

Birdenbire ilgi odağı oldum, herkes cevabımı duymak için yan konuşmalarını bıraktı.

Parmaklarım lamine menünün sert kenarıyla oynuyor. "Sorun değil. Onun için çalışmak oldukça kolay."

"Göze de çok hoş geliyor," diyor birisi - sanırım Caroline - gülerek.

Hararetli bir anlaşma masanın etrafında yankılanıyor.

Kit'in ne kadar muhteşem olduğundan bahsedilen bir sohbetin içinde kaç kez sıkışıp kaldığımı sayamıyorum. Beni hamile bıraktığı parti de dahil olmak üzere, onun da bulunduğu katıldığım her etkinlikte bu konu gündeme geldi. Gittiği her yerde dikkat çekiyor.

Ama kaç kez göğsümde kıskançlık hissi uyandıran sıcak bir burkulma olduğunu sayabilirim. Sadie Carmichael ortaya çıktığında başlayan, yakın zamanda tekrarlanan bir olay. Kit'in başka kadınlarla birlikte olduğu düşüncesi beni rahatsız ediyor ve bu gerçek beni *gerçekten* rahatsız ediyor.

"Biriyle çıkıyor mu?" Stella merak ediyor.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Hesap çizelgeleri ve kazanç tabloları hakkında konuşuyoruz. Özel hayatını değil."

Çoğunlukla doğru.

Geçen ayki akşam yemeğimizden bu yana Kit ile konuşmalarım tamamen profesyonelce devam ediyor. Pazar sabahları bana bebeğimizin büyüklüğünü mama cinsinden mesaj attığı zamanlar dışında. Şu anda on iki haftalık bir erik -Neredeyse ilk üç aylık dönem boyunca.

Aimee, "Onun programını sen yönetiyorsun ve tüm aramalarına sen cevap veriyorsun," diyor. "Bir fikriniz olmalı."

"Hayır. Üzgünüm. Eğer biriyle görüşüyorsa, mesai saatleri dışında ve kişisel telefonundan görüşüyordur."

Masadaki herkes benim dedikodu eksikliğimden dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Tanrım, keşke bilselerdi.

Bu, sık sık işeme isteği duyduğum için minnettar olduğum nadir anlardan biri. Umarım ben masaya dönene kadar başka bir konuya geçmiş olurlar.

Margot'ya doğru eğildim. "Tuvalete gidiyorum. Bana bir zencefilli gazoz söyler misin?"

"Zencefilli gazoz mu?" Stella'nın burnu masanın diğer tarafına doğru kıvrılıyor. "Peki ya Cadılar Bayramı menüsü?" Onu bir maytap gibi sallıyor. "En azından elma şarabı spritz ya da başka bir şey olsun."

"Baş ağrısı," diye açıklıyorum. "Alkol daha da kötüleştirir."

"Sanırım burada biraz ağrı kesici var..." Margot çantasına uzanıyor.

"Ofisten çıkmadan önce bir tane aldım," diye yalan söyledim. "Ama henüz etkisini göstermedi, o yüzden sodayla idare ediyorum. Hemen döneceğim."

Tuvalet kuyruğu uzundu, en az on kadın daha tuvaletin önünde bekliyordu. Ben.

Duvara yaslanıyorum, ağırlığımı desteklemesine izin veriyorum, keşke Daireler. Günün çoğunu oturarak geçirmeme rağmen ayaklarımın kemerleri ağrıyor. Ayak ağrısının bir hamilelik belirtisi olup olmadığından emin değilim, ancak vücudumdaki değişiklikler topuklu ayakkabıların *daha* rahat olmasını sağlamıyor.

Önümde iki kız kamp ateşi ve s'mores gibi giyinmişler. İçlerinden birinin daha sonra buluşacağı adama bir mesaj hazırlıyorlar, önerileri giderek cüretkârlaşırken her on beş saniyede bir çakırkeyif kıkırdamalara dalıyorlar.

Onları yabancı bir türü gözlemleyen bir bilim insanı gibi inceliyorum ve bunun bir daha asla ben olmayacağımı fark ediyorum. Tekrar içebildiğim zaman, yeni bir bebeğim olacak. O zaman o yeni doğan bebek yürümeye başlayan bir çocuk, o yürümeye başlayan çocuk da bir ergen olacak.

Hayatımın geri kalanında hep bir başkası için sorumluluk taşıyacağım.

Ebeveynliğin son kullanma tarihi yoktur. Bir daha asla endişelenmem gereken tek kişi ben olmayacağım.

Tuhaf bir farkındalık.

Neredeyse bir yıl sonra bebek boyunda bir kostüm alacağım fikri kadar garip.

Masaya döndüğümde herkes içkisini almıştı.

Tabureme geri kayıyorum ve yerime konan bardaktan uzun bir yudum alıyorum. Ve sonra, tadı vurur vurmaz öksürüyorum, her yere sıvı püskürtüyorum.

"Collins!" Aimee payetli el çantasını benden daha uzağa kaydırarak itiraz ediyor. "Bunun içinde alkol var," diyorum.

Stella peçeteleri bana doğru atarken gülümsüyor. "Sadece bir ons votka. Barmen parasını bile almadı-"

Panik göğsümde toplanıyor, nefes borumu daraltıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Dumanlı hava bir anda boğucu gelmeye başlıyor.

Ayağa kalktım, yapışkan zeminden çantamı aldım. "Benim gitmem gerek."

Ben dönüp aceleyle çıkışa doğru ilerlerken cevaplar barın kargaşası içinde kayboluyor.

Kapıya varmadan önce ekose giyimli bir çiftçinin ve iki ineğin etrafından dolanıyorum ve sokağa çıkan merdivenleri hızla çıkıyorum. Dışarı çıktığımda derin bir nefes alıyorum, alkolün tabu tadı dilimde uğulduyor ve acılaşıyor.

"Collins!"

Omzumun üzerinden bakıp Margot'nun peşimden merdivenleri tırmanışını izliyorum. Ceket giymemiş, çıplak kolları ısınmak için beline sarılıyor. Cildindeki kabarık şişlikleri buradan görebiliyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, birkaç adım ötede durup endişeyle yüzümü tarıyor.

"Hamileyim."

"Kahretsin." Yüzü soluklaştı. "Senin için gerçek bir içki sipariş ettiklerinden haberim yoktu. Ama bilselerdi asla sipariş vermezlerdi."

"Biliyorum, biliyorum. Ben sadece... bu gece biraz gerginim. Bu"-karnımı gösteriyorum-"çok fazla oldu. Ve eski sevgilimin buraya taşınacağını öğrendim ve ben..." Uzun bir nefes veriyorum. "Bütün bunlar aramızda kalabilir mi?"

"Elbette," diye beni temin ediyor. "Ama konuşmaya ihtiyacın olursa ya da zencefilli gazoz içmeye gitmek istersen ben buradayım. Kız kardeşimin geçen yıl bir bebeği oldu, bu yüzden hamilelik hakkında ortalama bir çocuksuz kadından çok daha fazla şey biliyorum."

Minnettar bir gülümseme takındım. "Teşekkür ederim."

"Kızlara regl olduğunu ve hemen gitmen gerektiğini söyleyeceğim." Margot göz kırıyor. "Kimse bir şeyden şüphelenmeyecek."

"Teşekkür ederim," diye tekrarlıyorum. "Ve işte, sana biraz para vereyim-"

Başını sallıyor, titriyor. "Bunun için endişelenme. Yarın görüşürüz."

"Yarın görüşürüz," diye yankılıyorum o aceleyle içeri dönerken.

Telefonumu çıkarıp bir Uber çağırıyorum. Pratik karar buradan metroya yürümek olurdu ama ayaklarım her adımı protesto edecek. Bir yolculuk için savurganlık yapabilirim.

En yakın arabayı yedi dakika uzaklıkta gösterdiğinde, başka bir düşüncesizce seçim yapıyorum.

İkinci zil sesinde cevap veriyor.

"Alo?"

Kit'in olduğu her yer sessiz. Gürültülü tezahüratlar, yüksek sesli müzik, hatta arka planda bir kadın sesi -ya da birkaç kadın sesi- bekliyordum.

Ama tek duyduğum
sessizlik. "Collins?"

"Yanlışlıkla votka içtim," diye geveledim. "Sadece bir yudumdu ve çoğunu tükürdüm, ama ..." *Bu konuda çıldırıyorum.*

Bu son kısmı yüksek sesle söylemiyorum ama panikle telaşla söylediğim sözlerde güçlü bir şekilde ima ediliyor.

"Yanlışlıkla votka nasıl içilir?"

Kit'in sesi eğlenmiş gibi çıkıyor ve omuzlarımdaki gerginlik gevşiyor.

"Diğer asistanlardan bazılarıyla bir şeyler içmek için dışarı çıktım. Tuvalete gitmeden önce bana bir zencefilli gazoz ısmarlamalarını istedim ama onun yerine bana bir Moscow Mule getirdiler."

"Ah."

Sadece tek bir hece, ama onaylamama damlıyor. Hatta belki de öfke.

"Bununla bir şey kastetmediler," diye eklemek için acele ediyorum.

"Onlara bir şey yapmayacağımı söyledim.

Başım ağrıdığı için içiyordum ve benim ... olduğumu bilmiyorlardı." Yanağımın içini ısıırıyorum. "Margot'ya gerçeği söyledim. Kimseye söylememesini istedim ve söyleyeceğini de sanmıyorum ama biliyor."

"Bu yüzden mi arıyorsun?" Kit, asistanının hamile olduğunu tüm ofisin öğrenmesi ihtimali karşısında son derece sakın görünüyor.

"Evet. Yani, hayır. Sizi bilgilendireceğimi söyledim, yani..."

"Yani, Plum'ın ilk alkol deneyimini bana haber vermeyi mi düşündün?"

Gülümsüyorum.

Birden farkına vardığım yanaklarımdaki acıya dayanarak gülümsüyordum.

"Bu hafta mı?" Pazar günkü metni görür görmez ezberlememiş gibi soruyorum.

"Uh-huh. Gelecek hafta kivi

var." "Heyecan verici."

"İğnelemini anlıyorum Monty, ama ben görsel öğrenen biriyim. Çocuğumuzu santimetre, ons ya da bebekleri ölçmeniz gereken her neyse onunla hayal edemiyorum."

Gülüyorum. "Çok sessiz. Cadılar Bayramı için dışarı çıkmayacak mısın?"

"Saat altı bile değil. İyi partiler daha yeni kurulmaya başladı." "Ah.

Doğru."

"Ama hayır, bu gece dışarı çıkmayacağım."

"Kovboy kostümünü mü kaybettin?" Alay ediyorum.

Son sınıfta, kampüs dışında bir partide Kit'e rastladım. Batı teması vardı.

"Son kez söylüyorum, ben Indiana Jones'tum, kovboy değil." "Kementin vardı."

"Bunun bir kırbaç olması gerekiyordu. Tüm kıyafeti ezberleyeceğini bilseydim daha fazla çaba sarf ederdim."

Boğazımı temizlerken yanaklarım yanıyor. "Peki, seni bırakayım da ..."

"Gelmek ister misin? Ofisten çıkmak üzereyim."

"Bu..."

"Harika bir fikir mi? Ben biliyorum. Sana adresimi mesaj atarım.

Yakında görüşürüz." Ben cevap vermeden telefonu kapatıyor.

Kit

"H Ey, Monty."

Collins sesimi duyunca telefonundan başını kaldırdı. Cevap vermeden önce iki kez yutkundu, "Selam."

Asansörün karşısındaki duvara yaslanmış, yorgun görünüyor. Ve güzel. Çok, çok güzel. Her zaman, ama özellikle benim binamın lobisinde beklerken. Birkaç saniyeliğine, bunun düzenli bir olay olduğunu düşünerek hayal kurmama izin veriyorum.

"Burada beklemene gerek yoktu." Adresime ek olarak, ona asansör kodunu ve yedek anahtarı nerede sakladığımı da mesaj attım.

"Senin alanını işgal etmek istemedim."

"Eğer davet edildiysen bu bir işgal değildir."

Alt dudaklarını ısıırıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim..." Demek bu yüzden burada. Kendini bundan kurtarmaya çalışıyor.

"Sınırlar dedik Kit," diye ekliyor.

Bu, onu New York'ta ve Kensington Consolidated'da kalmaya ikna etmek için yaptığım teklifin bir parçasıydı. Şimdiye kadar oldukça başarılı oldu. Ama

...

"Ayrıca konuşacak çok şeyimiz var, değil mi?"

Son konuşmamızda bebeğin onda kalacağı, benim asistanım olarak kalacağı -en azından şimdilik- ve benim gün batımına tek başıma gitmeyeceğim ortaya çıktı. Taşınmasını konuşmadık. İş değiştirmesini. Aileme söylemeyi. Bebek doğduktan sonra ne olacağından bahsetmiyorum bile. Çocuk nafakası, velayet düzenlemeleri, kreş, tatiller, doğum günleri ve hafta sonları.

Collins'le dairesinde buluşmayı teklif etmek yerine buraya gelmesini istememin nedenlerinden biri de bu.

Benim yanıma taşınmasını istiyorum. Aynı yerde olmak birlikte ebeveynlik yapmayı çok daha kolaylaştıracak. Bir sürü yerim var. Kiradan tasarruf edecek.

Pratik olarak mantıklı. Gerçekçi olarak mı? Kolay bir anlaşma beklemiyorum.

Collins taşıdığım kağıt torbaya odaklandı.

"Aç mısın?" Asansörün Yukarı düğmesini dirseğimle iterek soruyorum. Onu yemek vaadiyle üst kata çekmekten çekinmiyorum. "Açlıktan ölüyorum," diye itiraf ediyor.

"Kokteyl pek doyurucu değil miydi?"

Bu yorum bana pis bir bakış kazandırdı. Yine de dudaklarındaki hafif yukarı doğru kıvrımı kaçırmadım, bu da bana sorumu *biraz* komik bulduğunu söylüyor.

"Hayır, değildi."

Kapılar açıldığında kıkırdıyorum, Collins beni içeride takip ettiğinde rahat bir nefes alıyorum. Kapılar kapanıyor ve asansör bir saniye sonra yükselmeye başlıyor.

Elimdeki çantayı kaldırıyorum. "En azından bozulursa yiyeceğimiz var." Gözlerini deviriyor. "Uzun zamandır mı burada yaşıyorsun?"

"Haziran'dan beri," diye cevap veriyorum.

Collins başını sallıyor, pirinç parmaklığa yaslanırken alt dudağını dişlerinin arasına alıyor.

Param onu rahatsız ediyor ve bu onun hakkında her zaman ilgimi çeken pek çok şeyden biri. Kadınların benimle geçirdikleri zamanı tam anlamıyla piyangoyu kazanmış gibi değerlendirmelerine alışkınım - lüks tatilleri hevesle kabul ediyor, menüdeki en pahalı şarabı sipariş ediyor ve her zaman imrendikleri tasarımcı aksesuarları hakkında ipuçları veriyorlar.

Hayatımın geri kalanında bağlı kalacağım tek kadının ona yemek ısmarlamam konusunda tartışması anlaşılır bir şey.

"Bir havuz var," diyorum. "Ve eksiksiz bir spor salonu. Ayrıca yirmi dört saat kapıcı var. Benim evimin özel çatı erişimi var."

Ben olanakları sıralarken Collins'in yüz ifadesi değişmiyor. Övünüyormuşum gibi geliyor ama onu etkilemeye çalışmıyorum. Her şeyden çok rahatlığı vurgulamaya çalışıyorum. Egzersiz yapmak için güvenli, kolay bir yer. Paketlere yardım edecek biri. Çatı mı? Evet, belki de bu eski bir

övünüyor. Ama Central Park'ın gece manzarasını görmeli. *Beni* buraya çeken şey buydu.

Asansör en üst kata birkaç kat kala durur. Kapılar açılır ve kelebek gibi giyinmiş Bayan Van Lewan ortaya çıkar.

Beni gördüğünde el sallıyor. "Merhaba, Christopher!" Ben de ona gülümsüyorum. "Edna! Muhteşem görünüyorsun!

Yukarı mı çıkıyorsun?"

İltifatıma karşılık veriyor, sonra kaşlarını çatıyor ve çantasını açıyor. Tahminimce başının tepesinde duran gözlüğü aramak için. "Sen devam et," diyor ve karıştırmaya devam ederken buruşuk bir el sallıyor. "Lanet gözlüklerimi yine unuttum ve yanlış düğmeye bastım. Yaşlanmak tam bir karmaşa."

Collins'in gözleri büyüdü ve ben kıkırdamayı yuttum.

Edna, en ufak bir rahatsızlıkta bir denizci gibi küfretmeye meyilli tatlı bir yaşlı kadındır. Ailesinin zenginliği büyükbabasının gemi inşa şirketinden geliyordu ve yaz boyunca binaya hoş geldin demek için kapıma geldiğinde tekneler üzerine bağ kurduk.

"Gözlüklerin başının üstünde," diye bilgilendiriyorum onu.

Edna'nın eli beyaz buklelerini sıvazlamak için yukarı doğru uçarken neredeyse kanatlarından birini kaybediyordu. Birkaç saniye sonra gözlüğü bulur. "Teşekkür ederim, hayatım. Ben sadece-" Collins'i görünce gülümsüyor. "Peki bu kim?"

Kapılar kapanmaya başladı, ben de açık tutmak için elimi uzattım. "Bu Collins. Ablamın arkadaşı."

Collins Edna'ya kibarca gülümsemeden önce bana sıkıntılı bir bakış atıyor. "Memnun oldum, hanımefendi."

"Hanımefendi? Bana Edna de, canım. Sonunda Christopher'ın bir bayan arkadaşıyla tanışmak *çok* güzel. Buraya getirdiği tek kişi o yakışıklı Flynn."

Ona ışınlanıyorum.

"Gerçekten mi?" Collins şaşırılmış görünüyor.

Yatak odama girip çıkan kadınlarla dolu bir kapı hayal ettiğinden eminim. Ama hayatımın gizli kalmasını istediğim kısımları var ve yaşadığım yer de bunlardan biri. Eğer bir kadınla takılacaksam -ki bir süredir böyle bir şey olmadı- onların evine ya da otele giderim.

Edna hızla başını sallıyor. "Oh, evet. Onu torunumla tanıştırmayı düşünüyordum ama torunum için fazla hevesli olabileceğini düşündüm-" Edna'nın telefonu çalmaya başlar ve sözünü keser. "Oh, canım. Onu nerede bıraktım?"

Lanet olası şey?" diye merak ediyor, cepleri yokmuş gibi görünen kostümünün yanlarını okşuyor.

Collins'in gülümsemesi artık sadece dostça değil, eğleniyor. Keyifli *mi?*
Be

n. Edna torununun otuzlu yaşlarının ortasında olduğunu söylemeyi ihmal etti. "Cadılar Bayramın kutlu olsun Edna," diyorum. "İyi geceler."
"Sen de. Sen de," diye mırıldanıyor, telefonunu ararken dikkati dağılıyor. Kolumu bırakıyorum. Kapılar bir saniye sonra kapanıyor ve biz yükselmeye devam ediyoruz. "Yaşlı komşunla arkadaş mısın?"
Collins'e bakıyorum. "Evet. Neden?" "Hiçbir şey için."
"Oh, a n l a d ı m ." Sırıttıyorum. "Fark edemeyecek kadar bencil olduğumu düşünüyordun.

Burada başka kimse yaşamıyordu."

"Hayır. Sadece kırk yaşın altındaki kadınlarla flört ettiğinizi düşünmüş *olabilirim.*"

"Elli benim zor limitim aslında."
Kapılar tekrar açılırken başını sallayarak ofluyor. Bu sefer doğru kattayız.
"Evim güzel evim," diye anons ederek koridorda ilerliyorum.
Collins arkamdan geliyor.
Ön kapının kilidini açıyorum ve iterek açıyorum, önce onun girmesini işaret ediyorum.
İçeri girer girmez topuklu ayakkabılarını çıkarıyor, bu da beni gülümsetiyor. Çatı katının derinliklerine doğru ilerlerken onu takip ediyorum, ilerledikçe ışıkları yakıyorum.

"Vay canına." Collins oturma odasının kenarına ulaştığında duraksıyor.
Birinci katın düzeni çoğunlukla açık, esas olarak şu anda hayranlıkla izlediği Central Park'ın havadan görünümünü en üst düzeye çıkarmak için. Manzara, yaprakların ve çimlerin yeşil olduğu yaz aylarında daha etkileyiciydi, ancak yine de oldukça muhteşem.

"Fena değil, ha?"
"Fena değil," diye kabul ediyor ve etrafına bakmaya devam ediyor. Gözleri tam da beklediğim yere dikiliyor. "Oynuyor musun?"
Köşedeki Steinway'i inceliyorum. "Pek sayılmaz. Sadece görünüşü hoşuma gidiyor."

Collins enstrümana daha da yaklaşıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var.
"İstersen çal," diye teklif ettim. "Birkaç hafta önce ayarlandı. Gidip üstümü değiştireceğim. Giyecek bir şey ödünç almak ister misin?"

Hâlâ iş elbisesi ve ceketini giyiyor.

"Elbette," diye dalgınca cevap veriyor, tuşları örten örtüyü kaldırıp parmaklarının fildişinin üzerinde gezinmesine izin veriyor. Kayarak ilerliyor, bastırmıyor.

Mutfığa giriyorum, paket servisi orta adada bırakıyorum, sonra koridordan geçip yatak odama giriyorum. Eşofman altımı ve tişörtümü giyiyorum, sonra dolabımdan ipli bir çift jogger ve bir üniversite kazağı alıyorum.

Koridorun yarısında müziğin başladığını duyuyorum. Sesi içime çekerken adımlarım yavaşlıyor.

Lili bana Collins'in yetenekli olduğunu söyledi. Ancak ailemde müzikle ilgilenen kimse olmadığı için bu ifade bana pek bir şey anlatmadı. Bir profesyonelin çaldığı pek çok etkinliğe katıldım, ancak hiçbir zaman hoş bir arka plan gürültüsünden öteye gitmedi.

Bu farklı bir şey. Dikkatimi müzikten uzaklaştıracak bir kalabalık ya da kargaşa yok. Ve *Collins* çalışıyor. Eğer bu onun ilgilendiği bir aktivite olsaydı, boyanın kurumasını izlemeye ilgi duyardım.

Normal hızıma devam ediyorum, sese eşlik edecek bir görüntü istiyorum.

Fazla şansım olmuyor. Ben oturma odasına girdiğimde Collins omzunun üzerinden bakıyor ve oyununa ara veriyor, hızla banktan kalkarken yanakları pembeleşiyor.

"Sesin biraz paslanmış gibi geliyor,"

diye yorum yapıyorum. Kaşlarını

çatıyor. "Paslanmadım."

"Kanıtla."

Gülüşü alaycı. "Bu numaraya bir daha kanmayacağım."

"Teknik olarak, buna kandım." Kıyafetleri ona fırlattım. "Koridorun sonunda solda bir misafir odası var, istersen orada üstünü değiştirebilirsin."

Collins başını sallar ve o tarafa doğru gider. "Teşekkürler."

O koridorda kaybolurken mutfığa giriyorum, dolaptan iki tabak çıkarıp tezgâha koyuyorum. Paket servis poşetinden kapları çıkarıp katladıktan sonra koridorda yürüyüp kapalı kapıya vuruyorum.

"Collins? İster misin-" "Bir

saniye," diye araya girdi.

Bir saniye sonra kapı açılıyor ve eşofmanını aşağı çekip saçlarını yakasından kurtarmasını izlerken tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum.

Yani saçları gevşek. Saçını en son gevşek gördüğümde, beyaz çarşaflara çılgınca yayılmıştı.

Ve Collins Tate, benim evimde, benim kıyafetlerimi giyiyor, benim *bebeğimi taşıyor*? Var olduğunu hiç bilmediğim ilkel, sahiplenici bir dürtüyü ateşledi.

Onu başka erkeklerle görünce kıskandım ama kıskanmaya hiç hakkım olmadı. Hâlâ da yok sanırım. Yine de hayatımızın geri kalanında bir çocuğu paylaşacağız. Hiçbir şeyin, ne zamanın, ne mesafenin, ne de başka bir engelin bozamayacağı bir bağ.

Bu ürkütücü. Ama aynı zamanda rahatlatıcı. Bu ortak noktamızın olması *hoşuma* gidiyor.

Bu durumda herkesle birlikte adım atar ve sorumluluk alırdım. Ama bu açık olurdu. Daha... klinik. Sadece bebeğe odaklanmak kolay olurdu. Collins'le beynim *onunla* çok karışıyor.

Yanıma taşınmasını pratik olarak sunacağım ama bunun büyük bir kısmı bencilce. Onu burada, yanımda istiyorum, Brooklyn'de bir köprü'nün karşısında değil. Ve dürüst olmak gerekirse? Tamamen hamileliğe bağlı değil. Eğer bu başka bir kadınla olsaydı, ona yakınımda bir daire kiralamayı teklif ederdim, evime taşınmasını önermezdim.

"Kit?" Collins bana bakıyor, yüzünde tereddüt okunuyor.

İşte o zaman verdiğim tepkinin donup kaldığını fark ettim. Kim bilir ne kadar zamandır burada durmuş, sessiz, sadece ona bakıyordum? Rahat davranmak ve onu rahat hissettirmek için çok fazla.

"Doğru." Boğazımı temizliyorum. "Makarnanın üzerine parmesan peyniri ister misin diye soracaktım. Sert peynir olur, değil mi?"

"Uh, evet. Parmesan iyidir ve evet, biraz alacağım."

"Harika." Onun yanından geçip yatağa bakıyorum. "Ayrıca... bu odayı çocuk odası olarak düşünüyorum."

Collins etrafı incelemek için döner. "Bu oda mı? *Çok büyük.*"

"Bu yatak odası ana süitten daha küçük. Diğer misafir odaları da üst katta. Yakınlarda olmalıyım, değil mi?"

Alt dudağını kemiriyor. "Sanırım köşeye bir beşik ekleyebilirsin?"

Gülüyorum. "Ne? Monty, ben olsam bunların hepsinden kurtulurdum." Mevcut mobilyaları işaret ediyorum. "Çocuğum köşede uyumuyor. Ayrıca oyuncaklar ve diğer bebek eşyaları için de yer olması lazım. Aynı okula gittiğim Pierce adında birinin resim yapan bir kız kardeşi var. Ondan şu duvara bir duvar resmi yapmasını istemeyi düşünüyordum." Yatak başlığının dayandığı duvarı gösteriyorum.

"Bir duvar resmi. Vay canına."

"Bu kötü bir fikir mi?" Merak ediyorum.

"Hayır, bence bu gerçekten güzel bir fikir. Ben sadece ..." Başını sallayarak tekrar etrafına bakıyor. "Bu oda benim tüm dairemle aynı büyüklükte."

Mükemmel bir fırsat yakaladım. "Öyleyse yanıma taşın." Çenesini bana doğru salladı. "Ne?"

Belki de daha kademeli bir geçiş yapmalıydım. Artık çok geç. "Benim yanıma taşın," diye tekrarladım.

Collins çoktan başını sallamaya başlamıştır. "Hayır, I-Kit, bu delilik!"

"Bunda çılgınca olan ne? Sen çocuğu doğurana kadar çok fazla katkıda bulunamam ama bu kadarını yapabilirim. Plum doğduktan sonra onu burayla Brooklyn arasında mekik dokumak zorunda kalmayacağız. Daha üst katı görmedin bile. Bir sürü yerim var."

"Sınırlar hakkında konuştuk, Kit. *Birlikte yaşamak* sınır değildir."

Omuz silkiyorum, umursamaz davranmaya çalışıyorum. Beklediğim yanıt tam olarak buydu. Ama o hayır diyene kadar evet demesini ne kadar istediğimi fark etmemiştim.

"Büyük bir mesele olmasına gerek yok Collins. On sekiz yaşındayken Lili'nin yanına taşındın ve o tamamen yabancıydı."

Dilini tıkırdatıyor. "Bu tamamen farklıydı ve bunu sen de biliyorsun."

"Öyle olmak zorunda değil. Eğer seni daha rahat ettirecekse, dairemin bir yurt olduğunu ve benim de senin rastgele oda arkadaşın olduğumu farz et. Senin daha fazla alana ihtiyacın var ve benim de alanım var. Bu kadar basit."

"Plum gecenin bir yarısı çığlık atarak uyanacak, biliyorsun. Komşularınız bizden nefret edecek."

"Burası bir çatı katı. Hiç komşum yok. Ve çığlıkları kaçırmaktan nefret ederim."

Collins homurdanıyor. "Evet, doğru."

Hâlâ bırakıp kaçmamı bekliyor. Bu konuyu çok erken açtığım için kendimle ilgili tüm şüphelerimi siliyor. İş yerinde ona ne kadar ilgi gösterebileceğimle sınırlıyım. Burada mı? Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bağlılığımı kaçırmakta zorlanacak.

"Teklifim geçerli," diyorum. "Gel hadi. Yemek soğuyor."

"Makarna mı dedin?" diye soruyor, mutfığa girdiğimizde neşeleniyor.

"Evet," diye cevap verdim. "Karbonhidratların alkolü emmeye yardımcı olacağını düşündüm."

Kabı açarken dilini dışarı çıkarıyor ve hazırladığım tabaklardan birine köfteli spagettiye kaşıklıyor. "Çok komik."

"İçmekten bahsetmişken, ne istersin?" Buzdolabının kapağını açıp içindekileri hızlıca gözden geçiriyorum. "Bende-"

"Suyla aram iyidir."

"Köpüklü mü, gazsız mı?" "Gazsız da olur, teşekkürler."

Başımı salladım ve bir bardak doldurdum. "Buz? Limon dilimi?"

Collins makarna çevirirken bir kaşını kaldırıyor. "İkisi de, teşekkürler. Edna yanılıyor muydu? Görünüşe göre çok eğleniyorsunuz."

"Burada değil. Flynn birkaç kez düştü, Bash de yazın çoğunu burada geçirdi ama ben mahremiyetimi tercih ederim. Burası ailemin değil, tamamen *bana* ait olan ilk yer." Eklemeden önce tereddüt ediyorum, "Yani, burayı satın almak için vakıf fonumdan para kullandım, yani onlar da katkıda bulundu. Böyle bir yeri tek başıma karşılayacak kadar kazanmıyorum. En azından *henüz* değil. Ama ben seçtim."

Mutfağa hızlıca bir göz atarak başını sallıyor.

"Güzelmış." Homurdanıyorum. "Teşekkürler Monty."

Pek çok kadının altmış beş milyon dolarlık bir çatı katını *güzel* olarak tanımlayacağını sanmıyorum, ama Collins'ten beklediğimden daha iltifatkâr.

Gösterişli veya *çok büyük* ya da *karaktersiz* de olabilir. Bu gurme mutfağı çoğunlukla yeniden ısıtmak için kullanıyorum. Hiçbir bekarın yedi yatak odasına ihtiyacı yoktur. Ve burayı bir tasarım kataloğunun parlak sayfaları gibi gösteren bir iç mimar tuttum. Bakması güzel ama pek sıcak değil.

Çocuk odasını hazırlayacağım için heyecanlıyım. Buranın gerçekten ev gibi hissedeceğim ilk bölümü olacak.

"Sade makarna da var," diyorum Collins'e, tabağının yanına suyunu koyarken. "Sosun iyi olup olmayacağından emin değildim."

"Teşekkürler Kit," diyor içtenlikle.

"Sorun değil." Kendi yemeğimi hazırladım, sonra da tezgâhta onun yanındaki tabureye oturdum.

Collins çatalıyla buzdolabını işaret ediyor. "Oradaki hikaye nedir?"

Paslanmaz çeliğe bantlanmış oyun kartına bakıyorum. "*Bu*, Flynn'in Vegas'taki bir kumarhaneden gizlice çıkardığı oyun kartı."

"Neden?"

"Bu soruya verecek bir cevabım yok."

Yumuşak bir şekilde alay ediyor, sonra biraz spagetti çeviriyor. "Vegas nasıldı?"

"Sıkıcı," diye cevap verdim. "Bütün striptiz kulüpleri kapalıydı." "Ben ciddiylim."

"Ben de öyle. Emin olmak için her birine gittim." Başını sallıyor, sonra makarnasından büyük bir ısırık alıyor.

"İyiymiş," dedim ona. "Daha önce de gitmiştim. Teyzem ve amcam Vegas'ta evlenmişlerdi. En azından ilk seferinde ve sonra daha geleneksel bir tören yaptılar."

"*Oliver* Vegas'ta mı evlendi?"

Kıkırdıyorum. "Şaşırtıcı, değil mi? Ve bakın ne kadar harika bir CEO oldu. Benim için hâlâ umut var."

"Senin kötü bir CEO olacağını düşündüğümü hiç söylemedim."

"Başka pek çok insan var. Ve sıranın Bash'e gelmesini umuyorlar."

"Ben değilim."

Ona bir bakış attım. "Eminim işine devam etmene izin verirdi Monty. Muhtemelen daha fazla da ödeyecektir."

Collins gözlerini devirir. "Kastettiğim bu değildi. Yine de dün bir avukat yardımcılığı pozisyonuna başvurduğumu söylemek için iyi bir zaman."

Sertleştim. "Konuştuğumuzu sanıyordum-"

"Bunu tartışmıştık. Ve tekrar görüşmemiz gerekiyor. Zaman geçiyor. Göstermeye başlamadan önce işe alınma şansım daha yüksek. Kontrol ettim ve yasal olarak hamileliğimi potansiyel bir işverene açıklamam gerekmiyor."

"Yasal olarak gitmeniz de gerekmiyor. Biz yanlış bir şey yapmadık. Kalabilirsin ve eğer-"

"Kalmak istemiyorum, Kit. Senin için çalışmayı seviyor muyum? Evet. Patronum olmandan hoşlanıyor muyum? Pek değil. Diğer şeyler yeterince sorgulanabilirdi. Ama en azından bunlar ben şirkete başlamadan önce oldu. İkimiz de başlayacağımızı bile bilmeden önce. Tüm hamileliğim boyunca birlikte çalışmamız, tüm o fısıldaşmalar? Yani, ne olduğunu duymalıydın-" Aniden konuşmayı kesiyor.

Bir kaşımı kaldırdım. "Duymalıydım..."

Çatalıyla bir köfte saplıyor. "İçki içerken senin hakkında konuşuyorlardı. Bana sorular sordular... falan."

"Ne hakkında sorular?"

"Fark etmez," diyor, bu da merakımı daha da artırıyor. "Mesele şu ki, insanlar sana dikkat ediyor ve *biliyorsun* ki evlenmemiş asistanının hamile kalması hakkında konuşacaklar. Sen istesen bile ben bu dedikoduyla uğraşmak istemiyorum."

Gerçekçi olmak gerekirse, haklı olduğunu biliyorum. Ve ilgi, uğraşmak *isteyeceğim* bir şey değil. Ama onun asistanım olmasına, onu her gün görmeye alıştım ve bunu kaybetme düşüncesi beni panikletiyor.

"Neden paralegal işlere başvuruyorsun? Oyun oynayacak pozisyonlar arıyor olmalısın-"

Collins şimdiden başını sallamaya başladı. "Müziğe odaklanmaya gücüm yetmiyor. Chicago'da zar zor geçiniyordum ve buradaki kiram daha fazla. Bebekten ve tüm o masraflardan bahsetmiyorum bile."

Hayal kırıklığımı yatıştırmaya çalışarak enseme ovuyorum. "Bunu bana daha kaç kere söyleteceksin Monty? Ben bir A. Milyarder. Para konusunda stresli olman..." Onu kırmayacak bir kelime arıyorum. "Para konusunda stresli olmana gerek yok."

Collins nefes verir. "Ne kadar paran olduğunu biliyorum Kit. Birazını da bebek için vereceğim, söz veriyorum. Pahalı bir kreş, süslü bir özel okul ve tasarımcı her neyse, senin için gerçekten önemli olan her şeyi ödeyebilirsin. Ama *benim* için önemli olan finansal olarak bağımsız olmam. Kendi geçimimi sağlayabilmem. Buna saygı duymanı istiyorum."

Başımı salladım. "Başımı sallayacağım."

"Teşekkür ederim. Ve teklif için."

Tekrar başımı salladım. "Pearson şehirdeki en iyi hukuk firmasıdır. Nick Pearson benim vaftiz babam. Onu arayabilirim. Aradığınızdan bahsedin ve herhangi bir açık pozisyon bilip bilmediğine bakın."

Ve bir saat sonra bir iş teklifi alacaksın.

Son kısmı söylemememin sebebi belli. Beni çileden çıkarsa da Collins'in kararlılığına hayranım. Ama ona yardım etmek için *bir şeyler* yapmama izin vermesini istiyorum.

Suyundan bir yudum alır. "Olabilir. Siz ipleri çekmeye başlamadan önce bir de ben deneyeyim."

İsteksizce gülümsedim. Yakalandın.

O nazik davranırken, ben şansımı zorlamaya karar verdim. "Ve bana taşınmayı düşüneneğine söz ver. *Gerçekten* düşün. Tamam mı?"

Bu sefer o kadar uzun süre tereddüt etmiyor. "Tamam."

Collins

Perry: *Cuma günü içki?*

I Perry'den gelen mesaja baktım, sonra masamı süslemek için getirdiğim eğretili otunun sarkık yapraklarına göz attım. Yaprakların uçları kıvrılmıştı. ve kızarıyor.

Aldığımdan beri haftada bir suladım. Bu çok mu sık? Çok mu seyrek? Açıkçası hiçbir fikrim yok. Tıpkı Perry'ye ne diyeceğimi bilmediğim gibi. İçki içmekten vazgeçtiğimden beri kibarca ısrar ediyor ve neden yeniden planlamamak için bahaneler uydurmaya devam ettiğimden emin değilim.

Evet, hamileyim ama aynı zamanda *bekarım*. Hayatım bitmedi. Çıkabilirim, flört edebilirim ve eğlenebilirim. Ve bunları şimdi yapmalıyım - ya da en azından yakında, hayatımın son komplikasyonu belirginleşmeden önce.

İç çekiyorum, ayağa kalkıyorum ve geriliyorum.

Şu anda bir grup önemli yöneticiyle büyük bir toplantı yapılıyor, bu yüzden dinlenme odasına giderken koridor normalden daha sessiz. Margot buzdolabını karıştırıyor, sarı saçlarını arkaya doğru örmüş ve anında kıskandığım bir model yapmış. Son zamanlarda, düz bir at kuyruğu yapabildiğim en özenli stil.

"Selam." Margot beni fark ettiğinde dostça gülümsüyor. "Nasılsın?"

"Sıcak," diyorum gülerek. Kazağımın kolları dirseklerime kadar sıyrılmış ama yine de boğuluyorum.

Margot şiddetle başını sallar. "Değil mi? Isıyı gerçekten yükseltiyorlar. Ya da yaz boyunca hepimiz penguene dönüştük." Etrafına bakınıyor, sonra

bir adım daha yaklaşıyor. "Peki sen *gerçekten* nasılsın?"

"Daha iyiyim," diye cevap veriyorum. "Sorduğun için teşekkürler."

Cadılar Bayramı'nda birlikte bir şeyler içmeye gittiğim tüm kadınlar ertesi gün farklı zamanlarda beni kontrol etmek için masama geldiler. Stella bolca özür diledi. O geceden önce hiç konuşmamış olmamıza rağmen Aimee bile uğradı. Alaycı bir tavırla, masamın önünden geçerken kapıya kaç kez baktığına bakılırsa, bu düşünceli tavrının Kit'i görme umuduyla bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum, ama yine de hoş bir jestti.

Yine de hiçbirine *neden* bu kadar korktuğumu söylemedim. Kit ve ailem dışında gerçeği bilen tek kişi Margot.

"Güzel." Margot cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Ben de bunu masanıza bırakmak üzereydim. Kız kardeşim bu doğum kursunu tavsiye etti. Zaten bir doktorunuz olduğunı varsayıyorum ama her ihtimale karşı doğum uzmanının numarasını da yazdım."

"Teşekkür ederim," diyerek fişi ondan aldım. "Gerçekten minnettarım." "Ne kadar ilerlediniz? Sormamın sakıncası yoksa."

Benim için sorun değil. Hamileliğim hakkında böyle *normal* bir konuşma yapmak güzel bir duygu. Planlı olsaydı yapabileceğim türden.

"On üç haftalık," diye yanıtlıyorum. "O -ya da o- bir kivi büyüklüğünde." Margot gülümsüyor. "Sence erkek mi?"

"Evet. "Sperm" -sesimi fısıltıya indiriyorum çünkü bu kelimeyi söylemek iş yerinde tuhaf hissettiriyor- "sperm cinsiyeti belirliyor ve ben onu nedense bir erkek çocukla hayal ediyorum."

"Eski sevgiline söyledin o zaman?" Margot sempatik bir şekilde sorar.

Ne sonuca vardığını anlamam birkaç saniyemi aldı. Cadılar Bayramı çılgınlığım sırasında ona Isaac'ten bahsettiğimi tamamen unutmuştum. "Oh. Eski sevgilim babası değil."

Margot'nun gözleri ilgiyle parladığında, bu sır verme işini biraz fazla ileri götürmüş olabileceğime karar veriyorum. "Ne? Yeni biriyle mi görüşüyorsun?"

"Pek sayılmaz. Tek gecelik bir ilişkiydi."

"Ne?" Margot daha yakına eğiliyor, sesi komplocu bir şekilde alçalıyor. "Adamın haberi var mı?"

Başımı salladım. "O biliyor."

"Bu konuda bir pislik miydi?"

"Hayır. O... o gerçekten harikaydı aslında." "Ondan *hoşlanıyorsun*," diye şarkı söylüyor Margot.

Başımı hızla sallıyorum. "Hayır, hayır. Sadece seksti ve şimdi ortak ebeveynlik yapıyoruz. Ya da olacağız."

"Bunu yüzündeki hülyalı ifadeye söyle."

Yüzümde rüya gibi bir ifade yok. Yüzümde rüya gibi bir *ifade* olamaz. Kit'e karşı bir şey hissedemem. Ve eğer Kit'e karşı bir şeyler hissediyorsam, bunlar sadece hamilelik hormonlarıdır. Onun yavrularını kuluçkaya yatırmanın bir başka talihsiz yan etkisi.

"Başka biriyle çıkmayı düşünüyorum."

Margot'nun kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Onunla yazın bir partide tanıştım ve gerçekten çok iyiydi. Birkaç ay önce bir şeyler içmemiz gerekiyordu, ama ben iptal ettim ve o hala yeniden planlamak istiyor."

"Birkaç ay oldu ve sen iptal mi ettin? Vay be. O zaman çok ilgileniyor."

"Belki." Alt dudağımı dişlerimle endişelendiriyorum. "Sadece öyle olup olmadığımdan emin değilim."

"Çıkmanın amacı da bu zaten Collins. Onunla bir içki iç ve sonra ilgilenip ilgilenmediğine karar ver."

"Ben içemem, Margot."

"Ah. Doğru. Kahve öner o zaman? Bu daha da sıradan olur."

"Ona *neden* içemediğimi söyleyeyim mi?"

"Kesinlikle olmaz. Yine de bebeğin babasına başka bir erkekle randevuya çıkacağını söyledim."

Başımı sallıyorum ve gülüyorum. "Ona öyle deme." "Peki. Onun adı ne?"

Bir daha düşündüm de... Soruyu geçiştirdim ve "Neden ona söyleyeyim ki?" diye sordum.

"Çünkü istediğin kadar inkar edebilirsin ama bence ondan hoşlanıyorsun. Ve erkekler basit yaratıklardır. Senin hakkında ne hissettiğini bilmek istiyorsan, ona resimde başka bir erkek olduğunu söyle. Ve, *bam*, cevabını alacaksın."

"Saçmalıyorsun."

"*Haklıyım*. Ve eğer her iki adamla da işler yolunda gitmezse" -elimdeki kâğıt parçasına dokunuyor- "yardımcı olmaya hazırım. Maureen beni severdi."

"Maureen kim?"

"Doğum eğitmeni."

"Dersi kız kardeşinle birlikte mi aldın?"

"Uh-huh. Erkek arkadaşı tepelere kaçtı. Sen çok daha iyisini seçmişsin gibi görünüyor." Margot yanımdan geçerken bakıyor ve nefesinin altında küfrediyor. "Kahretsin. Toplantı bitti. Gitmem lazım. Beni haberdar et!" Koridora doğru koşuyor.

Temiz bir bardağa soğuk su doldurup masama dönüyorum. Kit ofisinin hemen dışında duruyor ve babasıyla konuşuyor.

Crew'un elini oğlunun omzuna vuruşunu izlerken adımlarım yavaşlıyor. Kit, Crew'u gülümseten bir şey söylüyor ve sonra yolları ayrılıyor. Kit ofisine yöneliyor ve Crew bana doğru dönüyor.

Burada çalışmaya başladığımdan beri Kit'in babası ve amcasının hazır bulunduğu sadece bir toplantıya katıldım. İkisiyle de daha önce, daha sıradan ve kaotik durumlarda tanışmıştım ama bu beni daha rahat hissettirmedi. İkisi de korkutucu. Açıkçası tüm Kensington ailesi korkutucu. Kit dokunulmaz grup içinde en cana yakın olanı. Lili sıcak, ama sadece onu tanıdıktan sonra. Kit'in kardeşi Bash ise kardeşlerinden daha ciddi ve soğukkanlı. En azından iki yıl önce, onu son gördüğümde öyleydi.

"İyi günler," diye selamlıyor Crew yanımdan geçerken.

"İyi günler," diye yankılıyorum, beni tanıdı mı yoksa sadece kibarlık mı yapıyor anlayamıyorum.

Crew tek kelime etmeden devam ediyor, bu yüzden ikincisini varsayıyorum. Lili'nin mezuniyet partisindeki ve iki yıl önce kayınvalidesinin vatanseverlik partisindeki kısa etkileşimlerimiz dışında, Montgomery Hall'dan beri konuşmadık. Beni tanımamasına şaşırmadım.

Masama oturuyorum, bardağın içindekilerin yarısını eğrelti otunun üzerine boşaltıyorum, sonra kalan suyu eklemeye karar veriyorum. Telefonumun kilidini açıyorum ve Perry'nin en son mesajına bakmaya devam ediyorum.

Kit'in kapısı açıldığında hâlâ ekranı inceliyordum.

Zaten bana bakıyor olmasının beklemeden otomatik olarak sese doğru bakıyorum. Gözlerimiz birleştiğinde göğsümde aptalca bir takla atıyor.

Lütfen yüzümde hülyalı bir ifade olmasın diye dua ediyorum. "Hey," diyor masama yaklaşarak.

Boğazımı temizliyorum, keşke masama dönerken tuvalete uğrasaydım diyorum. Atkuyruğum muhtemelen hâlâ o kadar düzgün değil. "Selam. Toplantı nasıl geçti?"

Kit parmaklarını ahşap tezgâha vuruyor. "Güzel. Marshall'la öğleden sonra dörtte yapacağın görüşmeyi yarına erteleyebilir misin?"

"Evet, tabii." Boş bir post-it'e bir hatırlatma notu karalıyorum. "Herhangi bir zaman tercihi?"

"Hayır. Ne zaman müsait olursam

o zaman." Başımı salladım.

"Anladım."

Ofisine geri dönmesini bekliyorum ama Kit kıpırdamıyor. "İyi misin?"

Önce telefonumun ekranına, sonra da su dolu eğrelti otuna bakıyorum.

"Sanırım çiçeğim öldü."

"Bunu duyduğuma üzıldüm." Islak kahverengi yapraklara bakarken Kit'in dudakları seğiriyor.

"Daha endişeli görünmelisin," diye bilgilendiriyorum

onu. Bir seğirme daha. "Öyle mi yapmalıyım?"

"Evet. Eğer bir eğrelti otunu hayatta tutamıyorsam, bir ... kiviye nasıl bakabilirim?"

"Eğrelti otları ile kivileri karşılaştıramazsınız. Endişelenmiyorum."

Yüzündeki pürüzsüz ifadeyi tarıyorum, hiçbir sahtelik izi bulamıyorum.

Bilinçli bir şekilde gülüyorum. "Sen iyi bir yalancısın."

"Ya da sana hiç yalan söylemedim." Kit birkaç gergin saniye bakışlarımı tuttuktan sonra doğruldu ve ofisine geri döndü.

Toplantı talebini bana e-posta ile göndermesi çok daha hızlı olurdu.

Telefonumu elime aldım ve sonunda Perry'ye mesaj attım.

Collins: *Cumartesi günü kahveye ne dersin?*

Kit

Collins: *Az önce doktorun ofisinden aradılar. Ultrasonu bir saat erken yapmak istiyorlarmış.*

Kit: *9? Bu iyi.*

Collins: *Saat 9'da toplantın var.*

Kit: *Takvimime erişimi olan ve okuma yeteneği olan tek kişi sen değilsin Monty. Saat 9'da toplantım olduğunu biliyorum.*

Collins: *Gelmek zorunda değilsin.*

Kit: *Ben girdikten sonra ne oldu? Collins:* *Bebek*

doğduktan sonra devreye giriyor. Kit: *Uzun zaman önce başladı. Orada olacağım. Kit:* *9'da.*

Collins: *Tamam.*

S ir kadın doğum uzmanının muayenehanesinin önünde tek başına durmak eşsiz bir deneyimdir. Collins'in muayenehanesinin tuğlalı dış cephesine yaslandığım on dakika boyunca, oldukça farklı bakışlarla karşılaştım. Bazıları eğlendi, bazıları endişelendi. Beş dakika önce e-postalarımı cevap vermek için telefonumu çıkardım.

geçici dikkat dağıtma.

"Özür dilerim,
özür dilerim!"

Collins'in bana doğru koştuğunu görmek için başımı kaldırıyorum. Boynuna doladığı yeşil atkısı arkasında bir uçurtma gibi uçuşuyor. Bugün hava soğuk, gri ve rüzgarlı.

"Tren gecikti," diye ekliyor hızlı nefesler arasında, önümde durdu.

"Seni götürmeme izin vermen için bir neden daha," diyorum ona. "Evet, evet," diye homurdandı Collins. "Sana da günaydın."

Gülümsüyorum, onun binaya bakışını ve ardından ceketinin fermuarıyla oynamasını izliyorum. "Hazır mısın?"

"Hayır." Gülüyor ama ince bir kahkaha. Göstermelik bir gülüş, gerçek bir özden yoksun. "Hadi gidelim."

"Tamam." Telefonumu cebime atıyorum ve girişe doğru ilerliyorum. Ancak kolumdan hızlı bir çekişle durduruldum.

Collins'in gözleri geniş ve endişeli. "Ya bir *sorun* varsa Kit? Ya kalp atışı yoksa ya dış gebelikse ya da bebekte bir hastalık varsa-"

"*Nefes* al, Monty." Asi eşarbını boynuna daha sıkı sarıyorum, sonra onu biraz daha yaklaştırmak için kullanıyorum. "Bir sorun yok."

"Bunu nereden biliyorsun? Bunu *bilemezsin*! Yanlış bir şeyler olabilir ve ben sadece... hazırlanmaya çalışıyorum."

"Hiçbir şey için hazırlanmanıza gerek yok. Olağandışı bir şey olması gibi *çok* küçük, *son derece düşük* bir ihtimalde bile, bunu biz halledeceğiz. Endişelenmenin bir faydası olmaz. Tamam mı?"

Collins başını sallarken alt dudağını kemiriyor.

"Yeterince iyi değil. Söyle hadi. *Her şey yoluna girecek.*"

"Tamam, haklısın ve bunu duymaktan keyif alıyorum çünkü bir daha bunu söylemek için bir nedenim olmayabilir."

Gülümsememi geri alıyorum. "Öyle olduğumu biliyorum. O zaman söyle. Hangi konuda haklı olduğumu söyle."

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyor.

"İşte benim kızım." Alnından öpüyorum, sonra kapıyı açıyorum ve içeri girmesi için işaret ediyorum. "Önce bayanlar."

Gülüştü bu sefer daha sert. "Ne zamandan beri bir beyefendisin?"

"Ben her zaman bir centilmen oldum. "Sesimi alçaltıp göz kırpmam dışında

- "Olmamamı istediğin zaman."

"Önemli bir istek olduğu ortaya çıktı." Orta bölgesini işaret ediyor.

"Yine de sorduşuna sevindim."

Başını öne eğiyor. "Öyle misin?"

"Evet." Merdivenlere doğru başımı salladım. "Trafığı engelliyoruz, Monty."

Collins omzunun üzerinden muayenehaneye girmek için bekleyen kadına bakar. "Ah. Özür dilerim."

Yanımdan geçerken, sessizce, "Geldiğine sevindim" dediğini duyuyorum.
Ve eğer bu bana söylediği en sevdiğim ikinci şey değilse ne olayım.
"Daha" dan hemen sonra.

Dizim zıplamayı bırakmıyor.

Sadece sinirlerle ilgili değil, gerçi onlardan da çok var. Collins'i temin etmeme rağmen, yaptığım araştırmalara göre korkunç sayıda hamilelik komplikasyonu var. Ve bu hamilelik başlangıçta planlanmamış olabilir ama şimdi çok ama çok planlı.

Dün Andy Sanborn kızının lise mezuniyetini kutlamak için önümüzdeki yaz planladığı İtalya seyahatinden bahsettiğinde ilk düşündüğüm şey, *o zaman baba olacağım oldu.*

Dizimin zıplamayı bırakmamasının ana nedeni de bunun büyüklüğü.

Şimdiye kadar, bu hamilelik idare edilebilir gibi geldi. Dürüst olmak gerekirse, Collins ile olan dinamiğim çoğu zaman gölgede kaldı. Onun yanındayken, kıyafetini ezberlemek veya onu gülümsetmeye çalışmak için harcadığım zaman, benim yarım olan bir çocuk büyüttüğü gerçeğine odaklanmaktan çok daha fazla zaman harcıyorum.

Steril beyaz bir muayene odasında, aniden düşünebildiğim tek şey bu.

Çocuğumu *görmek* üzereyim. Kalp atışlarını duyacağım.

"Beni geriyorsun," diyor Collins, gergin bacağıma bakarak. "Özür dilerim," diyorum, dizimi hareketsiz kalmaya zorlamaya odaklanarak.

"Sorun değil." İç çekiyor. "Zaten gergin olurdum."

"El ele tutuşmak ister misin?" Ben öneririm.

"Benimki terden sıırılsıklam oldu."

Yine de tutuyorum, bir kez sıkıyorum. "Umurumda değil."

Kapı açıldı ve ultrason teknisyeni geri döndü. Tahminimce annemin yaşlarında, bu da güven verici. Bunu daha önce birçok kez başarıyla yapmış gibi görünüyor. Dikkati çoğunlukla Collins'in üzerinde, onu soğuk jel konusunda uyarmadan önce bana sadece kısa bir gülümseme ayırıyor.

Karnına yayıldığında Collins'in parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor ve ben bir irkilmeyi gizliyorum.

O güçlü. Kelimenin her anlamıyla.

Bana söylediği için endişeli olduğumu biliyorum ama teknisyenle konuşurken sakın ve dengeli. Bir anne gibi bebeğe öncelik veriyor.

Teknisyen her şeyi ayarlamayı bitiriyor, sonra ekrana işaret ediyor ve "Ve... işte orada. Bu senin bebeğin."

"Vay anasını," diye fısıldıyor Collins ve bunu ben bile daha kısa ve öz bir şekilde ifade edemezdim.

Ekrandaki şekle bakmak gerçeküstü. Gözlerim sadece Collins'i kontrol etmek için ondan ayrılıyor.

Sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Teknisyen de bunu fark ediyor ve ona bir kutu mendil uzatıyor.

"Özür dilerim." Collins burnunu çekiyor.

"Olmayın," diye yanıtıyor teknisyen. "Bu büyük bir an. Otuz yıldır bu işi yapıyorum ve hâlâ bazen tıkanıyorum. İşte kalp atışı."

Bir saniye sonra odayı sabit bir vınlama sesi doldurur.

Collins bana bakıyor, gözleri merak dolu. Ona baktığımı fark ettiğinde de gözlerini kaçırmıyor.

"Vay canına," diyor.

Aynı fikirdeyim ama boğazım konuşmak için çok kalın.

Buna hazır olduğumu, iyi rol modellere sahip olduğum ve en iyi araba koltuğunu, bebek arabasını ve beşiği alabildiğim için ebeveynlik için donanımlı olduğumu sanıyordum. Ama birden kendimi tamamen yetersiz hissettim. Kensington Consolidated'da işe başlarken yaşadığım endişe, *bu* sorumluluğun büyüklüğü yanında hiçbir şeydi.

"Cinsiyeti öğrenmemeye karar verdiniz, değil mi?" diye soruyor teknisyen.

Collins bana baktı. "Beklemek ve sürpriz olmasını istediğimi söyledim. Senin için sorun olur mu?"

Bilmek umurumda değil. Hiç değilse çocuk odasını dekore etmek daha kolay olur. Ama bu Collins'in kararı. Beklemek istiyorsa, bekleriz.

"Bana uyar," diye onaylıyorum ve ekrana yeniden odaklanıyorum. Damlanın kaymasını izlemek, yıldırım düşmesi, meteor yağmuru ya da güneş tutulması gibi, sınırlı bir süre boyunca tam anlamıyla takdir edilmeyi hak eden nadir bir olay gibi hissettiriyor.

"Her şey harika görünüyor, Collins. Sen ve babam için birkaç fotoğraf basacağız" -teknisyen bana baktı ve ben bu yabancı unvandan irkildim- "babam ve senin için

Evde. Dr. Bailey görüntüleri inceleyecek ve bugün ya da yarın sizi arayacak."

"Neden şimdi değil?" Ben soruyorum.

"Kit," diye yumuşakça azarlıyor Collins.

"Bu standart bir prosedür efendim. Endişelenecek bir durum olsaydı, şu anda bir doktorla görüşüyor olurdunuz."

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Teşekkür ederim," diye ekliyorum daha kibarca.

"Sorun değil." Teknisyen Collins'in midesindeki jeli siler ve odadan çıkar.

"Sana hiçbir sorun olmayacağını söylemiştim," diyorum.

Gülüyor. Bu kez sesi rahatlamayla doludur. "Evet. Dizin *hiç* stresli görünmüyordu."

Stresten bahsetmişken...

"Aç mısın?" diye sordum.

Bu sabah yemek yiyemeyecek kadar endişeliydim ve Collins'in de benzer şekilde hissettiğini tahmin ediyorum.

"Evet, öyleyim."

"Sana kahvaltı ısmarlayabilir miyim?"

Nefesimi tuttum, cevabını bekliyorum. Çünkü geçmişten beri onun için herhangi bir para harcamama karşı çıkıyor ve bu ortak ebeveynlik ve iş sorumluluklarının dışında kalıyor.

Evet demek zorunda değil.

Muhtemelen demeyecektir.

"Evet."

"Peki ya balinalar?" Ben öneririm.

"Balinalar mı?" Collins'in burnu kırılsır.

"Evet. Su altı teması gibi. Balıklar ve kaplumbağalar da olabilir."

"Okyanusu sevmiyorum."

"Hiç mi?" Şaşkınlıkla sordum.

Büyürken yazlarımın çoğunu yelkenle geçirirdim. Hala her fırsatta açılıyorum.

"Sanırım." Biraz su yudumlar.

Yemeğimizi bir saat önce bitirdik ama hâlâ doktorunun muayenehanesinin köşesindeki lokantanın arka kabininde oturuyoruz.

Başımı salladım. "Neden?"

"I ..." Masanın üzerindeki peçetelerden birinin kenarıyla oynuyor, köşesini kıvırıyor. "Dokuz yaşındayken neredeyse boğuluyordum. Jane ve ben Seabluff Plajı'nda çok fazla yüzdük ve bir gelgit oldu ve ... o zamandan beri okyanusa girmedim. Göllerde ve havuzlarda yüzerim ama deniz? Pas."

"Farklı bir çocuk odası teması seçeceğim," diyorum aceleyle.

Collins gülümser. "Teşekkürler. Aslında bu sevimli duvar resmini beşiklere bakarken internette görmüştüm." Çantasından telefonunu çıkarıyor ve ekrana bakıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Telefonu alıp ekrana bakıyorum. "Mantar mı Monty? Çocuğumuzun duvarına mantar mı çizmek istiyorsun?"

"Çok şirinler," diyor savunmacı bir şekilde. "Şu küçük lekeler bak." "*Küf* lekeleri mi demek istiyorsun?"

"Bunlar küf lekesi değil." Gözlerini kısıyor, düşünüyor. "Öyle mi?"

"Beyin fırtınası yapmaya devam etmemiz gerekecek," diyorum. "Belki bir orman ya da-"

Ekranın üst kısmında yeni bir mesaj belirir.

Brooklyn'e geleceğim. Favori bir yerin var mı?

Sanki bir balon patlamış gibi, randevuyu takip eden tüm heyecan, beklenti ve rahatlama bizi çevreleyen yağa doymuş havada buharlaşıyor. Acı, istenmeyen bir gerçeklik dozu.

"Yoksa ne olur?" Collins sorar.

Telefonunu geri veriyorum. "Sana mesaj gelmiş."

Collins telefonu alır, ekrana bakar ve sonra iç çeker. "Ben de sana söyleyecektim."

Sesi gerçek bir inançtan yoksundu ve hemen ardından bir tutam saçı parmağının etrafında döndürdü. Saçmalık, bana söyleyecekti. En kötüsü de, söylemesine gerek yoktu. Teknik olarak beni hiç ilgilendirmez. Bencilce, buluşmalarından beri Perry'den bahsetmemiş olmasının, buluşmanın kötü geçtiği ve hâlâ onunla görüşmediği anlamına geldiğini varsaydım -umtum-.

"Bana ne söyleyeceksin?" Açıkça soruyorum.

"Bu hafta sonu Perry ile kahve içeceğimi."

Kahve akşam yemeğinden daha iyidir. Ama hiçbir şeyden çok daha kötü. "Kahve içemezsin," diyorum.

Dudakları ince, sinirli bir çizgi halinde düzleşiyor. "Kafeinsiz sipariş edeceğim. Ya da çay." "Perry *neden* kahve içemediğini biliyor mu?"

"Tabii ki hayır."

"Artık ilgilenmeyeceğinden mi endişeleniyorsun?" Tersliyorum.

"Ve... burada işimiz bitti." Collins ayağa kalkıyor, ceketini sandalyesinin arkasından çıkarıp üzerine geçiriyor. "Kahvaltı için teşekkürler." Başka bir şey söylemeden kapıdan dışarı çıkar, zil onun ardından neşeyle çalar.

Lanet olsun.

Ben de ayağa kalktım. Paltomu aldım, masaya birkaç banknot attım ve aceleyle lokantadan çıktım.

Collins bloğu yarıladi bile, yani *gerçekten* kızgın. Çenemi kapalı tutmayı ne zaman öğreneceğim? Kelimeler ağzımdan çıkarken bile bunun yanlış bir şey olduğunu biliyordum.

"Monty!" Arkasından koşarak seslendim. "Monty, bekle!"

Durmuyor. Ta ki ben dirseğinden tutup onu kendime doğru çevirene kadar. "Özür dilerim," diyorum. "Bunu söylememeliydim. Perry muhtemelen birinci sınıf bir üvey baba."

Son cümle asit yutmak gibi yakıcı. Başka bir adamın Collins'e dokunduğunu düşünmek beni kıpkırmızı yapıyor. Ama o adamın da az önce duyduğum mükemmel kalp atışının etrafında olması fikri? Bu doğrudan kalbe saplanmış bir bıçak.

Perry saygıdeğer bir avukat. Flynn'e karşı her zaman kibar davranıyor, Flynn'in ona çoğunlukla uzaklaştırılması gereken bir sinek gibi davranmasına rağmen. Reşit olmadan içki içtiği için yakalandığından, hız cezasından kurtulmaya çalıştığından ya da Monako polisiyle bir yanlış anlaşılma yaşadığından şüpheliyim. O *tam* bir üvey baba.

Collins bana "*Kahve*, Kit," dedi. "O adamla evlenmeyeceğim."

Sesi hâlâ sinirli geliyor ama artık bana ters ters bakmıyor.

Daha çok bana saçmalıyormuşum gibi bakıyorlar. Ve aşırı tepki veriyorum.

Onu kendim takip etmekte özgür olsaydım durum farklı olurdu. Onun başka bir adamla çıkması yine berbat olurdu ama en azından ringde mecazi bir şapkam olurdu. Bir *şansım* olurdu.

Collins'ten tek istediğim buydu. Bir şans.

Ona bakıyorum, bir şey söyleyecek kadar kendime güvenemiyorum. "Seninle işte görüşürüz," diyor.

Bunu rollerimizi hatırlatmak için söylediğini sanmıyorum -ben onun patronuyum- ama yine de bir hatırlatma işlevi görüyor. Ofise dönmek zorundayız,

ve ben de ona sıradan bir alışanmış gibi davranmak zorunda kalacağım. Özel muamele yok.

Yine de henüz ofise dönmedik. "En azından seni götürmeme izin ver," diye yalvarıyorum.

Collins başını sallıyor. "İş yerinde görüşürüz," diye daha kararlı bir şekilde tekrarlıyor ve yanımdan uzaklaşıyor.

Ve bu diğer zamanlardan çok daha fazla acı veriyor.

Collins

T Sola döndüğümde karnımda dışbükey bir eğrilik oluyor. Zar zor bir şişlik, ama neredeyse fark edilebilir. On altı haftalık hamileyim ve göstermeye başladı.

Telefonumu elime alıp bir fotoğraf çekiyorum ve küçük dalgayı yakınlaştırırken gülümsüyorum. Başparmağım Metin simgesinin üzerinde geziniyor.

Kit'e bunu göndermek garip mi?

Ultrasondan beri aramız bozuk. Sert. Haftalık meyve mesajlarının dışında -bir avokadoya kadar çıktık- bebekle ilgili tek bir konuşma bile yapmadık. Ya da işle ilgili olmayan herhangi bir şeyi tartışmadık.

Ve onu

özlüyorum.

Onu

özlüyorum.

Perry ile olan garip kahve randevum bu gerginliğe değmezdi. Kısa buluşmamızı bir randevu olarak sınıflandırabileceğinden bile emin değilim. Çoğunlukla Chicago'daki favori yerlerimiz hakkında konuştuk ve orada yaşadığımız günleri andık. Bir saatten az sürdü ve bana sarılıp veda etti. Manhattan'dan Brooklyn'e gidip gelmesi muhtemelen benimle geçirdiğinden daha uzun sürmüştü.

Elbisemi düşürüyorum ve telefonumu hışımla yatağın üzerine fırlatıp iki kez sekmesini izliyorum. Perry mesaj atarken Kit neden telefonuma bakmak zorundaydı? Ultrason sırasında her şey çok iyi gitti ve sonra ...

Bavulumun fermuarını açıyorum ve paketlediğim ciltli kitabı bulana kadar içindekileri karıştırıyorum. Neyse ki beyaz zarf tren yolculuğu sırasında kayıp düşmemiş. Tek bir kırışıklık olmadan başlık sayfasında mükemmel bir şekilde korunmuş.

Annem mutfakta durmuş, dolma için kereviz doğruyor ve NPR dinliyor. Jane oturma odasındaki halıya yayılmış, tırnaklarını boyuyor ve geçit törenini izliyor. Ve babam... Ondan hiçbir iz yok.

"Babam nerede?" Mutfağa doğru ilerleyip kalçamı kasap tezgahına dayayarak soruyorum.

Annem kesme tahtasından başını kaldırıp baktı. "Newton'la yürüyor." "Oh." Doğramaya devam ederken yüzündeki sakın ifadeyi tarıyorum.

Bilip bilmediğini söyleyemem. Bilip bilmediğini hiç anlayamadım.

Kendim de aldatıldığım için, *kadın sezgisi* diye bir şeyin var olmadığını doğrulayabilirim. Ya da varsa bile bende yoktu. Keşke biri bana Isaac'in çapkınlıklarından bahsetseydi de kendi gözlerimle görmek zorunda kalmasaydım. Ama bu farklı. Bu bir arkadaş değil; annem. Eğer o bilmiyorsa, ona söyleyen kişi olmak istemiyorum.

Zarfin sert kenarıyla birkaç saniye oynayıp onun akşam yemeği hazırlığını izledikten sonra zarfı uzatıyorum. "Bu sizin için çocuklar."

Annem ellerini tezgâhın üzerindeki kahverengi pötikareli havlunun üzerinde kurularken kaşlarından biri kalkıyor. Kapağı kaldırıyor ve içindikileri inceliyor.

İlk başta ifadesi değişmiyor. Sonogramı çıkarırken yavaş yavaş değişiyor. Dudakları aralanıyor ve gözleri buğulanıyor. "Aman Tanrım," diyor usulca, ağzını kapatmak için elini kaldırıyor. "Aman Tanrım," diye tekrarlıyor, parmağını sol gözünün altına götürerek.

Annemi, Newton'un selefi Einstein'ı lise birinci sınıftayken uyutmak zorunda kaldığımızdan beri ilk kez ağlarken görüyorum.

Boğazımdaki yumrudan kurtulmak için boğazımı temizliyorum ve çocuğumu ilk kez gördüğüm o gerçeküstü anı hatırlıyorum. "O-ya da o-çok büyük değil. Ama yüzünü görebiliyorsunuz sanırım, tam *şurada*?" Teknisyenin ultrason sırasında gösterdiği ve bana gri bir leke gibi görünen noktayı işaret ediyorum.

Annem burnunu çekiyor, bulaşık havlusuna uzanıp burnunu kuruluyor.

"Ben de ağladım," diye itiraf ediyorum. "Ultrasonda. Kalp atışını duyduk ve

..." Annemin dikkati fotoğraftan bana kayınca sertçe yutkunuyorum. "Biz mi?"

Henüz aileme bir babalık duyurusu yapmadım. Dürüst olmak gerekirse, konuşmanın gerçekleşmesi gerekmeden önce ilişkimizin sihirli bir şekilde açıklanmasının daha kolay olacağını umarak bunu erteliyordum.

"Evet. Biz. Baba da işin içinde." "Ne kadar dahil?"

Nedense Kit'in profesyonelce dekore edilmiş misafir odasına çizmeye kararlı olduğu duvar resmi aklıma ilk gelen şey oluyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, olgunlaşmamış playboy bulmacasına uymuyor. Kit'in bu işe karışmasını çok fazla bekledim. Ebeveyn olma ihtimalinden *heyecan* duyacağı hiç aklıma gelmemişti.

Onu yanlış değerlendirdiğim için kendimi suçlu hissediyorum ve bu da kendimden emin bir şekilde "Çok" dememle ortaya çıkıyor.

"Anne, şu peynirden biraz daha var mı, o da ne?" Jane, yanında bir kimyasal madde bulutuyla mutfığa girer.

Öksürüyorum ve üstündeki camı kırmak için lavaboya doğru yürüyorum. Sonra metroda yaptığım gibi burnumdan nefes almaya başlıyorum. Bir tazıdan daha iyi koku alabileceğimden eminim. En azından öyle hissediyorum.

Açıklıktan temiz, soğuk bir hava esiyor ve derin bir nefes alıyorum. "Kız kardeşinin sonogramı," diye cevaplıyor annem.

"Ooh, bir bakayım!" Jane hevesle uzanıyor. "Islak tırnaklarla olmaz, Jane!"

Kız kardeşim, "Onlar aslında kuru," diye karşılık veriyor.

"Neredeyse kurumuş gibi kokmuyorlar," diye mırıldanıyorum.

"Çok şirin," diyor kız kardeşim, parmaklarını çılgınca oynatırken annemin omzunun üzerinden bakarak. "Sanırım. Henüz bir şey söylemek zor. Ama *o* gen havuzuyla..." Hülyalı hülyalı iç çekiyor.

Annemin yakaladığı bir *sus* bakışı attım ona.

"Ne gen havuzu? Jane babasını tanıyor mu? Yale'de öğrenci mi?"

Üzgünüm, Jane Mouths.

Eve son gidişimde ona gizlilik yemini ettirmiştim ama bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum. Ben ağzımdan kaçırır kaçırmaz annem zaten soruyu sormak *üzereydi*.

"Hayır," diye cevap verdim. "Artık değil. Kit Kensington mı?" Son cümle gerçekte öyle olmasa da bir soru gibi çıkmıştı. Kensington'ların avukatlarına bir servet avcısı olmadığımı kanıtlamak için babalık testi istedim, herhangi bir şüphem olduğu için değil.

Jane bana cesaret verici bir başparmak işareti yapıyor. Annem hızla göz kırpmıyor.

"Kit Kensington," diyorum o bir şey söylemeyince. "Onunla ilk yılımda, taşınma sırasında tanışmıştın. Lili'nin kardeşi."

"Burası güzel kokuyor, Mandy."

Kapı aralığına baktım. Babam dönmüş, eğilmiş, Newton'ın tasmaını çözüyordu.

"Biliyor muydun?" Annem babama sorar.

"Neyi biliyor musun?" diye sorar, tasmayı kancaya asarken.

"Collins'in *patronundan* bir çocuğu olduğunu mu?"

Sertçe yutkunuyorum. Sanırım Kit Kensington'ın kim olduğunu *tam olarak* biliyor. Sadece çalıştığım şirketi değil, doğrudan amirimi de tanıyor. Bu kısma biraz daha rahat girmeyi umuyordum. *Onun için çalıştığımı* söylemeden önce *kız kardeşiyle arkadaş olduğumu* vurgulardım.

Utançtan göğsüm karıncalanıyor. "Biz-" Boğazımı temizliyorum, cinsel hayatımla ilgili ayrıntıları aileme anlatmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığımı fark ettiğimde biraz buhar kaybediyorum. "Kulağa kötü geliyor ama profesyonelce olmayan hiçbir şey olmadı. Sadece talihsiz bir zamanlama oldu, hepsi bu. Yeni bir iş arıyorum. Uzun süre patronum olmayacak."

Umarım, diye sessizce ekliyorum. Geçen ay başvurduğum paralegal pozisyonunu alamadım. Ya da takip ettiğim diğer işleri. Ama şimdi bundan bahsetmek kimseyi rahatlatmayacak.

"Oh, Collins. *Yine* iş mi değiştiriyorsun?"

Annem *yine* öyle diyor ki, sanırsınız her hafta kariyer değiştiriyorum. Üniversitede çift anadal yaptığımı söylediğimde ailem çok rahatlamıştı, müzik faturaları ödemediğinde yedek bir kariyerim olacağı için mutluydular. Onları endişelendirmediğim için kendimle gurur duyuyordum ama şimdi sanki tek yaptığım *buymuş* gibi geliyor.

"Pek çok insan yirmili yaşlarında iş değiştiriyor anne," diyor Jane. "Flört etmek gibi bir şey ama kariyer için. Kaç kişi ilk çıktığı kişiyle evlenir ki?"

Annemle babam bakiştılar.

Yaptılar, ki eskiden bunun çok tatlı olduğunu düşünürdüm. Artık yaşlandım ve babamın yaptığı hataların çok daha fazla farkındayım.

"Ayrıca Kit bir *milyarder*," diye devam ediyor Jane. "Linny'nin para konusunda endişelenmesine gerek kalmayacak. Yeniden piyano çalabilir."

Sonbahar havasını bir kez daha derin derin içime çekiyorum. Mutfaktaki tüm ısı açık pencereden dışarı çekiliyor, bu da normalde tutumlu babamı endişelendirirdi. Ama odadaki sıcaklığın düştüğünü fark eden tek kişi benim.

Jane yardım etmeye çalışıyor. Bunu bir peri masalına çevirmeye çalışıyor. Ama annemin büzülmüş dudaklarını ve babamın çatık kaşlarını görmeden önce bile biliyorum.

al, bu yanlış bir argümandı. Ailelerimiz bizi bağımsız ve gururlu olmamız için yetiştirdi, bağımlı olmamız için değil. Aldığımız şey için çalışmamız için. Bebeğimin babasının net serveti onların zihninde önemli bir faktör değil.

Annem bana odaklandı. "Eğer işinden ayrılıyorsan, eve taşınmayı tekrar düşünmelisin."

"Eve taşınmayacağım," diyorum. "New York'ta yaşamayı seviyorum. Kit de orada yaşıyor. Bu işe dahil olmayı o seçti ve ben de bunu olması gerekenden daha zor hale getirmeyeceğim."

"Velayet konusunu konuştunuz mu?" diye soruyor babam hüznle. "Hayır... tam olarak değil," diye itiraf ediyorum.

Annemle babam arasında bir kez daha dolu dolu bakışmalar oluyor. Annemin hâlâ elinde tuttuğu sonograma bakıyorum.

Benim iyiliğimi düşündüklerini biliyorum. Şüphelerinin temelinde sevgi ve endişe yatıyor. Ancak bu durumu idare etme becerime ve Kit'le olan ilişkiye güvenmemeleri canımı sıkıyor.

"Yemek için yardıma ihtiyacın var mı anne?" Jane duvardaki saate bakarak soruyor. "Açlıktan ölüyorum."

"Doğru. Peynir." Annem buzdolabına doğru yürür, çelik yüzeyden kullanılmamış bir mıknaş alır ve onu sonogramı yapıştırmak için kullanır. Ardından kapıyı açıp plastik bir paket çıkarıyor ve Jane'e uzatıyor. "İştahını kaçıрма. Sadece dolmayı bitirmem gerekiyor. Bir saat içinde her şey hazır olacak."

Jane bana yarı özür dileyen, yarı cesaretlendiren bir bakış fırlatıyor, sonra da atıştırmalıklarını alıp mutfaktan koşarak çıkıyor.

Annem kesme tahtasına geri dönüyor. Babam hâlâ kapıda duruyor, kararsız.

"Onunla tanışmak isterim Collins," diyor annem doğramaya devam ederken. "Daha doğrusu onunla *tanışmak*."

"Tamam," diyorum.

Babam o sırada hareket ediyor ve mutfak masasının en ucunda yığılı duran kâğıt yığınının doğru ilerliyor. Yığını karıştırıyor, bir banknotun altını yırtıyor ve üzerine bir şeyler yazıyor. İkiye katlıyor, lavaboya doğru yürüyor ve bana uzatıyor.

"John Williams iyi bir arkadaşımdır. Hukuk fakültesinin dekanıdır. Eğer bir avukata ihtiyacınız olursa, onu arayın. Numarası okulun web sitesinde olmalı."

"Teşekkürler, baba."

Saçma bir şekilde, sıcak gözyaşlarının oluşmaya başladığını hissediyorum. Bana aramamı söylemiyor. Seçimlerimi azarlamıyor. Kontrol de etmiyor. Böyle bir desteğe sahip olduğumu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Aileme de güvenmeyeli uzun zaman oldu. Çözümü göstermek yerine mücadelemi görmelerine izin vermeyeli.

Başını sallıyor. "Annenin ya da benim yapabileceğimiz başka bir şey olursa bize haber ver." "Haber veririm."

"Ve şu pencereyi kapat, yoksa bir sonraki propan faturası astronomik olacak." Oturma odasına doğru yöneldi ve ben gülümsedim.

Kit

"W Geç kalacağız!" Bash bağılıyor.

Kardeşimi görmezden geliyorum ve telefonuma bakmaya devam ediyorum. Mükemmel metnin sihirli bir şekilde ekranda belirmesini ummaya devam ediyorum.

Buna olan güvenimi her geçen saniye kaybediyorum.

"Beni duydun mu?" Kardeşim, kravatu çözülmüş ve saçları dağılmış bir halde kapı aralığında durdu. "Daha giyinmedin mi? Yüzlerce kişiyi davet etmiş olmasına rağmen annemin geç kaldığımızı fark edeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Meşgulüm."

"Ne yapıyorsun? Portre için poz mu veriyorsun?" Gülerek gülüyor.

Sorgulamadan hoşlanmadığım için ters ters bakıyorum. "Akşam yemeğine zamanında yetişmek mi istiyorsun? Burada yatmak yerine annemle babamda kal."

Bash kaygısızca sırtıyor. "Hayır, teşekkürler. Sen benim en sevdiğim kardeşimsin." Uygun bir şekilde, ben de onun *tek* kardeşiyim. Pek destek sayılmaz.

İç çekiyorum ve ayağa kalkıyorum. Annemin yokluğumuzu fark etmesi konusunda haklı. Bu Lili'nin gelmediği ilk Şükran Günü, bu yüzden bizim orada olmamız onun için daha da önemli.

"Bana on dakika ver."

Değişmem muhtemelen sadece beş dakikamı alacak ama Bash biraz sabırlı olmayı öğrenebilir.

Kardeşim iç geçirdi. "Annem sorarsa geç kaldığım için suçu üstlenmeyeceğim."

"Ben hazırlanırken, sen neden eşyalarını toplamıyorsun?" Ben de karşılık veriyorum.

İki elini de aceleyle havaya kaldırır. "Hey, hey, şaka yapıyordum. On dakika sonra görüşürüz. Gerekirse on beş dakika bekle."

Ebeveyn ya da üniversite gözetimi olmadan bir yerde yaşamaktan bu kadar heyecan duymamın üzerinden çok ama çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor.

Bash gider gitmez ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Söyleyecek anlamlı ya da akılda kalıcı tek bir şey bulamıyorum ve zamanım tükeniyor. Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle, son yirmi dakikamı bakarak geçirdiğim orijinal olmayan mesajı gönderiyorum.

Kit: *Mutlu Şükran Günleri! İyi misin?*

Collins ailesiyle Connecticut'ta. Ben de benimkilerle New York'tayım. Gelecek yıl bu zamanlar, bir çocuğumuz olacak.

Tatilleri ayırıyor muyuz?

Onları birlikte mi geçiriyoruz?

Hâlâ velayeti, çocuk bakımını ya da önümüzdeki on sekiz yıl boyunca ortak geleceğimizle ilgili o önemli konuşmaları yapmadık. Ve Mayıs ayı uzaklaşmıyor, sadece yaklaşıyor.

Ekranı izliyorum ama cevap gelmiyor.

Muhtemelen ailesiyle meşguldür. Collins'in annesi ve kız kardeşiyle sadece bir kez, Lili birinci sınıfta yurda taşındığında tanıştım. Babasını, kız kardeşimin kızıyla aynı odada kaldığını fark ettiğinden emin olmadığım, soğukkanlı bir profesör olarak tanıyorum. Mezuniyet töreninde Collins'e selam söylemesini istediğimde neredeyse hiç tepki vermedi ve tören nedenini açıklayamayacağım kadar kaotikti.

Dolaba yöneliyorum ve otomatik pilotta lacivert bir takım elbise giyiyorum.

Bash dün gelmeden önce sonogramı başucumdaki masadan alıp çorap çekmeceme koydum. Ailemden kimsenin bebekten haberi olmadığı için hamilelik kitapları yatağın altına saklandı. Annem ve babam muhtemelen gelmeden önce haber verirlerdi ama kardeşlerimin ikisinde de anahtar var ve muhtemelen *vermezlerdi*.

Bildiğim kadarıyla Collins hâlâ iş değiştirmeye niyetli. Aileme eski asistanımdan hamile kaldığımı söylemek şu anki asistanımdan biraz daha iyi geliyor. Ve büyük haberi paylaştığımda birlikte ebeveynlik yapmamızın nasıl olacağına dair tüm açık sorulara cevap bulmak da öyle.

Bebeğimin fotoğrafını çekmecedan çıkarıyorum ve bulanıklaşana kadar bakıyorum.

Keşke mesajı aldığım sabaha geri dönmenin bir yolu olsaydı. Perry'nin mesajı telefonunda belirlediğinde görmezden gelmek için.

Şu anda aramızdaki gerginliğin tek nedeni bu tartışma değil. Ultrasondan sonra her şey daha gerçekçi geldi. En azından benim için. Mide bulantısı ve mide ekşimesi ile uğraşmak zorunda olan ben değilim, bu yüzden muhtemelen Collins'e bir süredir oldukça gerçek geliyordu.

Onu rahat bırakmaya, sınırlarına saygı duymaya ve onun yolundan gitmeye çalışıyorum. Ama büyük bir konuşma için geciktik ve mükemmel mesajın bunun tonunu belirlemesi gerekiyordu.

Telefonumu cüzdanımla birlikte cebime koyup koridorda yürüdüğümde Collins'ten hâlâ bir cevap gelmemiştir. Beklenmedik bir şey değildi. Görmüş olsa bile, hemen yanıt vermesini gerektirecek bir şey göndermiş değilim. Ama yine de cevap gelmemesi canımı sıkıyor.

Bash kapının yanında bekliyor, iç dekoratörün girişteki masanın üzerine yerleştirdiği cam kağıt ağırlığı ellerinin arasında savuruyor.

Eşleşen kaseden anahtarlarımı aldım ve tek kelime etmeden kapıdan çıktım.

"Her şey yolunda mı?" Asansörün gelmesini beklerken Bash bana endişeli bir bakış attı.

"İyi," diye cevap veriyorum.

İkna olmamış gibi görünüyor. "Garip davranıyorsun." "Hayır, davranmıyorum."

"Evet, öylesin. İş yüzünden mi? Patronlar hıyarlık falan mı yapıyor?" Kendi şakasına kıkırdıyor.

Teknik olarak patronlarım babam ve Oliver Amca.

Ellerimi ceplerime sokup duvara yaslanırken gülümsemiyorum bile. "Ya da başka bir şey."

Bash haklı; yanlış davranıyorum. Belirli durumlarda kontrol sahibi olmaya alışkınım. Bu durumda ilk kez kendimi bu kadar kısıtlanmış hissediyorum. Ya Collins şu anda Connecticut'a geri dönmeyi düşünüyorsa ve bu yüzden cevap vermiyorsa? Brooklyn'de yaşaması kıyaslandığında yakın geliyor.

Asansör birkaç saniye sonra duruyor. Ne yazık ki lobide değil.

Sadie içeri girerken kocaman gülümsüyor. O da bizim gibi şık giyinmiş, saçlarını süslü bir şekilde toplamış ve makyajıyla güzel yüz hatlarını belirginleştirmiş. "Hey, Kit," diye neşeyle selamlıyor.

Ben de dostça bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Merhaba." Soğukkanlı ve ilgisiz görünmeye çalışan Bash'e doğru başımı sallıyorum. "Bu benim kardeşim, Bash. Bash, bu da Sadie."

Aramızda bakışarak kıkırdıyor. "İkinizin akraba olduğunuzu tahmin ederdim. Tanıştığımıza memnun oldum, Bash."

Sırıttıyor. "Sen de Sadie."

Bana yeniden odaklanıyor. "Nasılsın, Kit? Nasıl... şeyler?"

Bash aramızda bakışıyor, kaşları kalkık, artık umursamazlık numarası yapmıyor. "Onlar, uh..." Aklım doğrudan cevaplanmamış mesaja gidiyor. "Hâlâ karmaşıklar."

Sadie sempatik bir yüz ifadesi takınır. "Bunu duyduğuma üzıldüm. Edna seni Cadılar Bayramı'nda 'özel bir bayan arkadaşınla' gördüğünü söyledi, ben de bunun işlerin yolunda gittiği anlamına geldiğini düşündüm."

"Tam olarak değil." Bu konuşmayla ilgili daha fazla sorusu olacağından emin olduğum Bash'e bakmaktan kaçınıyorum.

"Bunu duyduğuma üzıldüm," diyor Sadie ve sonra neyse ki başka bir konuya geçiyor. "Siz nereye gidiyorsunuz?"

"Bizimkilerle Şükran Günü yemeği," diye cevaplıyor Bash. "Peki ya siz?"

"Aynen. Önce bir şeyler içmek için arkadaşlarımla buluşacağım, sonra da ailemle akşam yemeği."

Asansör kapıları tekrar açılır, bu sefer lobide. "Mutlu Şükran Günleri!" Sadie önce çıkarak haykırıyor. Bash'in meraklı bakışlarından kaçınarak onu takip ediyorum.

Ailemin yeni evine henüz alışamadım. Çocukluğumuzda Doğu Yakası'ndaki evimiz olan çatı katı hâlâ onların ama asıl ikametgâhları artık Greenwich Village'da altı katlı bir şehir evi.

Annem yeni bir mahalleyi deneyimlemek istediğini söyledi. Babam ofise daha kısa sürede gidip gelebileceğini söyledi. Ama asıl satış noktalarının duvarlarla çevrili bahçeler ve özel verandanın önündeki teras olduğundan şüpheleniyorum. Ve eminim ki kendileri için değil, Ben ve Jerry için kolay açık hava erişimine öncelik verdiler.

İnsanların bana ailemden saygılı ve huşu dolu tonlarda bahsetmesine alışkınım. Ayrıcalıklılar ve güçlüler arasında ailem piramidin en tepesinde yer alır. Herkes Crew ve Scarlett Kensington isimlerini bilir.

Ve bu hayranlığı çoğunlukla eğlenceli buluyorum. Tanıdığım şimdiki sevgi dolu ebeveynlerden çok farklı.

"Yani, biriyle çıkmıyor musun?" Ön merdivenlerden çift kapıya doğru yürürken Bash merak ediyor.

Yol boyunca beni Collins hakkında rahatsız etti. Daha doğrusu, Collins olduğunu bilmediği "özel bayan arkadaşım" hakkında.

"Hayır," diyorum, ağzı sıkı Camden'a bakmadan önce kapı zilini çalıyorum.

Şoförüm bizi apartmanın önünden aldığı anda bana ve Bash'e mutlu Şükran Günleri dilediğinden beri tek kelime etmedi. Bu yüzden o ve ailesi ailemdeki Şükran Günü'ne davet edildi. Para dünyasında sadakate paha biçilemez.

"Sürpriz!" Kapının sol tarafı uçarak açılır ve Lili ortaya çıkar.

Kollarını ona dolamadan önce Bash ve ben şaşkın bir bakış alışverişinde bulunduk.

"Annem gelemeyeceğini söyledi," diyor adam, kadının saçları arasında boğuk bir sesle.

Kız kardeşim Bash'i serbest bırakıyor ve bana doğru uzanıyor. "Son dakikada bir uçağa atlamaya karar verdim. Yarın yola çıkıyorum. Jet lag cehennem gibi olacak ama atlatacağım."

"Charlie seninle mi?" Ben soruyorum.

Lili başını sallar. "Bu hafta derslerden kaçamadı.

İngiltere'de kutlama yapmıyorlar, biliyorsun." "Biliyorum," diyorum kuru bir ifadeyle ve içeri giriyorum.

Bash buradaki insan sayısı konusunda abartmıyordu. Paltomu görevlilerden birine teslim edip oturma odasına geçerken kardeşlerimin izini kaybediyorum.

Ailem geçmişte başka aileleri de bizimkine katılmaları için davet etmişti ama hiç bu kadar kalabalık olmamıştı. Burası eğlenmek için eski evlerinden daha iyi bir düzene sahip. Etraftaki tüm yüzleri tanıyorum ama amcam ve ailesinden hiçbir iz göremiyorum. Sonra babamın, tatili Hannah teyzemin ailesiyle geçirmek için Kaliforniya'ya gideceklerini söylediğini hatırlıyorum.

Oturma odasındaki kemerli kitaplıkların yanına kurulmuş bara doğru giderken ailemin arkadaşlarıyla üç ayrı sohbete dahil oluyorum.

Elimde en sevdiğim viskiden bir bardakla piyanoya doğru yöneliyorum. Hoparlörlerden klasik müzik sesi geliyor ama düzinelerce sesin mırıltısından duymak zor. Kopardığım rastgele notalar da öyle.

Birkaç dakika sonra telefonumu cebimden çıkarıp ekranı kontrol ediyorum. Yeni mesajlarım var ama hiçbiri ondan değil.

Bir yudum viski daha hayal kırıklığımı bastırıyor.

"Piyano çaldığını bilmiyordum." Fran dirseklerini piyanonun kenarına dayamış bir şekilde belirdi.

"İstemiyorum," diyorum ve tekrar içkime uzanıyorum.

Başını öne eğiyor. "Sana da mutlu Şükran Günleri."

İçimi çektim ve bardağı yere bıraktım. "Kusura bakma. Neşeli bir arkadaş arıyorsanız, aramaya devam edin. Lili oldukça neşeli."

Fran gülüyor. "Lili'nin kan dolaşımında şu anda yarı kafein yarı alkol var. Kimse onun kadar neşeli değil."

"Eve geleceğini biliyor muydun?"

"Hayır. Daha önce yemek yedik, sohbet ettik. Şirkette gerçekten iyi iş çıkardığını söyledi."

"Kaç mimozadan sonra?"

Fran gülümsüyor. "Ayıktı. *Ve* bana ofisindeki fotoğraflarını gösterdi."

İnledim. "Her birinde gözlerim kapalı mı, yoksa Bash abartıyor muydu?"

"Merak etme, çok seksi görünüyordun. Zaten hep öyle olursun." Göz kırptı ve benden şaşkın bir kahkaha kopardı.

Fran ve Lili'nin diğer birkaç arkadaşı daha önce benimle flört etmişti.

Ama ilişkiye girdiğim tek kişi Collins, o da en son seks yaptığım kişi. Seks yapmaya *başladığımdan* beri en uzun kuraklık. Sevişmek için ölüyor olmalıydım. Ama tıpkı Proof'ta cin tonikli kızla ya da Sadie'nin yanında olduğu gibi, aletim tepki vermiyor.

Collins beni istemeyebilir ama ben başka kimseyi istemiyorum. "Teşekkürler," diyorum.

"*Teşekkürler* mi?" Fran kuşkuyla tekrarlar. "Sen de bana iltifat etmeyecek misin? Ya da beni üst kata davet etmeyecek misin?"

"Yapamam," diyorum, ki bu kulağa *istemediğimden* biraz daha iyi geliyor.

"Aman Tanrım. Biriyle mi çıkıyorsun?" Fran'in sesi kısık. Şok oldum. ama düşük.

Yine de, "Hayır, çıkmıyoruz" demeden önce duyma mesafesinde başka kimsenin olmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. Ama biriyle ilgileniyorum, yani ..."

Fran, "Collins Tate mi?" diye sorarak beni şoke etti. Onu bir şekilde yanlış duyduğuma ikna olarak hızla gözlerimi kırptırıyorum. "Ne?"

Gözlerini deviriyor. "Hamptons'daki o partide seninle takılmak tamamen ilgimi çekmişti. Ona gizlice bakmakla o kadar meşguldün ki fark etmedin. Ve o gittikten hemen sonra senin de gittiğini fark ettim. Lili artık senin asistanın olduğunu mu söyledi?"

İç çekiyorum.

Bu kelimeden gerçekten nefret etmeye başlıyorum. Asistan. Collins'in bana hiçbir konuda yardım etmesini istemiyorum. *Ona* yardım eden kişi olmak istiyorum. Güvendiği kişi.

Fran bir cevap bekliyordu, ben de "Evet, öyle" diye onayladım.

"Neden duyguların olan birini işe alarsın ki?"

Her zamanki "Karışık bir durum" cümlesine geri dönüyorum, sonra da ekliyorum: "Ve gerçekten önemli değil. İlgilenmiyor."

Perry konusunda çıldırdım çünkü kıskanmıştım. Collins'in bunu fark etmemesine imkan yok ve o zamandan beri mümkün olduğunca profesyonel davranmaya çalışıyor. Bu yüzden, ortak ebeveynlik ilişkimizi kalıcı olarak etkilemeden önce ona olan aptalca aşkımı aşmam gerekiyor. Tabii henüz etkilemediyse.

Fran alay ediyor. "Evet, öyle."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Onunla ne zaman tanıştın, iki kere mi?"

"Yanına gelip seninle konuşmaya başladığımda yüzünü gördüm."

"Muhtemelen iğrenmiştir," diyorum. "Benim bir çapkın olduğumu düşünüyor." "*Öyle mi düşünmeli?*"

"Hayır."

"Böyle düşünmemesi gerektiğini biliyor mu?"

Pürüzsüz fildişi tuşlara bakıp düşünüyorum. İlk tanıştığımızdan beri her fırsatta Collins'le flört ettim. Bu çocuk işinde uzun soluklu olduğumu açıkça belirttim -en azından umarım belirtmişimdir-. Bana güvenebileceğini ve itimat edebileceğini. Ama o etraftayken herhangi bir şeye ya da başka birine odaklanmakta zorlandığımı söyledim mi? Kendisi olmayan bir kadına dokunmak yanlış geldiği için yirmi üç yaşında cinsel ilişkiden uzak durduğumu? Benim için çalışmaya başladığından beri giydiği her kıyafeti ezberlediğimi çünkü ona çok sık baktığımı mı? Masamdaki fotoğrafta ben, kardeşlerim, en iyi arkadaşım ve ... o mu var?

Hayır, bu detayların hiçbirini paylaşmadım. Kısmen utandığım için. Çoğunlukla da onu korkutacağımdan, profesyonel ve ebeveynlik ilişkilerimizi etkileyeceğimden endişelendiğim için. Collins'in işte benden uzak durmasını kaldırabilirim. Ama onu bu duruma sokmak istemiyorum. Ultrason gibi anları kaçırmayı ya da bebek odası süslemelerini tartışmayı da *kaldıramam*.

Fran, "Bu *uzun* duraklamayı hayır olarak kabul ediyorum," diyor. "Yani, ben olsam oradan başlardım."

"Birlikte çalışıyoruz, Fran."

"Yani? Bu ilk kez olmuyor. Bridget'in eski sevgilisi, birlikte çalıştığı bir garson kızla samimi olmuştu."

Bir kaşımı kaldırıyorum, o da gülüyor.

"Tamam, evet, bu kötü bir örnektir. Ama demek istediğim, etrafında çok zaman geçirdiğin birine karşı hisler geliştirmek doğal, hatta olağan bir şey." Fran doğruldu, dirseklerini dayamak yerine kalçasını piyanonun kenarına yasladı. "Ayrıca, bana hiçbir zaman birkaç kuralı çiğnemekten endişe duyan biri gibi gelmedin."

Gülümsüyorum.

"Her yerde seni arıyordum!" Lili, bir elinde kiraz kırmızısı bir kokteyl tutarken diğer eli saçına takılmış halde beliriyor. "Bir toka kafatasıma batıyordu, ben de onu çıkardım ve şimdi tüm örgü dağılıyor."

"Ne acil bir durum," diye söylendim.

Lili bana bakıyor, gözleri kısılıyor. "Sen piyano çalamazsın."

"Çalmıyorum; oturuyorum."

"Sanırım çantamda mini bir saç spreyi var," diyor Fran. "Gidip getireyim."

Kapı aralığında gözden kayboluyor ve Lili bana odaklanıyor.

"Yorgun

görünüyorsun."

"Sen de öyle."

Kız kardeşim kaşlarını çatıyor. "Dört saatlik uykuyla çalışıyorum. Senin bahanen ne?"

"Proof'ta gece geç saatlerde."

Lili'nin beni merak etmesini ya da endişelenmesini istemiyorum. Saatlerce dışarıda kalıp parti yapmak onun gözünü kırpacığı bir davranış değil. Braxton-Hicks kasılmaları ve doğuştan gelen bozukluklar hakkında bir şeyler okuduktan sonra birkaç saat boyunca tavana bakıp Collins'e bugün ne göndereceğimi düşündüğüm gerçeği (bu bana çok iyi geldi) çok farklı bir tepkiye yol açabilirdi.

Kız kardeşim başını sallıyor ve Fran'i takip etmek için dönüyor. Bir omzunun üzerinden, "Annem seni arıyor," diye sesleniyor.

İç çekiyorum, ayağa kalkıyorum ve evin derinliklerine doğru ilerliyorum.

Ben ateşe bakarken Bash oturma odasına girdi. Eşofman altı ve yeşil kapüşonlu bir tişört giymişti. Annem ve babamdan bir saat önce dönmüş olmamıza rağmen hâlâ takım elbisemi giyiyorum.

Kardeşim birkaç saniye beni inceliyor. Çenesini kaşıyor, sonra benimkinin karşısındaki koltuğa çöküyor ve çoraplı ayaklarını sehpayaya dayıyor. "Dostum, tıklandım."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Evet, ben de." "Bu gece dışarı mı çıkıyorsun?"
"Hayır."

"Lili dün gece seninle Proof'ta olup olmadığımı sordu. Tabii bana saat on birde yatacağını söyledikten sonra sızıışmadıysan..."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Seni korudum. Flynn'le gittiğini söyledi."

Başımı salladım. "Teşekkürler."

"Peki, bana neler olduğunu anlatmaya hazır mısınız?"

Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğildim. Düşünüyorum. Eğer birine söyleyeceksem, kardeşim en iyi seçeneğim. Babam gibi patronum değil. Lili gibi Collins'e bağlı değil. Annem gibi duygusallaşmaz.

"Bir kızı hamile bıraktım."

Sonunda gerçeği yüksek sesle söylemek, bir çürüğün üzerine bastırmak gibi hastalıklı bir rahatlama.

Acı verici bir kurtuluş.

Bash bir kez güler ve sandalyeye daha da gömülür. "Ha. İyiydi. Tamam, yatırım yaptım. *Gerçekte* neler oluyor?"

"Ben ciddiym, Bash. Olan biten bu." Küçük kardeşimin yüzündeki geniş gülümseme hemen kayboldu.

Sözünü sakınmadan ayağa kalkıyor ve köşedeki bar arabasına doğru ilerliyor. Kristal bir bardağı en sevdiğim tek malt viskiyle dolduruyor - neredeyse ağzına kadar- sonra koltuğuna dönüyor ve sağlıklı bir miktar içiyor.

"Aşırı tepki verme," diye uyarıyorum.

Yudumlar arasında boğazının arkasından kuşkulu bir ses çıkarıyor. "O mu saklıyor?"

Başımı salladım. "18 Mayıs'ta doğacak."

"18 Mayıs." Bash ıslık çalar, uzun ve alçak sesle. "Vay anasını. Kim bilir?" "Ailesine söyledi. Söylediğim ilk kişi sensin."

Biraz daha viski içiyor, oksijen gibi içine çekiyor.

Kan dolaşımında tedirginlik dolaşıyor. *Bash* böyle tepki veriyorsa...

"Annem ve babam ç ı l d ı r a c a k ," diyor bana. "Sen yirmi yaşındasın-
üç."

Omuz silkiyorum. "Yani? Annem Lili'yi doğurduğunda yirmi beş yaşındaydı. İki yıl ne fark eder ki?"

"Annem ve babam da evliydi."

"Bir kağıt parçası sizi daha iyi bir ebeveyn yapmaz," diye çıkışıyorum.

Bash içkisini bırakır ve ellerini kaldırır. "Vay, vay. Sadece söylüyorum, diğer insanlar da böyle diyecek."

"Yapma o zaman."

Ayak bileklerini çaprazlıyor, spekülatif bir şekilde beni inceliyor. "Az önce asansördeki sarışın mı? 'Özel bayan arkadaş' aranızda garip bir kod muydu?"

"Hayır, Sadie değil."

Sessizlik.

"Hadi ama Kit. Gerçekten bana kim olduğunu sorduracak mısın?"

Kravatımı çekiştirip biraz gevşettikten sonra, "Ben Collins Tate," diyorum. "*Collins Tate*, Collins Tate?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Collins Tate adında birden fazla kişi mi tanıyorsun?"

"Hayır. Ama umarım biliyorsundur, yoksa hamile bıraktığın kızın *asistanın* olduğunu söylersin."

Koltuğumda kambur duruyorum, başımı arkaya yatırıyorum ve uzun bir nefes veriyorum. "O benim asistanım *olmadan önce* oldu."

Bash şaşkın bir kahkaha attı. "Ve sonra onu *işe* mi aldın? Ne oluyor Kit?"

"Hamile olduğunu bilmiyordum."

"Onu becerdiğini biliyordun."

"Biliyorum." Avucumu yüzümde gezdiriyorum. "Kötü bir karardı. Ama sadece bir geceydi. Bir ilişkimiz falan yoktu. Eğer benimle çalışmaya istekliyse, profesyonel olabileceğimi biliyordum."

"Profesyonel," diye yineliyor Bash, kuşkuyla. "Şu anda viskiden daha fazla saçmalıkla dolusun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Boş bardağıma uzanıyorum, ayağa kalkıyorum ve dengeyi sağlamak için bar arabasına doğru yöneliyorum.

"Plan nedir, Kit?" Bash arkamdan sesleniyor.

Sessizim, likörün bardakta sıçramasını izliyorum.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "İstifa etmeye, New York'tan ayrılmaya çalıştı ve ben ondan bunu yapmamasını istedim."

"Neden olmasın? En iyisi bu olmaz mı?"

Arkamı dönüyorum. "Hayır, bu 'en iyisi' olmaz. O *hamile*, Bash. Hamile olmadığı zaman, bir bebek olacak. *Benim* çocuğum. Bir çek yazıp toplanmasına yardım etmeyeceğim. Her şeyi kaçırmayacağım. O doğduğunda orada olmak istiyorum. Konuştuğunda. İlk adımlarını attığında ..." Sesim kesiliyor.

Mevcut krizlerle o kadar meşguldüm ki, yaklaşık 18 Mayıs'tan sonraki hayatın nasıl görüneceğini gerçekten düşünemedim. Collins ve ben akşam yemeğindeyken çocuğumuzun oyunculuğu ya da spor yapması hakkında şakalaşmak bana soyut geliyordu. Ama tüm bu kilometre taşları gerçekten gerçekleşecek.

"Yani, velayeti paylaşacak mısınız?"

Koltuğa geri dönerken bardağı sıkıca kavıyorum. "Sanırım," diye mırıldanıyorum, tekrar yere çöküyorum.

Ama *bilemiyorum*. Collins'in yeni doğan bebeğimizden sık sık ya da uzun süre ayrı kalmak isteyeceğinden şüpheliyim. Eğer hala Brooklyn'de yaşıyorsa, ben ne olacağım? Elimden geldiğince yardım etmek için onun katında kamp mı kuracağım? Yapacağım ama bu sürdürülebilir bir çözüm gibi gelmiyor. Çocuğumuz ebeveynlerin bazen farklı yerlerde yaşadığını anlayacak yaşa gelene kadar yıllar geçecek.

"Babalık testi istediniz mi?" Bash soruyor.

Cevap vermekten kaçınarak bardağımın içindekileri karıştırıyorum.

Kimseye söylemememin bir başka nedeni de bu. Çünkü benim dünyamda, sorulan ilk soru değilse bile ilk sorulardan biri budur. Sahip olacağım her çocuk bana çok para miras bırakacak ve pek çok insan bu gerçeği biliyor.

"Kit." Bash sessizliğimi doğru okuduğunda ismim hayal kırıklığının ağırlığıyla ağırlaşıyor.

Küçük kardeşim beni terbiye ederken tıpkı babamın sesine benziyor.

"Bash." Ben de onun ses tonuna uyuyorum.

"Babalık testi yaptırmalısın. Yaptırmazsan deli olursun."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim."

"Bilerek yalan söyleyeceğini söylemiyorum... ama emin olmayabilir ve size söylemekten korkabilir. Bu karışık bir durum. Sen de onun patronusun. Kesin olarak öğrenmek-"

"Ondan babalık testi istemeyeceğim," diye belirttim.

Bash iç çeker. "Onu çok az tanıyorsun. *Yıllar* önce birkaç dönem Lili ile yaşadı ve şimdi-"

"Onu tanıyorum," diye ısrar ediyorum. "Ve o bana yalan söylemez. Bu konuda değil." "Ya ben olsaydım? Ya sana bir kızı hamile bıraktığımı söyleseydim?"

"Ben ..." Dürüstlüğü tercih ederek nefes veriyorum. "Şimdi bu tarafta olsam ne **d e r d i m** bilmiyorum."

"Peki ya daha önce? Söyleyeceğin ilk şey babalık testi yaptırmak olurdu."

Haksız değil ve haklı olmasından nefret ediyorum. Ama bu kararlılığımı sarsmıyor.

"O *benim*, Bash. Eminim."

"Şey..." İçkisinin kalanını boşaltıyor. "İkimiz de biliyoruz ki ikna etmek zorunda kalacağın kişi ben değilim."

Bu konuda haklı olmasından da nefret ediyorum. Bash kıkırdıyor.

"Teşekkürler, bu arada." "Ne için?"

Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Kardeşim sırtıyor. "Şaka mı yapıyorsun? Bu bana verebileceğin en güzel hediye. Ömür boyu *hapisten bedava çıkış* kartı."

Kaşlarımı çattım. "Sen bir pisliksin."

"İkimiz de bunu nereden öğrendiğimi biliyoruz."

Gözlerimi deviriyorum, sonra titreyen alevlere odaklanıyorum. Bir kütük çatırdıyor ve patlıyor, rahat bir ortam yaratıyor. Alkol beni sıcak ve uykulu hissettiriyor ve sonunda birine gerçeği söylemiş olmanın rahatlığı da öyle.

"Fotoğrafın var mı?" Bash aniden sordu.

Ona bakıyorum. "Ha?"

"Bebegin. Size henüz bir fotoğrafını vermediler mi?"

Birkaç saniye kardeşime bakıyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Ah, evet.

İlk ultrasondan sonra bize bir sonogram verdiler."

Bash umutla bekler.

"Görmek ister misin?"

"Senin çocuğun olabilir, ama *benim* yeğenim ya da yeğenim." Boğazımı tekrar temizliyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bir saniye."

Sonogram bıraktığım yerde duruyor. Onu alıp oturma odasına dönmem sadece birkaç dakikamı alıyor.

Bash hareket etmedi.

Sonogramı ona verip yerime doğru ilerliyorum.

"Vay canına, benzerliği görebiliyorum," diye şaka yapıyor, gözlerini kısarak bloba bakıyor.

Onu tersledim, sonra telefonumun çaldığını hissedince ona uzandım. Ekrandaki ismi okuyunca kaskatı kesiliyor ve aceleyle kilidini açıyorum.

Şükran Gününüz kutlu olsun!

Altında, karnının bir fotoğrafını göndermiş. Profilden, böylece orta kısmındaki ince çıkıntı daha belirgin.

Collins: *Çok fazla hindi.*

Sırıtiyorum.

"Şimdi anlıyorum," diyor

Bash. Ona bakıyorum. "Neyi anladın?"

"Ondan *hoşlanıyorsun*. Bu yüzden bu kadar savunmacısın."

"Savunmacı değilim. Ve tabii ki ondan hoşlanıyorum. Birlikte çalışıyoruz ve o benim çocuğumun annesi."

"Hayır." Bash başını sallar. "Bundan daha fazlası var."

"Her neyse. Üstümü değiştireceğim. Bırak onu" -Sonogramı gösteriyorum

- "Bakmayı bitirdiğinde mutfakta. Buzdolabına asmayı düşünüyordum."

Bash beni selamlıyor. "Yapacağım. Bu arada bebek olayı için de tebrikler."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, sonra koridora yöneliyorum.

Collins

I İstifa mektubumu bir kez daha okudum, şaşırtıcı miktarda üzüntü ve korku rahatlamayla savaşıyordu.

Dün Bradford, Nash, & Monroe LLP'den bir teklif aldığım da rahatlamıştım. Minnettar oldum. Her şey biraz daha hafifledi.

Ama şimdi Kit'e söyleme ihtimaliyle karşı karşıya kaldığım da, çoğunlukla endişeliyim.

Zaten bir kez bırakmaya çalıştım. Aktif olarak başka işler aradığımı biliyor. Bu pozisyon Ocak başına kadar başlamayacak, bu yüzden onu zor durumda bırakmayacağım. Yerine birini bulması için ona tam bir ay veriyorum, sadece geleneksel iki hafta değil.

Ancak Kit ile aramızda standart bir patron-çalışan ilişkisi yok.

Yani nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ayrıca Perry'nin çalıştığı firmanın Bradford olduğunun farkında olup olmadığını da bilmiyorum. Ya da son tartışmamızın konusunu göz önünde bulundurarak bunu açıklamalı mıyım? Ya da ona Perry ile arkadaş olduğumuzu, başka bir şey bilmediğimizi mi söylemeliyim?

Ultrasondan beri aramıza fazladan bir mesafe koydum. Kit'in bunun Perry'nin mesajına verdiği tepki yüzünden olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama ben bunu bir bahane olarak kullandım. Günün erken saatlerinde olanlardan çok daha fazla korkmuştum.

Bu bebeği doğurmaya karar verdiğimde, bunu tek başıma yapmaya hazırdım. Kit karar verdikten sonra bile tek başıma yapmaya hazırdım. Ama onun güvencesi olmasaydı Dr. Bailey'nin ofisine girebilir miydim emin değilim.

Ve *bu* beni tek ebeveynlikten çok daha fazla korkuttu.

Benim için orada olmasını istedim, bebeğin babası olarak değil. Ve beni Kit'in hamile asistanı yapan olaylar dizisinden sonra yapabileceğim daha felaket bir seçim varsa, o da adama aşık olmaktır.

Yakında eski patronum olacağı için değil. Ya da Lili'nin kardeşi olduğu için değil. Çünkü o *benim çocuğumun babası* ve sonuçlarına katlanmadan çıkabileceğin bir adam değil.

"Neredeyse hazır mısın?" Margot masamın kenarından fırlayarak soruyor.

İrkiliyorum, neredeyse dirseğimle su şişemi deviriyordum. "Margot! Ödümü kopardın."

"Özür dilerim." Kıkırdıyor. "Gizli olmaya çalışıyorum."

Bu gece Aimee için sürpriz bir nişan partisi düzenliyoruz. Şükran Günü için ailesini ziyarete gittiklerinde erkek arkadaşı evlenme teklif etti.

"Yani?" Margot soruyor. "Gitmeye hazır mısın?"

Saate baktım. 5:02. Düşünmeyi bırakıp mektubun üzerindeki Print tuşuna basıyorum. "Evet, neredeyse. Beş dakika." Ayağa kalkıyorum. "Kit'e bir şey vermem gerekiyor."

"Tamam. Acele et, tamam mı?" Margot koridorda aceleyle ilerliyor.

Fotokopi odasına gidiyorum. Boş ve zaten sıcak olan ofisten fark edilir derecede daha sıcak. Devasa makine hızlı bir şekilde belge basıyor.

Ekrana dokunuyorum ve iki yüz küsur sayfalık sözleşmelerin benim işimin önünde sıraya girdiğini görünce iç çekiyorum.

"Hey."

Omzumun üzerinden Stella'ya bakıyorum.

"Hey," diye cevap veriyorum, kalbimin hızlanmasını görmezden gelmeye çalışarak.

Yanlış bir şey yapmıyorum ama gergin hissediyorum. Suçlu hissediyorum. Margot ile daha yakıным, esas olarak ona anlattıklarım yüzünden, ama Stella'yı da arkadaşım olarak görüyorum.

Büyüyen kâğıt yığınının bir göz atıyor. "Kusura bakmayın. Günün bu saatinde başka birinin baskı almaya çalışacağını düşünmemiştim."

"Merak etme," diyorum, sonra saate bakıyorum. Margot'ya söz verdiğim beş dakika çoktan geçmişti.

Stella beni yakalıyor ve alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Margot senin masana da mı uğradı?" Ben de gülümsüyorum. "Elbette uğradı."

"Hiç beşte çıkar mısın?" Stella alay ediyor, ama ses tonunda merak da var.

Bir omzumu silerken yüz ifademi nötr tutuyorum. Kit bu kattaki diğer yöneticilerden daha geç saatlerde çalışmaya meyillidir. Genelde en son çıkan asistan ben olurum. Stella bu konuda yorum yapan ilk kişi değil.

Yazıcı birkaç saniye duraklar.

Stella belgeleri gözden geçirerek ona doğru ilerliyor. "Hepsi benim olmalı," diyor bana. "Başka bir şey çıkarsa masama bırakır mısın?"

Çok rahatlamış görünmemeye çalışarak başımı sallıyorum.

"Yapacağım." Stella bana, "Lobide görüşürüz," diyor ve çıkıp gidiyor.

Yazıcı tekrar vızıldıyor ve tek sayfalık kâğıdımı çıkarıyor. Sıcak mektubu tepside alıp aceleyle masama dönüyorum ve metnin satırlarını son bir kez tarıyorum. Çantamdan bir zarf çıkarıp Kit'in kapısını çalıyorum. Bunu şimdi ona da verebilirim. Kaçınmayı bırak ve her şeyi masanın üzerine koy.

Bir saniye sonra Kit'in sesi "İçeri gel," diye sesleniyor.

Kapıyı açıp ofisine girerken parmaklarım kapının kolunu karıştırıyor.

"Selam." Kapıyı kapatırken bana bakıyor ve tüm dikkatini bana veriyor.

Sinirle yutkunuyorum. "Hey."

Kit sandalyesinde geriye yaslanıp göz teması kuruyor. "Ne oldu?" diye soruyor temkinli bir şekilde.

Ofisine profesyonel bir neden olmadan en son ilk istifa mektubumla girmiştim. Ondan önceki de hamilelik duyurusuydu. O yüzden endişesini anlıyorum.

"Size vermek istediğim birkaç şey var," diyorum. Boğazımı temizlemek için sahte bir öksürük. "İşle ilgili degiller."

Sandalyesinde doğrulur, bir kez başını sallarken odağı

keskinleşir. "Şimdi uygun bir zaman mı?" Soruyorum.

"Tabii ki. Oturun."

Babalık testi sonuçlarının olduğu zarfı ona uzatırken güçlü bir deja vu patlamasıyla savaşıyorum. Dr. Bailey'nin ofisi testi ben sekiz haftalıkken yapmıştı. Sonuçlar iki aydan uzun bir süredir bendeydi ve Kit'in bu konuyu açmasını bekliyordum. Hâlâ açmadı.

Kit zarfı alır, dışını incelerken altında bir kırıksıklık belirir. "Bu sana gönderilmiş. Ve"- zarfı ters çeviriyor-"açılmamış."

"Yakında bir velayet konuşması yapmamız gerekiyor," diye başlıyorum.

"Bunun" - zarfı elinde tutuyor - "velayetle ne ilgisi var?"

"Bu bir babalık testi."

Açıklama kafa karışıklığını gidermiyor. Kit'in kaşları daha da çatıldı. "Ne?"

"Bu bir babalık testi," diye tekrarlıyorum. "Avukatlarınız ya da kimin görmesi gerekiyorsa onun için."

Alçak sesle alay ederek zarfı masasına fırlattı. "Senden bir test yapmanı istemedim, Collins."

"Yapmadığını biliyorum. Ama istediğine eminim. Hiç ilişkimiz olmadı. Bu olay olduğunda bir ilişkimiz *yoktu*. Eminim merak etmişsindir."

Kit kesin bir dille, "Yapmadım," dedi.

"Tamam." Sertçe yutkunuyorum, tepkisi beni tamamen şaşırtıyor. Ve mektubun bundan sonra nasıl bir yere gideceği konusunda giderek daha fazla endişeleniyorum. Test sonuçlarını ona vermenin işin kolay kısmı olacağını düşünmüştüm. Başını sallayacak, bu işi hallettiğim için bana teşekkür edecek ve zarfı saklamak üzere bir dosyaya koyacaktı. "Öyle bile olsa, bu şekilde, hiç şüphe yok ki-"

Sözünü kesiyor, "Bunu yapmanı ben *istemedim* Collins! Ve DNA'mı izinsiz toplamanın federal bir suç olduğuna eminim."

Yüzüm kızardı. O toplantıdayken kahve fincanlarından birini karıştırmak basit ve zararsız görünüyordu, suç değil. Kit'in güleceğini ya da şaka yapacağını düşündüğüm bir şey.

"*Kızgınsın* çünkü ben-"

"Çok haklısın, kızgınlım." Bir elini kabaca saçlarında gezdiriyor. "Birlikte karar vermeye ne oldu?"

"Bunun bebekle hiçbir ilgisi yoktu. Bu-"

Yine araya giriyor, "Bebekle ilgisi yok mu? *Her şeyin* bebekle ilgisi var. Çünkü ben sana güveniyorum ama sen bana güvenmiyorsun."

Şimdi kızdım. "Sana bana güvenebileceğine dair *kanıt* verdiğim için mi? Sana doğruyu söylediğim için mi? Bu sana güvenmediğim anlamına mı geliyor? Bu hiç mantıklı değil, Kit!"

Başını sallar. "Bu testi benim için yaptırmadın. Bu *senin* için bir sigorta. Eğer biri soru sorarsa, kanıtın elinin altında olmasını istedin. Kanıtı ihtiyacı duyanın tek nedeni de seni koruyacağıma güvenmemen."

"Bu değil..." Bakır tadı alana kadar yanağımın içini çiğniyorum. "Bu konuda *üzgün* olduğuna inanamıyorum. Benden bir tane almamı isteyeceğini düşünmüştüm ama hiç istemedin, ben de bunu halledebileceğimi düşündüm."

"Babalık testi isteseydim, senden isterdim. Bunu kendini rahatlatmak için yapmadığına emin misin?"

Omurgam dikleşiyor. "Bunu bana sormak için ne zamandır bekliyordun?"

Bana bunu sormasını bekliyordum.

Kit'in babalık konusunda beni sorgulamayacağını hiç düşünmemiştim. Ondan olduğunu söylediğimde *emin misin diye*. Ya da doktor randevusunda gebe kalma tarihini açıklayan bir soru.

O gecedен önce birbirimizi iki yıldır görmemiştik. Yakın zamanda başka biriyle ilişkiimi bitirdiğimi biliyordu. Ve o zengin, korumak için bariz mal varlığı var.

Sormamak dikkatsizliktir, Kit ise zekidir.

"Ne zamandır? Bunu bana verdiğinden beri." Bir kalemin ucuyla rahatsız edici zarfı dürtüyor.

"*Güvenceye* ihtiyacım olsaydı, sonuçları size vermeden önce açardım."

Ayağa kalktım, hala istifa mektubumu tutuyorum. Bunu ona yarın vermem gerekecek. Şu anda başka bir tartışmayı kaldıracak ne zamanım ne de enerjim var. Diğer herkes çoktan lobiye inmiş olmalı ve bu gece bir kutlama olması gerekiyordu.

"Ve *sen* bu şehirdeki kadınların yarısıyla ve Yale'deki tüm kız öğrenci yurdu kızlarıyla yatmış bir milyardersin. Bildiğim kadarıyla, bu daha önce de başına geldi. Mantıksız davranıyormuşum gibi davranmayı bırak. Bu durum karmaşık ve ben biraz daha anlaşılır hale getirmeye çalışıyorum. Dünyanın, *senin* dünyanın nasıl işlediğini bilmiyormuş gibi davranma. Ailenizin avukat ekibinin isteyeceği ilk şey babalık testi olacak ve bu *benim* suçum değil."

Ofisinden koşmadan çıkabildiğim kadar hızlı adımlarla çıkıyorum, gözyaşlarımı düşmelerine fırsat vermeden göz kırparak uzaklaştırıyorum.

Kit

A Saat 8:15'te nihayet ortaya çıktı.

Bulunduğum yerden kımıldamıyorum, kapıyı kapatıp bu tarafa dönmeden önce taksi şoförüne bir şeyler söylemesini izliyorum. İki adım sonra beni görüyor, oturduğum merdivenlere doğru ilerlerken dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Bunlar çok pis," diyor bana ulaştığında. "Takım elbiseni mahvedeceksin." Yine de hareket etmiyorum.

Collins tırmanıp yanıma oturmadan önce bir iç çekti ve çantasını ayaklarının arasına yerleştirdi. Her zamanki gibi tıka basa doluydu. "Ne zamandır buradasın?"

"Bir süre."

"İşten sonra gitmem gereken bir nişan partisi vardı." "Kimin partisi?"

"Aimee." Collins ceketini bir arada tutan yün şeridi sıkılaştırarak kayıyor. "Hukuk departmanının bir parçası. Aslında senden çok hoşlanıyor. İsteseni muhtemelen nişanlısını terk eder."

Hiçbir şey söylemiyorum.

Ona ne söyleyeceğime karar vermek için iki buçuk saatim vardı ama hâlâ doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum.

Dirseklerimi dizlerime dayayarak nefes veriyorum. "Seninle kavga etmekten nefret ediyorum Collins. Seninle tartışmayı hep sevmişimdir ama kavga etmek? Gerçekten mi? Bundan nefret ediyorum."

"Ben de istiyorum." Alt dudağını ısıyor. "Babalık testi için özür dilerim. Gerçekten de bu konuda üzüleceğin hiç aklıma gelmemiştir."

"Biliyorum." Elini uzatıyorum, soğuk parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Sanırım dışarısı donma noktasının üzerinde, ama çok değil.

Collins temas karşısında şaşırılmış bir nefes veriyor ama geri çekilmiyor, bunu cesaret verici bir işaret olarak kabul ediyorum.

"Senin *peşinden* koştum çünkü senin etrafında olmak istedim Collins, bir oyun olduğu için değil. Benden hiçbir şey *istemeyen* tanıdığım tek kişisin. Benden Kit Kensington olmamı beklemeyen. Arkadaşlarım onlarla parti yapmamı istiyor, ailem de büyümemi. Yabancılar beni tanıdıklarını sanıyorlar çünkü bir zamanlar aynı kulüpteydik. Bu bebek hayatımdaki ilk şey... neredeyse yeni bir başlangıç. Pomegranate ne kadar param olduğunu ya da bir keresinde Monako'da *neredeyse* tutuklandığımı bilmiyor."

İsteksizce gülümsüyor.

"Bebeğin hayatımın geri kalanından ayrı olmasına alıştım. Bu özel, korunaklı balonun içinde olmasına. Test yaptırdığını söyledin çünkü benim dünyamın nasıl işlediğini biliyorsun. Ve haklıydın; babalık testi muhtemelen bir noktada ortaya çıkacaktı. Ama ben *istemedim*. Bu beni hazırlıksız yakaladı - artık her şey ayrı kalmıyordu. Test yaptırman gerektiğini düşündüğün için kızgındım, *sana* kızgın değilim. Aşırı tepki verdiğim için özür dilerim."

"Neden benden bir tane istemedin?" diye soruyor kararsızca. "Beni kırmaktan mı korkuyordun? Çünkü dürüst olmamızı istiyorum-"

Başımı sallıyorum. "Dürüst mü olmak istiyorsun? Senden test istemedim çünkü eğer hamileysen, benim olmasını istedim. Kimseye gerçekten istediği bir hediye verilmez ve hediye makbuzu istenmez Monty."

Yüz ifadesini benden saklayarak birleşmiş ellerimize bakıyor. Nefesimi tutarak bekliyorum, ağzından çıkacak bir sonraki kelimenin *sınır* ya da *çizgi* içereceğinden korkuyorum.

Onun yerine yere "Perry ile çıkmıyorum." der.

Göğsümde bir umut kıvılcımı alevleniyor. "Sen değil misin?"

"Çıkmıyorum. Çünkü onunla çıkmak istemiyorum... Ocak ayından itibaren onunla aynı hukuk firmasında çalışacağım için değil." Collins boştaki eliyle çantasına uzanıyor ve katlanmış bir kâğıt çıkarıp düzeltiyor ve kucağına koyuyor. "Perry'nin departmanındaki yardımcı avukatlardan biri

gelecek yılın başında ayrılıyor. Bu pozisyon için beni tavsiye etti. Dün bana teklif ettiler."

Buruşuk istifa mektubuna bakıyorum.

"Temiz bir kopyasını basabilirim," diye ekliyor Collins aceleyle. "Bunu size daha önce ofiste verecektim. İşler ... raydan çıkınca yarına kadar beklemeye karar verdim."

"Tebrikler," diyorum.

Alnı çatlıyor. "Gerçekten mi? Bu kadar mı?"

"Sana söyledim, kavga etmekten bıktım. İstedğin bu olduğu sürece, bunu destekleyeceğim."

Bariz bir rahatlamayla nefes veriyor ve ben bu sestten nefret ediyorum. Bana söylemek konusunda bu kadar endişeli olmasından nefret ediyorum.

"Teşekkürler," diye fısıldıyor Collins.

"En sevdiğim bebek annem için her şeyi yaparım."

Gülüyor, sonra yüzünü buruşturuyor. "Konuyu açtığım için özür dilerim." "Adil bir atıştı. Göt gibi davranıyordum."

Ona bakıyorum.

"Pardon, karşı çıkmamı mı bekliyordun?"

Gülüyorum.

Collins Tate'i severim. Hem *de çok*. Hatta onu sevebilirim.

"Bilgin olsun, sen aynı zamanda benim *tek* bebek annemsin. Her zaman... dikkatli oldum."

Collins "Biz de dikkatliydik" demeden önce tereddüt ediyor.

"İhtimalleri üç kat arttırır."

Konuşmadan önce bir kez daha duraksıyor. "Yani, genellikle ..."

Bekliyorum ama sözünü bitirmiyor. Sadece kızardı.

O gecedan beri detaylı bir şekilde konuşmadık. Perry ile çıkmadığını ve bir ay içinde artık Kensington Consolidated'da çalışmayacağını açıklamasıyla birlikte bilgi istemesi beni birdenbire harika bir ruh haline soktu.

"O gece benim için normal bir gece değildi Collins," diyorum.

Ertesi sabah burada kalsaydı daha önce söyleyeceğim bir şeydi.

Bakışlarımı kaçırıyor ama rahatsız olduğunu sanmıyorum. Dudaklarının kenarları yukarı kıvrılmış ve hâlâ kızarmış. Sanırım telaşlandı.

Belki de Fran ve Sadie haklıydı ve tüm gerçeği açıklamalıyım.

"Umarım Ocak ayına hazırsındır," diyorum ona.

Konunun hızla değişmesine tepki olarak bana bakıyor. "Ah, evet. Olmalıyım. Mülakat sırasında üzerinden geçtikleri sorumluluklar benim yaptığım işe oldukça benziyordu."

"Yeni işinden bahsetmiyorum," diye açıklıyorum. "Ocak ayından itibaren benim için çalışmayacak olmandan bahsediyorum."

Başını eğiyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ağustos'tan beri seni *kovalamamamın* tek sebebinin bu olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Şok, suya dökülen mürekkep gibi yüzüne yayılır. Sonra aceleyle silinir.

Collins'in parmakları kıpırdanıyor, sanki elini çekmeyi düşünüyormuş gibi. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diyor usulca.

"Neden?" Meydan okuyorum, yılmadan.

Ağzını açıyor. Kapatır. Tekrar açtı. "Eğer biz de dahil olursak... bu ortak ebeveynliği zorlaştırır."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Çiftlerin birlikte çocuk sahibi olmamalarının nedeni bu olmalı. Düşünebiliyor musunuz? İki ev, bir velayet anlaşması ve ayrı mali durumlara sahip *olmamanın* zorlukları."

"Ortak ebeveynlik *yapmamızı* zorlaştıracaktı. Ayrılacak bir şey yoktu. Biz zaten hiçbir zaman bir çift olmadık, Kit."

"Bu sizin seçiminizdi. Benim değil. İlgilendiğimi biliyordun."

Alay ediyor. "O gecedен sonra senden hiç haber alamadığım için mi bu kadar *ilgilisin*? Seks sonrası bir konuşma yapabilmemiz için *asistanın* olarak ofisine gelmem gerekti."

Nefes veriyorum. "Biliyorum. Elimden gelse bunu değiştirirdim ve sadece hamile olduğun için değil. Yıllarca seninle flört ettim ve bir kez hariç her seferinde beni geri çevirdin. Tek gecelik bir ilişki istediğini düşündüm ve yalnız uyanmak bunu doğruladı. Pazartesi günü Kensington Consolidated'da işe başladım, işler çığırından çıktı ve sonra bir baktım ki işi kabul ediyorsun. *İlgimi hiç kaybetmedim* ve eğer farklı koşullar altında olsaydı seni bir sonraki görüşümde başka bir gece için yalvarmama imkân yoktu."

Collins'in dudaklarında isteksiz bir gülümseme beliriyor. "Yalvardı, ha? Bunu görmek için para verirdim."

"Senin için mi? Bedavaya bile yaparım." "Seks için demek istiyorsun."

"Seninle tekrar seks yapmak istiyor muyum? Evet. Ama ben bir ilişkiden bahsediyorum Monty. Özel, tek eşli, kararlı. Gerçek bir anlaşma."

"Hiç ilişkiniz oldu mu?"

Cevabı zaten biliyor ve eminim bu da onun kararsızlığına katkıda bulunuyor. "Hayır. Eğer bir ilişkim olsaydı, seninle flört etmekte özgür olmazdım."

Collins gözlerini devirir. "Saçmalıyorsun."

"Ben de tamamen ciddiym. Senden daha çok istediğim bir kadınla tanışsaydım, onunla çıkardım. Asla olmadı."

"Ciddisin," diye fark ediyor, neredeyse kendi kendine. "Ciddiyim," diye onaylıyorum.

"Düşünebilir miyim? Sadece düşünmeye ihtiyacım var." Avucumu sıkıyor. "İstemediğimden değil, sadece biraz bunaldım."

"Bunu istediğin kadar düşünebilirsin," diye onu rahatlatıyorum. "Ama uyarayım: Benim için çalışmadığın ilk hafta sonu seni bir randevuya çıkaracağım. Hamileliğimizi hiç doğru düzgün kutlamadık ve kutlayacağız. Ondan sonra, bunun bir yere gitmesini isteyip istemediğine karar verebilirsin."

"Deneme sürüşü gibi mi?"

"Elbette," diye kabul ediyorum. "Eğer bir deneme koşusu seni diğer tüm koşular için mahvederse." Gülüyor.

"Tamam."

"Tamam," diye yankıladım.

Söylemem gereken her şeyi söyledim. Ayağa kalkmalıyım. Gitmeliyim. Bırakayım da içeri girip ısınsın. Ama birkaç saat önce kıkımın uyuşmasına ve midemin guruldamasına rağmen, gitmekte tereddüt ediyorum.

"Düşünüyordum da..." Collins başlar. "Öyle mi?" Ben de soruyorum.

Yere bakıyor, sonra benim bekleyen bakışlarımla buluşuyor. "Düşünüyordum da, gelecek yıldan itibaren senin için çalışmayacağıma göre, *birlikte yaşamayı* denemek için iyi bir zaman olabilir. Bu şekilde, eğer işler yolunda gitmezse, bebek gelmeden önce başka bir şeyler düşünmek için zamanımız olur."

Ona göz kırpmıyorum.

Collins şaşkın sessizliğimi yanlış anladı. "Eğer fikrini değiştirdiysen, bu tamamen fi-"

"Fikrimi değiştirmedim," diyorum aceleyle. "Aslında, ev sahibiniz bir saat önce eve geldiğinde, burada yaşamakla ilgileniyormuşum gibi davrandım. Birkaç hafta önce kiracı değiştiren bir birim için otuz başvuru olduğunu söyledi. Kira kontratını bozmakta sorun yaşayacakmışın gibi görünmüyor."

Ve eğer yaparsan, icabına bakarım.

Kızgınlıkla başını sallıyor ama gülümsüyor. "Tamam. Onunla konuşacağım. Bir şey daha var..." Alt dudağını ısırıyor. "Ailem seninle tanışmak istiyor. Yani seninle *tanışmak*. Acil bir durum değil; sadece bahsetmek istiyordum."

"Gelecek hafta sonuna ne dersin? Olur mu?"

Hızla göz kırpmıyor, açıkça şaşırılmış. "Uh, olmalı. Onlarla kontrol edeceğim, ama olmalı."

Başımı sallıyorum, elini son bir kez sıkıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Harika. Hazırlayın."

Collins

M Sürücü koltuğundan indiğinde kalbim göğsümde sıkışıyor.

Saçma bir tepki, bu yüzden bu sabah kot pantolonumu kapatmak için elastik bir saç bağı kullanmak zorunda kaldım.

Onun için çalışmaya hiç başlamamış olsaydım - hamile kalmamış olsaydım - muhtemelen Hamptons'daki o gecenin basit bir şehvet olduğuna kendimi ikna ederdim. Ama Kit'in derinliği var. Sadece ne zaman göstereceği konusunda seçici davranıyor. Belki de yeterince dikkatli bakmadım. Belki de bilinçaltımda, eğer bakarsam ona aşık olacağımı biliyordum.

Düşmek doğru bir fiildir. Kontrol kaybıdır. Ayaklarınızın dokunabileceğinden daha derin bir suya girmek.

"Hey, Monty," diye selamlıyor Kit gelişigüzel.

"Hey," sesim nefes nefese çıkıyor ve az önce aceleyle indiğim merdivenlerle hiçbir ilgisi yok.

Arkamdaki merdivenlerde yaptığımız konuşmadan beri, vücudum tepki vermeden onun yanında olamıyorum - onu düşünemiyorum bile -. Sanki bir fitilin ucunu ateşlemiş gibi. Yanması üç hafta daha sürecek çok *uzun* bir fitil.

Daha da sinir bozucu olan Kit'in etkilenmemiş görünmesi. Bütün hafta iş yerinde tamamen normal davrandı, sanki konuşmamız hiç olmamış gibi.

Bugün göğüslerimin eski boyutlarının iki katına çıktığını gösteren V yakalı bir gömlek giyme kararında bunun da etkisi olabilir.

"Yolculuğumuz için hazır mısın?" diye soruyor, o milyar dolarlık gülümsemesini bana doğru uzatarak.

Bavulumu kaldırıma bırakırken kuru bir sesle, "İki saatlik bir yolculuğun gerçek bir yolculuk olduğunu sanmıyorum," diyorum.

Kit kaşlarını çatıyor, bavullarla benim binam arasında gidip geliyor. "Binanızda asansör var mı?"

"Evet," diye yalan söylüyorum, topuzumdan çözülen bir tutama uzanıyorum.

Bilmiş bir kaşını kaldırıyor ve elim hemen yanıma düşüyor. Aynı şeyi yaptığım için beni en son çağırdığı zamanı hatırlayınca yanaklarım ısınıyor.

İçimi çektim. "Hayır, değil. Çantam o kadar ağır değil ve kardiyo sizin için iyi."

"Bazen yardım etmeme izin ver Collins. Bu benim kırılgan erkek egoma iyi geliyor."

Bunun üzerine alay ettim. "Bir kasırga bile senin özgüvenini yıkamaz, Kensington."

Başını öne eğiyor. "Teşekkürler mi?"

Gülümsüyorum. "Senin evindeki asansörü kullanacağım, tamam mı?"

Onun dairesi çatı katı olduğu için başka seçeneğim yok gibi. "Bu ev sahibinle konuştuğun anlamına mı geliyor?"

"Evet," diyorum ön koltuğa tırmanırken, ellerimi ceplerimden çıkarıp havalandırma deliklerinin önünde tutuyorum.

Bu, Kit'in beni daha önce eve bıraktığı arabadan farklı bir araba. Aynı şekilde şık ve lüks, ama biraz daha geniş. Otomobiller hakkında direksiyondaki logoyu tanıyacak kadar bilgim yok ama tahminimce Avrupalı ve pahalı.

"Ve?" Kit koltuğuna yerleşip emniyet kemerini taktı. "Çoktan yeni bir kiracı buldu."

Bu ideal çünkü kira kontratımı bozduğum için cezalandırılmayacağım anlamına geliyor. Ama aynı zamanda sinir bozucu çünkü artık alternatif bir yaşam seçeneğim yok. Kit'in yanına taşınıyorum.

"4 Ocak'a kadar çıkmam gerekiyor," diye ekliyorum.

Yeni işime 3 Ocak'ta başlıyorum, bu yüzden yıla telaşlı bir başlangıç olacak. En azından taşınacak fazla bir şey yok. Dairemi dekore edecek enerjim olmadı ve Chicago'dan sadece temel ihtiyaçlarımı getirme zahmetine katlandım.

"Kira sözleşmesiyle ilgili herhangi bir sorun çıkardı mı?" "Hayır."

Kit başını sallar. "Güzel." Vitesi boşa alıyor, sonra da ekliyor: "Güzel görünüyorsun."

Bu iltifat karşısında tamamen hazırlıksız yakalandım. Daha parkamı bile çıkarmamıştım. "Teşekkürler. Sen de öyle."

Cadılar Bayramı'ndan bu yana onu ilk kez takım elbise dışında görüyorum. Takım elbiseleri son derece iyi giyse de, ben bu kazak giymiş, sakallı versiyonunu tercih ediyorum. Daha ölümlü görünüyor. Dokunulabilir.

"Yüzümü kızartıyorsun Monty," diye takılıyor.

Başımı sallıyorum, ısınmış ellerimi kucağıma bırakıyorum. "James Dennis'in bu sabah değişimle ilgili gönderdiği e-postayı gördün mü?"

"Hafta sonları profesyonel bir şey yapmamaya ne oldu?" Kit araya giriyor.

"Zamana duyarlı."

"Unut gitsin Collins. Pazartesiye kadar bekleyebilir."

"Tamam." Fermuarımla oynuyorum, o mahallemden geçerken ön camdan dışarı bakıyorum.

"Gergin misin?"

"Biraz," diye itiraf ediyorum. "Onlarla daha önce tanıştığını biliyorum ama bu farklı."

Şükran Günü'nden beri annemle sadece bir kez konuştum, o da bu ziyareti ona danışmak için. Babamla hiç konuşmadım. Jane de her zamankinden daha sessiz, finallerle meşgul. Bu gece bir tane var. Daha sonra bizimkilere uğramaya çalışacak ama akşam yemeğinde orada olmayacak.

"Her şey harika olacak." Kit'in sesi saf bir güven veriyor ve ben de sıcak bir banyoya girer gibi rahatlıyorum.

"Ailenize ne zaman söyleyeceğinizi düşündünüz mü?" diye sordum.

"Tatilden sonra diye düşünüyordum. Lili eve dönmüş olacak... tabii sen ona söylemek istedin mi?"

Paltomu çıkarırken başımı sallıyorum. Süslü arabası için şunu söyleyebilirim: İçinde ısı gerçekten iyi çalışıyor. "O senin kız kardeşin. Ona söylemelisin."

Kit'in beklemesinin tek nedeninin Lili'nin yokluğu olduğunu sanmıyorum. Teknik olarak patronu olan babasına *eski* asistanının hamile olduğunu söylemek, *şimdiki* asistanını hamile bıraktığını açıklamaktan biraz daha iyi geliyor.

"Bash biliyor. Şükran Günü için eve geldiğinde ona söyledim."

"Nasıl tepki verdi?" Kit'in kibirli ses tonuna bakarak bir şey söyleyemem. "Çok heyecanlandı."

"Gerçekten mi?"

Bash'in yanında bulunduğum birkaç seferde kibar ve çekingen davrandı. Onu ve *Stoked*'u aynı odada hayal edemiyorum.

"Gerçekten mi?" Bana bakıyor ve sırtıyor. "Bunun gelecekteki patavatsızlıkları için hapisten bedava çıkma kartı anlamına geleceğini düşünüyor."

"Benz'e çarptığım için üzgünüm ama Kit'in asistanını hamile bıraktığını hatırlıyor musun?"

Kit kıkırdar. "Evet, aynen öyle. Yine de neden endişelendiğini bilmiyorum. Bash bana kıyasla her zaman bir melek olmuştur."

Gülümsüyorum. "Bu senin bir şeytan olduğun anlamına mı geliyor?"

"Bebeğim, ne olmamı istersen o olurum," diye mırıldanıyor.

Şu anda göğsümde tam bir akrobasi gösterisi gerçekleşiyor. Soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için boğazımı temizliyorum. "Bana bebek demen pek profesyonelce değil."

Önündeki yola yeniden odaklanmadan önce göğsüme bakıyor. "O üst de değil."

New Haven'a vardığımızda yağmur yağıyordu. Kasaba kasvetli, gri ve nemli görünüyor. Büyüdüğüm cadde de öyle, cadde boyunca sıralanan birkaç ağacın dalları çıplak ve kahverengi.

"Bu o." Gösterdim. "Sarı kapılı olan." Kit başını salladı, sonra arabayı doğru yola çekti.

İki katlı binaya bakıyorum, bir yabancıнын gözünden görmeye çalışıyorum.

Kit'in ailesinin evine hiç gitmedim, sadece yazlık evlerine gittim. Büyüdüğüm ev o malikanenin girişine rahatça sığabilirdi.

Ve birdenbire onun dünyasında her zaman etkileşim içinde olduğumuz gerçeğinin farkına vardım. Lili'nin beni davet ettiği, ailelerinin evlerinde düzenlenen etkinliklere katıldım. Hamptons'da çok rahatsız olduğum parti onun için tipikti. Asansördeki itirafına rağmen Kit, Kensington Consolidated'in şirket merkezine ev sahipliği yapan gökdelende her zaman tamamen rahat görünüyor. En sevdiği restorana gittik. Çatı katında buluştuk. Şimdiye kadar benim dünyama en yakın olduğumuz an, apartmanımın merdivenlerinde oturduğumuz andı.

Biz farklıyız. Ve bu kötü bir şey değil, ama *fark edilebilir*.

Özellikle de şu anda.

"Hâlâ otel odası istemediğine emin misin?" Kontrol ediyorum.

İki yatak odası çok fazla misafir alanına izin vermiyor. Ve ailem çift olmadığımızı bildiğinden, bir yatağı paylaşmak garip geliyor.

Kanepeyi almayı teklif ettim ve Kit tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla "Kesinlikle olmaz," dedi. Başka bir yerde uyumayı da reddetti.

Şimdi sadece gülüyor, arabadan iniyor ve geriniyor. Kazağı birkaç santim yukarı kalkıyor, sıkı kasları ortaya çıkıyor ve ben de hemen kapımı açıp aniden bastıran sıcaklığı biraz Aralık havasıyla dengeliyorum.

İçki içemem en iyisi. Yeteneklerimi tam olarak kontrol etmem gerekiyor. Okuduğum tüm hamilelik kitaplarında ikinci üç aylık dönemde cinsel dürtülerin arttığından bahsediliyordu.

Abartıklarını düşünmüştüm.

Abartmıyorlarmış.

"Geldin!" Annem soğuktan yanakları pembeleşmiş bir halde ön kapıdan aşağıya doğru koşuyor.

Arabadan inip kapüşonumu saçlarımın üzerine çekerken gülümsüyorum.

"Merhaba anne," diye selam veriyorum ve ona sarılıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor ayrılır ayrılmaz.

"İyiyim. Artık mide bulantısı yok."

"Bu harika." Gülümsüyor, sonra solumda beliren Kit'e bakıyor.

Elini uzattı. "Sizi tekrar görmek çok güzel Profesör Tate.

Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Amanda. Lütfen bana Amanda de." Annem Kit'in elini sıkmadan önce bana hızlıca bakıyor. Yanaklarındaki rengin artık tamamen soğuktan olduğunu sanmıyorum.

"Merhaba, Kit." Babam elinde şemsiye, avucunu ona doğru uzatmış bir şekilde göründü.

Yanağımın içini endişeyle çiğneyerek el sıkışmalarını izliyorum. Babamla olan ilişkim şu anda dağınık olabilir ama o hala benim babam. Kit'i sevmesini istiyorum.

"Sizi görmek güzel Profesör Tate," diye kibarca selamlıyor Kit.

Babam cevap olarak homurdanıyor. Kişiliklerini bilmesem, annemle babamın biz gelmeden önce *iyi polis* ve *kötü polis* rollerini belirlediklerini düşünürdüm.

Sonra bana baktı. "Merhaba Collins."

"Merhaba baba," diye cevap veriyorum.

Kit bana bakıyor, soğuk ses tonumu fark edince gözlerinin arasında küçük bir çatlak oluşuyor.

"Hepimiz sıırıslıkılam olmadan içeri girelim," diyor annem, uzun süren boşluğu doldurarak.

"Sen git," dedi Kit bana. "Ben arabadan eşyaları alacağım."

Tartışmak için ağzımı açıyorum, sonra daha önce söylediklerini hatırlıyorum. Ağzımı kapatıyorum ve başımı sallıyorum.

Kit gülümsüyor, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi.

Annemi tuğla patıkaya kadar takip ediyorum. Babam Kit'le birlikte arabanın yanında oyalanıyor. Kulak mesafesinden çıkmadan önce yakaladığım konuşmalarından, babamın Kit'e araçla ilgili bir soru sorduğu anlaşılıyor. Bu sorunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Babam yüksek lisans yaptığı yıllardan beri aynı steysin arabayı kullanıyor.

Ailemin evi küçük ve eski püskü olabilir ama sıcacıktır. İçeri adım atmak anında rahatlatıyor, sıcak, kuru hava dışarıdaki soğuk nemi kovalıyor.

Annem ceketini dolaba asarken, "Jane'in neden bahsettiğini anlıyorum," diyor. "Çok çekici biri."

İnledim. "Anne."

"Ne? Çirkin bir torun istemiyorum."

Eğlence ve korku arasında gidip geliyorum. Biraz mutluluk da var. Jane ya da Kit dışında ilk kez biri bebek konusunda *heyecanlı* davranıyor. Annemin benimle dalga geçerken sesindeki bastırılmış kahkaha, fazla mesai yapan eski radyatörlerin tıslaması kadar rahatlatıcı.

"O benim patronum," diye hatırlatıyorum ona. Bu ziyareti konuştuğumuzda anneme kabul ettiğim yeni işten bahsetmişim, yani en azından ailem bunun geçici bir ifade olduğunu biliyor. "Onun ne kadar seksi olduğundan bahsetme."

"O adamdan bir çocuğun var Collins. Belli ki fark etmişsin." Yüzümü buruşturdum. "Bir şeyler güzel kokuyor."

Annem gülüyor ama konuyu değiştirmeme izin veriyor. "Yemek konusunda biraz aşırıya kaçtım. Sana neyin iyi geleceğinden emin *değildim-oh*."

Düşüncesizce anneme bir kez daha sarılıyorum.

Birkaç saniye sessiz kalıyor, saçlarımı küçükken yaptığı gibi okşuyor. "Her şey yolunda mı, tatlım?"

"Evet." Geri çekiliyorum ve burnumu çekiyorum. "Hormonal biriyim. Ve evde olmak güzel."

Annem gülümsüyor. "Eve dönmen çok güzel. Chicago'da mutlu görünüyordun ama itiraf etmeliyim ki New York'a gelmene çok sevindim."

"Ben de öyleyim," diyorum dürüstçe.

Ve dürüst olmak gerekirse? Chicago'da mutlu *olduğumdan* emin değilim. İşler patlayana kadar memnundum çünkü bu kadar iyi olabileceğini bilmiyordum.

"... 4.0 litrelik çift turbo V8 motora sahip ..."

Babam ve Kit eve girdiklerinde, yağmur suları paspasın üzerine damlarken arabadaki sohbete kulak kabartıyorum ve sonra tekrar kulak kabartıyorum.

Onlar paltolarını çıkarıp valizlerini bırakırken annem ve ben aceleyle kenara çekiliyoruz. Kit'in babam Gerald'ı aradığını duyuyorum ve hâlâ şaşkınlık içindeyim. Şöminenin üstündeki saate bir bakış, on dakika bile burada olmadığımızı doğruluyor. Babamın bütün bir sömestr boyunca kendisiyle hiç samimi olmayan öğretim asistanları oldu.

Kit, on sekiz yıllık yüksekliklerin işaretlendiği mutfığa açılan kapıyı fark ettiğinde hızlı bir gülümseme yakalıyorum. Beş ay önce, Kit Kensington'ın şüphesiz on milyonlarca dolara mal olan çatı katını kalıcı kalemle tahrif etme fikrine gülerdim. Şimdi, bunu önerdiğini hayal edebiliyorum.

Kit getirdiği çantalardan birine uzanıyor ve iki şişe şarap çıkarıyor. Biri paketlenmişti, onu anneme uzattı. "Bu senin için Amanda."

"Oh, çok teşekkür ederim," diyor annem, onu alıp gülümseyerek.

İndirimde hangi şarap varsa onu alma eğiliminde ama annem bir şarap garsonu gibi süslü etiketleri inceliyor.

Kit ona, "Annemin favorisi ve bu tür şeylerde oldukça iyi bir zevki vardır," dedikten sonra diğer şişeyi bana uzatıyor.

Kaşımı kaldırıyorum.

Göz kırıyor. "Alkolsüz, Monty."

Şişeyi alırken, Kit'in düşünceli biri olmadığını düşündüğüm bir zaman olduğuna inanmıyorum. "Teşekkürler," diye fısıldıyorum.

"Monty?" diye tekrarlıyor annem. "O da ne demek?"

Bu Kit'in utandığını gördüğüm nadir durumlardan biri. Boynunun arkasını ovuşturuyor, ki bunu sadece emin olmadığında yapar.

Sanırım ben de onun bazı sözlerini ezberledim.

"Kit bana Monty der çünkü..." Sesim titriyor çünkü aslında bana *neden* bir lakap taktığını bilmiyorum, sadece ne için kısaltıldığını biliyorum.

"Çünkü Montgomery Hall'da tanıştık," diye bitiriyor.

"Çok tatlısın." Annem aramızda bakışarak gülümsüyor ve yanlış bir fikre kapıldığından oldukça eminim.

Yoksa doğru fikir mi? Geçen haftaki konuşmamızdan bu yana Kit konusunda beynimi yeniden eğitiyorum.

Bana Monty demesine o kadar alışmışım ki daha derin bir anlam aramadım hiç. Bana neden bir lakap taktığını hiç merak etmedim. Ama şimdi? Sanki bu lakabın ilk tanışmamıza bir gönderme olduğunu ilk kez anlıyorum. Ve bu çok tatlı. Hatta romantik.

Annem Kit'in getirdiği şarabı doldurdu ve akşam yemeği için oturduk. En sevdiklerimden biri olan lazanya yaptı ve ben iki porsiyonu mideye indirdim. Vücudum son üç aydır yediğim krakerlerin acısını çıkarmaya çalışıyor çünkü son zamanlarda iştahım bir intikam duygusuyla geri döndü.

Akşam, endişelendiğim gibi garip değildi. Kit büyüleyici. Sanırım benim dünyamda olduğumuz için bunun değişebileceğini düşünmüştüm. Ama o her boşluğu sorularla dolduruyor, annem bu dönem verdiği derslerden bahsederken tamamen dalmış gibi görünüyor. O ve babam Kit'in ona getirdiği kitabı tartışıyorlar - babamın hayran olduğu bir bilim adamının yeni çıkan kitabı. Ona alacağımı bilemeyeceğim kadar düşünceli bir hediye.

Jane tatlı sırasında geldiğinde, Kit onun "zengin ve muhteşem ailesi" hakkındaki tüm hevesli sorularını -Jane'in sözleri, benim değil- sabır ve mizahla yanıtlar.

Newton bile ona hayrandır, tüm yiyecekler temizlendikten sonra bile Kit'in sandalyesinin hemen yanındaki parkeye uzanır.

Kit bir ara yerdeki tüylü yığına bakarak, "Annemle babamın köpeklerinden *çok* daha iyi eğitilmiş," diyor. "Onlar bir çift cehennem köpeği. Bir keresinde onları tuvalet molası için dışarı çıkarmıştım ve büyükbabamın bahçesinin yarısını kazmışlardı."

En sevdiğim çocuksu sırıtişıyla bana bakıyor ve düşmenin o kadar da korkutucu olmadığına karar veriyorum.

Gecenin bir yarısı iştah için uyanıyorum ve bu, araştırmaların bana daha da sıklaşacağını söylediği düzenli bir olay haline geldi. Doğru

Çabucak uykuya dalacağımı umarak çarşafların altına geri dönerken, midemde garip bir his var. Hafif bir dürtme, ancak bir çırpınıştan fazlası.

Anında sertleşiyorum, avucumu küçük yumruma bastırıyorum.

Vay anasını.

Ne yapacağımı kestiremeden yatağımdan kaydım ve parmak uçlarımda koridora çıktım. Babam gece boyunca mutfağın ışığını hep açık bırakır, böylece herhangi bir mobilyaya çarpmamak için yeterince aydınlık olur.

Kit sırtüstü yatmış, bir kolunu başının arkasına sokmuş ve iki ayağını da kanepenin ucundan sarkıtmış halde uyuyor.

Ayak bileklerinden birine dokunuyorum. "Kit."

Başını çeviriyor ama gözleri açılmıyor.

Ona tekrar, biraz daha sertçe vuruyorum. "*Kit.*"

Bu sefer bir inilti. Sonra gözlerini kısıyor. "Collins? Ne-" Birden öyle bir hızla ayağa kalkıyor ki, irkilip bir adım geri atıyorum. "Kahretsin, bir sorun mu var-"

"Bir şey yok," diyorum telaşla. "Hiçbir sorun yok. Ben sadece... bebek tekmeliyor. Hissetmek isteyebileceğini düşündüm."

Kit bir elini saçlarının arasında gezdirir. "Tanrıya şükür. Ödümü kopardın -"Bebek tekmeliyor mu?" Söylediklerimin geri kalanı nihayet kafama dank etti.

Cevap vermem bir saniye sürdü çünkü gömleksiz olduğu gerçeğini yeni fark *ettim*. Birlikte geçirdiğimiz geceye dair hatırladıklarım onun karın kaslarının hakkını vermiyordu.

Kanepeye otururken zayıf bir "Evet," demeyi başarıyorum. O da yanıma çöktü. Eski minderler altımıza sarkıyor. "Tuhaf hissettiriyor. *İyi* tuhaf," diye açıklamak için acele ediyorum kaşlarını çatığında. "Sanki içinde baloncuklar yüzüyormuş gibi."

Tişörtümü yukarı çekip göğüslerimin altında düğümlüyorum.

Kit karnıma bakıyor. Şükran Günü'nde ona bir fotoğraf gönderdim ama ilk ultrasondan beri karnımı bizzat görmedi. Ve o zaman görülecek pek bir şey yoktu. Şimdi ise gözle görülür bir şişkinlik var.

"Vay canına," diye fısıldıyor avucunu düz bir şekilde bastırarak.

Babamın geceleri ısıyı ne kadar düşürdüğüyle hiçbir ilgisi olmayan bir ürpertiği bastırıyorum. Ve aniden, sanki bebek de onun dokunuşuna tepki veriyormuş gibi bir kıpırtı daha oluyor.

"Bunu hissettin mi?" Yumuşakça sordum.

Avucunu biraz sola kaydırırken konsantrasyon çizgileri beliriyor. Karnıma bakıyor. *Bakıyor*, sadece bakmıyor, sanki dünyanın sekizinci harikasıymış gibi.

Kalçalarım sıkıca kenetleniyor, hormonlarım bu tatlı anı şehvetli bir şey sanıyor.

"Hayır," diye yanıtlıyor sonunda. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Çok erken olmalı," diyorum. "Bebek büyüdükçe tekmeleri de güçlenecektir."

Başparmağı küçük bir daire çiziyor. "Hey, Portakal. Bu senin baban. Bir dahaki sefere daha sert tekmele. Muhtemelen içerisi oldukça sıkıcıdır ama yakında işler daha da ilginçleşecek."

Birkaç kez hızla göz kırpmam gerekiyor. Ayrıca boğazımı temizleyerek orada oluşan yumruyu yerinden oynatıyorum. Kit'i bu hamilelik konusunda *heyecanlı* görmek tüm kalbimi genişletiyor ve göğsümün yayılan hissi tutamayacak kadar küçük hissetmesine neden oluyor.

"Duymaları için de çok erken olabilir," diyorum usulca.

"Evet, biraz değişkenlik gösterebildiğini biliyorum. Ama bizim çocuk muhtemelen oldukça ilerlemiştir." Kit bana kalçalarımı tekrar sıkmamı gerektiren bir sırtış fırlatıyor.

"Sen... biliyor musun? Bebek kitabı mı aldın?"

"Hayır. Ben bebek *kitapları* aldım."

Tek düşünebildiğim "Oh" demek.

Şaşırdım ama şaşırmamalıydım. Kit kendini işine adamaktan başka bir şey yapmadı. Duvar resmini, doktor randevularına gelmesini, ailemle tanışmasını ya da ortaya çıkmaya devam ettiği tüm yolları bir kenara bırakırsak, onun katılımını beklemenin çok fazla olduğunu düşündüm.

Tamamen alt üst olan tek hayat benimki değil. Onunki de. Ve bir noktada bu heyecanın bozulacağından endişeleniyorum. Kızgınlığa dönüşecek.

"Düşük beklentilerini aşmak eğlencelidir, Monty. Ama benden en kötüsünü beklemekten vazgeçersen kendini biraz şaşkınlıktan kurtarmış olursun."

Kelimeler hafif. Bir eğlence kenarı ile çizilmiş.

Ama vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum. Küstahlığın ardındaki sınırı hissedebiliyorum. Ve bu kadar dikkat etmediğim zamanlarda bunu daha önce kaç kez kaçırdığımı merak ediyorum.

"Senden beklentilerim var, Kit. Hatta yüksek beklentiler. Ve sen hala onları aşıyorsun. Beni hâlâ şaşırtıyorsun, ki bu her zaman kötü bir şey değildir. Kitapları satın almış olman çok anlamlı."

Sertçe yutkunuyorum, karnıma bakıyorum. Eli hâlâ orada duruyor. Bana çok daha yakından dokundu, ama bu seksten bile daha savunmasız hissettiriyor.

"Seni sebepsiz yere uyandırdığım için özür dilerim," diye ekliyorum.

"Beni istediğin zaman istediğin sebepten uyandırabilirsin."

Sesindeki imayı yansıttıyor muyum yoksa gerçekten var mı emin değilim ama yine de sifonu çekiyorum.

"Kit?"

"Öyle mi?" Bana değil karnımdaki eline bakıyor, bu da bunu söylemeyi biraz daha kolaylaştırıyor.

"Seninle çıkmak istiyorum."

O kadar hızlı bakıyor ki, bir çatırtı duyduğuma yemin edebilirim. Saçlarından bir tutam alnına dökülüyor. "Ne oldu?"

"Beni duydun."

"Evet, gördüm. Ama rüya görüyor olabilirim." Daha yakına eğiliyor, tek görebildiğim gözlerinin maviliği. İçinde kaybolmaktan mutluluk duyacağım bir okyanus. "*Tekrar söyle* Monty."

Yoldan çıkmış bölümü geri tarıyorum. "Seninle çıkmak istiyorum, Christopher Kensington."

"Tek gereken gömleğimi çıkarmamdı, ha?" Sırıttıyor. "Seni bakarken yakaladım."

"Hormonlarım var."

"Yani, doğmamış çocuğumuzu azgınlığın için bir bahane olarak mı kullanıyorsun?"

Bu çerçeveyeyle alay ediyorum ama gülümsüyorum. Kit'in yanında *genelde* gülümserim. Bazen kendime durmam gerektiğini hatırlatmam gerekiyor. "İyi. *Sadece* hamilelik hormonları değil. Ben de böyle hamile kalmıştım, hatırladın mı?"

"Evet, eminim." Bu sefer, ima kesinlikle orada.

Bakışlarındaki sıcaklık bu odadaki tüm oksijeni yakıyor. Ne kadar hızlı nefes alırsam alayım, ciğerlerim yeterince hava çekemiyor.

"Daha Ocak ayı gelmedi," diye mırıldandım.

Ama şimdiden kafamda bahaneler üretmeye başladım. İstifamı verdim. Seks yaptıktan sonra aylarca birlikte çalıştık. Ve işte değiliz. Bir eyalet uzaktayız ve hafta sonundayız.

Vücudundan yayılan gerginliği hissedebiliyorum ama Kit hareket etmiyor. Bekliyor. Kararı benim vermeme izin veriyor.

Evimdeyim, büyüdüğüm evdeyim ve Kit hala çekildiğim yer. O benim güvenli limanım oldu.

Ayaklarımı yerden kaldırıp altına alıyorum, sonra dizlerimi kalçalarının iki yanına gelecek şekilde kaydırıyorum. Benimkiler aşağı indiğinde ağzımdan şaşkın bir nefes çıkıyor.

"*Lütfen* bana annenle babanın derin uykucular olduğunu söyle," diyor Kit hüzünle.

Onun ereksiyonuna sürtünürken sırtıyorum. "Tam olarak değil. Babam bazen gecenin bir yarısı canı su istediği için mutfak ışığını açık bırakır. Annemin de bazen kalkıp kitap okuduğu bilinir."

Öne doğru eğildiğimde alçak sesle ve işkence edercesine inliyor. Yumruğum karın kaslarının çıkıntılarına baskı yapıyor.

"Merak etme," diye fısıldıyorum, dilimle çenesinin gergin çizgisini izleyebilmek için başımı eğiyorum. "O bir bilim adamı. Beni iki kez hamile bırakamayacağını biliyor."

"Beni öldüreceksin," diye mırıldandı Kit. "Ya da beni öldürteceksin."

Ve sonra eli saçlarımda, ağzımı kendi ağzıyla kapatana kadar aşağı çekiyor.

Bir öpücükle Kit kontrolü ele geçirdi. Dili dudaklarımı birbirinden ayırıyor, ağzımı bir amaç ve ustalıkla işgal ediyor. Elleri başımı tam istediği pozisyona getiriyor.

Bir an dilimi okşuyor. Sonra alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor ve hafifçe ısıyor. Aşırı uyarılmış bedenim zar zor ayak uydurabiliyor, beynimin büyük bir kısmı bunun gerçekten olduğunu düşünmekle meşgul.

Onun liderlik etmesine izin vermek doğru hissettiriyor. Kit son kavgamızda ona güvenmediğimi söylemişti ama yanıliyordu. Umarım ne kadar yanıldığını biliyordur, kollarındaki uysallığım bunu açıkça ortaya koyuyor. Başka hiç kimseyle böyle olmamıştı. Bu kadar mutluluk verici, tüketici ve güvenli.

Kit benim ağladığımı, bağırdığımı ve paniklediğimi gördü. Onu stresli, utanmış ve kararsız gördüm.

Birinin sizin tanık olmamayı dilediğiniz anlara tanık olduğunu ve yine de oksijenden daha önemliymişsiniz gibi davrandığını bilmenin çok güvenli verici bir yanı var. Kolay bir anı, zor bir anda yanınızda kalan kişiyle birlikte yaşamının güzel bir rahatlığı vardır.

Dizlerim daha da açılıyor, leğen kemiğim onunkiyle daha sağlam bir şekilde birleşiyor. Çok *hassasım*; sikiinin kumaş katmanlarının altında olması önemli değil. Bu aylardır yaşadığım en büyük aksiyon ve bedenim her türlü rahatlama için hazır ve çaresiz.

Elleri göğüs kafesimden yukarı kayıyor ve yine son derece hassas olan göğüslerimi avuçluyor. Başparmakları meme uçlarımla ağrıyan noktalarını ovarken inleyerek onun dokunuşuna doğru eğiliyorum.

Kit, ses çıkarmamı engellemek için olduğunu düşündüğüm ama aslında tam tersi bir etki yaratan bir ses tonuyla, "Ağzını tıkattırma bana," diyor.

"Teşhircilikten hoşlanmıyor musun?" Alay ediyorum.

İkimiz arasında Kit'in daha çekingen olacağını asla tahmin edemezdim.

Ağzı tam kulağımın dibine gelecek şekilde kayıyor. "Müstakbel kayınpederimin evinde olmaz."

Nefesim kesiliyor ve o kadar yakınız ki Kit'in duymamış olma ihtimali yok.

"Seni korkuttum mu?" diye soruyor.

"Emin değilim," diyorum dürüstçe. Şu anda tam olarak doğru düşünemiyorum.

"Bununla çalışabilirim."

Eli pijama pantolonumun önünden içeri kayıyor. Seksi bir şey yerine sıkıcı pamuklu bir külot giyiyorum, ama iç çamaşırı eksikliğim umurumda bile değil. Sadece bana daha aşağıdan dokunmasını istiyorum. *Şimdi*.

Mükemmel noktaya vurduğunda gözlerim kapanıyor, tatmin anında ama çaresizlik daha da vahşi.

"Çok güzelsin amina koyayım," diye mırıldanıyor başparmağını çevirerek.

Ağlayabilirim; boşalmaya çok yakıным. Bacaklarım titremeye başlıyor, basınç vücudumda acımasız, yıkıcı, tatmin edici dalgalar halinde dalgalanan bir patlamaya dönüşüyor.

Yüzümü Kit'in omzuna yaslayıp inlemelerimi onun sıcak tenine bastırıyorum.

Sarsıntılar durduğunda bile hareket etmiyorum. Neden hareket edeyim ki?

Kit'e bakmak için başımı kaldırdığımda bana usulca gülümsüyor. Bir avucumu göğsüne koyuyorum ve karnından aşağıya doğru kaymadan önce kalp atışlarının düzenli atışını takdir ediyorum.

Kit, ben hedefime ulaşmadan bileğimi yakalıyor. "Bu gece olmaz."

"Ama sen yapmadın..."

Gülümsemesi şimdi biraz acı veriyor. "Farkındayım. Ama sikime dokunursan seni beceririm ve bu da ailemde bıraktığım harika izlenimi mahveder çünkü ne kadar gürültücü olduğunu hatırlıyorum."

"Ben gürültücü değilim," diyorum savunmacı bir şekilde.

"Benimleyken öylesin," diye kendini beğenmiş bir şekilde cevap veriyor.

Tartışamayacak kadar yorgunum ve haksız olduğuna tam olarak ikna olmadığım için kanepeye uzandım. "Yatağa geri dönemeyecek kadar uykum var."

"Seni taşımamı ister misin?"

Gözlerim kapalı ama Kit'in sesindeki gülümsemeyi duyuyorum.

Bu kanepe onun için çok küçük. İkimiz için de çok küçük. Ama ikimiz de bundan bahsetmiyoruz.

Esniyorum. "Birazdan."

"Tamam."

Uykuya dalmadan hemen önce aklıma rastgele bir düşünce geliyor.

Çocuğumun babası olması için Kit'i seçerdim. Bilerek.

Kit

A Serçe, mutfak lavabosunun üzerindeki pencereye iliştirilmiş kuş yemliğine konuyor, tohumu bir kez gagalıyor, sonra ürkerek uzaklaşıyor. Sonra, kuş donla kaplanmış ve güneş ışığında parıldayan esmerleşen çimlerin üzerine düşer.

"Kahve?"

Omzumun üzerinden Profesör Tate'e bakıyorum. Gerald, sanırım ona böyle hitap etmeye alışmalıyım.

"Kahve kulağa harika geliyor," diyorum. "Teşekkürler."

Gerald başını sallayarak kahve makinesinin düğmesine basıyor. Dolaptan iki fincan çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. "İyi uyudun mu?" diye kontrol ediyor.

"Harika," diye yalan söyledim.

Güneş oturma odasının pencerelerinden içeri girmeye başladığında, saat yedi civarına kadar ara ara uyukladım. Collins'i yatağına taşıdım ama kendim de tekrar uykuya dalmaktan çabucak vazgeçtim. Boynumda eve dönerken canımı çok acıtacak bir ağrı var ve taşaklarım Gerald'a daha fazla torun verip veremeyeceğimi merak etmeme neden olacak şekilde ağrıyor, ancak rahatsızlığa rağmen dün geceyle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdin.

Kahve makinesi fokurdamaya başlar, taze bir demlemenin cennet gibi kokusu mutfakı doldurur.

"Soğuk bir sabah," diyor Gerald, yanımdan geçip bahçeye bakarak.

"Öyle görünüyor," diye katılıyorum.

"Kızlar yılın bu zamanlarında ısıyı çok düşük tuttuğumdan şikayet ederler."

Bir anlaşma arayıp aramadığından emin değilim, bu yüzden sadece "Sıcak koşuyorum" diyorum.

Kıkırdıyor, sonra bana dumanı tüten bir kupa uzatıyor.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, almak için kolumu kaldırdığımda yüzümün buruştuğunu gizleyerek. Sıkışık uyku pozisyonu yüzünden omzum da incinmişti.

"O kimya diplomasıyla pek bir şey yapamadın."

"Uh..." Sıcak kahveyi yutuyorum, bu sırada dilim haşlanıyor ve cevap vermek için kendime biraz zaman kazanıyorum.

Tekrar söylüyorum, bu bir soru değildi. Ya da bir kınama. Sadece bir ifade. Nasıl cevap vermem gerektiğine dair açık bir işaret yok.

Collins'in babasının benden *hoşlanmadığını* sanmıyorum. Dün gece onu birkaç kez gülümserken yakaladım. Ve onun derslerinde başarılı oldum, kendime miras olarak almadığım bir şeyde başarılı olabileceğimi kanıtlamak istedim, bu yüzden tembel olduğumu düşünmesi için bir nedeni yok. Ama kızını hamile bıraktım. Onun en sevdiği insanlardan biri olmama imkan yok.

Yine de konuyu açma şeklini sevdim. Varsayımlarda bulunmak yerine bana konuşma fırsatı veriyor.

"Kimya diploması planın geri kalanına uymadı," diyorum sonunda.

Üniversiteye başlamadan önce - liseye başlamadan önce - bir laboratuvar da değil, Kensington Consolidated'de çalışacağımı biliyordum.

Gerald başını sallar. "Kızım planına uyuyor mu Christopher?"

Sorusunun ciddiyetini sadece ses tonundan bile anlayabilirdim, sadece adımı kullanmasından değil.

Cevap verirken bakışlarını tutuyorum, "Plan o, efendim." "Günaydın!"

Amanda telaşla mutfığa giriyor, buzdolabının yanındaki kancadan bir önlük kapıyor ve ağır anı kırıyor. Dün gece fark etmemiştim ama sonogramın bir kopyası üniversite takviminin yanında sergileniyor. Bu manzara beni gülümsetiyor.

"Kahvaltı için sana ne getireyim Kit?" diye ekliyor.

Ben cevap veremedim Gerald, "Yumurta sever misin?" diye soruyor.

Başımı salladım ve Collins'in babası omzumu sıktı. Yüzümü bir kez daha buruşturuyorum.

Ocağa doğru ilerleyen Gerald'ın gözlerinde onaya benzer bir şey parıldıyor. "Yumurta yapıyorum, Mandy."

Collins'i dairesine bıraktıktan sonra doğruca eve gitmek yerine annemin ofisine gidiyorum. Pazar günü olmasına rağmen arabasını garajda park halinde görünce şaşırmadım.

Annemin moda markası Rouge'un merkezine girdiğimde
-Bir kasırganın ortasında duruyor.

Bir omzumu kapı aralığına yaslayıp, kumaş örneklerini bir yöne, ceket rafını da diğer yöne yönlendirmesini izliyorum.

Büyürken annemin babamdan çok daha fazla çalıştığına tanık oldum. Bash, Lili ve ben hepimiz New York'ta okula gidiyorduk, yılın yarısından fazlasını burada geçiriyorduk ve babam sık sık iş için Batı Yakası'na geri çağrılıyordu. Hem Rouge hem de *Haute* dergisi New York merkezli olduğu için annemin çalışmalarını daha yakından gördüm.

Birçok arkadaşım ebeveynlerinin yoğun programlarına içerliyordu. Nadiren yanlarında olmalarından ya da çok az dahil olmalarından nefret ediyorlardı.

Ailemi seviyorum. Ama onlara saygı da duyuyorum. Var olmak ve başarılı olmak arasında denge kurmak için ne kadar çok çalıştıklarını gördüm.

Yakında kendim için çözmem gereken bir dengeleme hareketi. Şu anda ofiste geçirdiğim saatleri Mayıs ayında sürdürmek zor olacak.

Annem bir saniye sonra beni fark ediyor ve gülümseyerek bir parmağını kaldırıp "*Bir* saniye" diyor.

Onaylarcasına başımı sallıyorum ve uzun masanın üzerine serpiştirilmiş renk örnekleri, çizimler ve ölçüm bantlarından oluşan dağınıklığı inceliyorum.

"Hey, Kit. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Yanımda beliren kadına bakıyorum. "Hey... Josie."

Adını doğru bildiğimde gülümsüyor. Annemin dört asistanı var, yani doğru tahmin etme şansım yüzde yirmi beşti.

"Ben iyiyim, teşekkürler," diye ekliyorum. "Sadece anneme merhaba demek için uğradım." Josie "Çok tatlısın," diye övünüyor.

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Ben tatlı bir adamım. Bazen."

Josie'nin gülümsemesi genişliyor. Doğruluyorum, kurnazca aramıza biraz mesafe koyuyorum.

Bi

z. Annemin sesi araya giriyor, "Selam tatlım. Nasılsın?"

"Harika." Stamford'daki fırından aldığım poşeti tutuyorum.

ve öğle yemeği için durduk. "Sana bunu getirmek için uğradım."

"Gerçekten mi?" Annem tek kaşını kaldırıyor. "Ne hoş bir sürpriz." Sırıtiyorum. "O benim."

Annem asistanına bakıyor. "Josie, sanat departmanı yeni çizimleri gözden geçirdi mi?"

"Kontrol etmek için şimdi oraya gidiyorum," diyor Josie hızla, sonra da hemen yola koyuluyor.

"Son zamanlarda çok meşgulsün," diyor annem ofisine doğru giderken.

Duvarları süsleyen çerçeveli eskizlere göz gezdirerek peşinden gidiyorum.

"Sadece bu başarısız aileye iyi bir örnek olmaya çalışıyorum," diyorum. getirdiğim çantayı şakayık vazosunun yanına bırakıyorum. Sol elimle esnememi bastırarak koltuğa çöküyorum. Eve gittiğimde biraz kestirmem gerekebilir.

Annem gülüyor. "Lütfen hobilerinizle işinizi dengelediğinizden emin olun. Ve bu her gece Proof'ta parti yapmanı onayladığım anlamına *gelmiyor*."

"Ama bu benim *tek* hobim."

İç çekiyor. "Kit."

Gülümsüyorum. "Sakin ol anne. Eylül'den beri *bir kez* Proof'a gittim. Çok fazla parti yapıyorum diye endişelenmene kesinlikle gerek yok. Kurgusal olmayan şeyler okuyorum. Ve çatı katını yeniden dekore etmeye çalışıyorum. Tasarımcının tarzı biraz... sade geldi. Ayrıca kendime piyano öğretiyorum."

"Vay canına," diyor. "Gerçekten çok meşgulumüşsün."

"Elbette," diyorum neşeyle, hangi kurgusal olmayan kitabı okuduğumu ya da hangi dekorasyonu yaptığımı sormadığına sevinerek. "Pazar günü işte olan sen olduğuna göre, yeni hobiler edinmesi gereken kişi de sensin gibi görünüyor."

Annem bana o alametifarikası olan bıkkın bakışını atıyor ama mini buzdolabına uzanıp bir maden suyu çıkarırken ağzının kenarları yukarı kıvrılıyor. İkinci bir tane daha uzatıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Bu sabah Charlie'nin kız kardeşi Blythe ile bir telefon görüşmesi yaptım," diyor annem. "Modayla ilgileniyor ve muhtemelen önümüzdeki yaz burada staj yapmak istiyor. Görüşmeyi burada yapmak en kolayıydı ve ben buraya geldiğimde ..." Omuz silkiyor, sonra biraz su yudumluyor. "Yakında eve döneceğim."

"Bunu Lili mi ayarladı?" Tahmin ediyorum.

Annem gülümser ve başını sallar. "Çok tatlı. Blythe'ın onu gerçekten örnek aldığını söyleyebilirim. Lili'den bahsetmişken, o ve Charlie önümüzdeki ay New York'ta birkaç hafta geçirmeyi planlıyorlar. Charlie'nin okulunda kış tatili var ve Lili'nin projesi bu hafta tamamlanıyor."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum, içimi kemiren sinirleri bir kenara iterek. Lili eve döndüğünde bu haberi ailemle paylaşmam gerekecek.

"Nedir bu?" Annem kanepede yanıma oturdu, çantaya uzandı ve açtı.

"Daha önce gittiğim bir fırından."

Deniz tuzlu çikolatalı keki çıkarıyor, sonra kâğıt torbanın üzerindeki logoya bakıyor. "Stamford'da mı?"

"Bir sürüş gibi hissettim. Şehirden uzaklaşmak."

"Hmm." Bir ısırık alıyor. "Çok lezzetli. Aspen'e ne zaman gideceğini biliyor musun? Otuz birinden önce mi?"

"Ben, uh... Bu yıl Hamptons'taki evde takılmayı düşünüyordum. Sorun olur mu?"

"Hamptons evi mi? Yılın bu zamanında mı?"

"Bu yıl daha büyük bir kalabalık olacak. Ve herkesin çoğu New York'ta yaşıyor. Hamptons, herkesi Colorado'ya uçurmaktan çok daha yakın."

Düşünerek kekten bir ısırık daha alıyor. "Babana soracağım. Onun için sorun olmadığını varsayarsak, benim için de sorun yok."

"Harika. Teşekkürler." Dizim bir kez zıpladı. "Bir iyilik isteyeceğim." "Bir tane daha mı?" Annem yarısı yenmiş keki kaldırarak alay ediyor. "Bu tadı rüşvet gibi."

"Bu bir rüşvet değildi. Sadece en sevdiğin çocuğun olduğumu hatırlatmak istedim. Bash ya da Lili'nin elinde unlu mamullerle uğradığını görmedim."

Gülümsüyor ve suyuna uzanıyor. "Ebeveynlerin en sevdiği çocukları yoktur, tatlım. Belki bir gün bunu öğrenirsin."

Kaskatı kesildim.

Annem fark etmiyor, bir yudum almakla meşgul.

Bir gün. Belki. Bunu 18 Mayıs'ta ya da civarında

öğreneceğim. Ve birden anneme söylemek istiyorum.

Dün akşam Collins'in ailesiyle yemek yerken, bu yakın yabancıların hepsinin Mayıs ayında baba olacağını bilmesine rağmen beni yetiştiren insanların bilmemesinin ne kadar garip olduğunu düşündüm.

Onlardan hiç bu kadar büyük bir şey saklamamıştım. Bu sır babamın en pahalı viskisini aşırarak ya da okul gecesi bir kulübe gizlice girmek değil. Büyük, önemli ve benim ve onların hayatını sonsuza dek etkileyecek.

Ama şimdi bir şey söyleyemem. Bu şekilde değil. Annemle babama birlikte söylemeliyim, böylece haberi bir şirketin COO'su ile paylaşıyormuşum gibi hissetmem daha az olur.

Collins artık asistanım olmadığında babam öğrenirse Kensington Konsolide.

"İyilik nedir?" diye soruyor annem ve ben yeniden odaklanıyorum.

"Doğru." Boğazımı temizliyorum. "Bir elbise bulmaya çalışıyorum." "*Elbise* mi?"

"Evet. Neye benzediğini çizdim sayılır." Cebimden bir kağıt parçası çıkarıp ona verebilmek için yer değiştiriyorum.

Annemin tepki vermesi birkaç saniye alıyor. Çarşafı alırken hâlâ şaşkın görünüyor.

"Griydi," diye ekliyorum. "Mavimsi bir gri. Rengine kalaylı deniyordu."

"Güzel," diye mırıldanıyor annem, kaba taslağa bakarken. Yukarı bakıyor Bana. "Ne-"

"Bu bir Noel hediyesi," diye belirttim.

İki kaşım da kalkıyor. "Bir kadın için mi?"

"Hayır, Ben ve Jerry için. Gümüşün paltolarını tamamlayacağını düşündüm."

Huffs. "Kit."

"Sana yakında tüm hikayeyi anlatacağım. Ama şimdilik sadece elbiseyi bulabilir misin? Lütfen."

Annem başını sallıyor, hızlı ve iş adamı tavrı ortaya çıkıyor. "Detayları yarın size bildiririm."

"Bu iş için doğru moda tasarımcısı olduğumu biliyordum," diye takıldım, sonra ayağa kalkıp gerindim. İki saat boyunca araba kullanmak ağrıyan kaslarıma iyi gelmemiştir. "Teşekkürler anne."

"Tabii ki." Başını eğiyor ve spekülatif bir ifadeyle beni inceliyor. "Seninle gurur duyuyorum, Kit. İkimiz de gurur duyuyoruz. Babanın ne kadar sıkı çalıştığını fark ettiğini biliyorum."

Ben de gülümsüyorum ama bu biraz çaba gerektiriyor. "Teşekkür ederim."

Ailemin onlardan sakladığım bu sırla gurur duyacağını sanmıyorum.

Collins

"I Christopher Kensington'ı görmeye geldim."

Düzenlediğim kâğıtlardan başımı kaldırıp çelik mavisi bir bakışa bakıyorum. Arthur Kensington'la daha önce hiç tanışmamıştım ama onu anında. Gözleri Kit'inkilerin daha havalı bir versiyonu.

Büyükbabası Kit'in ilk iş günümde bana verdiği onaylı listede yoktu. Özel dikim takım elbisesinin yakasında ziyaretçi rozeti yok. Ama bunun Arthur'a teklif edilmediği için olduğundan şüpheliyim. O Arthur Kensington. Buna ihtiyacı yok.

"Müsait olup olmadığını kontrol edeceğim," diyorum ve telefonuma uzanırken Kit'in takvimine hızlıca bir göz atıyorum. Takvime göre şu anda boş. Büyükbabasıyla bir buluşma planlanmamıştı.

Arthur yanıttımdan hafifçe eğlenmiş gibi görünüyor, ama Kit'in doğrudan hattını çevirdiğimde yorum yapmıyor. Onun yerine yakın çevresine göz gezdiren. Koridorda yürüyen ve bu tarafa bakan iki kadın bakışlarını hızla kaçırıyor ve adımlarını hızlandırıyor.

Kit üçüncü zil sesinde cevap verir. "Kensington."

"Merhaba. Büyükbabanız burada. Müsait misiniz?" "*Büyükbabam* burada mı?" "*Büyükbabam* burada mı?"

Bana bunun takvimine eklemeyi unuttuğu bir ziyaret olmadığını söyleyen bir soru. Ya da *benim* onun takvimine eklememi.

"Evet," diye onaylıyorum.

Kit boğazını temizler. "Hemen geliyorum."

"Tamam." Telefonu kapatıyorum ve Arthur'un bana yeniden odaklanan şahin bakışlarıyla karşılaşıyorum. "O özgür."

"Telefonuna cevap verdiğine göre öyle olduğunu umuyorum." Arthur göz gezdirdiğim dosyalara baktı. "Ne zamandır torunum için çalışıyorsunuz, Bayan ..."

"Adım Collins. Yani, soyadım Tate. İlk adım Collins. Bana Collins diyebilirsin." Çılgınca, kafamda geriye doğru sayarak sorusuna bir cevap bulmaya çalışıyorum. "Neredeyse dört ay mı?"

"Soruyor musun yoksa söylüyor musun?"

Yutkunuyorum. "Söylüyorum. Dört aydır." "Büyükbaba."

Arthur ve ben sol tarafa bakıyoruz, Kit ofisinin kapısında belirmiş. Ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, büyükbabasını inceliyor.

Arthur, "Tanıştığımıza memnun oldum Collins," dedikten sonra Kit'e doğru ilerliyor. "Ziyaretçileri her zaman ofisinizin *dışında* mı karşılarsınız Christopher? Oldukça misafirperver bir davranış."

"Fazla ağırladığım tek kişi sensin büyükbaba," diye yanıtlıyor Kit. "Çoğu ziyaretçi planlanmamış bir toplantı için birkaç tur solitaire oynamamı beklemek zorunda kalıyor."

"Oyun oynamaktan çok sorumluluklarınıza odaklandığınıza dair haberler duydum."

Kit tek kaşını kaldırıyor, yüzünde şaşkınlık ve biraz da gurur ifadesi belirliyor. "Bu yüzden mi buradasın? Casuslarınızın doğru rapor verip vermediğini görmek için mi?"

"Uğramamı sen önerdin," diyor Arthur. "İşte buradayım." Kit başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. "Babamın eski ofisi." "Hatırlıyorum."

"Buraya ne yaptığımı görmek ister misin?"

Bunun üzerine Arthur ofise girer. Kit büyükbabasını içeri kadar takip eder ve kapıyı kapatır.

Büyükbabasının tavrını abartmıyordu. Ama Arthur'un uğraması *anlamsız* görünmüyor.

Ayağa kalkıyorum, boş kupamı masanın üzerinden alıyorum ve taze bir fincan çay için dinlenme odasına doğru ilerliyorum. Daha fazla suyun kaynamasını beklerken, dış duvarda sıralanan pencerelere doğru yürüyorum. Kit'in ofisindekiler gibi onlar da etkileyici bir ufuk çizgisi manzarası sunuyor.

Kar yağıyor, kabarık taneler gökyüzünden aşağıya doğru sürükleniyor. Sokakta herhangi bir birikinti yok, ama burada, karda duruyormuş gibi hissediyorum

Küre. Kit'in büyükbabasıyla konuşmasının nasıl gittiğini merak ederek pulların düşüşünü izliyorum.

Belki sonra söyler.

Muhtemelen söylemez.

New Haven'a yaptığımız yolculuktan beri Kit'le aramızdaki ilişkiler profesyonelliğe dönmüştü. Güneş doğar doğmaz ve şehre geri döner dönmez korkularım sıfırlandı. Her gün Kit ile birlikte çalışmam gerektiğini, hesap tablolarına, takvimlere ve on milyonlarca dolar değerindeki önemli anlaşmalara odaklanmam gerektiğini hatırladım. Spor yaptığım küçük yumrunun yaşayan, nefes alan ve işleri berbat etmemem için bana güvenen bir insana dönüşeceğini hatırladım.

Kit'in bu çocuğun babası olmasını istiyorum. Bu çocuğun babası olduğu için *minnettarım*.

Onunla ilişkiyi mahvedecek bir şey yapmaktan ve bunun çocuğumuzu olumsuz bir şekilde etkilemesinden korkuyorum. Ve onunla ilişkiyi mahvedecek bir şey yapmaktan ve bunun *beni* mahvetmesinden korkuyorum.

O gece annemlerde *sıçrama* yapmak çok kolaydı. Onu istediğimi itiraf etmek. Onu istediğimi göstermek. Tüm karmaşıklıkları unutmak ve yine Hamptons'daki o geceymiş gibi davranmak. Bencil olmak ve tam olarak istediğimi almak.

Pişman değilim. Ve Kit'e söylediklerimde ciddiydim. Onunla çıkmak *istiyorum*. Ama bu o kadar basit değil. Keşke öyle olsaydı.

Elektrikli su ısıtıcısı kapanıyor. Kendime taze bir fincan papatya çayı hazırlıyorum ve pencerenin yanındaki yerime dönüyorum. Ekranı bakmaya geri dönmeden önce birkaç saniye daha huzurlu manzaranın tadını çıkararak dışarıya bakıyorum.

"Stella Arthur Kensington'ın burada olduğunu söyledi?" Margot yanımda belirdi, dışarıdaki kara bakıyordu. "Vay canına. Gerçekten yaşıyor."

"Evet, öyle," diye katılıyorum. "Ve evet, öyle. Şu anda Kit'in ofisinde."

"Öyle mi? Stella'nın halüsinasyon gördüğünü sanıyordum."

"Öyle," diye onaylıyorum.

"Şey, bu ilginç. Sanborn yıllardır buraya gelmediğini söyledi.

Onlarca yıl. Burada ne işi olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum,

kaşığımı çayıma karıştırarak.

Margot karnıma bakıyor. "Birazcık gösteriyorsun." Yüzümü

buruşturuyorum. "Biliyorum."

Cuma son günüm ve daha fazla yaklaşılamazdım. Karnımı içeri çekmek artık kesmiyor. Margot'un bildiklerinden herkesin şüphelenmemesinin ana sebebi kalın kazaklar.

"Bana söylemeseydin, fark etmezdim... *pek* fark edilmiyor."

Gülüyorum. "İkna edici. Teşekkürler."

"Cidden, nasıl hissediyorsun?"

Hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. "Daha iyiyim. En azından fiziksel olarak. Artık mide bulantısı ve kusma yok. Ama duygusal olarak? Her hafta, *bebek sahibi olma* kısmına biraz daha yaklaşıyorum ve bu... korkutucu."

"Bebeğin babası nasıl?"

"O harika biri. O ..." Nefes veriyorum. "Onu hiçbir şey korkutmuyor gibi görünüyor ve bu güven verici. Ayrıca bazen kendimi biraz deli gibi hissetmemen neden oluyor. Neden ben her küçük şey için panik yapıyorum ve o sadece... sabit? Ayrıca onu öptüm." Çayımдан aceleyle bir yudum alıyorum, dilim ne kadar sıcak olduğunu fark edince irkiliyorum.

"Bu normal, bekle, ne? Onu öptün mü?"

Başımı salladım. "Geçen hafta sonu. Ailemle tanışmak için benimle eve geldi ve onlar uyurken kanepede öpüştük."

"Kulağa lise gibi geliyor."

Güldüm. "Evet, bir bakıma öyleydi."

Kit bana kendimi daha genç hissettiriyor. Belki de benden daha genç olduğu içindir. Belki de onun eğlenceli kişiliğidir. Onun yanındayken kendimi daha çok kendim gibi hissediyorum ve normal davranışlarımdan farklı davranıyorum. Daha önce ailemin önünde bir erkekle öpüşmemiştim bile ve Kit'in reddetmesi oturma odalarında seks yapmamamızın tek nedeniydi.

"İyi miydi?"

"Evet... özeldi. Ama ertesi sabah uyandığımda her şey bulanıktı. Sanki bu güzel rüya sona ermiş gibiydi. Ve oraya nasıl geri döneceğimi ve her şeyi fazla düşünmeyi nasıl bırakacağımı bilmiyorum."

"Onu tekrar öp," diye öneriyor

Margot. Ben gülüyorum. "Tavsiyen bu mu?"

"Görünüşe göre çocuğunuzun babası olduğu için ekstra dikkat gösteriyorsunuz. Ama bu eğlenemeyeceğin anlamına gelmiyor Collins. Tatillerde onunla görüşüyor musun?"

"Yılbaşı gecesi, sanırım."

Dün, Kit'in düzenleyeceği Yeni Yıl partisini organize eden Lucy adlı bir etkinlik planlayıcısından birkaç telefon aldım. Davetli olduğumu açıkça belirtti ve ayrıca Lili'nin geri gelmeyeceğini söyledi.

Sanki bu bahaneyi kullanmamı bekliyormuş gibi. Teknik olarak, o zamana kadar artık Kensington Consolidated çalışanı olmayacağım.

"Bu mükemmel!" Margot haykırır. "Onu gece yarısı öp. Neden önümüzdeki hafta bir şeyler içip -yani senin için zencefilli gazoz- bir plan yapmıyoruz?"

Alt dudağımı çiğneyerek nefes veriyorum. İnsan kaynakları dışında, bunun şirketteki son haftam olduğunu bilen tek kişi Kit. Margot'ya ya da burada tanıdığım başka birine söylemedim çünkü ne kadarını söylemem gerektiğini tartışıyordum. Özellikle de hamileliğimi bilen Margot'ya.

"Ben, uh... Sana bir şey söylemem gerekiyor." Margot bir kaşını kaldırır.

"Tamam..."

"İş değiştiriyorum. Bir hukuk firmasında paralegal pozisyonunu kabul ettim. Cuma son günüm ve yılbaşından hemen sonra firmada işe başlayacağım."

Hızla göz kırpmıyor. "Kensington Consolidated'ı terk mi ediyorsun? Neden?"

Omuz silkiyorum. "O işi tercih ederdim. Buraya başlamamın tek nedeni Eylül ayında bir avukatlık işi bulamamış olmamdı. Her şeyle birlikte ..." Karnımı işaret ediyorum. "Şu anda benim için daha mantıklı. Ama yine de şehirde olacağım. Hâlâ arkadaş olabilir miyiz? İşten sonra numune satışlarında buluşuruz? Elastik bel bantları daha uzun süre yetmeyecek. Yakında gerçek hamile kıyafetleri için alışveriş yapmam gerekecek."

"*Elbette* hâlâ arkadaş olacağız Collins." Margot surat asıyor. "Ama koridorun hemen aşağısında olmanı özleyeceğim."

"Ben de özleyeceğim," diye itiraf ediyorum.

Kensington Consolidated'dan ayrılmak doğru bir karar. Benim için de Kit için de. Son birkaç aydır herkesin onu ciddiye alması için çok çalıştı. Ona soyadından daha fazla hayranlık duymaları için. Onu planlanmamış bir hamilelik skandalından nasıl koruyabilirsem koruyacağım.

Ama burada çalışmayı da özleyeceğim. Masamı ve kahverengi eğreli otunu. Artık o kadar da korkutucu görünmeyen cam ofisleri. Margot, Stella, Aimee ve Eylül ayında isteksizce buraya başladığımdan beri tanıdığım diğer tüm iş arkadaşlarımı.

Margot başını eğiyor. "Kit biliyor mu?"

"O biliyor."

"Nasıl karşıladı?"

Biliyor, farkındayım. Belki de başından beri merak ediyordu. Belki de tam gösteriye başladığım sırada ani ayrılışım bir önsezisini doğrulamıştır. Ama Margot'nun Kit'in patronumdan daha fazlası olduğunun farkında olduğundan eminim.

"Peki," diye dikkatlice cevap veriyorum.

Margot başını sallar. "Dikkatli ol Collins." Gözlerini kara dikti. "İnsanlar Arthur hakkında konuşmuyorlar çünkü onu görecekları için heyecanlılar. Ondan korktukları için konuşuyorlar. O kadar parası ve gücü olan insanlar... farklı bir dünyada yaşıyorlar."

Sözlerindeki uğursuz yankıyı görmezden gelmeye çalışarak yüzümdeki gülümsemeyi sabit tutuyorum. "Ben her zaman dikkatliyimdir."

"... seni korumam için bana güvenmedin."

Kit'in babalık testi tartışmamızdaki öfkeli sözleri kafamda yankılanıyor. O zamanlar beni neyden koruması gerektiğini sormak aklıma gelmemişti.

Kit benim dünyama sorunsuzca uyum sağladı. Onun dünyasında benim için aynı şeyin söylenebileceğini sanmıyorum. Cumartesi gününden itibaren, artık ofiste Kit'in astı olmayabilirim, ancak diğer her şey söz konusu olduğunda hala öyle olacağım. Para, nüfuz, kaynaklar.

"Buluşmak için bana mesaj at, tamam mı?" Margot diyor ki. "Ya da konuşmak istersen."

Kupamı pencerenin pervazına bırakıyorum ve ona hızlıca sarılıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Seni özleyeceğim," diye fısıldıyor.

Omzunun üzerinden kara hüznle gülümsüyorum.

Kit

Kit: *Yılbaşı partisi bu yıl Hamptons'da.*

Ne?

Yeni yıl için Aspen'e gideceğimizi sanıyordum. Her yıl yaptığımız gibi.

Kit: *Bu sene değil.*

Hamptons'da hava soğuk olacak.

Kit: *Ve Aspen bir sauna mı?*

Hamptons'da snowboard ya da jakuzi yapamam.

Kit: *Partime gidebilirsin.*

"T partisi harika!" Flynn taktığı altın silindir şapkayı düzelterek bağırıyor. Flynn, bu yıl yaşanan hayal kırıklığının ardından hızla toparlandı. Mekan değişikliği. Diğer herkes de eğleniyor gibi görünüyor. Müzik bangır bangır çalıyor, alkol akıyor ve altın yaldızlarla dolu sayısız balon ailemin Hamptons'taki evinin oturma odasını süslüyor. Yüzlerce insan alanı dolduruyor. Bazıları arkadaş, bazıları eski sınıf arkadaşı, bazıları da tamamen yabancı.

Yıllık partimi iki bin mil uzağa taşımamın sebebinden bir iz yok.

Yılbaşı gecesini Collins'le geçirmek istiyordum. Colorado'ya kadar gelmeye istekli olacağını sanmıyordum. Geçen hafta New Haven'daydı, Noel'i ailesiyle geçirdi. Connecticut'ta daha uzun kalmaya karar vermiş olabilir. Ya da bu gece gelmemeye karar verdi.

Birkaç dakika içinde telefonumu onuncu kez kontrol ediyorum. Pazar günü ona *Mango* gönderdiğimden beri mesajlaşmamıştık.

Collins'in Kensington Consolidated'den ayrılmasının bizi birbirimize yakınlaştıracığını düşünmüştüm. Bir sınırı kaldıracığını. Bunun yerine, sanki daha da uzaklaşmışız gibi geliyor. Sanki artık haftada kırk saatten fazla bir süreyi aynı yerde geçirmek zorunda olmadığımız için etkileşimlerimizde yeni bir belirsizlik varmış gibi. Birkaç gün içinde benim çatı katıma taşınması gerekiyor ve oda arkadaşı olma konusunda sadece en temel detayları konuştuk. Geçen haftaki anatomi taramasında bile kendini mesafeli hissetti. İlk ultrasonda olduğu gibi bana yaslanmadı.

Kendine daha fazla güvendiği için rahatlamış hissetmeliydim. Onun yerine hayal kırıklığına uğradım.

"Al bakalım. Buna ihtiyacın var gibi görünüyor." Flynn bir shot'ı bana doğru itiyor ve ben içmeden önce ne tür bir likör olduğuna bile bakmıyorum.

Votka olduğu ortaya çıktı.

"Karar vermekte zorlanıyor musun?" Flynn, oturma odamda dans eden açık saçık giyimli kadın kalabalığını işaret ederek bağıyor. "Çünkü şu anda benim ikilemim de bu. Hepsi çok seksi."

"Çok fazla seksi kadın var," bir kadın sesi kuru bir şekilde diyor. "Ne a *karmaşık* bir hayat sürüyorsun Parks."

Flynn bir kadeh daha alırken gözlerini deviriyor. "Umarım arkadaşlarını *Eğlenceli* kuzen de, Kit."

Rory'ye sarılmadan önce kaburgalarına dirsek atıyorum. Wren'le birlikte gelmesine şaşırdım ama Flynn'in önünde bundan bahsetmedim. Collins'in yokluğu yüzünden hakemlik yapamayacak kadar dikkatim dağılmıştı.

"Bahamalar nasıldı?" Üniversite arkadaşlarıyla yaptığı bir geziden yeni döndüğünü hatırlayarak soruyorum.

"İnanılmaz," diyor Rory. "Güneşi özlemişim. Uzaklaşmak ve çalışmaya ara vermek gerçekten çok güzeldi."

Sol tarafımda, Flynn homurdanıyor.

"Bir şey duydun mu?" diye sormadan önce onu tekrar dirsekledim.

"Henüz değil," diyor gergin bir gülümsemeyle. "Kararları Ocak başında göndermeye başlıyorlar, yani..."

"İçeri gireceksin," diyorum ona ve bu benim güven verici olduğum anlamına bile gelmiyor.

Rory çok zeki. Kendimi bildim bileli avukat olmaya niyetliydi. Lili, Bash, Wren ve benimle konuşmaya çalışırdı.

mahkeme salonunda oynardık. Ben genellikle sanık olurdum. Lili her zaman tutuklayan memurdu.

"Teşekkürler, Kit."

"Harvard sana sahip olduğu için şanslı olacak," diye ekliyorum.

"Harvard Hukuk'a mı başvurdun?" Flynn kaba bir şekilde araya girer.

Rory, Kensington'a özgü bir özgüvenle, "Harvard Hukuk'a *gideceğim*," diye yanıtlıyor.

"Boston'da görüşürüz o zaman" diye cevap verirken Flynn'in normal soğukkanlılığından eser yok.

Bir kaşımı kaldırıyorum ama çenemi kapalı tutup bu işin dışında kalıyorum.

Bildiğim kadarıyla Flynn sadece vakıf fonuna erişmek için başvurmuştu. Hukuk fakültesine gitmek *istediğinden* hiç bahsetmemişti ve babasına siktir olup gitmesini ve ipleri elinde tutmayı bırakmasını söylemek için çalıştığından emindim.

"Wren nerede?" Havadaki gerginliği yarıp geçerek soruyorum.

"Evet. Wren nerede?" Flynn mırıldanıyor.

Rory bana odaklanmadan önce ona kaşlarını çatıyor. "Bilmiyorum."

Bu cevabı beklemediğim için kaşlarımı çatıyorum. Rory'nin *bilmiyorum* dediğini hiç duymamıştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, Wren'in nerede olduğunu bilmiyorum." Rory her kelimeyi telaffuz ediyor, sonra yanımdan uzanıp garsonlardan birinin elden ele dolaştırdığı tepsiden bir flüt şampanya alıyor. "Biz gelir gelmez ortadan kayboldu."

Sakin ifadesini inceliyorum. "Bu konuda endişelenmemiz... gerekmez mi?"

Rory şampanyasını yudumluyor. "Hamptons'a gittiğimizde Wren'in nadiren etrafta olduğunu fark etmedin mi?"

"Uh... pek sayılmaz." Şimdi o konuyu açtığına göre, sanırım Wren'in geçen yaz pek ortalıkta olduğunu hatırlamıyorum. Sanırım birkaç kez gizlice dışarı çıktığı için ceza da almıştı. "Bu onun nerede olduğunu bildiğin anlamına mı geliyor?"

Rory iç geçirdi. "Muhtemelen marinadadır."

Marina mı?

"Aralık ayındayız. Marina *aylar* önce kapandı." Bariz olanı belirttim. "Hı-hı," diye onayladı Rory. "Ben gidip biraz yiyecek alacağım. Sonra görüşürüz"

Kit." Flynn'in yanından geçerken onu görmezden geliyor ve Odanın karşısındaki büfeye doğru.

"Rory'nin Harvard Hukuk'a başvurduğunu bana neden söylemedin?" diye sorar.

"Neden yapayım ki?" Dalgınca cevap veriyorum, Wren'e bir mesaj yazmakla meşgulüm.

Kit: *Hey, her şey yolunda mı? Az önce Rory'yi gördüm, nereye gittiğinden emin olmadığını söyledi.*

Wren anında cevap verir.

Wren: *Her şey yolunda.*

Wren: *Sokağa çıkma yaşağına kadar evde olacağım, baba.*

Gözlerimi deviriyorum ve telefonumu cebime geri koyuyorum. Beşimiz arasında Wren ve ben her zaman baş belası olmuşuzdur. Sorumlu yetişkin rolünü oynama olasılığı en düşük olanlar. Ama ben artık ergen değilim. Wren öyle.

"Her şey yolunda mı?" Flynn sorar. "Evet. İyi."

"Seni rahatsız eden başka bir şey mi var? Büyükbabanın ziyareti seni hala korkutuyor mu?"

Bir kadehe daha uzandım. "Birazcık."

Arthur'un ofise beklenmedik gelişinden bahsettiğim tek kişi Flynn. Eylül ayında ofise uğramasını önerdiğimde, *uğrayacağı* hiç aklıma gelmemişti. Garipti ve her zamanki yargılayıcı yorumlarından bazılarını yaptı ama gelmişti. Ofise kadar onca yolu sırf beni görmek için gelmişti. Ve ona ofisini gezdirmek güzeldi.

Flynn sırtımı sıvazlıyor. "Fazla düşünme. Çok yakında her zamanki huysuzluğuna geri dönecektir. Arada sırada babam baba gibi davranmaya karar verir ama bu çabuk geçer."

Gülümsüyorum. "Ben tur atacağım." "İyi eğlenceler."

Birinci katta yaptığım gezintide Collins'ten bir iz bulamayınca, biraz temiz hava almak için dışarı çıkmaya karar verdim. Hava soğuk ve tuzlu, her nefes alışımında ciğerlerim yanıyor. Havuzun üstü kapalı ve verandadaki mobilyalar kış için saklanmış. Adımlarım kaldırım taşlarında yankılanıyor, diğer tek ses okyanusun uzaktan gelen kükremesi.

Taş duvarın üzerine oturuyorum, keşke buraya bir içki ya da ceket getirmeyi akıl etseydim diyorum.

Ritmik tıkırtılar başka birinin gelişini haber veriyor. Muhtemelen anlamsız olduğunu bilsem de göğsümde umut balonları yükseliyor.

Elbette, "Ateşin var mı?" diye soran Collins'in sesi değil.

Omzumun üzerinden yaklaşan kadına bakarken umudum sönüyor. Onu tanımam bir dakikamı aldı. "Camila, değil mi?"

"Cammie," diye düzeltiyor, yanımdaki duvara oturarak. "İyi hafıza."

"Flynn içeride."

Cammie boğuk bir kahkaha attı. "Flynn için gelmedim." Eve şöyle bir bakar. "Her zaman bu yerlerden birinin içini görmek istemişimdir."

"Buralısın, değil mi?"

Flynn'in yaz kaçamağı hakkında bildiğim tek şey bu, çalıştığı yer dışında. Ya da çalışıyor. Yıl boyunca otelde mi bilmiyorum. Daha genç görünüyor, yani üniversitede olabilir.

"Doğma büyüme," diye onaylıyor Cammie, sonra da yanmayan bir sigara tutuyor. "Çakmak mı?"

"Yok."

İç çekiyor, sonra sigarayı bir kenara bırakıyor.

Taş duvarın üzerinde sessizce oturuyoruz, ki bu çok hoş. Ve tuhaf. Cammie'nin üzerinde bir ceket var ama birkaç yeri yamalı. Ne kadar sıcak tuttuğundan emin değilim.

Cebinden telefonunu çıkarıyor, ekrana bakıyor ve nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor ama bu mırıldanmalar kemik titreten rüzgârda kayboluyor. "Gitmem gerek," diye belirtiyor.

"Evet, hipotermi vurmadan önce içeri girmeliyim." Eve bir göz attım.

Cam sürgüler mutfağı verandadan ayırıyor. Geceleri, içerideki ışıklar onları büyük bir resim çerçevesi gibi gösteriyor. Partiyi inceliyorum, camın arkasından farklı bir saç tonu gördüğümde iki kez bakıyorum.

Hemen ayağa kalkıyorum.

Kendimi bir dakikalığına Cammie'ye odaklanmaya zorluyorum. "Seni bırakmamı ya da başka bir şey söylememi ister misin?"

"Yok, ben iyiyim. Arabayla geldim, marina da uzak değil.

Teşekkürler." Kaşlarımı çattım. Marinada ne haltlar dönüyor?

Collins burada olmasaydı sorardım. Ama içeri girmek için çok sabırsızım. Cammie'ye veda ettikten sonra başımı sallayıp en yakın kapıya yöneliyorum.

Evin içindeki sıcaklık ve kargaşa, dışarıdaki dondurucu sessizlikle şok edici bir tezat oluşturuyor. Kalabalığı yararak odayı olabildiğince hızlı bir şekilde tarıyorum ve sonunda Collins'in yemek odasındaki avizenin altında durup Indy ve nişanlısı Tony ile konuştuğunu görüyorum.

Collins çarpıcı görünüyor. Kumral saçları kıvrılmış ve omuzlarının üzerine gevşek dalgalar halinde düşüyor. Kısa, ışıltılı ve bebeğinin karnını gizleyen kloş bir elbise giyiyor.

Collins'i kapıların yanında hayal edip etmediğimi merak ederek birkaç saniye yerimde durup konuşmalarını izliyorum.

Biri arkamdan bana çarptı. " z r dilerim, dostum!"

Onaylamak için bir el sallıyorum, sonra yürümeye devam ediyorum, oturma odasından geçip yemek odasına giriyorum. Partiyi düzenleyen Lucy, genellikle burada bulunan devasa masa da dahil olmak üzere mobilyaların çoğunu birinci kattan kaldırtmıştı. Bu gece onun yerini bir şampanya kulesi almış.

Indy önce beni fark ediyor, yaklaştığımda el sallıyor. "Kit! Hey! Harika parti!" "Teşekk rl r Indy," diye cevap veriyorum, yaklaştığımda Tony'yi selamlamak için elimi uzatıyorum

Yeterince. "Sonunda seninle tanıştığımıza memnun oldum, dostum."

"Aynı şekilde," diye karşılık veriyor sırtarak. "Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler."

"Sorun değil." Bir fl tten köpüklü suya benzeyen bir şey yudumlayan Collins'e bakıyorum.

Deja vu gibi hissediyorum. Hamptons'a en son birlikte gittiğimiz zamanki gibi.

"Collins de bize yeni işinden bahsediyordu," diyor Indy ve Collins'e bakıyor. "Ayrılacağını duyunca çok  z ld m ama harika bir fırsat gibi görünüyor." Dikkati tekrar bana yöneldi. "Yerine birini ayarladın mı, Kit?"

"Henüz değil," diye mırıldanıyorum, Collins yutkunduğunda ve hâlâ bakışlarımla buluşmadığında deja vu hissi artıyor.

Şu anda garsonlardan biriyle konuşuyor ve ona tepsisindeki mezeleri soruyor.

Indy Collins'le bana bakıyor, nişanlısına bakmadan önce yüzünde bilmiş bir ifade belirliyor. "Henüz açık büfeye geçmedik ve gece yarısına kadar dayanacaksam akşam yemeğ  için şampanyadan fazlasını içmeliyim. Seninle konuşmak güzeldi Collins. Sonra görüşürüz, Kit."

Tony, oturma odasına geçmeden önce Indy'nin vedalarını yineler. Collins şampanya kulesine bakıyor.

Beni dışarıda gördü.

Boğazımı temizliyorum. "Hey."

Yüksek sesli müzikten "Hey" diye cevap verdiğini zor duyuyorum.

"Geleceğinden emin değildim."

"Trafik kötüydü. Seni dışarıdan uzak tutmayayım." İç çektim. "Collins..."

"Endişelenme, Kit." Yemek odasının etrafına göz gezdiriyor. "Buranın ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Lucy dekorasyonda harika bir iş çıkarmış."

Aramızdaki kibar mesafeyi silerek bir adım daha yaklaşıyorum. "Bu konuda çok endişeliyim. Sadece biraz temiz hava almak için dışarı çıktığımı düşünmeni istemiyorum. Onu çok az tanıyorum. Ben onu tanımıyorum. Flynn'le çıktı. Aslında tam olarak çıkmadı."

"İnsanlar bakıyor."

Hareket etmiyorum. Ya da onaylamak için etrafıma bakmıyorum. "Ee?"

"Şirketten davet ettiğiniz diğer tek kişi Indy mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. Levi ve takımda birlikte çalıştığım birkaç kişi buralarda bir yerlerdedir. "Artık benim için çalışmıyorsun Collins."

"Biliyorum," diyor, bizi birlikte gören herkesi listeliyormuş gibi etrafına bakarak.

Kızgınlığım artıyor. "Ciddi miydin? New Haven'da söylediklerinde?"

Şu anda, bırakın benimle çıkmayı, benimle aynı odada bile görünmek istemiyor gibi hissediyorum.

"Bu konuşmayı partinin ortasında mı yapmak istiyorsun?" diye soruyor kuşkuyla, beklediğim *evet* bu değildi.

"Benden kaçırıyorsun, o yüzden başka nerede içeceğimi bilemiyorum." Collins alt dudağını ısırır. "Ben sadece-"

"Hey! İşte buradasın." Flynn ortaya çıkmak için mümkün olan en kötü anı seçiyor, bir kolunu boynuma doluyor ve diğeriyle gülünç şapkasını düzeltiyor. Gözlerini kısarak Collins'e bakıyor. "Hey, Collins."

"Merhaba Flynn," diye cevap veriyor, ciddi ifadesini kıran bir gülümsemeyle. "Seni gördüğüme sevindim. İzin vererseniz, tuvaleti bulmam gerekiyor."

Flynn, Collins'i duymazdan gelir gelmez bana bakıyor. "Asistanını mı davet ettin?"

Çenem çalışıyor. "O artık benim asistanım değil."

"Ne? Neden değil? Ne zamandan beri?"

Collins'in kalabalığın arasından süzülüşünü izlerken sorularını duymamış gibi yapıyorum. "Beni mi arıyordunuz?"

"Oh, evet. Baş aşçı seninle konuşmak istiyor."

Başımı salladım, sonra mutfağa doğru yöneldim.

Collins

A Ani bir gümbürtü ve ardından gelen "Ne oluyor lan?" sesi beni yatakta doğrulmaya zorladı. Parano yak, hamile ve yabancılara ait bir malikanede yalnızım -tamam, *teknik olarak* bebeğimin büyükanne ve bykbabasına ait- ama

ya da öyleydi, yabancılarla dolu.

Yatak odamın kapısının kilitlenmediğini fark ettiğimde, her tedbirli kadının yapacağı şeyi yaptım: Açılsa duyabilmek için köşedeki koltuğu kapının önüne ittim.

Ve Şu anda çığlık atmamamın tek nedeni o mırıldandığım kfr tanımış olmam.

"Ne yapıyorsun, Kit?" Yorgun bir Şekilde yatağa uzanarak soruyorum.

Belki beni uyandırmıŐ gibi yaparsam kendini kötü hisseder ve daha

hızlı gider. "Görünüşe göre engelli bir parkurda geziniyorum."

Sesi Şimdi daha yüksek. Uzaklaşmıyor, yaklaşıyor.

"Birinin odama girmesinden endişe ediyordum. Belli ki bu korkum haklıymıŐ."

HıŐırdayan kumaşın sesi kalp atışlarımı hızlandırdı. Kit kapıyı arkasından kapattığı için pek bir Şey göremiyorum. Hemen gitmeyeceğinin bir işareti, geç de olsa fark ediyorum.

Yatakta tekrar doğruluyorum, bu sefer yatağın yanında duran lambayı açıyorum.

"Sen ne..."

Kit'in tam olarak ne yaptığını anladığımda sesim titriyor.

Soyunuyor. Aslında soyunuyor, bir çift siyah boxer külot dışında, nasıl olduğunu göstermek için para alıyormuŐ gibi yapışıyor.

Cömertçe donatılmış. Lanet olası bir iç çamaşırı reklamı gibi görünüyor ve bu bariz çekiciliğin *burada* ne işi var?

Bu soruyu daha az övgü dolu bir ifadeyle yüksek sesle dile getiremeden -Yorganı kaldırıp yanımdaki yatağa tırmanıyor. "Partide eğlendin mi?"

"Güzeldi," diyorum sertçe.

Sesim gergin olabilir ama geri kalan her şeyim öyle değil. Vücut ısısı yatağın benim tarafına doğru akıyor, anında bir rahatlık hissi veriyor. Sanki sıcacık bir battaniyeye sarılmışım ya da duşun ılık spreyinin altına girmişim gibi.

"Güzel," diye düşünüyor Kit. "Cansız olan neydi? Havai fişekler mi? Şampanya kulesi mi? The-"

"Odanın nerede olduğunu unuttun mu?"

Ya da daha önce kavga ettiğimizi? Sessizce ekliyorum.

Bana kızgın olmalı. *Ben* kendime kızgıyım. Ama o normal davranıyor.

"Odam dolu."

"Tarafından..."

"Uyumayan insanlar tarafından."

"Buranın yirmi yatak odası falan yok mu?" "Yirmi dört, evet. Seni kontrol etmek istedim."

"Bunu yapmak için benimle yatağa girmene gerek yoktu."

Başı yastığının üzerinde dönerken hışırtıyı duyuyorum. Ben tavana bakarken profilimde gezinen gözlerinin ağırlığını hissediyorum.

"Gitmemi ister misin?"

"Horluyor musun?"

"Sen söyle. Daha önce yattığım tek kişi sensin."

O fark etmeden önce gözyaşlarımı temizlemeye çalışarak tavana doğru hızla gözlerimi kırptırıyorum. "Daha önce olanlar için özür dilerim."

Kit uzun bir nefes vererek bir kolunu başının arkasına sıkıştırdı. "Üzgün olmanı istemiyorum."

"Hamileyim."

"Hala mı?"

Bu benden küçük bir gülümseme kopardı. "Hamileyim, Kit. Hormonlarım var, yorgunum, stresliyim, şişmanlıyorum ve seni verandada başka bir kadınla görmeye gerçekten ihtiyacım yoktu. Sana güvenmediğimden değil. Kendime güvenmiyorum. Seni bununla tuzağa düşürdüğümü fark etmeni bekliyorum.

Çocuk, ve ben... ben... seninle çıkmak istiyorum. Sadece neden *benimle* çıkmak istediğinden emin değilim. Herhangi biriyle olabilirsin."

Isaac için yeterli değildim ve Kit'ten her yönden daha aşağıdaydı.

Artık gözyaşlarımı tutamıyorum. Tuzlu su sessizce yüzümden aşağı kayıyor, yastığı ıslatıyor ve kulaklarıma damlıyor.

"*Collins*." Sesi şefkatli. "Buraya gel." Kit kolunu çözüp bana uzattı.

Yüzüm göğsüne yaslanacak şekilde yuvarlanıyorum. Kolu belime dolanıyor ve beni vücuduna sıkıca bastırıyor. Diğer eli yanaklarımda gezinerek ıslak izleri temizliyor.

"Sana güveniyorum," diyorum ona.

"Yapmalısın. Ben senin eski sevgilin değilim."

Uzun bir nefes veriyorum. "Güven sorunu yaşamamın tek nedeni Isaac değil." Kit sessiz, devam etmemi bekliyor.

"Üniversite son sınıfın ilkbaharında, bir hafta sonu ders çalışmak için kütüphaneye gidiyordum. Merhaba demek için babamın ofisine uğramaya karar verdim. Orada değildi ama koridorun karşısındaki laboratuvarlardan birindeydi. Annem *olmayan* bir kadını öpüyordu."

Kit'in göğsü ani bir nefes alışla kalkıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Onun kim olduğunu bilmiyorum. Onu daha önce hiç görmemiştim ve o zamandan beri de görmedim."

"Sen ne yaptın?" "Hiçbir

şey. Sadece... gittim."

Bu da en az o anın kendisi kadar rahatsız edici.

"Kimseye söyledin mi?"

"Şimdiye kadar değil. Bu korkunç sırla *sıkışıp* kaldım. Anneme söyleyecek kişi ben olmak istemiyorum... eğer bilmiyorsa. Jane de öyle. Peki ya babam?" Avucumu Kit'in göğsüne, kalbinin tam üstüne koyuyorum. Kalbinin düzenli atışı güven veriyor. "Ben... Ben hiç olmamış gibi davranmak istiyorum. Hiçbir şey görmemişim gibi. Ama neredeyse üç yıl oldu ve ben unutamadım." İçimi çektim. "Bana Chicago'ya taşınmayı sorduğunda tamamen dürüst değildim. Üniversite için Connecticut'ta kaldıktan sonra farklı bir yerde yaşamak istedim. Ama bu aynı zamanda kendimi babamdan uzaklaştırmanın bir yoluydu. Boşluğa ihtiyacım vardı."

Kit saçımın bir tutamıyla oynayarak, "Bir şeyler olduğunu anladım," diyor. "Ziyarete gittiğimizde onun yanında nasıl davrandığını... Daha yakın olduğunuzu hatırlıyordum."

Montgomery Hall'a taşındığım günden bahsediyor. Babam çok gurur duymuştu. Annem de babam da.

"Biz daha yakındık," diyorum. "Keşke hâlâ öyle olsaydık, özellikle de şimdi, bebek doğarken. Ama ben... bu bazı açılardan yeni bir sayfa ama geçmişin o kısmını nasıl atlatacağımı bilmiyorum."

"Baban için üzgünüm, bebeğim."

Burnumu çekiyorum. "Bu kadar anlayışlı olmayı bırak. Bana kızgın olman gerekiyordu."

"Ben mi?"

"Evet."

"Mantıksız ve öfkeli olmamı mı *istiyorsun*?" Sorudaki **g ü l ü m s e m e y i** duyabiliyorum.

"Sanırım."

"Tamam, üzerinde çalışacağım." Kalçamdaki el hareket ediyor, karnımda geziniyor. "Şişman değilsin Monty."

"Olacağım."

"Umarım öyledir. Anormal derecede küçük bir çocuk istemiyorum."

"Sen altı-iki yaşındasın, yani istatistiksel olarak konuşursak, ben çok daha fazla büyüyeceğim." "Altı-üç."

"Ha?"

"Altı-iki olduğumu söylemiştin. Ben *altı-üç* yaşındayım." Ben gülüyorum ama o gülüyor.

"Bunu hissettin mi?" diye soruyor aniden.

Heyecanla. "Neyi hissettim-oh. Evet. Sen de hissedebiliyor musun?"

"Evet." Başını sallıyor, bir başka yumuşak dokunuşla karnıma bakıyor. "Evet," diye daha sessiz tekrarlıyor. "Vay anasını."

"Geceleri tekmelemeyi seviyor gibi görünüyor," diyorum. "Ya da... sen buradayken."

Kit'in yüzündeki ifade nefes almamı zorlaştırıyor. Sanki kalbim genişliyor, ciğerlerimi eziyor. Yüz ifadesi şefkatle dolup taşıyor. Bir güneş ışını gibi parlak ama aynı zamanda davetkâr bir odaklanma.

"Vay canına," diye fısıldıyor avucuna bir tekme daha geldiğinde. "Mango gerçekten çok güçlü."

Ses tonundaki merak ve hayranlık karşısında eriyerek kıkırdıyorum. "Bir noktada bebeğe meyve dışında bir isim vermemiz gerekecek, biliyorsun değil mi?"

"Ne alacağımızı bilseydik isim seçmek daha kolay olurdu..."

"Sürpriz olmasını istiyorum," diyorum.

"Tamam." Tıpkı Dr. Bailey'nin ofisinde yaptığı gibi teslim oldu.

Yirmi haftalık taramada bize cinsiyeti söyleyebilirlerdi ama ben bilmek istemedim. Hâlâ da istemiyorum. Bu hamileliğin yeterince sürpriz olduğunu düşünürsek, muhtemelen bilmeliyim. Ama bebeğimizle tanıştığımız anda bunu öğrenmenin özel bir hissi var.

Bu şekilde yatıyoruz, Kit sırt üstü yatıyor ve ben onu yastık gibi kullanıyorum. Yumruğum aramızda, Kit'in eli kısmen üzerini örtüyor.

Lambayı kapatabilmek için yerini değiştiriyor. "*Peki*, tamam. Yalvardığın için kalacağım."

"Yalvaran ben değildim."

"Oh, biliyorum. Yalvarmanın kulağa nasıl geldiğini hatırlıyorum."

Dudakları saçlarımı okşuyor. Ona karşı gevşiyorum, içimden daha fazla gerilim sızıyor. Sıcak, katı, sabit ve... sert.

Bir ısı parlaması sistemimi boğuyor.

"Aldırma," dedi bana. "Sadece... uzun zaman oldu."

"Bir süre mi? Bütün bir hafta gibi mi?" Alay ediyorum. Sesim hafif ama kalbim ağır.

Ona inanıyorum, dışarıdaki kadınla hiçbir şey olmadı. Hatta merdivenlerde konuştuğumuzdan beri kimseyle birlikte olmadığını tahmin ediyorum, ki bu bir haftadan çok daha uzun bir süre önceydi. Ama birkaç ay olduğunu duymak bile beni rahatsız eder. Onu başka biriyle düşünmek istemiyorum, asla.

"Elbette," diye kolayca kabul ediyor Kit. "Bütün bir hafta, artı hamile kaldığın yirmi dört hafta."

Bu açıklama beni şaşkına çevirdi. *Takıldığımızdan beri bekar mıymış?* Merdivenlerdeki konuşmamızı unut. Yani Ağustos'tan beri kimseyle birlikte olmamış, hamile olduğumu öğrenmeden haftalar önce.

"Gerçekten mi?"

"Ben *kimseyi* istemiyorum. Ben *seni* istiyorum. Eğer bunun yeni ya da geçici olduğunu düşünüyorsan, değil." Çarşafın altında kayıyor, samimiyeti başka bir battaniye gibi üzerime çöküyor. "Mutlu yıllar, Collins."

"Mutlu yıllar Kit," diye fısıldıyorum.

Kit

Kit: *Kavun.*

Kit: *Kavun ne kadar büyük? Ben sadece kesilmiş olarak gördüm.*

Collins: *Hiçbir kıyafetimin sığmayacağı kadar büyük.*

"T Bay Kensington," dedi kapıcı, binamın lobisine girdiğimde. "Çok büyüktü, bu yüzden sizin koridorunuza taşıdım."

"Teşekkürler Samuel," diyorum ve asansöre binmeye devam ediyorum. Asansör yükselirken Bash'e mesaj atıyorum.

Kit: *Hazır mısın?*

Bugün Pazar ama yarınki Phoenix seyahatime hazırlanmak için ofise gitmem gerekti. Görüşmelerde bulunduğumuz bir gazetenin yönetim kurulu üyeleriyle bir toplantım var. Bir saatlik toplantı için sekiz saatlik yolculuk. Bu fırsat beni heyecanlandırmalı ama yolculuktan korkuyorum.

Bash'ten hemen bir yanıt gelmedi.

İç çekiyorum. Kış tatilinde evde, yine benimle kalıyor ve ona yarına kadar taşınması gerektiğini söylediğim için kızgın. Collins birkaç gün içinde benim evime taşınmakla kalmıyor, aynı zamanda Bash şu anda çocuk odası olacak odada uyuyor. Yemek sırasında surat asmaya devam ederse babam şüphelenecek.

Benim katımın kapısı açıldı. Telefonumdan başımı kaldırıp koridorda duran babamı görünce irkildim.

"Hey. Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Bash ve ben seninle restoranda buluşacağız sanıyordum."

"Erken çıkıyordum," dedi babam. "Onun yerine sizi alayım dedim."

Kaşlarımı çatıyorum, ses tonu kafamı karıştırıyor. Bu erkekler gecesini planlayan oydu ve şimdi sanki-

"Bunu açıklamak ister misin?" Babam soluna doğru adım atıyor ve Samuel'in bahsettiği paketi ortaya çıkarıyor.

Büyük boy. Neden alt kattaki masanın arkasında saklamadıklarını anlayabiliyorum. Kutunun yan tarafındaki beşik yazısı da içindekileri ele veriyor.

Sertçe yutkunuyorum. Sikeyim. Sikeyim. *Siktir*. "Bunu hiç görmemiş gibi davranma şansın var mı?"

"Koridorunda bir *beşiğin* ne işi var, Christopher?" diye gürlüyor.

Sanırım öyle değil.

Başparmağımı ağzımın alt kısmında gezdirerek doğru kelimeleri arıyorum. Bu haberi babama nasıl vereceğimi bulmak için aylarım vardı ve hala doğru yolu bulamamıştım. "Bu şekilde öğrenmeni istemezdim," diyorum sonunda.

"*Neyi* öğreneyim? Hizmetçiniz bekliyor mu? Yanlış adrese mi teslim etmişler? Lütfen bana bunun görüldüğü gibi olmadığını söyle-"

"Mayıs ayında doğacak," diyorum. "Sana ve anneme daha önce söylemek istedim."

-Sana daha önce söylemeyi *planlamıştım* ama önce kafamı toparlamak için zamana ihtiyacım vardı."

Bu itirafı tam bir sessizlik izler. Genişler, boğucu ağırlığıyla koridoru doldurur.

Tekrar deniyorum, biraz ciddiyetsizlik hedefliyorum. "Tebrikler. Yakında dede olacaksın."

Daha fazla sessizlik.

Babamın ifadesi mermerden oyulmuş gibi. Belki de G'li kelimeyi söylememeliydim.

Tedirginlikle, Collins'in bana haberi verirken muhtemelen buna baktığını fark ettim. Babamı daha önce hiç donarken görmemiştim. O her zaman işinin ehlidir. Her zaman hazırlıklı. Her zaman beklenmeyi bekler.

Söyleyecek güven verici bir şey bulmaya çalışıyorum. "Sana ve anneme bu hafta içinde söyleyecektim. Lili eve döndüğünde."

Yine de hiçbir şey söylemiyor. Bir heykelle konuşuyor da olabilirdim. Ön kapım açıldı.

"Kit? Ne oldu baba?" Bash bir elinde telefonu, babamızla benim aramda bir ileri bir geri bakıyor. Benimkinin cebimde çaldığını fark etmemiştim bile. "Seninle restoranda buluşmayacak mıydık?"

"Uh..." Boynumun arkasını ovuyorum.

Babam buzları çözerek duvara yaslanmış beşiği işaret ediyor. "Kardeşin de tam *bunu* açıklıyordu."

Bash onun parmağını takip eder. "*Ah*. Doğru."

Babam onun tepkisizliğini doğru okudu. "Bunu *biliyor muydun*, Sebastian?"

Bash yüzünü buruşturuyor, önce bana sonra babama bakıyor. "Şey, sayılır. Yani, Kit Şükran Günü'nde bahsetmişti, yani ben de bir süredir biliyordum-"

"Şükran Günü mü? Kardeşinin bebek beklediğini biliyordun. *altı hafta* mı?"

"Paylaşacak haberim yoktu baba. Kit ve Collins... evet. Ben ... başka bir yere gideceğim."

Bash, Collins'in adını söylediğinde babamın yüzünde benim gördüğüm değişimi fark ediyor. Ve doğru sonuca varıyor - hikayenin *çocuğumu kimin doğurduğu* kısmına henüz gelmemiştim.

Ön kapı bir saniye sonra kapanır ve yumuşak *tıkırtının* ardından gelen tam sessizliği vurgular.

İlk başta, bir tur daha sessiz muamele göreceğimi düşündüm.

Babam konuştuğunda sesi tehlikeli derecede alçak ve eşittir. Collins'in benimle dalga geçmeyi sevdiği Monaco polis olayından beri duymadığım bir ses tonu. "Collins mi? Collins *Tate*?"

Nefes veriyorum. "Evet."

Gülüyor. İnanılmaz, eğlenmiyor. "Sen hamile kaldın *Asistan*, Christopher? Şirkette çalışan biri mi?"

"O zamanlar benim asistanım değildi." Babamın Mayıs ayından bu yana hesap yapma zahmetine girdiğinden şüpheliyim. "Ve artık benim asistanım değil."

İkisi de zayıf argümanlar ama teknik olarak doğru. Daha kötüsü de olabilirdi. Babam kaşlarını çatı. "Artık asistanın değil miyim? Ne demek istiyorsun?"

"Son günü Noel'den önceki haftaydı. Şu anda bir hukuk firmasında çalışıyor."

Babam rahatlamış görünmek yerine daha da kızgın görünüyor. "*Kovdun* onu?"

Kaşlarımı çatıyorum, varsayıma sinirleniyorum. "Ne? Hayır. Tabii ki hayır. O ayrılmak istedi. İş değiştirmek onun kararıydı."

"Bu inanılmaz bir şey. Olmayı bekleyen bir dava. Bunu anlıyorsun, değil mi? Sadece bu yüzden sakladığınızı varsayabilirim-"

"Ben hiçbir şey saklamadım," diye karşılık veriyorum. "Sadece sana söylemek için doğru... zamanı bekliyordum."

"Yani, artık senin için çalışmayana kadar bekliyordun." Babam başını sallıyor. "Bu sihirli bir çözüm değil. Nasıl bu kadar ..." Babam başını arkaya yatırıp tavana bakıyor.

"Kızgın olmanı anlıyorum baba. Ama dava açılması endişelenmenizi gerektirecek bir şey değil. Collins yapmaz-"

"Onun ne yapacağını ya da yapmayacağını bilemezsin. Bu kadınla evli değilsin, Christopher. Onu birkaç aydır tanıyorsun! Kişisel mali durumunuz endişe verici olsa da, sadece güven fonunuzdan bahsetmiyoruz. *Tüm* şirketi büyük bir sorumluluğun altına soktun. Bu kadar dikkatsiz ve sorumsuz olmayı aştığını sanıyordum.

"O. Yapmazdı. Yapmaz. Yapmaz." Babamın duymuyor gibi görüldüğü her kelimenin altını çiziyorum.

Cebinden telefonunu çıkarır. "Oliver'a ve hukuk departmanına durumu derhal bildirmem gerekiyor. Bir gizlilik sözleşmesi imzaladıktan sonra, o zaman ilgilenebiliriz-"

"Hiçbir şey imzalamıyor baba. Sana neden daha önce söylemediğimi bilmek ister misin? *Bu* yüzden. Burada bir iş anlaşmasından bahsetmiyoruz. Çocuğumun annesinden bahsediyoruz."

"Onu Kensington Consolidated'da işe almamış olsaydınız, bunun sizin kararınız olduğunu kabul ederdim, her ne kadar tedbirsiz bir karar olsa da. Ancak sizin saflığınız milyarlarca dolar değerinde, binlerce çalışanı olan ve nesillerdir ailemize ait olan bir şirketi deviremeyecek. Ve son seçimleriniz, bu şirketin bir parçası olup olmamanız gerektiği konusunda beni ikinci kez düşündürüyor."

Beni geçip asansöre doğru ilerliyor.

"*Baba*," diye bağırdım.

"Ne?" Döndü, telefonuna odaklandı. Muhtemelen hukuk ekibine e-posta gönderiyordur.

"Bir şey unutmuyor musun?" Yukarı

bakıyor. "Neyi unutmuyorum?"

"Yemeği iptal edebiliriz. Ama bana ders vermekle yasal belgeler arasında bir yerde, *tebrikler* demek aklına gelebilir diye düşündüm."

Babam başını sallıyor. "Bunu benim üzerime yıkmaya çalışma Christopher. Aylarca yalan söyleyen sendin. Eğer bunu görmemiş olsaydım" - beşiği işaret ediyor- "hâlâ bir şey bilmiyor olurdum. Böyle bir sırrı saklamak mı? Benim yetiştirdiğim evlat bu değil."

Babam asansörde kaybolurken şaşkın ve kızgın bir şekilde bakıyorum.

Beşiği çatı katıma taşıdığımında, Bash girişteki duvara yaslanmıştı.

Bir kaşını kaldırıyor. "Akşam yemeği iptal mi?"

Bir kahkaha atıyorum ve kravatımı sertçe

çekiliştiriyorum. "Evet." "Babam iyi karşıladı."

Homurdanıyorum.

"Bunu atlatacaktır, Kit."

Beşiği duvara yasladım. "Göreceğiz bakalım."

"Lili'ye söylerken yanında olabilir miyim?"

"Daha önceki süper yararsız katkınızdan sonra mı? Bu işi tek başıma halledeceğim, teşekkürler."

"Babam onun yaptığını öğrenecekti, Kit." İç

çektim. "Biliyorum."

"Yardım ister misin?" Beşiğe doğru başını sallıyor.

"Belki sonra," diye cevap veriyorum.

Şu anda içinde bulunduğum ruh haliyle, doğru bir şekilde monte etmektense çubukları kırma ihtimalim daha yüksek.

Bash başını sallıyor ve duvardan uzaklaşır. "Bize pizza sipariş edeceğim."

Collins

"A ve burası da senin ofisin!"

Altı aydan kısa bir süre içinde ikinci kez yeni bir işe başlıyorum. Bu sefer çok daha az gerginim ve çok daha hamileyim.

"Kendime ait bir ofisim olmasını beklemiyordum," diyorum etrafıma bakarak.

Küçük, penceresiz ve ağır bir şekilde Lysol kokuyor ama sadece bana ait olan tamamen kapalı bir alan. İstesem talihsiz bir eğretili otundan daha fazlasıyla dekore edebilirim.

Bir başka stajyer avukat ve sabahki tur rehberim Marcie bana "Şanslısın," diyor. "Çoğu avukat yardımcısı kabinlerde işe başlar. Ama Derek'in bir ofisi olduğu ve sen de onun yerine geçtiğin için bu en kolay değişim oldu. Telefonun ve bilgisayarın çoktan kurulmuş olmalı. Eğer herhangi bir sorun yaşarsan, orada talimatlar var." Bu sabah oryantasyon sırasında aldığım paketi işaret ediyor. "Ya da IT'yi arayabilirsiniz. Numaraları telefonunuzda önceden programlanmış olmalı."

"Harika. Teşekkür ederim."

"Herhangi bir sorunuz olursa dahili numaram 2504." Marcie gülümsüyor. "Bradford, Nash, & Monroe'ya hoş geldiniz."

Ben de gülümsüyorum. "Teşekkürler."

Masama yerleşiyorum, bilgisayarıma giriş yapıyorum, sesli mesajımı ayarlıyorum ve ardından bana verilen ilk dava için belgeleri incelemeye başlıyorum. Bir ifadenin altmış sayfasındaydım ki kapı çalındı ve dikkatim ekrandan uzaklaştı.

"Tak, tak," diye anlatarak beni gülümsetiyor.

"Kim var orada?" mı demem gerekiyor?

"Bunun için endişelenme." Perry ellerini ceplerine soktu. "Hiç iyi şaka bilmiyorum."

Gülümsemem artıyor. "Hey, Perry."

"Hey." Ofisime bir göz atıyor ve bir tomar kâğıdı k al ç a s ı n a vuruyor. "Sana kendi ofisini vermişler. Güzelmiş."

"Öyle değil mi? Daha önce hiç kendi ofisim olmamıştı." "Benim de," diyor utanarak.

"Gerçekten mi?"

"Ben birinci sınıf bir ortağım Collins, isim ortağı değilim. Hepimiz Kensington gibi bir yerin sahibi olarak başlamıyoruz."

Kit'ten bahsettiğinde kaskatı kesiliyorum ve Perry bunu fark ediyor.

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim... sadece o ve Flynn en iyi arkadaşlar. Ben tek çocuk olarak büyüdüm. Hep bir kardeşim olsun istedim. Ve sahip olduğum en yakın şey, benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Bu yüzden Flynn'in yanında olmak istediği adama *biraz* kırgınım. Kit'le ilgili kişisel bir şey değil."

"Özür dilerim, Perry."

Onaylarcasına başını sallıyor. "Acıma partimi görmezden gel. Sadece kontrol etmek istedim. Merhaba demek istedim. Her şey yolunda mı?"

Ben cevap veremedim Macie yeniden ortaya çıkıyor. Perry'yi görünce duraklıyor ve kızarıyor. "Merhaba, Perry."

"Günaydın Macie," diye cevap veriyor ve ilgisinin karşılık bulduğunu gösteren utangaç bir gülümsemeyle ona bakıyor.

Macie beni hatırlamadan önce birkaç saniye daha birbirlerine bakıyorlar.

"Collins, burada seni görmek isteyen biri var."

"*Beni* görmek için mi?" Kafam karışmış bir şekilde açıkladım.

Ailem dışında nerede çalıştığımı bilen tek kişi, şu anda bir toplantı için Phoenix'te bulunan Kit ve bu sabah mesajlaştığım ve yeni ofisime uğrayacağından hiç bahsetmeyen Margot.

"Evet. Crew Kensington." Endişe göğsümde yayılıyor. "*Oh*."

Perry beni inceliyor, alnı çatlamış. "Ne-"

"Oldukça ısrarcı davranıyor," diye devam ediyor Macie. "Ona göstereyim mi-" "Hayır. Ben gidiyorum." Ayağa kalktım, kalem eteğimin kırıklıklarını

İki elimle. Çengelli iğnelerle bir arada tutuluyor ve üzerine en şık siyah kazağımı giyiyorum.

Buradaki pozisyonu kabul ettikten kısa bir süre sonra yeni amirime hamileliğimi bildirdim, mümkün olduğunca açık olmak istedim. Firma, avukat olmayan pozisyonlardaki destek personeli de dahil olmak üzere tüm çalışanlara on sekiz haftalık ücretli ebeveyn izni sunuyor. Artık hamileliğimi saklamak zorunda değilim, ancak henüz bunu duyurmaya da hazır değilim.

En azından Kit'in ailesi öğrenene kadar. Ve bilmiyorlar, değil mi? Crew bu yüzden burada olamaz.

Macie ortadan kayboldu ama Perry benimle lobiye doğru yürüyor.

"Benim odam katın diğer ucunda," diyor. "Söz veriyorum seni takip etmiyorum."

"Sana inanıyorum," diye onu temin ediyorum, gülümseyerek. Sonra da ekliyorum: "Macie gerçekten iyi biri."

Perry boğazını temizler. "Evet, öyle. İlk günümde bana etrafı da göstermişti."

"Bekar olup olmadığını öğrenmemi ister misin?"

Perry'nin kulaklarının ucu pembeleşir. "Oh. Ben, uh... birlikte çalışıyoruz, bu yüzden... bu kötü bir fikir."

"Bu *her zaman* kötü bir fikir değildir. Bazen işe yarar. Bazen, her gün sevdiğiniz insanla bu kadar çok zaman geçirmek... gerçekten güzel."

"Aşıksın, ha? Sanırım bu aşkıma resmen emekli etmem gerektiği anlamına geliyor."

Ona baktım, irkildim. Hem şaka yapmasından -en azından şaka yaptığını umuyorum

-Ve o dört harfli kelimenin ağızımdan kaçığını fark ettim.

Perry gülümser. "Şaka yapıyorum Collins. İlgimi çekti mi? İlgileniyordum. Ama senin ilgilendiğin tek şeyin arkadaşlık olduğunu hemen anladım. Mutlu olmana sevindim."

"Teşekkürler Perry," diyorum içtenlikle.

Lobiye ulaştık. Perry'yle konuşmak hoş bir dikkat dağıtıcıydı, ama şimdi endişem tüm gücüyle geri dönüyor.

Oturan birkaç müşteri ve iş görüşmesi için gelmiş gibi görünen birkaç takım elbise var ama Crew Kensington'ı kalabalığın arasında fark etmek zor değil.

Bekleme alanındaki herkes ona bakıyor.

Beni görür görmez elini uzatarak bu yöne doğru ilerledi. "Bayan Tate."

"Bay Kensington."

Sesimin titrememesinden ve sinirlerime ihanet etmemesinden gurur duyuyorum. Crew kızgın görünmüyor, ama dostça da görünmüyor. Perry'ye bakıyor,

ifade nötr.

Perry elini uzatmadan önce kravatını düzeltir. "Perry Parks. Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Kensington."

"Parklar." Crew başını eğip Perry'yi inceliyor. "Flynn ile akraba mısınız?" Sanırım Perry'nin, "Evet, o benim kuzenim, efendim," diye cevap vermeden önce belli belirsiz yüzünü buruşturduğunu fark eden tek kişi benim.

"Anlıyorum. Küçük bir ada." Crew gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Tıpkı Kit gibi kibar davranıyor. Göz renkleri de uyuyor. Perry sosyal işaretlerden habersiz değil ama keşke öyle olsaydı.

"Sonra görüşürüz Collins," diyor ve Crew'a saygıyla başını salladıktan sonra ters yöne doğru ilerliyor.

Perry gittikten sonra Kit'in babası bana odaklandı. "Bir dakikan var mı?" Bir soru gibi ifade edilmiş ama aslında bir rica değil.

"Elbette," diye yanıtlıyorum. "Ofisimde konuşabiliriz."

Crew başını sallıyor, ben dönüp adımlarımı geri atarken beni takip ediyor. Yürüyüş Crew'leyken Perry'yle olduğundan çok daha uzun geliyor, sanki mesafe son birkaç dakika içinde iki katına çıkmış gibi.

"Şirketten ayrıldığınızı duyduğumda şaşırdım," diyor.

Bu yüzden mi burada? Crew'un ayrıldığımı nasıl öğrendiği hakkında hiçbir fikrim yok. Kensington Consolidated'da asistan pozisyonlarındaki değişikliklerden rahatsız olmayacak ya da haberdar olmayacak kadar yüksekte. Sanırım *kimin* asistanı olduğumla ilgili.

Boğazımı temizliyorum. "Kensington Consolidated'da çalışmaya başlamadan önce avukat yardımcısıydım. Sadece... köklerime dönüyorum."

"Anlıyorum."

Sonunda ofisime ulaştık. Crew'un ofisinin Kit'inki kadar büyük ve lüks olduğuna eminim, ama benimkinin küçüklüğü ya da sadeliği hakkında yorum yapmıyor.

Kit bir şaka yapardı. Onu yanlışlıkla bir dolaba falan getirip getirmediğimi sorardı.

"Size içecek bir şey getireyim mi?" diye sordum.

"Ben hazırım, teşekkür ederim." Crew masamın karşısındaki ahşap sandalyeye oturuyor, dirseklerini kollarına dayıyor ve parmaklarını çenesinin altında birleştiriyor.

Döner koltuğuma gömülüyorum ve bunaltıcı sessizliği doldurmak için öksürük numarası yapıyorum.

"Bunun ilk karşılaşmamız olmadığının farkındayım. Siz şirketteyken hiç konuşmadığımız için üzgünüm."

"Sorun değil, Bay Kensington."

İlk kez gülümsüyor. Gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar belirliyor, sanki sıradan bir olaymış gibi. "Lütfen bana Crew de. Ne kadar oldu, birkaç yıl mı?"

Başımı salladım. "Bir çift. Dört Temmuz'da olabilirdi. Lili beni mezun olduğumuz yaz büyükanne ve büyükbabasının düzenlediği Kırmızı, Beyaz ve Mavi partisine davet etmişti."

Mürettebat da başını sallar. "Doğru, elbette."

O partiye katılan yüzlerce insan arasında beni gerçekten hatırladığından şüpheliyim ama hatırlanıyormuşum gibi davranmasını takdir ediyorum.

"Sen ve Lili sık sık konuşur musunuz?"

"I ..." Her geçen saniye bu ziyaretin doğası hakkında kafam daha da karışıyor ama Crew'un neden burada olduğunu sormanın kibar bir yolunu bulamıyorum. "Deniyoruz."

Başını sallıyor. "Lili senden hep övgüyle bahsederdi. Ve şirkette seninle etkileşime giren herkes de senden övgüyle söz etti. Kit'in asistanı olarak yaptığın işlerden etkilenmekten başka bir şey duymadım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Teşekkür ederim."

Crew evrak çantasını açıyor ve içinden bir zarf çıkarıp masama bırakıyor.

Ona bakıyorum.

Ona bakıyor.

Sonunda, "Bu nedir?" diye sordum.

Crew iç çeker. "Buraya gelirken bir planım vardı Collins. Sana böyle hitap etmemin bir sakıncası var mı?"

Boğazımı temizliyorum. "Tabii ki. Evet."

"Dün gece oğlumdan bir çocuk beklediğini öğrendim." Şaşkın bir nefes aldım. "Oh."

"Buraya gelip sizden bir Gizlilik Sözleşmesi imzalamanızı istemeyi ve bunun çıkış sürecinizin bir parçası olması gereken bir dikkatsizlik olduğunu söylemeyi planlıyordum. İstersen imzalamadan önce bir avukata danışmanı söyleyecektim."

Babamın bana verdiği kağıt parçasını düşünüyorum. Hiç aramadım. Aramam gerektiğini hiç hissetmedim. Aramalı mıydım?

Crew nefes verir. "Hayatımda büyük sürprizler yaşanmayalı uzun zaman oldu Collins. Nerede okula gideceğimi bilerek büyüdüm. Nerede çalışacağımı. Hatta kiminle evleneceğimi bile. Birkaç ay içinde *dede* olacağımı öğrenmek? Bu bir şoktu."

"Bunu onla çarparsanız, öğrendiğimde ne hissettiğimi anlarsınız." Tekrar gülümsüyor, sonra ayılıyor. "Eminim. Sen nasıl hissediyorsun?" "İyiyim.

İyi hissediyorum." Tereddüt ediyorum. "Ne kadarını söyledi bilmiyorum Ama Kit inanılmazdı. Her randevuda elimi tuttu. O olmasaydı ilk ultrasona bile girebilir miydim emin değilim. Ne zaman korksam, beni sakinleştirdi. Hamilelik kitapları aldı. Hem de birden fazla. Her hafta bebeğin büyüklüğüne bakıyor ve bana meyve cinsinden mesaj atıyor. Ailemi tamamen büyüledi. Çocuk odasına *devasa* bir duvar resmi yaptırıyor ve ben ..." Utanarak sesimin kesilmesine izin verdim. "Kusura bakma, muhtemelen sana bunları zaten söylemiştir."

"Hayır." Crew ellerini çenesinden kucağına indiriyor. "Hayır, bana bunların hepsini anlatmadı. *Hiçbirini*. Haberlere kötü tepki verdim. Ve bundan pişmanım."

"Oh."

Bu da Kit'in bana neden babasının bildikleriyle ilgili hiçbir şey söylemediğini açıklıyor. Ve bu konuşmanın onu nasıl kötü etkilediğini düşündükçe kalbim göğsümde acıyla sıkışıyor.

Kit babasıyla yakın. Ona hayranlık duyuyor. Ona saygı duyuyor. Aralarındaki ilişki benim babamla olan ilişkimden çok daha yakın. Yine de babamın sorduğu ilk şey iyi olup olmadığımı. Crew'un yüzündeki pişmanlık ifadesine bakılırsa Kit'e sorduğu ilk soru bu değildi.

Ve Kit bana söylemedi.

Babamın sadakatsizliğini biliyor. Isaac'in aldatmasını. Her şeyi. Ama bunu bana söylemedi. Beni endişelendirmek istemediği için mi? Bilmemi istemediği için mi?

"Bunu imzalamak zorunda değilsin Collins," diyor Crew sessizce, dosyaya doğru başını sallayarak. "Buraya iş için geldim çünkü hem ailemin şirketinde çalıştın hem de oğlumla kişisel bir ilişkin var. Ayrıntılara ihtiyacım yok. Açıkçası detay *istemiyorum*. Ama benim bir sorumluluğum var..."

Dosyayı çevirip açtığımda sesi kesiliyor. Sayfayı tarayıp belgenin içeriğini onayladıktan sonra altına imzamı ve tarihi atıyorum. "Al bakalım." Dosyayı ona doğru itiyorum. "Kit'e her ne söylediyse? Düzeltsen iyi olur."

Crew'un emir almaya alışkın olmadığına eminim.

Ama başını sallıyor. "Yapacağım."

Ben merdivenlerden metroya doğru yürürken Kit arıyor. "Az önce indim," diyor bana. "New York'un ne kadar soğuk olduğunu unutmuşum. Phoenix fırın gibiydi. Yakında sıcak bir yere gitmeliyiz, bütün gün bikini dışında bir şey giyemeyeceğin bir yere. İlk günün nasıldı?" Sonunda nefes alıyor.

"İyiydi," diye cevap verdim. "Kendi ofisim var."

"Öyle mi? Bu yeni bir eğretili otuna ihtiyacın olduğu anlamına mı geliyor?"

"Sahte bir tane belki. Ofisimin duvarları var ama penceresi yok. Açıkçası bitkiler hakkında pek bir şey bilmiyorum ama ışığa ihtiyaçları olduğunu biliyorum."

Kıkırdaması, Ocak soğuğuyla mücadele etmek için boynuma üç kez doladığım atkıdan daha çok ısıtıyor içimi. "Birkaç bitki fotoğrafı koyabilirsin. Ya da tablolar. Ya da bir duvar resmi."

"Başka bir duvar resmi, ha?" "Neden olmasın?"

Kartımı terminale dokunduruyorum ve turnikeden geçiyorum. "Neden bana babandan bahsetmedin?"

"Babam mı?" Kit tekrarlıyor.

"Evet. İştayken beni görmeye geldi ve-"

"Seni işte görmeye mi geldi?"

"Bu sabah. Keşke bana bildiğini söyleseydin. Bana ne olduğunu anlatmak zorunda değilsin -kötü gittiğini söyledi- ama konuşmak istersen anlatabilirsin."

Cevap yok.

"Kit?"

Hala bir şey yok.

Telefonumu kulağımdan çekiyorum ve aramanın kesildiğini fark ediyorum. Onu geri aramaya çalışıyorum ama bir kez bile çalmıyor.

Servis yok.

Kit

"Y İyi olduğunuza emin misiniz Bay Kensington?"

Zaten yumruk şeklinde kıvrılmış olan parmaklarım daha da sıkılıyor. "Ben iyiyim Camden, teşekkürler. Bu uzun sürmeyecek, sonra da

Brooklyn'e."

"Pekala, efendim."

Arabadan indim ve ailemin konağına doğru adım attım. Ceketimin düğmelerini iliklememiştim ama takım elbisemi kesen sert rüzgârdan habersizdim. Üşümeyecek kadar kızgınım. Nefesimin dondurucu havada asılı kaldığını göremeyecek kadar hızlı yürüyorum.

Telefonumun cebimde vızıldadığını hissediyorum ama onu da görmezden geliyorum. Collins bağlantımız kesildiğinden beri beni geri aramaya çalışıyor ama önce bununla ilgilenmem gerekiyor. Ve yakında yüz yüze konuşabileceğiz. Birazdan onu ve son eşyalarını dairesinden alacağım. Havaalanından doğruca Brooklyn'e gitmeyi planlıyordum ama önce babamla konuşmam gerek.

Ön kapıya iki kez vuruyorum, parlak siyah boyaya bakarken çenem karıncalanıyor.

Birkaç saniye sonra Charlie açar.

Lili'nin erkek arkadaşına bakıyorum, şaşkınlığım öfkemi geçici olarak köreltiyor. "Selam." "Bu sabah uçakla geldik," diye açıklıyor. "Lili bunun bir sürpriz olmasını istedi." "Oh. Güzel. Yani, seni gördüğüme sevindim."

Charlie gülümseyerek, "Aynı şekilde," diye yanıtlıyor. "Lili ve annen alışveriş yapmak için ayrıldılar" -saatine bakıyor- "dört saat önce. Senin onlar olduğunu sanıyordum."

Başımı salladım. "Babam evde mi?"

"Evet. Sanırım ofisinde. Yetişmesi gereken birkaç işi olduğunu söyledi."

Muhtemelen avukatına hazırlattığı bir velayet sözleşmesi. "Teşekkürler," diye cevap veriyorum, çoktan merdivenlere yönelmiştim.

Ne kadar yükseğe tırmanırsam, öfkem o kadar alevleniyor. Babama karşı hiç bu kadar öfkeli olmamıştım. Sürekli onunla kıyaslanmak canımı sıkıyor, ama her zaman bir parça gurur da duymuşumdur. Ama şimdi değil. Bu konuda değil.

Ofisinin kapısı kapalı ama ben kapıyı çalmadan içeri daldım.

Babam masasında oturmuş, bazı kağıtları tarıyor. şömine şöminesinin üzerindeki saate bakarken başını kaldırıp şaşkınlıkla adımı söylüyor. "Bir saat daha inmemen gerekiyordu."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diyorum küçümseyerek. "Ben şehre dönmeden önce arkamdan başka bir şey mi sokmaya çalışıyordun?"

İç çekiyor. "Kit..."

"Yeni işi mi, baba? İlk gününde yeni işine mi gittin? Aklından ne geçiyordu?"

"Durumu daha iyi anlamaya çalışıyordum. Bu zaman açısından hassas bir durum-"

"Öğrendiğinizden beri yirmi dört saat bile olmadı! Ve ben bunların yarısında başka bir eyaletteydim! Buna hiç hakkın yoktu-"

"Benim *bir sorumluluğum* vardı. Sen CEO değilsin, Christopher. şirketle ilgili kararları tek başına veremezsin."

"*Sen* CEO değilsin baba. Hiç olmadın ve benim aksime asla da olmayacaksın."

Belden aşağı vurulan ucuz bir şut.

Babamın Kensington Consolidated'den ayrılmasına neden olan şeyin tüm ayrıntılarını bilmiyorum ama CEO pozisyonu ve Büyükbaba ve Oliver ile olan anlaşmazlıkla ilgili olduğunu bilecek kadar bir araya getirdim. Bunun hassas bir nokta olduğunu bilmeye yetecek kadar.

Babam bana anlatmadan önce çenesini ovuşturuyor, "Bu sabah Oliver'la konuştum. Collins ile doğrudan konuşmamın gerekli bir adım olduğu konusunda benimle hemfikirdi-"

"Onunla konuşmak mı? Onu *pusuya* düşürdünüz!" "Böyle mi tarif etti?"

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Kendini idare etme şeklinden çok etkilendim."

Kısa bir gurur titreşimi öfkemi kırıyor ama onu söndürmeye yetmiyor.

"Ayrıca bir Gizlilik Sözleşmesi imzaladı."

"Tabii ki." Başımı sallayarak alay ediyorum. "Tabii ki oraya sosyal bir görüşme için gitmedin. Çenesini kapalı tutmasını sağlamak içindi."

"Ben sadece korumaya çalışıyorum-"

"Bu aile ve bu şirket. Evet, dün gece seni çok net duydum. Ben *kendi* ailemi korumaya çalışıyorum baba. Ailemi. Collins'e bana güvenebileceğini göstermek için ne kadar çok çalıştığımı biliyor musun? Bana güvenebileceğini? Ona bebeği bildiğini söyleme fırsatım bile olmadı ve sen onun yeni işine mi geldin? Biliyorsun ki tüm şirket muhtemelen neden orada olduğun konusunda spekülasyon yapıyor ve bu şu anda ihtiyacı olan son şey."

"Niyetim bu değildi. Arayı kapatmaya çalışıyorum, Kit. Bunu aylardır biliyorsun ve ben-"

Zarfı masasına fırlattığımda duraksıyor. "Bunlar babalık testi sonuçları," diye belirttim. "Sanırım Gizlilik Sözleşmesi'nden sonra yapılacaklar listende bu da vardı, değil mi?"

"Mühürlü." Sanki bu gerçeğin farkında değilmişim gibi zarfı havaya kaldırıyor.

"Çünkü sonuçlara bakmama gerek yoktu. Ne yazdığını biliyorum. Ve şirketi herhangi bir sorumluluktan kurtarmak için ihtiyacınız olan başka bir şey varsa, *bana* sorun. Bir daha Collins'in iş yerine gelme." Topuklarımın üzerinde döndüm ve odadan çıktım.

"Christopher."

Yürümeye devam ediyorum.

"Christopher!" Beni takip ederken ağır ayak sesleri koridoru dövüyor.

"Levi Jenkins'in asistanını hamile bıraktığını öğrenseydin böyle mi yapardın?" Omzumun üzerinden sesleniyorum.

"Levi'nin asistanı yok." "Mesele bu değil!"

"Mesele *de* bu zaten. Zaten bir asistanın var çünkü sen lanet olası bir Kensington'sın. Öyle davranmaya başla."

"Benden sorumlu olmamı mı istedin? Bu benim sorumluluk almam baba." Daha hızlı yürüyorum, buraya ne için geldiğimi söylediğime göre artık bu evden çıkmaya kararlıyım.

"Bunu tartışmayı bitirmedik."

"Benim işim bitti. Dün gece konuşabilirdik ama sen gidip hukuk ekibine danışmak zorunda kaldın, hatırladın mı?"

"Ya yanılmış olsaydın, Kit? Ya senden faydalanmaya çalışsaydı? Ben senin tarafındayım, evlat."

Yüzümü ona döndüm. "Hayır, güvenmiyorsun. Öyle olsaydın, sana ona güvendiğimi söylediğimde bana güvenirdin. Kaç kadının bana baktıklarında sadece soyadımı gördüklerini açıkça belirttiklerini biliyor musun? Collins *beni* görüyor. Hamile olduğunu öğrendikten hemen sonra ne yaptı biliyor musun? New Haven'a geri dönüp Yale'de çalışmak ve bebeğe annesinin bakması için bir plan yaptı. Benden *hiçbir şey* beklemiyordu. Tek bir kuruş bile. Sana şirket için endişelenmemeni söylediğimde ciddiydim. Sen de bana inanmalıydın, gizlilik anlaşması yapmamalıydın."

Merdivenlere doğru yürümeye devam ediyorum. "Bir saniye durabilir misin-"

"Hayır, baba, yapamam. Collins'i kontrol etmem gerek. Ne kadar hasar verdiğini öğrenmeliyim."

"Güzel bir sohbet ettik, Kit."

Basamakların başında tekrar duruyorum, elim korkuluktaki. "*Güzel bir sohbet miydi?* Bu sırada ondan gizlilik sözleşmesi imzalamasını mı istedin? Babalık testi de istedin mi?"

"Hayır, ben-"

"Büyükbabam annemden gizlilik sözleşmesi imzalamasını istedi mi baba? Lili'ye hamile kaldığında babalık testi yaptırdı mı?"

Babamın ifadesi kararır. "Haddini aşıyorsun, Christopher."

"Bir tek ben değilim. Eskiden senin büyükbabama hiç benzemediğini düşünürdüm. İnsanlar beni hep seninle kıyaslıyor ama kimsenin seni onunla kıyasladığını duymadım. Ama çocuğum senin için bir *yük* haline gelince fikrimi değiştirdim."

"*Christopher*," diye tekrar sesleniyor ama bu sefer duraksamıyorum.

Kavisli merdivenlerden aşağı inmeye devam ediyorum, girişi net bir şekilde gördüğümde bile durmuyorum.

Özellikle de girişte duran üç şok olmuş insan.

Annem ve Lili şok olmuş görünüyorlar. Charlie ciddi görünüyor. Ve rahatsız.

Bok gösterisine hoş geldin Duke.

Başımı sallıyorum ve geri kalan basamakları inmeye devam ediyorum.

Annem önce konuşma yetisini geri kazanır. "Kit, bu da ne-"

Girişe ulaşıyorum ve uzun bir nefes veriyorum. "Bu şekilde öğrendiğin için gerçekten üzgünüm anne." Komik bir şekilde afallamış görünen Lili'ye bakıyorum. "Sen de, Lili. Ama şu anda bunu daha fazla tartışmam." Kapıya doğru ilerlemeye devam ediyorum.

"Kit!" Annemin sesi şimdi daha yüksek, içindeki şaşkınlık kırılmaya başlıyor. "Ne hakkında bir açıklama istiyorum-"

Kolu çeviriyorum. "Babama sor."

Annem ona bakar. Babam da merdivenlerin dibine ulaştı. "Crew, ne var-"

Dışarı çıkmadan önce duyduğum son şey, "Şimdi olmaz Scarlett," oldu. Birkaç saniye sonra ön kapı tekrar açılıyor.

"Dur, Christopher." Babamın sesinde, kaldırımda duraklamama neden olacak kadar ürkütücü bir çelik tonu var.

Camden'ın ön camdan baktığını görebiliyorum, şüphesiz babamın neden beni evden kovaladığını merak ediyor.

"Bana kızgınsın," diye devam ediyor. "Bunu anlıyorum. Ama ben senin babanım.

Çocuğunuzun evden fırtına gibi kaçmasına izin verir miydiniz?" "Yani benim *sorumluluğum* mu?"

Babam nefes verir. "Özür dilerim, Christopher. Üzgünüm. Üzgünüm. Nasıl tepki verdiğim için özür dilerim. Söylediğim bazı şeyler için özür dilerim. Şirket söz konusu olduğunda bana ve Oliver'a belli bir şekilde davrandığı için babamı hep yargıladım. İkimiz için de farklı olacağından o kadar emindim, o kadar kibirliydim ki. Annen gizlilik anlaşması imzalamadı. Ama Kensington Consolidated'da hiç çalışmamış olmasına rağmen evlilik sözleşmemizde sayılamayacak kadar çok gizlilik maddesi vardı. Ve eğer biz evlenmeden önce Lili'den hamile kalsaydı, eminim babalık testi yapılırdı. Büyükbaban onu takip etmesi için özel bir dedektif tutmuştu ve ben çok kızmıştım. Kendisini ilişkimizin içine soktuğu için ihanete uğramış hissettim."

Bir kaşımı kaldırıyorum, o da başını sallıyor.

"Biliyorum. Anlıyorum. Ben de babamın vereceği tepkiyi verdim ve kendime hep ondan farklı bir ebeveyn olacağıma yemin ettim. Keşke daha fazla sorumluluk alsaydın, olayları biraz daha farklı ele alsaydın, *bana daha önce söyleseydin*, ama bunun karmaşık bir durum olduğunu anlıyorum. Ve aklıma gelmedi... Onu önemsiyorsun. Burada güvenden daha fazlası var."

"Ona aşığım," diyorum.

Babam yere bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Bunu kendin bulacaksın - yakında - ama ebeveyn olmak için bir rehber yok. Yarı içgüdü, yarı deneme yanılma. Yardımına ihtiyacın olduğunu düşündüm. *Seni* korumaya çalışıyordum Kit, sadece bu aileyi ya da şirketi değil. Yanlış yoldan gittim. Lütfen Collins'ten benim adıma özür dile. Ve bu konuşmayı yapmaya hazır olduğunda bunu doğrudan ona söylemek isterim. Ve onu daha iyi tanıyın. Eminim annen de aynı şekilde hissedecektir."

Sertçe başımı sallıyorum, kavgamızdan dolayı hâlâ gerginim.

Her zaman babamı örnek almışımdır. Benim bakış açımdan, mükemmele oldukça yakın görünüyor. Yanılmaz. İlk defa aynı düzlemde duruyormuşuz gibi hissediyorum. Kimsenin hata yapmaktan aciz olmadığını fark ediyorum.

Babam sol kolunu kaldırdı. "Buraya gel."

Bir an tereddüt etsem de öne çıkıyorum ve sırtımı birkaç kez sıvazlamasına izin veriyorum.

"Tebrikler evlat," diyor kalın bir sesle.

Boğazıma yapışan yumruyu çıkarmak için boğazımı temizliyorum. "Teşekkürler," sesim hâlâ boğuk çıkıyor.

Sonra geri çekilip bekleyen arabaya yöneliyorum.

Collins

T İŖten eve döndüğümde Kit'in çatı katının ön kapısının yanında şık giyimli, hızlı uykulu bir kadın yığılmış duruyor. Çatı katımızın kapısının yanında, sanırım son eşyalarımı resmi olarak taşıdığımızdan beri üzerinde Burada son Gece. Bu Yığın . benim EŞYALAR alır Çocuk odası olacak misafir odasındaki alanın yaklaşık onda birini kaplıyor. Kit'in evi çocuk odası olduğu için tüm mobilyalarımı bağışladım ya da bıraktım.

Tamamen mobilyalı. Getirdiğim en büyük eşya klavyemdi.

Lili'nin yanındaki halının üzerine çömeliyorum, kazara devrilmemek için bir elimi halının üzerine koyuyorum. "Hey."

Lili inliyor, gözlerini kırıştırıyor, sonra başını bu tarafa çeviriyor. Birkaç saniye sonra gözlerini açıyor. "Merhaba." Esniyor, elini kaldırıp ağzını kapatıyor. "Eve hoş geldin."

"Sen de öyle. Bana geri döneceğini söylememiştin."

"Kardeşimden bir bebeğin olacağını bana söylememiştin, o yüzden sanırım ödeştik."

Nefes veriyorum. "Doğru."

Lili Birkin'ini açtı ve bir şişe çıkardı. "Kutlamak için köpüklü elma şarabı getirdim."

Gülümsüyorum.

"Yine de bazı ayrıntılara gireceksek daha sert bir şeyler içmem gerekebilir. Tek bildiğim babamın Kit'le yaptığı bağırış çağırışa kulak misafiri olduğum."

Kaşlarımı çattım. "Kit ve baban birbirlerine *bağırıyorlar* mıydı?"

Kit bana babasıyla konuşmak için ailesinin yanına gittiğini söyledi. Ve annesine bebekten bahsetmiş. Ve orada olduğu için Lili'ye. Özetinde bağırsık çağırıştan hiç bahsetmemiş.

"Evet. Ama merak etmeyin. Annem ve ben onları daha sonra kaldırımda sarılırken dikizledik. Her ikisi de hızlı geri tepme oranlarına sahiptir. Yine de ..." Lili başını öne eğdi. "Kit'i daha önce hiç bu kadar kızgın -*gerçekten* kızgın- görmemiştim. Bu çok ilginçti."

Alt dudağımı sertçe ısıyorum. "Ailen benden nefret ediyor mu?" "*Nefret* mi? Neden?"

"Yani, hamileliğe kızgınlar mı?"

Lili hemen cevap vermiyor, bu da endişemi artırıyor. "Kit'in onlara daha önce söylemediği için kızgınlar mı? Kesinlikle. Charlie ve ben pek uyuyamadık ve bunun eğlenceli bir nedeni de yok. Babamın ofisinin yanındaki odada kalıyoruz ve o ve annem dün gece Kit gittikten sonra uzun ve *gürültülü* bir konuşma yaptılar. Ama hamilelik için kızgın mıydı? Hayır. Babam bu sabah çocuk odamızdaki sallanan sandalyeyi depodan indirdi. Buraya getirmeyi planladığından eminim. Annem sabah yedide işe gitti, böylece olası bir çocuk serisi için kıyafet çezebilecekti. Çok heyecanlılar. Muhtemelen hâlâ düşünüyorlardır -ben biliyorum- ama heyecanlılar."

Rahatlamış bir iç çekiyorum. "Tamam.

Güzel." "Sizinkiler nasıl karşıladı?"

"Uh... ilk başta endişeliydim. Kensington Consolidated'da çalışmaya yeni başlamıştım, o yüzden-"

"Kensington Consolidated'da çalışmaya *yeni* mi başlamıştın?" Yanağımın içini çiğniyorum. "Evet."

"Tamam, şimdi annemle babamın neden bu kadar korktuklarını anlıyorum.

Sen

Hamile, *hamile*."

Lili'nin yanına, sırtımı duvara yaslayarak oturuyorum ve üzerime hâlâ uyan birkaç giysiden biri olan şal montumun kemerini çözüyorum. "Yirmi iki hafta."

"Vay be." Şişmiş karnıma bakıyor.

Üzerimdeki blazer ceket kıvrımı biraz gizliyor ama oturuş şeklim şişliğimi daha da belirginleştiriyor. Gardırobumdaki hiçbir kıyafet, ne kadar büyük veya kutu gibi olursa olsun, yakında onu kapatmayacak.

"Ben ..." Elini tereddütle gezdiriyor, bu Lili için nadir görülen bir şey. Bunun benim için olduğu kadar onun için de yeni olduğuna dair güven verici bir hatırlatma.

"Evet. Tabii ki. Al." Blazer ceketimi açıyorum ve altına giydiğim bluzun alttaki birkaç düğmesini çözüyorum. "Bir tekme hissedebilirsin. Patlıcan geceleri daha aktif olma eğilimindedir."

"Patlıcan mı?" diye soruyor.

"Evet. Cinsiyetini sürpriz olarak tutmaya karar verdik, bu yüzden bebeğe yiyecek terimleriyle atıfta bulunuyoruz. Geçen hafta kavun oldu."

Lili avucunu yavaşça yumruğumun üzerine koyuyor. "Vay canına," diye tekrar fısıldıyor ve elini küçük bir daire çizerek ovuşturuyor.

"Değil mi?" Ben de fısıldıyorum. "Oldukça havalı. Bazen çılgınca ve korkutucu ama aynı zamanda havalı."

Lili elini çekti, ben de tişörtümü geri çektim. "Peki, Kit'le aranız nasıldı..."

Çatı katının kapısına bakıyorum. "Sert içkiler içeride."

Lili önce güler, sonra iç çeker. "Şu anda hareket edemeyecek kadar yorgunum. Jet lag her zaman bir seçenek değildir. Sadece söyle bana."

"Yorgun musun? Rahminde patlıcan olan benim." "Evet, peki oraya nasıl girdi?" Bir kaşını kaldırdı.

"Tekila."

"Sarhoş muydun?"

Yanağımın içini çiğniyorum. Lili ve ben daha önce de erkekler hakkında hikâyeler paylaşmıştık ama bu farklı. Bu onun kardeşi.

"Sarhoş mu? Hayır. Sarhoş mu? Evet."

"Daha önce Kit'in yanında çakırkeyif olmuştun ve ben teyze olmamıştım."

Gülümsüyorum, sonra omuz silkiyorum. "Yeni bir şehre taşınmıştım. Isaac'le yaşadığım her şey hâlâ tazeydi. Aldatan kişiyi suçlaman gerektiğini biliyorum, neyin yanlış olduğunu sorgulaman değil, ama bir süredir *istendiğimi* hissetmemiştim. Yaz sonunda aynı partideydik. Birden oluverdi. Sadece bir gece olmasını bekliyordum ve öyle de oldu. Sonra onun asistanı oldum."

"Kendimi savunmam gerekirse, Kit'i hep görmezden geldin. Yapacağın hakkında hiçbir fikrim yoktu-"

"Yapmadığını biliyorum. Ve muhtemelen olanlardan sonra işi geri çevirmeliydim, ama yapmadığıma memnunum. Birkaç hafta sonra hamile olduğumu öğrendim. Neyse, gerisini biliyorsun."

"Aslında bilmiyorum. Burada mı yaşıyorsun?" Yaslandığımız duvara doğru bir el sallıyor. "Peki bu bir kolaylık mı yoksa birlikte misiniz?"

"Eski dairem Brooklyn'deydi. Daha yakına taşınmak benim için mantıklıydı."

"Yani, siz birlikte değil misiniz?"

Bir düğmeyle oynuyorum. "Ne olduğumuzdan emin değilim. Kendini kapana kısılmış hissetmesini istemiyorum. Bu işe dahil olmayı seğtiğini biliyorum ama bu hamileliği o seğmedi. Ve bu sorumluluğa hazır olduğunu kanıtlamak ya da iyi bir baba olmak için bana bağlanması gerektiğini düşünmesini istemiyorum. Ya da bu deneyimi birlikte yaşadığımız için şehveti başka duygularla karıştırmasını istemiyorum."

Sempatik görünmek yerine, Lili güler. "Sen ciddi misin?"

"*Evet*," diye yanıtlıyorum, onun eğlenmesinden biraz rahatsız olarak. Bu tamamen drstęeydi. "Kit on altı yaşından beri sana karşı 'başka duygular' besliyor Collins. Bu hamile olmanla hiçbir ilgisi yok." Ayak bileklerini ęaprazlıyor. "Tamam, ğle yemeğinde Kit'in ofisine gittim. Toplantıdaydı, ben de yeni asistanını beni ofisine alması için ikna ettim. Kanepede kestirecektim ama onun yerine sandalyesinde dinlenmeye karar verdim. İçeri girip beni orada otururken gördüğünde Kit'in yüzündeki ifadeyi görmeliydin." Kıkırdıyor. "Her neyse, masasında bilgisayarının yanında duran fotoğrafa hiç bakmadın mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Sadece masasının üzerine kâğıtları yığardım. Hiç arkasına geçmedim."

"şey, bu beni daha iyi hissettirdi ęnk belki de siz orada ęalıřırken, ben oturduktan sonra onun sandalyesinde *bir şeyler* yapıyordunuz diye aklımdan geçti."

Yüzümü buruşturuyorum. "Lili."

"Demek istediğim bu değildi. Mesele şu ki, bu benim mezuniyet partimden. Ben, o, Bash ve Flynn." Telefonunun kilidini açtı ve bana uzattı. "Ve sen."

Ekrana bakıyorum. Lili'nin mezuniyet partisinde fotoğraf ęektięime dair belli belirsiz bir anım var - profesyonel bir fotoęrafęı da vardı - ama hiçbirini görmedim.

"Kit'in masasında bu mu var?"

Lili başını sallar. "Onu ilk ziyaret ettiğimde oradaydı. Sen onun için ęalıřmaya başlamadan önce."

Hamile olduğumu öğrenmeden önce demek istiyor.

"Biliyor musun, Kit beni birinci sınıfta, niversitenin geri kalanında aradığından iki kat daha fazla aradı ve bunun nedeni beni daha fazla özlemesi değildi. Taşınmama gönüllü olarak yardım ettiği tek zaman Montgomery Hall'dan ayrıldığım zamandı. Hemen ortadan kaybolmadığı tek Kırmızı, Beyaz ve Mavi parti senin geldiğin yıldı. Kit açık sözlüdür Collins, bunu sen de biliyorsun. O

Senin yanında hep farklı davranırdı, ama dün geceye kadar senin hakkında ne kadar ciddi olduğunu fark ettiğimi sanmıyorum. Babam onun kahramanı ve Charlie, annemle ben eve gelmeden önce bir süre bağırdığını söyledi. Bu sana bilmen gereken her şeyi anlatmalı." Esniyor. "Tamam. Tekrar uykuya dalmadan önce gitmeliyim."

Lili gibi ben de ayağa kalkmaya başladım.

"Dikkatli ol," diyor ve elma şarabına uzanmadan önce beni sakinleştiriyor. Geniş bir gülümsemeyle şişeyi bana uzattı. "Tebrik ederim." Ben de gülümsüyorum. "Teşekkürler."

Sarıldık ve bu daha önceki tüm zamanlardan farklı hissettirdi. Rastgele Lili Kensington ile aynı odaya atandığımda, arkadaş olacağımızdan emin değildim. Sonunda *burada* olacağımızı asla tahmin edemezdim. Aile.

"Gelecek hafta sonu görüşürüz," diyor beni bırakırken.

"Gelecek hafta sonu mu?" Soruyorum. "Gelecek hafta sonu ne?"

"Annemlerde akşam yemeği. *Bu* hafta sonu seni ve Kit'i ağırlamak istediler ama o sizin değiştirilemeyecek planlarınız olduğu konusunda çok ısrarcıydı." Lili bir kaşını kaldırdı.

Bir an için zihnim bomboş kaldı. Sonra fark ettim ki... bu onun için çalışmadığım ilk hafta sonu.

"Ah. Doğru. Evet, biz, uh, meşgulüz."

Sanırım yüzüm kızarıyor, Lili de sırtarak bunu doğruluyor.

"Sen onun için iyisin Collins. Bence o da senin için iyi." Karnımı okşuyor. "Londra'ya dönmek için sabırsızlanıyorum. Bond Caddesi'nde çok güzel bebek kıyafetleri satan bir mağaza var ve oradan alışveriş yapmak için can atıyorum."

Lili'nin koridorda koşuşturmasını, asansöre adım atarken neşeyle ıslık çalmasını izliyorum. El sallıyor, sonra kapılar kapanmadan önce esniyor.

Çatı katına adım atmak garip. Buraya daha önce hiç yalnız gelmemiştim.

Kit daha önce bana mesaj atarak iş yerinde bir projeyle uğraştığını ve geç saatlere kadar eve gelemeyeceğini bildirdi. Daha önce hayal kırıklığına uğramıştım. Ama şimdi Lili'nin söylediklerini düşünmek için biraz yalnız kalmak güzel.

Sanırım bir parçam bu hamileliği bahane olarak kullanıyor. Tam olarak bağlanmak zorunda kalmadan beni Kit'e bağlamasına izin veriyordum. Aynı yatakta uyumamı ya da onun yanına taşınmayı kabul etmemi haklı çıkarmak için bebeğin yanında olması gerektiği gibi gerekçeler kullanıyorum.

Ama bebek henüz gelmedi. Aylarca da gelmeyecek. Kit'in etrafında olmayı seçmeye devam ediyorum çünkü onun etrafında olmak istiyorum.

Ve Kit bunu bilmeyi hak ediyor.

Yatak odasına girdiğimde heyecanım sinirle savaşıyor. Soyunup kıyafetlerimi sepete attıktan sonra banyoya giriyorum.

Ana sütle bağlantılı olan duş, Kit'in çatı katında piyanodan sonra en sevdiğim bölüm olabilir. Kocaman ve çökmüş, yaklaşık olarak benim eski banyomun tamamıyla aynı büyüklükte. Buharlı spreyin altında durup suyun kafa derime ve omuzlarıma vurmasına izin veriyorum ve Kit eve geldiğinde ne söylemem gerektiğini düşünüyorum.

Onun kışkırtıcı olmasına alışkınım.

Bana onlarca kez asıldı. *Bir kere* de ben başlatabilir miyim? Saçımı köpürtüyorum, beyaz köpüğün giderden aşağı kaymasını izliyorum.

Sadece Kit. Eskiden güven veren ve kolaylıkla göz ardı edilmesine neden olan bir düşünce eskisinden çok daha ağır basıyor. Kulağa önemli geliyor, *o* önemli.

Ve korkuyorum.

Ama ondan kendini ilk ortaya koyan kişi olmaya devam etmesini beklemek adil değil. Onun yerinde olsaydım, uzun zaman önce kendimden vazgeçerdim.

Ona bunun bir hata olmadığını gösterme zamanı.

Kit

"A iyi bir şey var mı?" Buzdolabının kapısına soruyorum.
Birkaç saniye sonra kapanıyor ve Collins ortaya çıkıyor. "Hey.
Buradasın."

"Burada yaşıyorum, unuttun mu?" Üst düğmeyi açabilmek için kravatımı
çekiştirirken ona takılıyorum. "Beklediğimizden erken bitirdik."
Buzdolabını yeniden açmak için onun yanından uzanıyorum ve bir şişe su
çıkarıyorum.

Rafta duran folyo kaplı bir tabak var.

"Akşam yemeği hazırladım," diyor Collins neredeyse utanarak. "Eğer
yemediysen bunlar artıklar."

Ofiste yemek yedim çünkü beni bekleyen yemeklere alışık değilim ama
benim için yemek yaparsa her lokmasını yerim.

"Yemek yaptığını bilmiyordum."

Collins, "Bunu söylemeden önce deneyin," diye uyarıyor.

Gülümsüyorum, cübbesini bir arada tutan kuşakla oynamasını izliyorum.

Bornoz kısa, dizinin hemen üstünde duruyor. Eğer altına bir şey giyiyorsa,
o da çok uzun değil. Ve başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyorum.

"Bunun altında çıplak mısın?" Su şişesinin kapağını çevirerek sordum.

"Evet."

Öksürdüm, yudumun ortasında yakalandım, sonra boğazımı temizlemek
için biraz daha su içtim. Şaka olsun diye söyledim. Bırakın olumlu cevap
vermesini, cevap vermesini bile beklemiyordum.

Birbirimize bakıyoruz.

Collins ailesinin kanepesinde geçirdiği o geceden beri hiçbir cinsel girişimde bulunmadı. Ama bakışları kasıtlı olarak düşüyor ve göğsümde ani bir umut alevleniyor.

"Aletimde bir şey mi var?" Masumca sordum.

"Pantolonun üzerindeyken söyleyemem."

Sırıttıyorum, su şişemi tezgâhın üzerine bırakıyorum ve aramızdaki birkaç metrelik mesafeyi kapatıyorum.

Göz teması kurmak için başını geriye eğiyor, büyüyen ereksiyonum karnına baskı yaptığında dudakları en seksi küçük iniltiyi çıkarmak için ayrılıyor.

Sanırım *bunun altında çıplak*.

O çıplak.

Çırılçıplak.

"O zaman onları çıkarayım mı?" diye soruyorum. "Evet, lütfen," diye fısıldıyor.

Bir elimi kaldırıp başparmağımı çenesinin hizasında gezdiriyorum. Baş daha da geriye eğiliyor, kumral saç telleri bileğime değiyor. Saçlarındaki kırmızımsı ton, yakından bakmadığınız sürece neredeyse hiç fark edilmiyor.

Yakından bakıyorum.

"Çok kibarsın," diye düşünüyorum. "Söylediğim her kelimeye karşı çıktığın zamanları hatırlıyor musun?"

Kalçam onunkinin arasına giriyor ve nefesi hızlanıyor. Kravatıma uzanıyor, gömleğimin düğmelerine doğru ilerlemeden önce başımın üzerinden çekecek kadar gevşetiyor.

Elleri çıplak karnımı bulduğunda homurdanıyorum, parmakları karın kaslarımın çıkıntılarında geziniyor.

"*Böyle* görünmen hiç adil değil," diye yakınıyor. "Hiç adil değil."

Sırıttıyorum. "*Ve* sen de spor olsun diye egomu parçalamayı bıraktın mı?

Mükemmel." "Pantolonun *neden* hâlâ üzerinde?"

"Çünkü seni mutfağımızda becermeyi planlamıyordum?" Planı bu gibi görünüyor.

Collins parmak uçlarında yükseliyor, kollarını boynumun arkasına doluyor ve sabırsızca ağızlarımızı birbirine çarpıyor. Ağızının içine doğru inliyorum ve o da dişleriyle alt dudağımı çekiştiriyor.

Zar zor düzgün düşünebiliyorum.

Son beş ayımı bu kızı becerme anılarıyla geçirdim. Ondan altı yıl önce, onu becerme fantezileri kurarak. Ona dokunmak istediğim çok fazla yer var. Onu kızdırmak istediğim bir sürü yol var. Ve hepsi

Odaklanabildiğim tek şey, bana yaktığı yeşil ışığa karşılık bedenimde parlayan kör edici ihtiyaç.

Dudaklarım dudaklarından ayrıldığında nefes nefese kalıyor, dilim boynunun kenarından aşağı ıslak bir yol çiziyor. Ellerim dayanıksız bornozunun altına girip kışını kavradığında ve pelvisini eğerek benimkiyle daha sağlam bir şekilde birleşmesini sağladığında elleri denge için pazılarımı kavlıyor.

"Ben daha çok hamileyim."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Gerçekten seni tekrar hamile bırakacağımdan mı endişeleniyorsun? Bunun fiziksel olarak mümkün olduğunu sanmıyorum ama denemediğim için olmayacağı kesin."

Collins gözlerini devirir. "Yani... vücudum farklı. Senin alışık olduğun gibi görünmüyorum. Geçen seferki gibi."

Gerçekleşme vurur.

"Harikasın Collins. Her zaman öyleydin. Her zaman da öyle olacaksın. Vücudun değişmiyor olsaydı bile böyle düşünürdüm çünkü bana birinin verebileceği en güzel hediyeği veriyorsun."

Yüz ifademi tarıyor, samimiyetimi test ediyor.

Her kelimesinde ciddiydim. Birini bu kadar arzulamanın mümkün olduğunu bilmiyordum. Onu her zaman istediğim kadar çok istiyorum. Belki daha da fazla. Bebeğimizi taşıdığı için vücudunun farklı göründüğünü bilmenin ilkel bir yanı var.

"Bana bunun hiçbir şeyi mahvetmeyeceğine söz ver," diye fısıldıyor. "Aramızda ne olursa olsun bebeği etkilemeyecek."

"Söz veriyorum."

"Ve eğer fikrini değiştirirsen ya da başka biriyle birlikte olmak istersen, bana söyleyeceksin."

Homurdanıyorum. "Öyle bir şey olmayacak." "Yine de söz ver."

"Söz veriyorum, Monty."

Kararsızca nefes veriyor, sonra pantolonumun fermuarını açıyor ve ereksiyonumu serbest bırakmak için boxerıma uzanıyor. Başparmağı sızıntı yapan kırmızı ucun etrafında dolaşırken azı dişlerimi gıcırdatıyorum. Bunun olabileceğine dair bir fikrim olsaydı, bu sabah duşta işimi halledecek kadar erken uyanırdım. Aylar süren perhizden sonra onun içine girdiğim anda boşalabileceğim konusunda haklı bir endişem var.

Collins gülümsüyor, üzerimdeki gücünü hissetmiş gibi görünüyor. Ve sonra cübbesinin bağını çekiştiriyor. Önü açıldı, hala onu örtüyor

göğüsler, ama başka bir şey değil. Elbiseyi omuzlarından sıyrıyor ve kumaşın ayaklarının dibine dökülmesine izin veriyor.

Onu kalın kazaklar ve büyük boy gömlekler içinde görmeye alıştım. Karnındaki şişlik artık gözle görülür bir çıkıntı ve göğüsleri de son gördüğümünden beri iki kat büyümüş.

"Sana farklı göründüğümü söylemiştim."

Kabadayılığın altındaki kırılğanlığı duyuyorum, bu yüzden sert aletimi tekrar hissedebilmesi için daha yakına bastırıyorum.

Başımı eğiyorum ve dilimle açıkta kalan köprücük kemiğinin sırtını izliyorum. "Evet. Daha seksi," diyorum kulağının hemen yanında.

Titriyor.

Elim kalçasının iç kısmına doğru kayıyor. Sırılıklam olmuş, parmaklarımın ilk dokunuşuyla amcığı çırpınıyor.

"Benim odam mı senin odan mı?" Evimde bir kadına sormak zorunda kalacağımı hiç düşünmediğim bir şey soruyorum.

Eşyalarımın çoğunu üst kattaki misafir odasına taşıdım, böylece Collins kreşe en yakın ana odaya sahip olabilecekti. Yine de bu gelişmenin ayrı yatak odalarının kalıcı bir düzenleme olmayacağı anlamına gelmesini umuyorum.

Collins cevap vermiyor. İnemelerinden beni duyduğundan emin değilim açıkçası.

Aniden dönüyor, tezgahın kenarını kavırıyor. "Buraya." "Burası mı?"

"Evet. Çok yakınım. Sadece içimde sana ihtiyacım var. *Lütfen*.

Lütfen, Kit. Lütfen sik beni."

Bana yalvarırken sesi nefes nefese ve çaresiz.

Buna ihtiyacı yok. Tüm ailesi yan odada olsa bile, bu sefer durdurabileceğimden emin değilim. Bunu ben de en az onun kadar istiyorum.

Ama onu biraz kızdırıyorum, bacaklarını açarak tezgâhın üzerine eğilmiş görüntüsünü hayranlıkla izliyorum. O kadar ıslak ki görebiliyorum.

Koklayabiliyorum.

"*Şimdi*," diye inliyor Collins. Kıçı kasıklarına çarpıyor, utanmadan sikimi arıyor.

"Son takıldığımızda bu kadar otoriter değildin," diyorum ona.

"Şikayet mi ediyorsun?"

Sırıyorum. "Hayır, hanımefendi."

"Bana hanımefendi deme. Kendimi yaşlı hissettiriyor."

"Bana Lili'nin *küçük* kardeşi diye hitap etmekte ısrar eden sendin." Aletimin tabanını kavıyorum, başını klitorisine ve amının şişmiş girişine sürüyorum.

Yüksek sesle inliyor, sırtını kamburlaştırıyor.

"Geçen sefer kendini *aşırı büyümiş* bir *ergenle* sevişiyormuş gibi mi hissettin Collins? Seni nasıl boşaltacağımı bana öğretmek zorunda mıydın?"

Çoğunluğu küfür olan bir dizi anlamsız kelime tükürmeden önce nefes nefese kalıyor.

"Başka bir zamanlayıcı ayarlamak ister misin?" Alay ediyorum. "Bahse girerim benim sikimle parmaklarımdan daha hızlı boşalacaksın."

Başının cennete batmasına izin vererek bir santim şımartıyorum. İç kasları kasılırken bir nefes daha. Kukusu sıkılaşıyor, beni daha derine çekmeye çalışıyor.

"Daha ister misin?" Ben soruyorum. "*Evet.*"

"Senin için ne kadar sert olduğumu hissediyor musun? Seni tekrar becermek için ne kadar çaresiz olduğumu?"

"Daha fazla," diye yalvarıyor.

A l e v l e n e n ucun içinde kayboluşunu izlemek müstehcen. Ben hiç Ben hala.

"Prezervatif almalı mıyım?"

Collins omzunun üzerinden bakar. "Beni iki kez hamile *bırakamazsın*, Kit."

Gözlerimi deviriyorum. Kimya okumuş olabilirim ama biyoloji konusunda da temel bir anlayışa sahibim. "Bunu biliyorum."

"O zaman ne? Kuraklık döneminiz boyunca nasıl seks yapılacağını mı unuttunuz?"

Kıçına vuruyorum, solgun teninde açan pembeye hayranlıkla bakıyorum.

"Hayır." "O zaman... sorun ne?"

"Daha önce hiç prezervatifsiz seks yapmamıştım," diye itiraf ediyorum.

"Hiç mi? Vay be. Planlanmamış bir hamilelikten *gerçekten* kaçınmak istedin, ha?"

Başını çevirmiş, bana değil ocağa bakıyor ve ben zihinsel olarak lanetliyorum. Kastettiğim bu değildi ve kafasının ilk gittiği yerin bu olmasından nefret ediyorum.

"Planlanmamış ve istenmeyen arasında fark vardır, Monty. Sana söyledim, bunu istiyorum. Ve her zaman korunmamın tek nedeni hamilelik değildi. Ben sadece... iyi o l d u ğ u n d a n emin olmak istedim. Ben

İzin istemek sanırım? İzin almadan seni becermek küstahlık gibi geliyor."

Hemen cevap vermiyor ve ben de havayı tamamen bozduğumdan endişeleniyorum.

"Geçen sefer biri kırılmış olmalı. Yani, teknik olarak, zaten kırdın." Yanakları sevimli bir pembeyle kızardı.

"Yani, sonra dölleri senden damlamasından memnun musun?" Rahatça soruyorum.

Collins irkilerek nefesini içine çeker, pembesi kızıla dönüşür.

Onu şok etmeye *çalışıyorum*. Bu uzun sürmeyecek. Ve Collins'in bilmesini istiyorum, bittiğinde, gizlice kaçmak olmayacak. Bunun benim azgınlığımdan ya da onun hamile olmasından kaynaklanmadığını.

Onu öpebilmek için çenesini kavıyorum, küçük nefesini içime çekiyorum. Sol elim saçlarına kayıyor, başını mükemmel pozisyona ayarlıyor. Sağ elim bacaklarının arasına giriyor ve topuğunu şişmiş klitorisine sürüyor. O *kadar* ıslak ki. Uyarılmışlığının parmaklarımı ıslattığını hissedebiliyorum, kayganlık o kadar erotik ki doğru düzgün düşünemiyorum.

Çenesi boyunca ve boynunun kenarından aşağı doğru bir çizgi öpüyorum. Collins başını geriye yatırıyor. Dilim çılgınca çarpan nabzının üzerinde geziniyor.

"*Lütfen*, Kit." Sesi azabın sınırlarında geziniyor.

Hassas tenini emiyorum, tıslamasını sağlıyorum. "Soruma cevap ver, Monty."

"Evet," diye ağzından kaçırıyor. "Bu konuda iyiyim." Gülümsüyorum.

"Neyle iyi?"

"İçimden dölleri akarken."

Kaşımı kaldırdım. Şaşırdım. Etkilendim. Cehennem gibi azgın. "Aferin kızıma." İttim.

Bu sefer, bir santimden sonra durmayacağım. *Duramıyorum*. Sıkı, kaygan ve sıcak, sanki beni içine almak için yaratılmış gibi sikimi kavırıyor.

Bu his tarif edilemez. Eğer dindar olsaydım, onun amcığını kavramaya cennet derdim, burada, dünyada.

Islak sürtünmenin şapırtısını ve tenimizin birbirine vuruşunu duyabiliyorum. Beni tekrar tekrar içine alırken kaslarının gerildiğini ve titrediğini hissedebiliyorum. Kıçımı sıkıyorum ve belindeki tutuşumu sıkılaştırıyorum, önce gelmemeye kararlıyım.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inliyor. "Çok iyi *ve-oh*."

Meme ucunu çimdikliyorum, daha fazla sürtünme arayışıyla sırtını eğip bana doğru bastırmasının tadını çıkarıyorum.

"Kit. Lütfen." Çözülüyor, şehvet parçacıkları sesini parçalıyor.

"Biliyorum. Gelmek istiyorsun. Bunu çok ama *çok* istiyorsun." Dilimle omzunun çizgisini takip ediyorum. Tadı ter ve günah gibi. "Ama oraya ulaşmak için bana ihtiyacın var. Sikime gel, Monty. Seni doldurmama izin ver ve ... *sikim*."

Geliyor. O kadar sıkı sıkıyor ki, itmeye devam etmek benim için bir mücadele.

"Yap şunu," diye nefesini tutuyor. "Doldur beni."

İçine iki kez daha pompalıyorum, sonra bırakıyorum. Kalçalarım sarsılıyor, karın kaslarım geriliyor ve basınç patlıyor. İçimi parçalıyor, tıpkı önüne çıkan her şeyi mahveden bir fırtına gibi. Düşünme, hareket etme, hatta nefes alma yeteneğimi çalıyor. Boşalırken aletim şişiyor ve sarsılıyor, içine o kadar çok döl akıtıyorum ki yapışkan bir karmaşa içinde dökülmeye başlıyor.

Bu sabahki koşumdan sonra aldığımdan daha sert nefes alıyorum, coşku kaslarımı titretiyor. Elimi tezgâhın üzerine, Collins'inkinin hemen yanına koyarak kendimi sabitlemek zorunda kalıyorum. Sonra *siktir etmeye* karar verip yaklaşıyorum ve bileğini bir kez sıkıyorum.

Memnun bir mırıltı çıkarıyor.

Sikim isteksizce içinden çıktı. Hala yarı sertim, tekrarlamak için şimdiden ağrıyorum.

Sol kalçasının hemen yanında bulunan temiz bulaşık havlularının bulunduğu çekmeceye uzanıyorum. Bir tanesini çekip çıkarıyorum ve bacaklarının arasını nazikçe silmeden önce birkaç saniye daha benim tenindeki görüntüsünün tadını çıkarıyorum.

"Yatakta gerçekten çok iyisin," diye mırıldanıyor, ağır bir şekilde tezgâha yaslanarak.

Gülüyorum. "Yatağa giremedik Monty."

"Demek istediğim-" Birkaç kez göz kırptı, ifadesi sersemlemişti. "Geçen seferkinin şans eseri olduğunu düşünmüştüm."

"Şans eseri mi?" Sırıtiyorum.

"Tüm bu bahis olayı? Kazanacağımdan *emindim*. Genelde o kadar sert gelmem. Ya da ... hiç."

"Dediğim gibi, berbat bir erkek zevkin *var*."

Başını sallar. Sonra alt dudağını ısırtıyor. "Öyle yapmak istememiştım, seni atlatmak istememiştım."

Sırıtiyorum. "İstedğin zaman üzerime atlayabilirsin."

"Daha çok seni baştan çıkarmak için bir planım vardı. Ama sonra sen içeri girdin ve ben ... dikkatim dağıldı."

"Planın neydi?"

"Güleceksin."

"Muhtemelen," diye kabul ediyorum. "Şu anda *gerçekten* iyi bir ruh halindeyim." "Akşam yemeğini ister misin?"

Başımı salladım. "Dikkatimi dağıtmaya çalışma. Planı duymak istiyorum." Collins kızardı. "Bunun için oturman gerekecek."

Bir kaşımı kaldırıyorum, daha da ilgimi çekiyor.

"Vegas'taki tüm striptiz kulüpleri kapalı olduğu için... Sana kucak dansı yapacaktım." Bakışları kasıtlı olarak düşüyor. "İyileştiğinde bana haber ver."

Sırıyorum. Pantolonumun fermuarı hâlâ açıktı. Hâlâ sertleştiğimi görebiliyor. Çıplak olduğu ve her yerime sürtünmesini önerdiği için her saniye daha da sertleşiyor.

Sanırım Collins'e son takıldığımız gece dört kez boşaldığını hatırlatmam gerek.

Ben de onu *kucağıma* alıp koridordan yatak odamıza taşıdım.

Collins

P *Bağlantı. Plink. Plop.*

Notalara art arda hızlıca basarken yüzümü buruşturuyorum. Çatı katında bolca yer olmasına rağmen klavyemi kurmadım. *Bu* varken çalmak aptalca geliyor. Ama Kit'in Central Park'a bakan oturma odasının köşesinde duran Steinway, bu cansız performanstan çok daha iyisini hak ediyor.

Uzun, çok uzun zamandır piyano çalmamıştım - sadece *çalmıştım*, bir performans için pratik yapmak ya da para kazanmak için değil. Şu ana kadar çok kötü gidiyor.

Dirseklerimi müzik sehpasına dayayıp inliyorum. "Gelişiyorsun."

Tekrar inledim, sonra Kit'in yüzüne döndüm.

Bir omzunu oturma odasını ön salona bağlayan kapıya yaslamış. Ve smokin giyiyor.

Bu detay aklıma gelir gelmez göğsümde bir panik hissettim.

Bankı geriye itip ayağa kalkıyorum ve ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu bir şaka mı?" "Ne?" diye soruyor masumca.

"Bu gece gerçekten *onu* giymeyeceksin, değil mi?"

Aşağı bakıyor, sonra başını sallıyor. "Bunu planlıyordum, evet. Bu benim en sevdiğim smokinim."

"Kit!" Kızgınlıkla haykırıyorum. "Sana bütün gün, bütün *hafta*

-Bu gece ne yapacağımızı. Tam olarak ne giyeceğime karar verebilmek için, ve sen ..."

Cebinden çıkardığı kravatı bir kement gibi çeviriyor. "Belki de Indiana Jones yerine kovboy olmalıydım," diye düşünüyor.

"Smokin giyiyorsan randevumuzda bunları giymem" -çizgili pijamalarımı gösteriyorum-. Gözlerimi bağlayıp göremememi sağlasan da umurumda değil. Yine de ne giydiğimi bilirim."

Yaklaşırken kıkırdıyor. "Gözbağı bunun için değil Monty."

"O zaman ne için?"

"Göreceksin," diyor, beni döndürüyor, sonra kravatı başımın arkasında düğümlüyor.

Görüşüm kaybolduğunda geriliyorum. "Aslında yapamam." Elleri kalçalarımın altına iniyor. "Güven bana."

Sonra hareket ediyoruz. İleriye doğru attığım adımlar kararsız, ama arkamdaki Kit'in katı sıcaklığı güven verici.

Bir halıyı geçiyoruz, sanırım bu yemek odasını kestiğimiz anlamına geliyor. Ama sonra tekrar parkeye çıktık ve ben kayboldum. Mutfakta mıyız? Bana yemek mi pişiriyor? Ya da belki bu bebek için bir sürprizdir ve beni çocuk odasına götürüyordur? Ama orada sürpriz olabilecek bir şey düşünemiyorum. Ne sipariş edeceğimizi ve nasıl düzenleyeceğimizi en ince ayrıntısına kadar konuştuk. Ayrıca, bu sabah oradaydım ve hiçbir şey yerinde görünmüyordu. İkimiz de bütün gün evdeydik, bu yüzden Kit'in eşyaları ne zaman ve nasıl değiştirdiğini bilmiyorum.

"Neredeyse geldik... tamam."

Gözlerimdeki bağ çözülüyor. Yatak odamıza göz kırpyorum, hâlâ kafam karışık. Çünkü bu sabah uyandığımda da aynı görünüyordu.

"Sen, uh, temizledin mi?" Sanırım.

Homurdanıyor, sonra omuzlarımdan tutup beni sola doğru yönlendiriyor. "Oh," diye fark ettim.

Dolabın kapağının arkasında bir elbise asılı. Sıradan bir elbise değil. Gümüşü, ipeksi ve tanıdık.

Hamptons'da o gece giydiğim elbise. Ama bu versiyonun önünde, bir türlü kurtulamadığım Aperol spritz lekesi yok.

"Oh," diye tekrar fısıldıyorum, elimi kaldırıp kusursuz kumaşı parmaklıyorum.

Bu elbiseyi hala seviyorum. Şimdi daha da çok seviyorum çünkü sonsuza dek Kit'le geçirdiğim ilk geceyle ilişkilendireceğim.

Gözlerimi ondan ayırıp ona bakıyorum. "Bunu nasıl buldun?"

Ona markasını ya da nereden aldığımı hiç söylemedim. Bulması o kadar kolay olmazdı.

Sırıttıyor. "Bağlantılarım var Monty. O gece sana bakarak çok zaman geçirdim. Tarzını ve renginin kalaylı olduğunu hatırladım. Gerisini annem buldu. Orijinalinin mahvolduğunu söylemiştin, ben de yenisini istersin diye düşündüm."

"İsterdim. Yani, isterim. Teşekkürler, Kit. Bu ..." Başımı salladım. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Yani, yapabilirim. Bu düşünceli, düşünceli ve abartılı, takdir edeceğimi bildiği bir şey.

Bunu *benim* için yaptığına inanamıyorum. *Benim* olduğuna.

Alnıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Giyin ve benimle ön salonda buluş."

O uzaklaşmadan kolunu yakaladım. "Ben soyunmak üzereyim ve sen *gidiyor* musun?"

"Burada kalırsam akşam yemeğine geç kalacağız."

"Yani?" Kravatını yumrukladım. "İçeride kalabiliriz. Yerde peynirli makarna yeriz." "Bu *yerde makarna ve peynir* elbisesi değil, Monty. Bu bir *randevu*,

ve sana yemek ısmarlıyorum." Beni tekrar öpüyor. "Seni daha sonra, istediğin kadar becereceğim. Anlaştık mı?"

Mutlu bir şekilde teslim olmadan önce teklifi düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Tamam. Anlaştık." Kit yatak odasından çıkmadan önce sırtıyor.

Pijamalarımı çıkarıyorum, sonra elbisenin fermuarını açıyorum ve askıdan çekiyorum.

Elbiseyi giyerken yarı yolda vücudumun Ağustos ayındakinden farklı bir şekle sahip olduğunu fark ettim ama fermuar sorunsuz bir şekilde yukarı kayıyor. Bedeni sıkı değil, ipek etek ucuna kadar özgürce akıyor. Karnımdaki şişkinliği sanki hamile elbisesi olması gerekiyormuş gibi örtüyor, kumaş cildimi diğer kıyafetlerime kıyasla çok daha az sürtüyor.

Gömme dolapta kocaman bir ayna var.

Önünde durup görünüşümü incelerken gülümsüyorum. Hamileliğim ilerledikçe kendime olan güvenim azaldı. Kendi cildim bana daha yabancı geldi. Bunun hamileliğin doğal, normal, *inanılmaz* bir parçası olduğunu biliyorum - bu değişiklikler içimde büyüyen hayata uyum sağlamak için- ama yine de bir uyum. Devam eden bir uyum çünkü *büyümeye* devam ediyorum.

Şu anda mı? Kendime güveniyorum. Hatta seksi.

Ve mesele elbise değil. En azından *sadece* elbise değil. Sorun, vücudumun bu halini ne kadar beğendiğini söyleyen ve gösteren Kit.

Aceleyle banyoya girip hafif bir makyaj yapıyorum. Saçımı topuzundan çıkarıp fırçayla tarıyorum. Ve sonra, işe giderken giydiğim siyah şal paltoyu üzerime geçirdikten sonra, umursamaz bir kararla topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Koridorda yürürken ritmik bir şekilde parkeye vuruyorlar. Kit acelemiz olduğunu belirtmemiş olsaydı, oturma odasında durup piyanonun başına oturur ve Carnegie Hall'da sahneye çıkıyormuş gibi yapardım.

Ben köşeyi döndüğümde Kit omzunu girişteki duvarlardan birine yaslamıştı. Yaklaşan ayak seslerimle doğruldu, gözleri baldırlarımın etrafında salınan ipeğin üzerinde geziniyor ve yüzüme gelene kadar yukarı doğru yolculuk ediyor. Yüzündeki minnettar ifade ayak parmaklarımla sıkışmasına ediyor.

Yılbaşı gecesini süslenmeye çalıştım ama bunun dışında beni çoğunlukla büyüyen karnımı gizlemek-örtmek-uydurmak için bol kıyafetlerle gördü. Bugün Kit'in yanında pijamalarım ve makyajsız dolaşacak kadar rahat hissetmem hoşuma gidiyor ama aynı zamanda biraz daha göz alıcı görünme çabamı takdir etmesini istediğim kişi de o. Ve daha sonra bu çabayı mahvetmek istediğim kişi.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor Kit, koridora ve ardından asansöre girmeden önce ağzıma yumuşak bir öpücük kondurarak.

"Peki, nereye gidiyoruz?" Alçalmaya başladığında soruyorum. "Göreceksin," diye gizemli bir şekilde cevap veriyor.

Öfkelenmişim, ama gerçekten sinirlenmedim. Daha çok başım dönüyor. Bu zaten şimdiye kadar çıktığım en iyi randevu.

Asansör birkaç saniye sonra durur, sadece birkaç kat aşağıdadır.

Kit'i iş yerinde ziyaret eden sarışın içeri girdiğinde kaskatı kesiliyorum. Sadie... bir şey.

August'tan önce başka kadınlar olduğunu biliyorum. Onu iş yerinde ziyaret ettiğine ve görünüşe göre onun binasında yaşadığına göre, Sadie'nin de bu listede olduğunu tahmin ediyorum. Ona güvenebilir, onu sevebilir, ilişkimizde kendimi güvende hissedebilir ve aynı zamanda kıskanabilirim. Sadie'yle son görüştüğümde de kıskanmıştım ama bunu itiraf etmeyi reddettim.

"Selam Kit," diye selamlıyor güneşli bir şekilde. "Selam Sadie," diye yanıtıyor Kit.

Sonra gözleri bana kaydılar. Ben soğukluk, hatta kabalık bekliyordum ama o gülerek beni şaşırttı. "Oh. Tamam. Haklıydın."

Kit'e bakıyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Ağzının bir köşesi yukarı kıvrılmış, sanki gülümsemesini engelliyor. Sanırım içeriden bir şaka?

"Merhaba. Ben Collins," diyorum, bu tuhaf etkileşime başka ne katkıda bulunabileceğimi bilemeden.

Kit ziyaret ettiği günden beri Sadie'den bahsetmedi ama yakın görünüyorlar.

"Oh, biliyorum," diye yanıtlıyor. "Kensington Consolidated'da tanışmıştık, hatırladın mı? Sen Kit'in asistanısın."

"Hatırlıyorum. Ama ben... artık onun asistanı değilim." Sadie başını sallar. "Senin için iyi olmuş. Stresli bir iş gibi görünüyordu."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ve birkaç saniye sonra lobide duruyoruz.

"İyi geceler," diyor Sadie ve oradan ayrılıyor. "Seni tekrar görmek güzel Collins."

"Sen de," diye cevap veriyorum, kapılar kapanır kapanmaz gülümsemem kayboluyor. Kit boğazının arkasından eğlenen bir ses çıkarıyor.

Ona baktım. "Ne?"

Omuz silkiyor. "Yok bir şey. Sadece bir gıdıklanma."

Kapılar tekrar açılırken dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum, bu sefer garajda.

Kıskanmak için gerçek bir nedenim yok. Ama bu, onu o esmerle verandada tek başına otururken gördüğümde yaşadığım mantıksız dalgalanmayla aynı. Isaac'i aktif olarak başka biriyle sevişirken yakalamıştım, incinmiş ve kızmıştım ama kıskanmamıştım. Eski sevgilime beni gerçekten incitecek gücü asla vermedim. Bu yetenek Kit'in elinde.

"Hangisini almak istersin?" Kit, ileride park etmiş araç sırasına başıyla işaret ederek soruyor.

"Ne demek istiyorsun?" Onları tarayıp spor arabayı arıyorum. "Hangisi senin?"

Sırtışı çocuksu ve biraz da utangaç. "Hepsi."

"Hepsi-" Sırayı daha dikkatli inceledim, sekiz tane saydım ve sadece ikisini tanıdım. New Haven'a gittiğimiz arabanın kiralık falan olduğunu düşünmüştüm. İki arabası olduğunu bilmiyordum. Diğer *altı arabayla* birlikte.

Çatı katı, kaldığım güzel bir otel değil *de* evim gibi gelmeye başladı. Ama Kit'in ne kadar çok parası olduğunu hala kavrayabilmiş değilim. Kavrayacağımdan da emin değilim.

"Sen seç."

Başını sallıyor, şık siyah bir arabaya doğru yürüyor. Lastiğin üzerinden bir şey almak için duraklıyor. Anahtarlar, ışıklar yanıp söndüğünde fark ettim.

"Bu araba çok değerli olmalı ve sen anahtarları lastiğin üzerinde mi bıraktın?" İnanamayarak sordum.

Kit omuz silkiyor. "Uygun. Garaj kilitli ve izleniyor. Hiç sorun yaşamadım."

Umarım çocuğumuz Kit'in kötümserlik ve karamsarlık yoksunluğunu miras alır.

Süslü arabanın içine tırmanıyorum, emniyet kemerimi bağlıyorum ve tereyağlı deriye yaslanıp rahatlıyorum.

Kit motoru çalıştırır ama sürmeye başlamaz.

"Acelemez olduğumu sanıyordum?" diye sordum.

"Kıskandın mı?"

Pencereden dışarı bakıyorum, beton duvarlardan daha ilginç bir şey varmış gibi davranıyorum. "Birazcık."

Kit'e tekrar baktığımda gülümsüyordu.

Burnumu çektim, mırıldandım. "Bunun seni eğlendirmesine sevindim."

"Seninle konuştuğu ya da sana dokunduğu için kaç kişiyi yumruklamak istediğime dair bir fikrin var mı Monty?"

"Kaç kişi?"

"Hepsi," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor.

Gülümsüyorum. "Sadie iyi birine benziyor," diye itiraf ediyorum. "Aptalca olduğunu biliyorum. Bunu aşacağım." "Aşılacak bir şey yok Collins.

Aramızda hiçbir şey olmadı.

ben ve Sadie."

"Gerçekten mi? Arkadaş canlısı görünüyordunuz. Ve o zaman ofise geldi."

"Benden bir spor salonu tavsiyesi istemek için ofise geldi. Daha önce burada aynı saatlerde çalışmıştık ama başka bir yerde ders almak istiyordu."

"Bir spor salonu tavsiyesi," diye tekrarlıyorum. "Hayır, haklısın; kesinlikle ilgilenmiyor."

Sırıtıyor. "Olmadığını söylemedim. *Değildim* ve ona nedenini söyledim. Ona senden bahsettim ve o da sana çıkma teklif etmem gerektiğini söyledi. Ona bunun karmaşık olduğunu söyledim, o da bunun benim asistanım ve hamile olduğun anlamına geldiğini anladı."

Oh.

Sadie'ye benden bahsetmesi hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti.

"*Indiana Jones* kostümün mü? Ona kovboy kostümü dedim çünkü Cadılar Bayramı partisine birlikte gittiğim adam bütün gece baktığım kovboyu giymem gerektiğini söyledi."

Bu itirafım karşısında Kit'in yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor.
"Demek sadece birinci sınıfta *güzel* değildim?"

Tabii ki, yanlışlıkla ağızımdan kaçırdığım iltifatı ezberlemişti. "Sen iflah olmazsın," diye iç geçirdim.

Kit geri geri giderken kıkırdıyor. "Bayılıyorsun."

Seni seviyorum.

Kelimeler aklıma geliyor, ki bunu düzenli olarak yapıyorlar.

Ben bunları söylemek için doğru zaman olup olmadığına karar veremeden
Kit arabayı sürmeye başlıyor.

Akşam yemeği rezervasyonumuz şehrin en havalı restoranlarından birinde. Daha önce yediğimiz steak house değil ama benzer bir ambiyansı var. Kumaş peçeteler, titreyen mumlar ve arka planda çalan yumuşak caz.

En büyük fark? En son yemeğe çıktığımızdan farklı olarak, kendimi rahatlamış hissediyorum. Mutluyum. Masamıza yerleşirken yüzümde istemsiz bir gülümseme beliriyor, bu akşam için heyecanlı olmam dışında hiçbir neden yok.

"Ne?" Kit soruyor.

"En son birlikte yemeğe çıktığımız biftek evini düşünüyordum."

"Evet." Hatırladıkça kıkırdıyor. "Bunu tekrar yapmamızın zamanı gelmişti, değil mi?" Garsonumuz beliriyor, su bardaklarını getiriyor ve spesiyalleri sıralıyor. Kit içecek sipariş etmeyi reddediyor, ben de aynısını yapıyorum. Benim yanımda alkol almaktan kaçındığını fark ettim, ki bu da tam olarak düşünceli bir davranış gibi görünüyor.

Kit'in yapacağı seçim.

Telefonum bir aramayla çaldığında bir kare focaccia'yı zeytinyağına batırıyordum. Kontrol edip ceketimin cebine geri koyuyorum. "Annem arıyor," diyorum Kit'e. "Onu yarın ararım."

Başını sallıyor. "Son zamanlarda babanla konuştun mu?" Başımı sallıyorum. "Hayır. Ama bu normal."

Kit menüsünü bırakır ve nefes verir. "Bence onunla konuşmalısın Collins. Gerçekten. Gördüklerin hakkında bir açıklama iste."

"Açıklamak için yılları vardı."

"Senin onu beklediğini bilmiyor Collins."

"Söylemeyeceğim. Yani, bunu daha iyi hale getirecek ne söyleyebilir ki?"

"Bilmiyorum. Ama *bir şey* söylemesi hiç söylememesinden daha iyi olmaz mı?"

Bilmek mi? Onunla aynı yerde sıkışıp kalmak mı? Çocuğumuzun, babasının yanında neden garip davrandığını merak ederek büyümesini mi istiyorsun?"

Ekmeğimi tekrar bandırıyorum. "Kirli oynuyorsun."

Omuz silkiyor. "Olabilir. Ama ben haklıyım. Ve sanırım sen de bunu biliyorsun, onunla konuşmak için bir itici güç istedin, yoksa bana bundan bahsetmezdin."

"Babamın bir ilişkisi olduğunu düşünmek çok garip. Tüvit takım elbise giyer. Her zaman kahve gibi kokar. Ve o bir *bilim adamı*. Onların mantık ve akılla uğraşmaları gerekir, sırlarla değil."

"Kimya mantıklı ya da makul değildir, Monty. Her türlü gizemle doludur. Keşfedilmemiş elementler var mı? Karanlık maddenin bileşimi nedir? Cansız madde ilk canlı organizmaya nasıl dönüştü?"

Tüm *bunları* söyledikten sonra gelişigüzel bir şekilde biraz su yudumlar.

Birkaç saniye ona baktım. "Sen bir tür ineksin, Kit Kensington."

Sırıttıyor. "Teşekkürler."

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordum.

"Bir tane daha mı? Ben zaten çocuğumuza inek genlerimi kattım. Eğer Patlıcan bir gün Nobel Ödülü kazanırsa, bu benim sayemde olacak."

Gözlerimi deviriyorum. "Sadece... babamın yanında farklı davranma, tamam mı? O senden hoşlanıyor ve ben de sizin iyi geçinmenizi seviyorum. Onunla olan sorunlarımın bunu etkilemesini istemiyorum. Tamam mı?"

Kit başını sallamadan önce tereddüt ediyor ama sallıyor. "Tamam. Ama bilgin olsun diye söylüyorum, bence hâlâ onunla konuşmalısın."

"Bunu düşüneceğim," diye izin veriyorum.

Garson siparişlerimizi almak için geri dönüyor ve ardından mezelerimiz rekor sürede teslim ediliyor.

Kit bıçağı eline alıp tavuğunu keserken, "Bu seninki kadar güzel görünmüyor," diyor.

Yalan söylüyor -geçen hafta tavuk yaptığımda kuru ve yavan olmuştu- ama bunu o kadar inanarak söylüyor ki *neredeyse* ona inanacağım.

Benim cevabım mı? "Seni seviyorum."

Kelimeler sanki ona daha önce yüzlerce kez söylemişim gibi kolayca, doğal bir şekilde dökülüveriyor. Ama söylemedim. Kafamın içinde, onları çok söyledim. Birkaç saniye öncesini de sayarsak, tam olarak ... bir kez yüksek sesle söyledim.

Ve bunları yüksek sesle söyledim.

Kit'in mavi gözleri geniş ve şaşkın bir şekilde tabağından başını kaldırıyor.

Onu korkuttum mu? Sanırım onu korkuttum. Teknik olarak, bu bizim ilk randevumuz. İlk randevudan dört harfli kelimeye büyük bir sıçrama.

Utanmış olsam da söylediğim için pişman değilim. Nasıl hissettiğimi bilmesini istiyorum, henüz o noktaya gelmemiş olsa bile. Oraya hiç varamasa bile.

Çatalımı elime alıyorum, soğukkanlı olmaya çalışıyorum. Bu üç kelimeyi ona daha önce yüzlerce kez söylemiş gibi davranıyorum. "Tavuğum kuruydu. Gelecek hafta yapmayı düşündüğüm bir tavuk parmesan tarifi gördüm. Domates sosu kıvamına yardımcı olacaktır. Devasa mutfağınızın herhangi bir yerinde et tokmağı olup olmadığını biliyor musunuz? Çünkü bir tane aramaya çalıştım ve ben-"

"Collins."

"Bir tane alacağım," diye karar verdim. "*Collins*."

Suyuma uzandım. "Bir şey söylemek zorunda değilsin. Konuşabiliriz-"

"Seni gördüğümünden beri sana aşığım Collins Tate." Duraksıyor, cümlemin içine işlemesine izin veriyor. "Belki bir aşk olarak başladı ama benim için asla bir oyun değildi. Başından beri gidiciydim. Bir sosislinin sandviç olup olmadığını tartışmanın ya da Monaco'dan bahsetmenin beni caydıracağını mı sandın?" Sırıttıyor. "Sadece daha sert düştüm. Bir süredir bulunduğum yere yetişmen için sana biraz zaman tanımaya çalışıyordum."

Gözyaşlarım gözlerime doluyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. "Gerçekten hormonal biriyim," diye fısıldıyorum.

"Lanet olsun." Başparmağını yanağıma sürtmek için mumların arasından uzandı. "Romantik yönüm yüzünden olabileceğini umuyordum."

"Hesapladın."

Kit bıyık altından gülüyor ve elini çekmeden önce yanağını bir kez daha okşuyor.

Bir daha söylemedi, ben de söylemedim. Ama yemeğin geri kalanında görünmez, parıldayan bir farkındalık olarak kaldı.

"Bar mı?" Kuşkuyla sordum.

Yemekten sonra Kit bizi bir bara götürdü. Aylar önce Perry'yle buluşacağım bar gibi *güzel* bir bar bile değildi. Titrek bir neon ışığı, tahtadan bir penceresi olan ve giriş için sıra olmayan bir batakhaneye. Üniversitedeyken ucuz bira içmek için gittiğim türden bir yer.

"Göreceksin." Birleştirdiğimiz ellerimizle beni girişe doğru çekiyor.

İsteksizce onu takip ediyorum.

İçerisi beklediğim gibi. Duvarları eski spor hatıraları süslüyor. Barmen, ağzının kenarından kürdan sarkan yaşlı bir adam. Ve topuklarım her adımda yere yapışıyor, sanki ahşap tahtalar bu yüzyılda hiç yıkanmamış gibi.

İçerideki kalabalığın büyüklüğü tek sürpriz. Kabinler ve barın etrafındaki taburelerin hepsi dolu.

O bana bakana kadar Kit'e bakıyorum. Şaşkın ifadem karşısında sırtımdan beni barın derinliklerine doğru çekiyor.

"... açık mı? Bu açık mı? Harika, çalışıyor."

Sesi barın en arkasında yer alan yükseltilmiş sahneye kadar takip ediyorum. *Sahne*, zeminin geri kalanından birkaç santim daha yüksek platform için cömert bir terim, ancak mikrofon, sandalye ve piyano etkiyi artırıyor. Orta yaşlı bir adam mikrofonun başında durmuş, standın etrafına sarılı talle oynuyor.

"Cumartesi günleri açık mikrofon gecesi yapıyorlar," diye fısıldıyor Kit kulağıma. "Tüm müzikal gösteriler kabul ediliyor."

Bir saniye sonra neden burada olduğumuzu anladım. "Ne? Hayır!"

"Evet." Beni sahneye en yakın açık masalardan birine doğru yönlendirdi.

Kimse öne oturmak istemedi, ben de istemiyorum. Ama Kit sormuyor. Beni orta noktaya doğru götürürken elimi sıkıca ve emin bir şekilde kavıyor.

"İçecek bir şey ister misin?" diye soruyor oturduğumuzda.

"İçmek *istediğim* şey Mayıs'a kadar bir seçenek değil." Eğer *herhangi bir* O platforma çıkma şansım, işin içine alkol girince daha yüksek olurdu.

Kit yaklaşıyor. "Hadi, Collins. Benim için çal."

"Ve"-kabaca bir hesap yapıyorum-"elli kişi daha mı var?" "Daha büyük bir kalabalık için çaldın."

Benim var. Yale'deki resitallere yüzlerce kişi katılırdı.

Ama bu farklıydı. Sahne alan düzinelerce öğrenciden biriydim. Ve haftalarca, hatta aylarca çalıştığım bir parçaydı. Yanımda nota bile yoktu. Ezberden çalmam gerekecekti ve kim bilir kulağa nasıl gelecekti?

Kit dışında buradaki herkes yabancı. Bir daha görme ihtimalim olmayan insanlar. Ne düşüneceklerini kafama takmam aptalca. Ama ben doğuştan mükemmeliyetçiyim. Hata yapmak ya da işleri berbat etmek bana hiç doğal gelmiyor.

"En kötü ne olabilir ki?" Kit sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi soruyor.

Belki de öyledir. Düşüncesiz ya da pervasız olmadığımı biliyor. Yabancıların önünde performans sergilemek için sahneye atlamak onun yapabileceği bir şey ama ben yapmazdım.

"Her şeyi berbat ediyorum, herkes gülüyor ve bir daha asla buraya gelemiyoruz."

"O zaman eve gidiyoruz. Tekrar içebildiğin zaman, bu bar ve onun aşağılayıcı anıları yerine şehirdeki diğer binlerce bardan birine gideriz."

Gözlerimi deviriyorum. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Seni *cesaretlendiriyorum* Monty. Tekrar profesyonel olarak oynamak istemiyor musun? Sorun değil. Bu senin kararın ve ben buna saygı duyacağım. Ama oynamayı sevdiğini biliyorum. O yüzden oyna."

Alt dudağımı kemirip sahneye bakıyorum. Adam hâlâ orada. Şimdi, bir amfinin önünde diz çöküyor. Ayağa kalkıp mikrofona dönmesini izliyorum.

"Pekâlâ, iş için açığız millet. Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Eğer burada yeniyseniz ve bilmiyorsanız, ilk gelen ilk hizmet eder. Performans başına en fazla beş dakika. Sahne boş kalırsa ikinci vardiya, ama daha önce değil. Mutlu cumartesiler." Platformdan atlayıp bara yöneliyor.

Kimse sahneye doğru koşmuyor. Sahne tam önümde, boş ve bekliyor.

Kit'in gözlerini üzerimde hissediyorum ama başka bir şey söylemiyor. Ayağa kalkıp buradan çıkarsam beni eve bırakır. Ama birdenbire güvenli oynamaktan bıktım. Bana olan inancına layık olmak istiyorum. En kötü ne olabilir ki? İyileşemeyeceğim bir şey değil.

Ayağa kalkıp sahneye doğru ilerliyorum.

Stüdyonun önüne oturuyorum. Siyah değil kahverengi, ahşap yüzeyi kusursuz değil yıllarca kullanılmaktan yara bere içinde. Daha önce Kit'in oturma odasında çaldığım bir dizi tek notayı çalamayacak kadar gururluyum. Burada otururken, tam bir parça çalacağımı biliyorum.

Kit'e bakıyorum. Sandalyesine yaslanmış, rahatlamış ve gülümseyerek bana bakıyor. Diğer birkaç müşteri de bu tarafa bakıyor ama dikkatleri odaklanmış değil, geçici. Geçici bir ilgi, niyet değil.

Bir zamanlar New York'ta sahne almanın Carnegie Hall gibi ünlü bir mekânda çalmak anlamına geleceğini hayal ederdim. Ama Kit'in yakışıklı yüzünde kendinden emin bir sırıtışla bana göz kırpmasını izlerken? Kalabalığın büyüklüğünden ya da yerinden çok içinde kimin olduğunun önemli olduğuna karar verdim.

Ve sonra çalmaya başlıyorum.

Kit

"Sen iyi stres."

"Stres yapmıyorum," diye ısrar ediyor Collins, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken.

Kaldırdığı eline dikkatle bakıyorum ve kızarak elini tekrar kucağına bırakıyor.

"Ben de doğruyu söylediğimde saçlarım uçuyor," diye beni bilgilendiriyor. "Ama bu gece için *biraz* gerginim."

"Onlarla daha önce tanıştın Monty. Lili de orada olacak."

Collins nefes verir. "Babanla birbirinize bağırдыңızı söyledi. ... NDA hakkında."

Kardeşimin kendi işine bakması ne güzel.

Ailemin sokağına park ettim ve arabayı kapattım. "Senden bir tane imzalamanı istediği için çok kızmıştım. Ama konuşarak hallettik. Her şey yolunda."

Ailemle bu akşamki yemeğin ancak tamamen gayri resmi olması halinde gerçekleşeceği konusunda çok nettim. Monty'yi hamilelik konusunda sorguya çekmelerini ya da Kensington Consolidated hakkında herhangi bir tartışma yapmalarını istemedim. Bu sadece onu daha iyi tanımaları içindi, ancak olağanüstü koşulları bir kenara bıraksak bile bunun tam olarak neye benzeyeceğinden emin değilim.

Daha önce hiç bir kızı ailemle tanıştırmamıştım.

"Gidelim," diyor Collins, arabanın kapısını açıp dışarı çıkıyor. "Geç kalacağız."

Ben de dışarı çıkarken sırtıyorum.

Beş dakika erken geldik. Ailem çok şaşıracak.

Kapıyı açtığında annemin yüzünde belirgin bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Kit! Erken gelmişsin!"

Birleştirdiğimiz ellerimizle onu içeri çekerken Collins'e doğru başımı sallıyorum. "Sıkı bir gemi işletiyor."

Collins'in dahil olduğu hiçbir şeye geç kalmadım ama bunun onun otoriter olmasıyla bir ilgisi yok. Sadece onun yanında olmaya hevesliyim. Bu, olabilecek diğer her şeyden daha öncelikli.

"Anne, Collins'i hatırlıyorsun," diyorum paltosunu çıkarmasına yardım ederken. "Evet. Tabii ki." Annem telaşlanmıştı, bakışları Collins'in yüzüne odaklanmıştı.

yuvarlak karın.

Hamileliğimle ilgili sorular sorup beni gizliliğimden dolayı azarladıktan sonra şimdi alışılmadık bir şekilde sessiz. İlk ultrasonda yaşadığım gerçeküstü hissin aynısını yaşadığını tahmin ediyorum. Bilginin gerçeğe dönüştüğü bir an.

Collins kibarca, "Çok güzel bir eviniz var Bayan Kensington," dedi.

"Teşekkür ederim. Ve lütfen bana Scarlett de. Sorun olur mu?"

sarılr mısın?"

Collins gülümsüyor. "Yumruğa aldırmadığınız sürece sorun yok."

Annem Collins'i çabucak kucaklayarak, "Hiç sorun değil," diye cevap veriyor. Paltoları asıyorum ve Collins'e bir başparmak işareti yapıyorum.

Bana gözlerini deviriyor, sonra tekrar anneme odaklanıyor. "Eğer sen de dokunmak istiyorsan..." Collins utangaç bir şekilde karnını işaret ediyor.

Annem hevesle başını sallıyor, sonra avucunu Collins'in kazağının altındaki şişliğe bastırıyor. "Vay canına. Kendini iyi hissediyor musun?"

"Çok yorgunum," diye yanıtlıyor Collins. "Ama şükürler olsun ki artık mide bulantısı yok." "Peki, gel otur. Kit, ona oturma odasını göster."

Şok olmuş gibi yapıyorum. "Benim de burada olduğumu hatırladın mı?"

Anne iç çeker önce Sarılmak Ben Sen de. "Sen her zaman vardı unutulmaz bir varlık, Christopher."

Collins kıs kıs güler, sonra da bunu örtbas etmek için öksürüyormuş gibi yapar.

İkna olmuş bir şekilde ağzımı açıp Collins'in elini tekrar tutarak onu oturma odasına doğru çekiyorum.

Odaya girdiğimizde babam, Lili, Charlie ve Bash hep birlikte ayağa kalkıyor. "Nihayet hak ettiğim saygılı karşılama," diyorum.

Lili, Collins'e ulaşmak için beni resmen itti. "Sen bir aptalsın, Kit."

Bash, "Hepimizin üzerinde anlaşabileceği bir şey," diyor.

"Kimse geriye dönüp baktığında keşke daha çok çalışsaydım demez kardeşim," diye karşılık veriyorum ve kanepeye doğru yürürken kafasının arkasına hafifçe vuruyorum.

"Okulda başarısız olan insanlar yapar." "Scotch, Kit?" Babam soruyor.

Kanepeye oturuyorum. Collins'e bakarak, "Böyle iyiyim, teşekkürler," diye cevap veriyorum.

Lili ile fısıldaşıyor.

Bash bir kaşını kaldırıyor. "Hasta falan mısın?"

"Araba kullanıyorum," diye karşılık veriyorum. "Ve"-Collins'e bakıyorum- "destekleyici oluyorum."

Bash gözlerini deviriyor ama babam gururlu görünüyor. İlk tepkisini telafi etmek için geçen hafta gerçekten çaba sarf etti.

Ben de özür diledim. Çünkü durumun gerçeklerini duymuş olsaydım, kişisel bir yatırım yapmadan, muhtemelen gizlilik anlaşması önermekten daha fazlasını yapardım. Ve babama daha önce söylemeliydim, böylece bir kutudan öğrenmek zorunda kalmayacaktı.

Bu da bana beşiği monte etmem gerektiğini hatırlattı. Dün gece talimatları okurken uyuyakalmışım.

Ben sehpanın üzerinde duran ordövrlerden bir tabak hazırlarken Collins yanıma oturuyor.

Birkaç küp peynir daha ekledim ve ona uzattım. "Aç mısın?"

"Teşekkürler," diyor ve alıyor.

Kendim için ikinci bir tabak almadan önce dizini hızlıca sıkıyorum.

İçecekler servis ediliyor -Collins de ben de su içmeyi tercih ediyoruz- ve sonra kısa bir duraklama yaşanıyor.

Belki de yasak konular konusunda *çok* katıydım. Ailemin Collins'i strese sokmasını veya bunaltmasını istemedim, bu yüzden listede aşırı kapsayıcı davrandım.

"Hukuk bürosu nasıl gidiyor?" Lili şarap y u d u m l a r ı arasında sessizliği bozarak soruyor.

Daha sonra kız kardeşimi, babamla gizlilik sözleşmesi yüzünden yaptığım kavgayı Collins'e anlattığı için azarlamamaya karar veriyorum.

Collins, "Bu iyi," diye yanıtlıyor. "İlk ifadem birkaç hafta içinde. Benim de kendi ofisim var."

"Güzel bir ofis," diyor babam.

Collins ona gülümser.

Lili, "*Her şey* Kit'in önünde kamp kurmaktan daha iyi olmalı," diyor.

Bash gülüyor.

"Annenle baban nasıl Collins?" Annem soruyor.

"İyiler, teşekkürler. İkisi de hâlâ öğretmenlik yapıyor. Kız kardeşim baharda mezun olacak."

"Bu harika."

"Baban ne öğretiyor?" Babam soruyor.

"Kimya," diye cevaplıyor Collins. "Aslında birkaç derste Kit'i vardı. Babam onun için çalıştığımı duyduğunda ilk söylediği şey 'Akıllı çocuk' oldu."

Ona baktım, bu açıklama beni şaşırttı. Bana bundan hiç bahsetmemişti.

Ailem kimya diplomamı bir eğlence olarak gördü. Rastgele bir yol seçmek için klasik bir Kit seçimi. Ama rahatlık alanımın tamamen dışında bir şeyin peşinden gittiğimi bilmenin sarsılmaz bir gururu var. Eğer seçmiş olsaydım farklı bir yolda başarılı olabilirdim.

"Crew bir beşik satın aldığınızdan bahsetti," diyor annem.

İki kardeşim de gülümsüyor ve Bash'in Lili'ye babamın bebeği nasıl öğrendiğini anlattığını söylüyorlar.

"Ve Kit diğer tüm gerekli şeyleri çoktan aldığınızı belirtti," diye devam ediyor. "Kulağa çok hazırlıklısın gibi geliyor. Ama ben" - babama bakıyor - "Bu bahar bir toplantıya ev sahipliği yapmayı çok isteriz. Ya da yaz boyunca. İle de bebek partisi değil ama ailemizin en yeni üyesi için bir tür kutlama."

Collins'e bakıyorum. Dudakları birbirine yapışmış, gözlerini hızla kırıştıyor.

"Kulağa çok hoş geliyor Scarlett," demeden önce sessiz bir koklama duyuyorum.

Teşekkür ederim."

"Yaz mevsimi muhtemelen en iyisi olur," diyorum. "Amanda ve Gerald'ın programları daha uygun olur. Böylece onur konuğumuz da" -Collins'in yumruğunu okşuyorum- "orada olabilir."

Annem gülümsüyor. "Mükemmel.

Planlamaya başlayacağım." "Peki, siz

ikiniz nerede tanıştınız?" Babam soruyor.

"Nerede tanıştığınızı biliyorsun baba," diye cevap veriyorum. "Lili'nin taşınma töreninde. Sen de oradaydın."

"Sanırım çocuğunuza nerede hamile kaldığınızı sormak istedi." Bash yorum yapar, sonra viskisinden bir yudum alır.

"Sebastian!" Annem haykırıyor. "Eminim baban öyle demek istememiştir."
"Değildi," diye onaylıyor babam ama viskisini yudumlarırken gözleri parlıyor.

"Yemekten önce Collins'e kıyafetleri göstermeye ne dersin anne?" Lili öneriyor.

Annem daha da parlıyor. "Harika bir fikir."

"Hangi kıyafetler?" Collins soruyor.

"Şey"-Lili ellerini birbirine vuruyor-"Geçen hafta giydiklerine bakarak hamile kıyafetlerinin pek olmadığını düşündüm, bu yüzden annem bazı seçenekler buldu. Üst kattaki misafir odalarından birinde. Ayrıca bebek için de *birkaç* şey almış olabiliriz."

Bash, "Yukarıda elli tane falan torba var," diye katkıda bulunur. Collins'in gözleri kocaman. "Lili!"

"Bash abartıyor," diye yanıtlıyor. "Birazcık. Sadece gelip bakın. Beğenmediğiniz bir şey olursa geri getiririz."

Collins bana bakıyor ve ben de ona cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum.

"Tamam." Ayağa kalkıyor, annem ve kız kardeşimle birlikte üst katta kayboluyor.

"Hiç bilardo oynadın mı, Charlie?" Bash soruyor. "Kütüphanede bir masa var."

Charlie ayağa kalkarak, "Kulağa harika geliyor," diye cevap verir.

O ve Bash birkaç saniye sonra koridordan kütüphaneye doğru ilerliyorlar, dikkat çekici bir şekilde beni ya da babamı onlara katılmaya davet etme zahmetine girmiyorlar.

Bir dakika sonra yalnızız.

Babama bakıyorum. "Bir odayı temizleyebileceğimiz kesin, değil mi?"

İkimiz de özür diledik. Ama aramızda daha önce hiç olmayan bir çekingenlik var. Kabuk bağlamış ama henüz tam olarak iyileşmemiş bir kesik.

Babam nefes verir. "Şirketten ayrılmamı mı istiyorsun, Kit?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne? Hayır. Daha yeni döndün."

"Ve bunu yapmadan önce sana hiç sormadım. Annem profesyonel olarak bir değişiklik yapmak istedi, ben de aynısını yapmaya karar verdim. Sana sormadan ve belki de enine boyuna düşünmeden karar verdim."

"Bu Collins'le mi ilgili?"

"Seninle ilgili. Fark ettim ki... sen büyümüşsün, Christopher. Her zaman umduğum gibi bir adam olmuşsun. Haklıydın; asla Kensington Consolidated'in CEO'su olamayacağım. Orada çok fazla tarih var ve ben

Yeterince zaman geçtikten sonra bunun bir önemi olmayacağını düşündüm. Belki de yanılmışımdır."

Nefes veriyorum. "Eğer Kensington Consolidated'den ayrılmak istiyorsan, ayrılmak istediğin için ayrıl. *Benim* istediğimin bu olduğunu düşündüğün için gitme." Boğazımı temizliyorum. "Şirkette birlikte çalışmanın nasıl bir şey olacağından emin değildim. Şimdi anlıyorum ki... bunu özleyeceğim. Eğer bana ne yapman gerektiğini düşündüğümü soruyorsan? Bence kalmalısın. Geçmişin bu kısmını hiç konuşmadığımızı biliyorum ama geçmişi yeniden yazmak isteyen tek kişinin sen olduğunu sanmıyorum. Büyükbabam geçen ay beni ziyarete geldi. Ofiste."

"Öyle mi?" Babam afallamış görünüyor.

Başımı salladım. "Sana bundan bahsetmeli miyim emin olamadım. Büyükbabamla aranızdaki ilişkinin karmaşık olduğunu biliyorum. Ama geldi ve en az yirmi dakika konuştuk. Beni eski ofisinde görünce duygulandığına yemin edebilirim. Ve sen ve ben, bu karmaşık *değil*. Şirket yüzünden ya da Collins'le olanlar yüzünden bunun değiştiğinden endişeleniyorsan, endişelenme."

Babam "Seninle gerçekten gurur duyuyorum oğlum" demeden önce birkaç saniye beni inceledi.

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Tüm o bebek olayına rağmen mi?"

O ve annem şok ve öfke aşamasını geçip partileri planlamaya başlamış olabilirler, ancak benim ebeveyn olmamı bu şekilde *seçmezlerdi*.

"Bebek meselesi *de dahil*," diyor bana. "Keşke bana daha önce söyleyebileceğini hissetseydin. Hiç değilse ben sana destek olabilirdim. Ama söyleyebileceğim kadarıyla, her şeyi kendi başına oldukça iyi idare ettin. Benden çok daha iyi. İnanılmaz bir baba olacaksın, Christopher."

"Teşekkürler baba," diye mırıldanıyorum, sonra boğazımı temizliyorum. Bir saniye sonra o da aynısını yapıyor.

İkimiz de sessiziz. Ama bu daha önce ikimiz de ne söyleyeceğimizi düşünürken oluşan uğultulu sessizlik değil. Daha önce birçok kez paylaştığımız rahat, rahat bir sessizlik.

"Collins modayla ilgileniyor mu?" diye soruyor babam birkaç dakika sonra.

Bir krakere uzanırken kaşlarımı çatıyorum, soru karşısında kafam karışıyor. "Uh, hayır. Özellikle değil."

Babam gülümsüyor. "O zaman yukarı çıkıp onu kurtarmak isteyebilirsin çünkü Bash, Lili ve annenin yukarıda sakladıkları çantaların sayısı konusunda abartmıyordu."

Collins

W Uyandığım da oda karanlık ve sessizdi. Sol kolumu uzatıyorum, soğuk pamuktan başka bir şey bulamıyorum.

Yatakta yalnızım.

Yorganın altından sıyrılıp işemek için sessizce banyoya giriyorum. Karo zemin ısıtılmış, ayaklarımın altında sert yerine sıcak. Aynadaki yansıma bakaarak esniyorum ve parmaklarımla saçlarımdaki birkaç tutamı tarıyorum.

Yatağa dönerken tereddüt ettim. Burada yaşadığım haftalar boyunca Kit gecenin bir yarısı birkaç telefona cevap vermek zorunda kaldı. Kensington Consolidated dünyanın her yerindeki şirketlerle iş yapıyor. New York'ta sabahın üçü diğer ülkelerde normal iş saati. Muhtemelen bir konferans görüşmesindedir.

Ama koridordan aşağı indiğimde, ofisin değil, çocuk odasının kapısının altında bir ışık şeridi parlıyor.

Kapıyı iterek birkaç santim açıyorum, içeriyi görebildiğimde hızlı bir nefes alıyorum.

Kit'in dikkatini bana çeken de bu. Çünkü çatı katındaki her şey yepyeni. Hiçbir şey gıcırdamıyor, çatırdamıyor ya da beklenmedik bir ses çıkarmıyor.

Başımı kapı aralığına yaslayıp yerdeki dağınıklığı inceliyorum. "Yardım ister misin?"

Başını sallayarak sırtıyor. "Hayır, ben hallederim. Sen bebeği yap, ben beşiği yaparım."

Gülümsüyorum. "Anlaştık."

"Yine de bana eşlik edecek birini bulabilirim." Kit eğilip bir tornavida alıyor, talimatlara gözlerini kısarak bakıyor, sonra bir cıvatayı yerine takıyor. Üstü çıplak, halının ortasında oturuyor, beşiğin parçaları etrafına yayılmış.

"İyi görünüyor," diye teşvik ediyorum.

Homurdanıyor. "Kereste deposuna benziyor."

"Bu kadar çok parça olması gerekiyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama bir yolunu bulacağım." Talimatları eline alıyor ve yeni bir kararlılıkla yeni bir sayfaya geçiyor.

Kapı aralığından uzaklaşıp ona doğru yürüyorum. Ağırlık merkezim değiştiği için yere oturmak eskisinden daha zor ama idare ediyorum. Ayrıca avuçlarımın üzerine yaslanmak için bir çıtayı itmeme gerekiyor.

"Ne yapıyorsun? İş görüşmen mi vardı?" "Hayır.

Sadece uyuyamadım."

"Bu halı şaşırtıcı derecede rahat." Bileklerim ağrımaya başlıyor, bu yüzden sırtüstü uzanıp beyaz alçı tavana bakıyorum. "Oraya birkaç yıldız eklemeliyiz," diye öneriyorum. "Bebeğin bakması için."

Çocuk odasının duvar resmi için dış uzay teması üzerinde anlaştık. En büyük duvarı kaplayan duvar resmi, gece mavisi bir arka plan üzerine boyanmış gezegenler, aylar, yıldızlar ve bir meteor yağmurundan oluşuyor.

"Bu fikri sevdim."

Bir elimi karnıma koyuyorum, yavaş daireler çiziyorum ve tahtaların birbirine geçerken çıkardığı sesi dinliyorum.

Birkaç dakika sonra Kit, "Yemekten sonra çaldığınızı duydum," diye yorum yaptı. "Yeni bir parça. Hâlâ üzerinde çok çalışılması gerekiyor."

"Bana pek öyle gelmedi."

Gülümsüyorum. "Bence biraz önyargılı olabilirsin." "Ya da piyanistler hakkında gerçekten çok iyi içgüdülerim var."

"Marangozluk becerilerinizle aynı seviyede mi?" Odaya girdiğimden beri daha fazla parça kazanmayan beşiğe bakarak alay ediyorum.

Kit iç geçirir ve tornavidayı yere bırakır. "Gecenin bir yarısı üzerinde çalışmanın pek yardımcı olduğunu sanmıyorum."

"Muhtemelen en uygun zaman değil," diye kabul ediyorum.

Sürünerek yanımdaki halının üzerine uzanıyor ve benim pozisyonumu taklit ediyor. "Vay canına. Ne sıkıcı bir tavan. Çocuğumuza dışarıdan heyecan verici olacağına dair söz verdim, bu yüzden kesinlikle birkaç yıldız eklemeliyiz. Karanlıkta parlayan boya yapıyorlar mı? Eğer öyleyse, onu kullanmalıyız."

"Muhtemelen," diyorum dalgınca.

Tabii ki bu Kit'in düşüneceği bir şey. Çocuk sahibi olmaya yaklaştıkça Kit'in inanılmaz bir ebeveyn olacağını daha sık düşünür oldum. Eğlenceli ve maceracı biri. Kıyaslarsak -belki kıyaslamasak bile- ben oldukça sıkıcıyım.

Kit yelken açıyor, ben kıyıda kalıyorum.

"Düşünceleriniz için beş bin dolar" diyor.

Bir kahkaha attım. "O kadar da değerli değiller."

"Bana söylemediğiniz sürece değerlerini doğru bir şekilde değerlendiremem."

Alt dudağımı emiyorum. "Sence ben çok mu... pratik biriyim?"

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Bence sen mükemmel derecede pratik birisin." İçimi çektim. "Ben ciddiylim."

"Ben de öyle. Birinin bana sekiz arabanın mantıksız olduğunu söylemesine ihtiyacım var. Gerçi çocuk için bir minivan almayı düşünüyorum ve bunun sayılmaması gerektiğini düşünüyorum."

"Araba arabadır, Kit. Bu sayılır."

"Minivan çocuklar için *pratik*." "Minivana ihtiyacımız yok."

Sessizlik.

"Zaten bir tane aldın, değil mi?"

"Bir araba koltuğunun Aston Martin'e sığması gerektiğini sanmıyorum. Ve hastaneden eve metroyla dönmeyeceğiz. Yeni doğmuş bir bebekle Connecticut'a trenle gitme fikrini sevmiyorum ve eminim sen de aileni ziyaret etmek isteyeceksin. O yüzden, evet, bir minivan aldım."

"Çok fazla risk almam," diye belirtiyorum. "O açık mikrofon gecesinde sahne almak uzun zamandır yaptığım en çılgınca şeydi ve bunu asla tek başıma yapmazdım. Tüm hayatım boyunca güvenli oynadım ve şimdi anne olmak üzereyim. Çocuk sahibi olmak hayatınızı bitirir demiyorum ama *değiştirir*. Paraşütle atlamayı hiç istemedim. Bir uçaktan gönüllü olarak atlama düşüncesi bana kabus gibi geliyor. Ama başka birinden sorumlu olmadan önce buna ya da diğer risklere karşı kesin karar vermek için daha fazla zamanım olacağını düşündüm. Ben eziğim. Ezik bir anne olacağım."

"Ezik değilsin. Sen tanıdığım en havalı insansın Collins."

Ciğerlerimde hiç hava kalmamış gibi hissedene kadar uzun bir nefes üflüyorum.

Başka ne demesi gerekiyor? Anlaştık mı?

"Sadece bunu söylüyorsun."

"Hayır, değilim." Başparmağı çenemin üzerinde geziniyor, çenemi kavlıyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor. "Sana hiç yalan söylemedim. Sana asla yalan *söylemeyeceğim*. Ne düşündüğümü bilmek mi istiyorsun? Bana bir şey sor. Sana gerçeği söyleyeceğim, duymak istediğin bu olmasa bile. O yüzden, cesur ve zeki olduğunu söylediğimde beni *dinle*. Çocuğumuz bu odada, tavana boyamamızı önerdiğin yıldızlara bakarak uyuyakalmayacak ve "*Annem çok ezik*" diye düşünmeyecek. En azından on beş yaşına ve şımarık bir ergen olana kadar."

Sulu bir kahkaha attım. Kit'in beni aynı anda hem güldürüp hem ağlatacağına güveniyorum.

"Ve seninle paraşütle atlamaya gelirim," diye ekliyor. "Eğer fikrini değiştirirsen." Burnumu çekiyorum. "Seni çok seviyorum."

Artık ekleyebileceğim bir zihinsel çetele yok. Kit'e bunu kaç kez söylediğimin sayısını unuttum, bu da beni neredeyse onun bana bunları fısıldadığını duymak kadar mutlu ediyor.

Avucumu avucunun içine alıyor, başparmağıyla parmak eklemlerimin etrafında küçük daireler çiziyor. "Papaya özgeçmiş istemek için gelmeyecek, Monty. Paraşütle atlama maceramızla ilgili hikâyelerimizi toparlamak için biraz zamanımız var."

Gülüyorum. "Çocuğunuza yalan söylemenin harika bir ebeveynlik olduğunu düşünmüyorum."

"Annemle babam *yıllarca* bacamızdan gizlice girip hediye dağıtan yaşlı bir adam masalını sürdürdü ve ben iyi bir çocuk oldum. Hayali bir yolculuğun çocuğumuzu mahvedeceğini sanmıyorum."

Hâlâ gülüyorum. Kit'le yerde yatarken çok *mutluydum*. Ezberlemek istediğim bir an.

Gülümsüyor, gülüşümü izliyor. "*O kadar* da komik değildi."

Dikkatlice yana kayıyorum, yüzüm ona dönük. "Yakında isimleri tartışmamız gerekecek. Yemekle ilgili olmayan isimler."

"Şahsen Papaya Tate Kensington'ın kulağa hoş geldiğini düşünüyorum."

Benim soyadımı da bilerek yazdığını fark ettiğimde göğsüm sıkışıyor. "Papaya'ya karşı oy kullanıyorum," diye kesin bir şekilde belirtiyorum. "Ama geri kalanıyla iyiyim."

Kit bir kolunu başının arkasına sıkıştırıyor. "Lili'nin adını büyükannemden aldığını biliyor muydun? Babamın annesinin. Babam çok gençken ölmüş. Büyükbabamın tutumuyla ilgili bir teori... Bunu hiçbir zaman atlatamadı."

"Hayır, bunu bilmiyordum," diyorum usulca.

"Düşünüyordum da..." Kit boğazını temizliyor. "Eğer erkek olursa, babamı bir şekilde onurlandırmanın iyi olabileceğini düşünüyordum. Crew'u göbek adı olarak falan kullanabiliriz." Bana doğru bir bakış fırlattı. "Sadece bir düşünceydi. Eğer sen-"

"Bence bu harika bir fikir." "Öyle mi?"

"Evet." Uzanıp bir elimi göğsünün ortasına koyuyorum. Ani bir nefesle yükseliyor. "Bence bu onun için çok anlamlı olurdu."

Kit ve babasının yanında olduğum her seferde aralarındaki yakın bağ açıkça görülüyor. Bu da benimkini daha çok özlememe neden oluyor.

Saçımın bir tutamını bir parmağının etrafında döndürüyor, hafifçe çekiştiriyor ve ne düşündüğümü bildiğinden eminim. Ama zorlamıyor. Kit durumla ilgili ne yapmam gerektiğini düşündüğünü açıkça belirtti ve şimdi seçimi bana bırakıyor.

Daha yakına sokuluyorum, avucumu aşağı kaydırıyorum ve dudaklarımı elimin olduğu noktaya bastırıyorum.

"Bu gece beşik üzerinde daha fazla çalışamayacağım, değil mi?"

Parmak uçlarım yavaşça, alaycı bir şekilde bel kemerinin hemen üzerindeki sıcak, sıkı ten şeridi boyunca ileri geri gidiyor. "Beşik üzerinde çalışmak *ister misin?*" Masumca soruyorum.

Kit, hamilelikten önce yapabileceğimden şüphelendiğim bir çeviklikle bizi ayarlıyor, karın kasları yumrularıma değecek kadar üzerimde duruyor. Başını eğiyor, dili dudaklarımın dış hatlarında geziniyor.

Kalbim çılgınca atıyor, göğsümden kaçmaya çalışıyormuş gibi göğüs kafesime çarpıyor. Kalçalarım kalkıyor, umutsuzca biraz sürtünme arıyorum. Hiç bulamayınca ağızımdan sinirli bir inilti kaçıyor.

"Burada mı?" diye dalga geçiyor, ağzı benimkinin üzerinde geziniyor.

"Lütfen," diye nefes alıyorum, tırnaklarım onun sırtındaki kaslara ahlaksız bir acelecilikle saplanıyor.

Bu oda henüz vaftiz etmediğimiz birkaç odadan biri. Bir odun yığınının yanındaki halının üzerinde seks yapmak *istediğimden* değil. Onu o kadar çok istiyorum ki nerede olduğumuz umurunda değil. Kaç kere seks yaptığımızın bir önemi yok. Vücudum her seferinde yeni bir şeymiş gibi tepki veriyor.

"Beni nasıl istiyorsun?" Birkaç santim geriye kayarak bana yeniden pozisyon almam için alan açıyor.

Hemen cevap vermedim. Kasıklarına odaklandım. O kadar sertleşmiş ki, pamuktan kurtulmaya çalışan ereksiyonunun dış hatlarını görebiliyorum.

Leğen kemiğimin alt kısmında sıcaklık birikiyor, o sert uzunluğun içimde kayma hissini bekliyorum.

"Arkada," diye cevap veriyorum sonunda, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

Bu pozisyonun tek dezavantajı Kit'i izleyememem. Yine de onun bana dokunduğunu hissetmek ama bunu görememek gibi son derece erotik bir şey var. Gerilim güçlü bir afrodizyak.

"Bu lanet manzara." Parmakları uyluğumun iç kısmında gezinirken derin sesi sert bir törpüye dönüşüyor.

Omurgamdan aşağı ürperti yayılırken dizlerimi daha geniş açıyorum. Ilık hava ıslaklığa çarpıyor ve iç kaslarımın ağrıyan boşluğun etrafında kenetlenmesine neden oluyor.

Kit inliyor ve onun bunu görebildiğini biliyorum.

Öne doğru eğilip kıcımlı havaya kaldırdığımda yumuşak lifler dirseklerimi aşındırıyor.

Kıkırdıyor, ama bu eğlenen bir ses değil. Gırtlaktan, boğuk ve ukala bir ses. Eli yukarı doğru hareket ediyor, klitorisimi uyarıyor ve avucunu uyarılmamla kaplıyor. Geri çekiliyor ve kendini okşarken çıkardığı o kusursuz sesi duyuyorum.

"Kit," diye inliyorum.

O kadar tahrik oldum ki sanki üzerime üflese çözülecekmişim gibi geliyor. "Biliyorum, bebeğim."

İçimi doldurmadan önce sikinin girişimi bulmasının kör baskısını zar zor fark ettim, gerginlik anında bir rahatlama ve doyumsuz bir teşvik. Daha fazlasını istiyorum. Doyamıyorum.

Ben kasılırken Kit homurdanıyor. "*Sikeyim*."

Günah. Sesi de öyle. Karanlık ve sarhoş edici.

Elleri yanlarımdan yukarı kayıyor, benim -yani onun- tişörtümü yukarı çekiyor. Elleri ağır, hassas göğüslerimi kavrarken yüksek sesle inliyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Ezik insanların yatakta iç çamaşırı giydiğine eminim, Monty." Tekrar itiyor, kaygan, lezzetli sürtünme bağımlılık yapan bir uyuşturucu. "Ve beş yatak varken yerde seks yapmazlar."

Nefesim kesiliyor, serbest kalmaya doğru koşuyorum.

"Ya da piyanoda yenmek için yalvarırsın." Elleri vücudumun her santimini keşfediyor, nasırlı avuç içleri hassas tenimin üzerinde kayıyor. "Ya da polisi suçlamalardan vazgeçir-"

İlk mutluluk dalgası vuruyor ve artık Kit'in söylediği tek bir kelimeyi bile dinlemiyorum.

Kit

M Her zamanki gibi sabah e-postalarım ile uğraşırken kapım çalındı. "İçeri gel," diye seslendim.

Yeni asistanım April bir dakika sonra ortaya çıktı. Indy onu işe almamı tavsiye etti - Indy Kensington Consolidated'de çalışmaya başlamadan önce birlikte çalışmışlardı - ve şu ana kadar April, Indy'nin söylediği kadar yetenekli çıktı. O masada Collins'ten başka birinin oturduğunu görmek hâlâ garip. Ama en azından artık birbirimize günümüzün nasıl geçtiğini sorabiliyoruz ve cevabı zaten bilmiyoruz.

April, "Bay Kensington sizi görmeye geldi," dedi.

Kaşlarımı çatıyorum, bir toplantıyı gözden kaçırmadığımdan emin olmak için hızla takvimime bakıyorum. Gözden kaçırmadım.

"Hangisi?" Açıklıyorum.

Büyükbabamın bir kez ortaya çıkması şok ediciydi. İki kez olsa daha da fazla olurdu.

Ama babam olduğundan şüpheliyim; önce asistanımı göndermeden kendini vururdu. Eski ilişkimizi tanımlayan rahatlığın çoğu geri döndü. Geri dönmeyen kısımlar ise -gelmek için iyi bir zaman olduğunu mesaj atarak bildirmek yerine sadece ortaya çıkması gibi- bazı gerekli sınırların tanınmasıdır.

"Oliver," diye yanıtlar April.

"Oh." Doğrudum ve bir saat önce geldiğimde sandalyemin arkasına astığım ceketime uzandım.

Amcanı selamlamanın resmi bir yolu. Ama o sadece benim amcam değil; aynı zamanda Kensington Consolidated'in şu anki CEO'su. Ve ailem Collins'i öğrendiğinden beri Oliver'ı ne gördüm ne de onunla konuştum. Oliver'ın bildiğini biliyorum ve ona söyleyen ben olmalıydım.

"Onu içeri gönderin,"
diye ekliyorum. April
başını salladı.

Birkaç saniye sonra amcam ofisime girdi. Oliver gülümsüyordu, bu rahatlatıcı bir şey. Ve nadir görülen bir şey, özellikle de işte. Her zaman babamdan daha soğukkanlı ve ciddi davranırdı. Biraz Bash ve benim gibi.

"Hey, Kit. Bir dakikan var mı?"

"Tabii ki. Buyurun oturun." Kahve bardağıma uzanıyorum, vücuduma biraz daha kafein almak için aceleyle bir yudum yutuyorum. Collins ve ben dün gece pek uyuyamadık. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda." Sandalyelerden birine yerleşiyor ve gülümsüyor. "İyiden de öte. Tebriklerin sıraya girdiğini duydum. Baba olacakmışsın."

Sıcak ses tonuna karşılık olarak rahatlıyorum. "Evet, teşekkürler. Öyleyim."

Oliver nazıkçe, "İşlerin biraz yoluna girmesine izin vereceğimi düşündüm," diye ekliyor. "Ve açık olmak gerekirse, buraya amcan olarak geldim, patronun olarak değil."

"Babam ve ben bu açıklamayı birkaç konuşmanın başında daha kullanabilirdik," diyorum kuru bir ifadeyle.

Oliver gülüyor. "Evet. Zor bir denge. Rory hukuk fakültesine gitmek yerine buraya gelseydi, bununla nasıl başa çıkardım emin değilim."

"İçeri girdi mi?"

Amcam başıyla onaylıyor. "Dün." Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Ama bunu benden duymadın. Sana söylediğinde şaşırmış gibi davran."

"Gireceğim. Ama ona zaten içeri gireceğinden emin olduğumu söyledim." Gülümsemesi büyür. "İyi o zaman. Başından beri biliyormuşsun gibi davran."

"Wren nereye başvurdu?"

"Nerede?" Oliver'ın gülümsemesi alaycı bir hal alır. "Bu harika bir soru." Sırıtiyorum. "Doğru."

Wren her zaman bir joker olmuştur. O ve ben yıllar önce ailenin baş belaları olarak adlandırılmıştık. Yakın zamanda aldığımız bir dizi sorumlu karar sayesinde benim unvanım tehlikede olabilir, ancak Wren hala etiketini hak ediyor gibi görünüyor.

Oliver ayağa kalkarak, "Seni tutmayacağım," dedi. "Sadece kontrol etmek istedim."

Ben de ayağa kalkıp ceketimin düğmelerini ilikliyorum. "Yeğeniniz -ve çalışanınız- olarak her şeyi daha önce açıklamadığım için özür dilerim. Planım

Haberleri benden duymanızı bekliyordum; sadece doğru zamanı bekliyordum. Bu şirkete karşı sorumluluklarımla şirket dışındaki yeni sorumluluklarımı dengelemeye çalışıyordum. Ama bilmenizi isterim ki buradaki görevimi ciddiye alıyorum. Bunu asla kasıtlı olarak tehlikeye atmam."

Oliver başını sallar. "Bunu biliyorum Kit, ama söylediğin için teşekkür ederim. Babanın mantıksız davrandığını söylemiyorum ama bence şokun da rolü var." Gülümsüyor. "Benim ona büyükbaba demem de muhtemelen duruma yardımcı olmadı. Büyükbabanın Crew'un bu kadar çabuk üstlenmeyi beklediği bir unvan olduğunu sanmıyorum. Ona çok benziyorsun ve o da bundan gurur duyuyor. Ayrıca bazen kendi seçimlerini sizinkilerden ayırmasının da zor olduğunu düşünüyorum. Buraya dönme kararında pek çok faktör etkili oldu ama en önemlisi sendin. Bunu görmek istedi" -ofisimi işaret ediyor- "şahsen. İkimizin de babamızla kurmayı umduğumuz ilişkiyi seninle de kurmak istedi. Baban ve patronun olarak ondan büyük bir sır sakladığını öğrenmek Crew'u biraz sarstı. Her iki rolde de başarısız olduğunu hissetti. Ebeveyn olarak zor bir andır, ne kadar gurur duyarsanız duyun çocuğunuzun artık size ihtiyacı olmadığını hissetmek."

Masamdaki kalemi alıp bir parmağımın etrafında döndürüyorum. "Şu anda hala benim amcamsın, değil mi?"

Bu işle ilgili olabilir ama normalde patronuma soracağım bir şey değil.

"Doğru," diyor yavaşça, kanepeye bakarak. "Bunun için tekrar oturmalı mıyım?"

Gülümsüyorum. "Hayır. Kötü değil. Ben sadece... Babam burada çalışmaya başladığımda bana bu kozmetik şirketini olası bir satın alma olarak getirdi. İşler iyi başladı. Sağlam bir sunum yaptık ve ilgileniyor gibi görünüyordlardı. Sonra benim dikkatim dağıldı ve işler bir süre durgunlaştı. Başka şirketlerle de görüşmüşler; tek ilgilenen biz değiliz. Ekibime önümüzdeki hafta bir toplantı ayarlattım, yani bizi hala değerlendirdiklerini biliyorum. Ancak bu anlaşmanın bitiş çizgisini geçememesi çok olası, hatta belki de muhtemel. Teklifimizi yükseltebilirim ama bu daha büyük bir risk. Bu şirketin şu anda teklif ettiğimiz fiyata degeceğinden bile emin değilim. Yani, ben-ne?"

"Özür dilerim." Oliver öksürüyor ama bu gülüşünü tamamen gizleyemiyor. "Üzgünüm, ben sadece..." Daha fazla kahkaha. "Seni Brock'ladığına ve bana söylemediğine inanamıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Brock'd? Bu da ne demek oluyor?"

Oliver cevap vermeden önce birkaç kez daha kıkırdıyor, "Kensington Consolidated'daki ilk haftamda büyükbaban bana bakmam için bir şirket verdi.

içine. Brock Pharmaceuticals. İyi kazançları, sağlam finansalları vardı, hiçbir yerde tehlike işareti yoktu. Ben de onları satın aldım. Kâr elde etmemiz on yılımızı aldı."

"Yani babam bana bu şirketi onları satın almamam için mi verdi?"

Oliver yine kıkırdar. "Nasıl bir karar vereceğini görmek istiyor. Anlaşma doğru karar olabilir. Ya da olmayabilir. Karar *senin*. Crew sana o şirketi verdi çünkü senden Kensington Consolidated'in bir sonraki CEO'su olmanı bekliyor, Kit. Ben de öyle. İçgüdülerine güven, iyi olacaksın."

Başımı salladım. "Başımı sallayacağım."

Gitmek için döner, sonra arkasına bakar. "Bu arada büyükbabanın durumdan haberi var."

"Hangisi?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Hanson'ı tanırıysam, muhtemelen ikisi de tanıyor. Ama Arthur, kesinlikle."

"Babam mı söyledi?" Söylemem gerekmeyeceği için biraz rahatlardım. Ama büyükbabamın, bu konu hakkındaki ilk konuşmamızı özellikle rahatsız edici hale getirerek, onu bilgilendiren kişi olmamanın bedelini bana ödeteceğini tahmin ediyordum.

Oliver bir kahkaha atar. "Hayır, Crew kesinlikle babamla bu tartışmayı *senin* yapmanı istiyordu. *Bana* söyleyen babamdı."

"O zaman büyükbabam nasıl öğrendi?"

"Benim tahminim? Kırk üç yıl boyunca bu binada çalıştı. Bu katta ofisi olan insanların yarısını o işe aldı ve hepsi de dedikoducu."

İnledim. "Harika."

Haberin şirket içinde yayılmasının kaçınılmaz olduğunu biliyordum ama çoktan yayıldığının farkında değildim.

"Kız mı erkek mi olduğunu sordu."

"Oh." Büyükbabamın soracağını tahmin ettiğim soru bu değildi. "Biz, uh, öğrenmek için bekliyoruz."

Oliver gülümser. "Biz de bekledik. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum, her ne kadar kendi çocuğu olan bir yeğenimin olması beni çok yaşlı hissettirse de."

Ben de gülümsedim. "Teşekkürler, *Büyük Amca*."

"Patronun olmaya geri döndüm Kit," diyor ve ofisimden çıkıp gidiyor.

Collins

I klasörleri son bir kez daha sayıyor, hepsinin sayıldığını onayladığımda rahatlamış bir nefes veriyorum. İfade için belgeleri yazdırmak, tasnif etmek ve bu klasörlerde düzenlemek geçen haftanın çoğunu aldı. Eğer bir tanesi sihirli bir şekilde kaybolursa

bir yedek tedarik edin.

Her avukatın yerine bir klasör yerleştiriyorum, ardından masanın ucuna fazladan yasal bloknotlar ve kalemler yığıyorum, böylece gerektiğinde bunlar da hazır oluyor. Her şey ayarlanmış ve hesaba katılmıştı; ayrıca programın on dakika önünde gidiyordum. Rahatlamış bir nefes veriyorum, konferans odasının kapısına doğru dönüyorum ve donup kalıyorum.

Isaac de beni gördüğüne aynı derecede şaşırılmış görünüyor ve beni bilerek takip ettiği ihtimalini ortadan kaldırıyor. Üzerinde yün bir palto var, yüzü soğuktan kızarmış, sanki sokaktan yeni gelmiş gibi.

Birbirimize bakıyoruz. Saçları daha kısa ve kesilmiş bir sakalı var.

"Merhaba Collins." Önce o konuşuyor, zaten düz olan kravatını ayarlarken yapar.

"Merhaba, Isaac."

Daha çok bakıyor.

Onu gördüğüme şaşırdım ama bu körelmiş bir şok. Bunu sürdürmek için gereken enerji çoktan dağıldı. Burada olması umurumda değil. Umurumda olmamasını da umursamıyorum.

"Burada mı çalışıyorsunuz?" Boş konferans salonuna göz gezdiriyor.

"Evet."

Isaac daha fazla detay vermeme bekliyordu. Söyleyecek başka bir şey ararken onu izlemek eğlenceliydi.

"Handler'ın ifadesi için buradayım," dedi sonunda.

Başımı salladım.

Davalıyı temsil eden firmanın ismine çok dikkat etmedim. Ancak Isaac'ın işverenini tanımış olsaydım bile, şu anda New York'ta çalıştığını bilsem bile, gönderdikleri avukatlardan biri olduğu aklıma gelmezdi. Şirketi Bradford, Nash, & Monroe kadar büyük. Yollarımızın kesişme ihtimali çok düşüktü.

Onu görmek çok garip. Her yerde, ama özellikle New York'ta. Bu şehir beni değiştirdi. Chicago'dan ayrıldığım zamankinden farklı bir insanım. Daha güçlüyüm belki ama bariz bir şekilde değil. Kendime daha çok güveniyorum, seçimlerimde kendime güveniyorum. Doğru olanı seçmek konusunda endişelenmiyorum.

"Tuvaleti arıyordum, önünden geçtim ve seni burada gördüm," diye açıklıyor. "Ben... seni görmeyi beklemiyordum." Isaac kravatını tekrar çekiştiriyor. Gergin ve rahatsızdı ama ben rahatsız olmadım. "Özür dilerim Collins. Bunu söylemem için bana hiç fırsat vermedin."

Biraz alaycı bir ifadeyle homurdanıyorum. "Patronumun ofisinde giyinmekle meşguldün. Uzun bir açıklama için doğru zaman gibi görünmüyordu."

Isaac sakalını kaşıyor. "Doğru ya. Evet. Yine de özür dilerim."

"Yapacak işlerim var." Isaac'ın gözleri düşüp açılana kadar sandalyelerden birinin yumruğunu gizlediğini fark etmeden, onun engellediği kapı aralığına doğru ilerliyorum.

Scarlett ve Lili'nin bana aldığı, yeni kıvrımlarımı gizlemek yerine öne çıkaran sevimli hamile elbiselerinden birini giyiyorum.

"Vay canına. Çok hızlı ilerlemişsin."

Kelimeler saldırgan. Ama ses tonu yenilmiş. Vokal formunda patlak bir lastik.

"İşi kolaylaştırdın."

Aldatmasaydı bile, bunun zor olacağını sanmıyorum. Isaac'ten hoşlandım ama onu asla sevmedim. Gerçek olanı yaşadığım için artık bundan eminim.

Isaac iç geçirir. "Biliyorum."

Bekliyorum ama hareket etmiyor.

"Kapının önünü kapatıyorsun," diyorum.

"Ah. Doğru. Özür dilerim." Sola doğru adım atarak çıkışı temizliyor. "Ne olursa olsun, pişmanım Collins. Gerçekten, gerçekten pişmanım."

Samimiyetimi gördüğünden emin olmak için ona bakıyorum. "İstemiyorum." Sonra uzaklaşıyorum.

Ön kapının açılıp kapandığını duyduğumda bir sonatın ortasındaydım. Ellerim sabit kalırken kalbim yerinden fırlıyor. Parmaklarım doğru tuşları bulmaya devam ediyor ama pedala bir saniye geç basıyorum. Sonra onun adımlarının oturma odasına yaklaştığını duyuyorum ve arkamı dönüp onu görebilmek için sayfadaki son satırları aceleyle bitiriyorum.

Takım elbisesinin ceketini kanepenin arkasına atmış, düğmeli pantolonunun kollarını sıvıyor.

"Hey," diyorum, sesim yüksek ve utanç verici bir şekilde nefessiz. "Eve gelmişsin."

"Evdeyim," diye onaylıyor, bir kolunu bitirip diğerine başlıyor. "Üst mü alt mı?"

"Üst," diye karar verdim. "Dün gece alttaydım."

"Tamam." Başımın tepesine bir öpücük konduruyor, sonra tuşlara ulaşmak için üzerime eğiliyor. Ben daha yüksek oktavda eşlik etmeden önce "Heart and Soul"un açılış akorlarını iki kez çeviriyor.

Bizim yorumumuz dünkü seanstan birkaç dakika daha uzun sürdü. Kit ona piyanoda bir şarkı öğretmemi istediğinde, birkaç ders deneyeceğimizi ve sonunda ilgisini kaybedeceğini düşünmüştüm. Ama artık rutinimiz bu. Eve gelir gelmez birlikte bir şeyler çalışıyoruz. Artık günün en sevdiğim kısmı.

"Takımı taşımanın yolu," diyor bana, bir dirseğini sehpa koyarak ve eliyle esnemesini kapatarak.

"Tek bir notayı bile karıştırmadın," diye cevap veriyorum daha da yaklaşıp başımı omzuna yaslar. "Eve geç geldin."

"Biliyorum, özür dilerim. Raporların üzerinden geçiyordum ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım." "Sorun değil. Sadece seni özledim."

"Ben de seni özledim. April henüz raporlarım için doğru sıralama sistemini bulamadı."

Gözlerimi deviriyorum. "Senin için ne kadar üzücü."

Kıkırdıyor ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "İfade nasıl geçti?"

Biraz gerildim. "İyiymiş."

"İyi mi? Bu kadar mı? Son iki haftadır o klasörlerden bahsedip duruyorsun."

"Ciltler mükemmeldi. Isaac oradaydı." "Isaac mi? *Eski sevgilin* Isaac mi?"

"Evet. Diğer tarafın avukatlarından biriydi. Onunla daha önce konferans salonunda karşılaşmıştım."

"Bir ifade için New York'a kadar mı geldi?" Kit soruyor.

"Hayır. Artık burada yaşıyor. Sonbaharda şirketinin Chicago'daki ofisini New York'a taşıdı."

"Gerçekten birbirinizi yakaladınız, ha?" Kit'in ses tonu dikkatli ve ölçülü; ne düşündüğünü hiç anlayamıyorum.

Yüz ifadesini görebilmek için doğruluyorum. Ayrıca kontrollü. "Aslında transferden zaten haberim vardı. Arkadaşının kız arkadaşı aylar önce bana bu konuda mesaj atmıştı."

"Aylar önce mi?"

Başımı salladım. "Cadılar Bayramı."

"O gece bu yüzden mi gerçekten üzgündün?" diye sormadan önce tereddüt ediyor.

"Hayır. *Ben-hayır*. Belki de bundan bahsetmeliydim ama üzülmemin nedeni bu değildi. Buraya taşınacağını bilmek beni heyecanlandırmıyordu ama bir daha karşılaşma ihtimalimizin... zayıf olduğunu düşündüm."

Kit başparmağını çenesine sürüyor. "Görünüşe göre *o kadar* da ince değil."

"Sana söylüyorum çünkü günümü sordun ve o da günümün bir parçasıydı. Başka bir nedeni yok."

"Ne hakkında konuştunuz?"

"Fazla değil. O da beni görmeyi beklemiyordu. Özür diledi. İşlerin böyle bittiği için pişman olduğunu söyledi."

Kit alay ediyor.

"Ona yapmadığımı söyledim çünkü yapmıyorum. Aldatmasaydı bile uzun vadede yürüyebileceğimizi sanmıyorum. Ama bunu yapacağımdan emin değilim."

Eğer aldatmasaydı New York'a taşınmazdım - en azından ben taşındığımda taşınmazdım ve taşındığım için *gerçekten çok* mutluyum."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

Kit'e bakıyorum, sesindeki alışılmadık belirsizlik beni şaşırtıyor. "Evet. Tabii ki biliyorum."

"Elinde olsa bile *hiçbir şeyi* değiştirmez miydin?" diye soruyor.

"Muhtemelen yılbaşı gecesi davranışlarımı değiştirdim. Ve sana babalık testini farklı anlatırdım ve ayrıca-"

"Büyük şeylerden bahsediyorum Collins. Buraya taşınmak. İş değiştirmek. Hamilelik. Sadece ben varım. Dürüst olabilirsin. Dürüst ol."

"Bunların hiçbirini değiştirmedim Kit," diyorum ona içtenlikle. "Hamile kalmayı seçtim ve bundan hiç pişman olmadım. Burada, seninle yaşamayı seviyorum ve özellikle piyanonu ve düşünüyorum çok seviyorum. İş konusunda kendimi iyi hissediyorum ve bu değişirse başka bir şey bulurum. Ve eğer seni üzdüysem çok özür dilerim-"

Kit parmağını dudaklarıma bastırarak sözümü kesiyor. "Özür dileme. Özür dilemedin. Ama Chicago'daki hayatın hakkında konuşuyorduk ve ben de o yemekte söylediklerini düşünüyordum, eğer ben de dahil olursam hayatımın nasıl değişeceğini." Nefes veriyor. "Seninki de *değişti-değişecek* ve ben senden emin olmak istiyorum... Ben sadece... Sana bir şeyler *vermek* istiyorum Monty. Seçeneklerini elinden almak değil. İstemediğin bir durumdan en iyisini yaparak sıkışıp kalmanı değil."

"İstiyorum," diye teminat veriyorum ona. "Hepsini istiyorum." Elini uzatıp parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Bana isteyebileceğim her şeyi verdin."

Elimi sıktı.

"Günün nasıl geçti?" diye sordum.

Kit inliyor. "Şey... anlaşılan Beauté bir tür testmiş. Bu yüzden eve bu kadar geç geldim. Gözden kaçırdığım bir şey olup olmadığını görmek için tüm dosyaları tekrar gözden geçirdim."

Kaşlarını çattım. "Test mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Babamın çarpık bir espri anlayışı var. Görünüşe göre büyükbabam da Oliver'a aynı şeyi yapmış. Şüpheli bir şirket kur, sonra da anlaşma yapıp yapmama kararını ona bırak."

"Oliver ne yaptı?"

"Anlaşmayı o yaptı."

"Peki bu doğru bir karar mıydı?"

Kit cevap vermeden önce tereddüt ediyor: "Yanlış bir karar değildi. Ama bence elinden gelse şimdi farklı bir seçim yapardı."

"Ne yapacağını biliyor musun?"

"Henüz değil. Levi önümüzdeki hafta için Beauté ile bir toplantı ayarladı. Son bir arama yapmadan önce nasıl gideceğine bakacağım."

Başımı salladım. Bir saniye sonra midem gurulduyor. "Daha yemek yemedin mi?"

"Seni bekliyordum," diye itiraf ediyorum.

"Hadi gel." Ayağa kalkıyor, yedi aylık hamileyken yapabildiğim kadar zarif bir şekilde hareket ederken beni sabitliyor.

Mutfığa doğru yürürken bile elimi bırakmıyor.

Kit

F Lynn, ben ayrıldığımda asansör bankosu ile Maya'nın masası arasında duruyor ve Asher ile gülüşüyordu.

"Selam Kit," diye selamlıyor Asher, standart gülümsemesi hâlâ yerinde.

Asher Cotes kendimi bildim bileli babamın en iyi arkadaşıydı. Ben hayatta olduğumdan daha uzun süredir. Sanırım o babamın Flynn'i. Asher ve ailesi ailemin ev sahipliği yaptığı Şükran Günü toplantısındaydı ama onu ofiste beklediğim kadar göremedim. Şirketteki görevi Kensington Consolidated'ın uluslararası çıkarlarına odaklanıyor ve bunun sonucunda da oldukça fazla seyahat ediyor.

"Selam Asher," diye cevap veriyorum, uzattığı eli kabul edip sırtıma vuruyor. "Seni buralarda pek görmedim."

Asher kasvetli bir şekilde başını sallar. "Gizemli bir adam olarak kalmaya çalışıyorum. Duyduğum kadarıyla senin kadar olmasa da."

"Gizli bebekten mi bahsediyorsun?" Flynn soruyor. "Nasıl öğrendin? Çünkü en iyi arkadaşım bir barda bana 'Yakında bir çocuğum olacak, bu yüzden bunu sık sık yapamayacağız' demek için beş ay bekledi. "

Yüzümü buruşturdum. Her tarafa bebek anonsları yaptım.

Asher gülüyor. "En iyi arkadaşımdan sabahın altısında öğrendim - Şangay'daydım- gördüğü bir kutu hakkında çıldırıyordu."

İç çektim. "Ona söyleyecektim."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, hiçbir şeyin bu sürprizi hafifletebileceğini sanmıyorum," diyor Asher. "Seninle konuşmak güzeldi, Flynn. Önümüzdeki birkaç hafta evde olacağım, o yüzden yakında ofisine uğrarım Kit. Biraz daha sohbet ederiz."

"Kulağa harika geliyor," diye yanıtlıyorum.
"Görüşürüz o zaman." "Seninle konuşmak da güzeldi Asher," diyor Flynn. Asher ofisine doğru yöneliyor.
Asansörlere doğru ilerliyorum, Flynn de yanıma geliyor. "Tam zamanında geldim," diyorum en iyi arkadaşşıma.
Flynn'in dudakları titriyor. "Fark ettim."
"Barda buluşacağımızı sanıyordum."
Asansörlere ulaştık, ben de aşağı düğmesine bastım.
"Öyleydik," diye kabul ediyor. "Ama yeni asistanının eskisi kadar ateşli olup olmadığını görmek istedim."
Asansöre binip aşağı inmeye başladığımızda kaşlarımı çatıyorum.
"Sakin ol. Şaka yapıyorum. Collins'in seksi olması konusunda değil. O kısım-" "Beni kızdırmaya mı *çalışıyorsun*?"
Flynn uzun bir nefes verir. "Sıkıldım, tamam mı? Bugün tek yapmam gereken seninle buluşmaktı, o yüzden erkenciydim."
İkimiz de bir dakika sessiz kaldık. Kapalı alanın daha da kötüleştirdiği bir sessizlik.
"Gerçekten üzgünüm Flynn," diyorum. "Son zamanlarda boktan bir arkadaş olduğumu biliyorum.
Sadece... çok fazla şey yaşadım."
Eminim Flynn bu yılın da yazın devamı gibi geçmesini bekliyordu. Şehirde yaşıyor, hafta sonları parti yapıyor ve canımız istediğinde seyahatlere çıkıyorduk. Birbirimizin ekürisi, yardımcısı ve yoldaşıydık... ta ki benim yeni bir partnerim olana kadar. Diğer her şeyle o kadar meşguldüm ki olaylara Flynn'in perspektifinden bakmaya zaman ayıramadım. Ona Collins ve bebekten bahsettiğimden beri sadece ikinci kez takılıyoruz.
"Sorun değil. Özür dilemene gerek yok. Anlıyorum."
"Özür diliyorum, dostum. Cidden. Son zamanlarda bir arkadaş olarak berbatım ve özür dilerim."
"Biz iyiyiz, Kit," diye ısrar ediyor.
"Camden'a mesaj atayım mı?" Ben soruyorum. "Yoksa arabayla mı geldin?" "Yürüdüm," diyor Flynn.
Ona bakıyorum. "Gerçekten mi?"
Flynn Yukarı Batı Yakası'nda yaşıyor. Buradan yaklaşık otuz blok ötede. Omuz silkiyor. "Sana söyledim, biraz boş zamanım vardı."
Camden'a mesaj atmak için telefonumu çıkardım. "İyi yemek olan bir yerde bir şeyler içmeliyiz. Öğle yemeği boyunca çalıştım, bu yüzden açlıktan ölüyorum."

Gayet lakayt, Flynn'e hiç benzemeyen bir tavırla bana "Ne olursa olsun bana uyar" dedi.

"Rino's?" En sevdiği pizzacıya atıfta bulunarak öneriyorum.

"Bu paket servis için. Oturup yemek yiyecek bir yer yok."

"Dışarıdan yemek alıp evime getirebiliriz?" Ben öneririm. "Orada bir sürü içkim var."

"Orası artık bekar evi değil mi?"

"Bu pizza yiyemeyeceğimiz ve viski içemeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Ayrıca Collins bu akşam Lili ve diğer arkadaşlarıyla yemeğe çıkacak. Geç saate kadar eve gelmeyecek."

"Tamam," diye kabul ediyor Flynn, ama yine de her zamanki coşkusundan yoksun.

Bu benim son zamanlarda yokluğumdan daha fazlası. Başka bir şeyler oluyor, ama belediye arabası bizi almaya gelmeden önce ona bunu söyleme şansım olmuyor.

Bazı inşaatlar ve yoldan geçen bir pizza sayesinde eve varmamız normalden iki kat daha uzun sürüyor. Nihayet garaja girdiğimizde Camden'a teşekkür ediyorum ve yarın işe arabayla gitmeyi planladığımı söylüyorum.

Flynn'e dönüp baktığımda tamamen hareketsiz, arabalarımın park edildiği bölüme bakıyor.

"*Bu da ne?*"

İçimi çektim, neyi fark ettiğini hemen anladım. "Çocuklar için gerçekten pratikler."

"*Çocuklar*, çoğul mu? Sadece bir tane olacağını sanıyordum."

"Öyleyiz. Ama eninde sonunda bir tane daha alacağımızı düşündüm. Ve bir tane için bile, harikalar. Bebeklerin ne kadar çok şeye ihtiyacı olduğu hakkında bir fikrin var mı? Araba koltukları, bebek arabaları, bebek bezleri, ıslak mendiller ve-"

Flynn bana bakıyor ve yavaşça başını sallıyor.

"Arkada film izleyebilirsin," diyorum, muhtemelen takdir edeceği tek özellik bu.

Gümüş minivana bir kez daha bakıyor. "İyi ki var *bir şey* var."

Dirseğimle asansörün düğmesine basıp pizza kutularını dengeliyorum.

"Son zamanlarda küfürbaz komşu kadını gördün mü?" Flynn soruyor.

"Bu sabah Edna'yı gördüm aslında," diye cevap veriyorum. "Seni kaçırdığı için çok üzülecek."

Asansöre adım attığımızda kıkırdıyor. Kekik, sarımsak ve peynir kokusu kapalı alanı hemen dolduruyor ve midemin guruldamasına neden oluyor.

"Bunları tutabilir misin?" En üst katın koridoruna çıktığımızda pizzaları Flynn'e uzatarak soruyorum.

Anahtarlarımı bulup kapının kilidini açıyorum ve ona kapıyı açıyorum.

"Huh," diyor Flynn, girişe şöyle bir göz gezdirerek. "Aynı görünüyor."

Gülüyorum. "Ne bekliyordun ki? Her yeri pembeye boyamasını, sonra da etrafa biraz sim saçmasını mı?"

"Bilmiyorum. Daha önce hiç bir piliçle yaşamadım."

"İşte. Bunları ben aldım." Kutuları Flynn'den geri aldım ve mutfağa taşıdım. "Ne içmek istersin?"

"Ne içersen iç," diye karşılık veriyor.

Pizzaları adaya bırakıyorum ve oturma odasındaki bar arabasına gidip iki bardak viski hazırlıyorum.

Mutfağa geri döndüğümde Flynn buzdolabının önünde duruyordu. Ya önüne hâlâ bantlanmış olan oyun kartına ya da yanında asılı duran sonograma bakıyor.

"Çocuk tıpkı sana benziyor," diyor ben yaklaşırken omzunun üzerinden bakarak. "Gri ve tüylü."

"Bunu birkaç kez yaşadım." Ona içkisini uzattım. "Şerefefe."

Bardakları tokuşturuyoruz.

Bir yudum alıyorum.

Flynn içindikileri tek seferde içiyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Seni neyin rahatsız ettiğini şimdi mi söyleyeceksin yoksa bunlardan birkaç tane içene kadar bekleyecek misin?" diye soruyorum.

Pizza kutularından birine uzanıyor, çevirerek açıyor ve bir dilim çıkarıyor.

"Harvard Hukuk'a girdim."

"Tebrikler-"

"Ve yeni Parks Öğrenci Merkezi'nin inşaatı bu bahar Cambridge'de başlıyor."

"Oh," diye mırıldandım.

Babasının ultimatomu başvurmasının tek nedeni olabilirdi ama Flynn'in hukuk fakültesine kendi çabasıyla girmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum. Ya da en azından öyle hissetmeyi.

Yeni bir öğrenci merkezini finanse edecek kadar büyük bir bağış mı? Bunu tamamen siler.

"Özür dilerim dostum."

"Sorun değil. Bunun olacağını tahmin etmeliydim." Pizzadan büyük bir ısırık alıyor, çiğniyor ve yutkunuyor. "Rory içeri girdi mi?"

Boğazımı temizliyorum. "Evet, öyle yaptı." "Anlaşıldı."

"Harvard'a gitmek zorunda değilsin, Flynn. Ya da hukuk fakültesine gitmene. Maraton için antrenman yap. Parasailing yap. Bir kitap yaz. Yapmak istediğin bir şeyi yap."

Flynn alay ediyor. "Önümü kesecek." "Bırak kessin."

"Senin için söylemesi kolay. Sen bir Kensington'sın. Babam milyarder olmayabilir ama özleyecek kadar var. Zengin olmaya alışkınım. Zengin olmayı *seviyorum*, Kit."

Ben gülüyorum, o da gözlerini deviriyor.

"Evet, evet. Hayatım büyük bir şaka."

"Açıkça söylemekten nefret ediyorum ama bir iş bulup kendi geçimini sağlayabilirsin."

"Ne yapıyorum? Beni bilirsin. Bu işte iyiyim..." "Parti yapmak ve sevişmek mi?"

Kabuğunu bana doğru fırlatıyor. Eskiden atış yapardı, bu yüzden göğsümden sekiyor. "Şimdi *çok* daha iyi hissediyorum. Harika moral konuşması için teşekkürler."

"Tamam." Dirseklerimi mermer tezgâha dayayıp ciddileşiyorum. "Yani, Harvard Hukuk'a gidiyorsun, güven fonunu koruyorsun ve herkes babanın seni satın aldığını biliyor. Bu gerçekten o kadar kötü mü? Sonuç aynı."

"Kimse Rory'nin kimlik bilgilerini sorgulamayacak. Ya da sadece soyadı yüzünden orada olduğunu söylemeyecek." Bana baktı. "Bunu söylediğimi ona söyleme."

"Cidden onunla geçinemeyen tek kişi sen olmalısın."

"Sinir bozucu biri."

"O *iyi* biri. Bir ara dene."

Flynn gözlerini deviriyor. "Gerçekten gitmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Gitmek *istiyor* musun? Babanla olan her şeyi bir kenara bırakırsak?"

Bir dakika sessiz kalır, sonra iç çeker. "Evet, sanırım öyle. Sen ve Kensington Consolidated gibi ben de hep böyle yapacağımı düşünmüştüm."

Gülümsüyorum. "Boston'a taşındığında seni özleyeceğim."

"Muhtemelen birbirimizi aynı miktarda göreceğiz." İç çekiyor. "Özür dilerim. Bu söylediğim çok boktan bir şeydi. Kötü bir gün geçirdim ve babam telefonlarıma cevap vermiyor, bu yüzden hıncımı ondan çıkaramam. Bence babalık yapman harika bir şey ve ben de bu konuda daha destekleyici olacağım.

... hemen şimdi."

Sırıtıyorum. "Harika. Çocuk odasını görmek ister misin?" Flynn ensesini ovuşturuyor.

"Uh, tabi?"

İçeri girdiğimizde coşkusu gerçek oluyor. "Vay anasını. Bu harika bir şey." Gururla etrafıma bakıyorum. "Güzel, değil mi?"

Beşiğin üzerindeki yıldızlar geçen hafta eklendi. Arkasındaki dış uzay duvar resmi mükemmel. Babamın getirdiği sallanan sandalye de köşede, pencerenin yanında.

Flynn halının üzerine yayılmış, tavanı inceliyor. "Ne içtiğinizi bilmediğinizi sanıyordum."

Yanına oturuyorum, başımı arkaya yatırıp avuçlarımın üzerine yaslıyorum. "Yapmıyoruz."

"Uzay erkek temalı görünmüyor mu?" "Hayır. Kızlar da astronot olabilir."

"Yapabileceklerini biliyorum. Ben sadece ne yaşadığını gizlice bildiğini ve kimseye söylemediğini düşünmüştüm."

"Collins bunun bir sürpriz olmasını istiyor." "Ve sen istemiyor musun?"

"Muhtemelen öğrenirdim," diye izin veriyorum. "Çünkü bilmek için sabırsızlanıyorum.

Ama bu onun kararı."

"O senin de çocuğun."

"Evet, ama dokuz ay boyunca büyütmek ve sonra dışarı atmak zorunda olan o. Son sözü o söyleyecek."

Flynn bunu düşünür. Sonra da "Evet, bu adil görünüyor." diyor.

"Sırf yapabiliyorum diye bir kozmetik şirketini satın almalı mıyım?" diye soruyorum. "Kesinlikle," diye yanıtlıyor Flynn.

"Lanet olsun." Nefes veriyorum. "Yapmamalıyım."

"İyi bir fikir olduğunu söylediğim için mi?"

"Hemen hemen."

İkimiz de çocuğumun odasının tavanına bakarak gülmeye başladık.

Collins

"Y Gelmemi istemediğine *emin* misin?" Kit *emin* kelimesini uzatır. O kadar uzun ki, cümleinin geri kalanının toplamından daha uzun geliyor. "Eminim," diye onaylıyorum. "Bunu kendi başıma yapmalıyım. Ve eğer kötü giderse, muhtemelen geceyi burada geçirmeyeceğim. Gittiğimi fark etmezsiniz bile."

Bunun üzerine homurdanır.

"İmkansız." "O kadar da uzak değil. İyi olacağım."

"Aynen öyle. O kadar da uzak değil. Bu yüzden Camden seni götürmeli."

"Ama o zaman geceyi burada geçiremem."

Dilini şaklatıyor, zor biri olduğumu ima ediyor. "Gelecek hafta sonu aileni buraya davet edebiliriz."

"*Bu* konuşmayı babamla burada yapmak istemiyorum. Annem bu konferans serisinin bir parçası olarak hafta sonunun çoğunda kampüste olacağını söyledi. Annem duymadan ve neler olup bittiğini merak etmeden onunla konuşmak için mükemmel bir fırsat."

Kit, "Sekiz aylık hamile olman *dışında* mükemmel bir fırsat," diye karşı çıkıyor.

"Hâlâ bunu ona sormam gerektiğini düşünmüyor musun?" İç geçiriyor. "Hayır, düşünüyorum."

"O zaman bunu yapmama izin ver. Kendimi iyi hissetmezsem gitmeyeceğime söz veriyorum. Hamile kadınlar doğum sancısı çekerken kendilerini hastaneye götürmüşlerdir."

"O zaman *bundan* kaçınalım."

Gülümsüyorum. "Demek istediğim, doğum tarihimden üç hafta önce iki saat araba kullanmayı kaldırabilirim."

Beni inceliyor, sonra başını sallıyor. "Tamam. Oraya vardığında beni ara ya da mesaj at.

Ve onunla konuştuktan sonra."

"Söz veriyorum." Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum. Peki Collins?"

"Öyle mi?" Minibüsün kapısı açıkken durakladım.

Hâlâ bir tane almasının tamamen saçma olduğunu düşünüyorum, ancak diğer daha süslü arabalarından çok daha idare edilebilir bir sürüş hissi veriyor.

"Dikkatli ol," dedi bana. "Bütün dünyam o arabanın içinde." Burnum sızlamaya başladı. Gülümsemeyi başararak burnumu çekiyorum.

"Olacağım."

New Haven'a giderken babama ne söyleyeceğimin provasını yapıyorum.

Aslında sadece bir sorum var.

Neden?

Nedenini bilmek istiyorum. *Neden* üç yıl boyunca beni yiyip bitirdi. *Neden* babamla ilişkiyi nadiren yazışmaya indirdi. Belki de ben büyüdükçe ve hayatım doğal olarak çocukluğumdan ayrıldıkça bu zaten olacaktı.

Ama bu ayrılığın tamamen doğal olmamasına içerliyorum. Kızgın ve hayal kırıklığına uğramış olduğum ve babamın bir yabancıyla öpüşmesini başka nasıl karşılayacağımı bilemediğim için bunu zorladım.

Bu konuşma sırasında söyleyeceklerim üzerinde kontrolüm var. Ama açıkçası babamın bu soruya ne cevap vereceğini hiç düşünmemiştim. Ve şimdi her olasılığa hazırlıklı olmaya çalışıyorum. Bir hata mıydı? Tam gelişmiş bir ilişki mi?

Annem biliyor mu?

Hiç bilip bilmediğimi merak etti mi?

Sanırım birden fazla sorum var. Ama *neden* sorusuna vereceği cevap diğerlerini sorup sormayacağımı belirleyecek.

Bugün hava pek sıcak değil ama Yale kampüsünün her yerinde baharın belirtileri görülüyor. Çiçekler açıyor. Kuşlar cıvıltıyor. Çimenler büyüyor.

Bilim binasına bulabildiğim en yakın yere park ediyorum ve uzun zamandır içimi kemiren emniyet kemerimi nihayet çözebildiğimde mutlu bir iç çekiyorum.

karnım.

Bunu daha önce yapmalıydım. Ama bunu hep erteledim, erteledim ve sihirli bir şekilde babamla yüzleşmeye hazır hissettiğim bir günü bekledim. Ve ancak anne olmadan önce bunu yapmak için zamanımın azaldığını fark ettiğimde nihayet buraya gelme cesaretini buldum.

Hayatımın bu yeni bölümünün babamı da içermesini istiyorum. Bu engeli aramızda tutmaktan bıktım, ama en başta neden orada olduğunu kabul etmeden onu kaldıramam.

Kit'e sağ salım vardığımı bildiren bir mesaj attım. Bugün Flynn'le takılıyor olmasına rağmen hemen cevap verdi.

Kampüste yürümek garip hissettiriyor. Mezuniyetimden beri geri dönmemiştin ve bir sonraki ziyaretimin Jane'in törenine kadar olmasını beklemiyordum.

Bilim binasına açılan ana kapıya ulaştığımda nefes nefese kalmıştım. Çocukken buraya geldiğimi, avluda tavandan sarkan molekül modellerini işaret ettiğimi hatırlıyorum. Şimdi o kadar da büyük görünmüyorlar.

Sadece iki kat olmasına rağmen merdiven yerine asansörü tercih ediyorum.

Koridorun duvarları araştırma kâğıtları ve sunumlarla kaplı. Hangi ofisin önünde duracağımı bilmek için isim levhalarını okumama gerek yok. "Daha iyi" konumlara sahip daha büyük ofisler açıldığında bile babam hiç taşınmadı.

Kapıyı çalmadan önce iki derin nefes çekiyorum. "İçeri gel."

Onun burada olduğunu fark ettiğimde rahatlama ve panik karışımı bir duyguya kapıldım. Bunca yolu boş bir ofis bulmak için gelmiş olmak bir başarı gibi hissettirmezdi. Ama bu konuşmanın gerçekten gerçekleşmek üzere olduğunu fark etmek... korkutucu.

Babam masasındaki kâğıtlara odaklanmıştı. Kafasını kaldırıp baktığında, önce bir iki kez bakıyor, sonra gözlüklerini düzeltiyor. Birden ayağa kalktı, yüzünde alarm damgası vardı. "Collins. Her şey yolunda mı? Burada ne yapıyorsun?"

"Seninle konuşmaya geldim," diyorum, kapıyı kapatıp paytak paytak yürüyerek

-Masasının karşısındaki sandalyelerden birine geçti.

"Dur ben getireyim." Babam aceleyle masasının etrafında dolanıyor, sandalyenin üzerindeki kâğıt yığınıni temizliyor. "Misafir beklemiyordum."

"Daha iyi bir organizasyon sistemine ihtiyacın var," diye homurdanarak kendimi yavaşça sandalyeye bırakıyorum.

Babam masasının arkasına tekrar otururken kaşlarını çatıyor. Deri gıcırdayarak protesto ediyor. "Kit seninle mi?"

"Hayır. Yalnız gelmek istedim."

"Jane'i ziyarete mi geldin?"

"Seni görmeye geldim baba." Bu garip konuyu nasıl açacağımı düşünerek derin bir nefes daha alıyorum.

"Bir şey mi oldu? Bir sorun mu var?" Nefes veriyorum. "Isaac beni aldattı."

Babam hızla göz kırpmıyor. "Ne?"

"Bu yüzden ayrıldık. Karşılıklı değildi, sana ve anneme söylediğim gibi. Beni aldattı, ben de Chicago'yu terk edip New York'a taşındım."

"Özür dilerim-"

"Isaac için üzülmeni istemiyorum baba. Aynı şeyi anneme neden yaptığını bilmek istiyorum."

Sonunda yüzünde bir anlayış belirir. Boğazını temizliyor, gözlüklerini çıkarıp dağınık masasının üzerine koyuyor.

Parmaklarım kıvrılıyor, yumruk haline geliyor. Göğsümde keskin bir acı var, belki de hiçbir açıklama yapmayacağını anladığımda nefesim daha da daralıyor. Babamın bildiğini bilmesi dışında hiçbir çözüm olmadan bunu bilmeye devam etmek zorunda kalacağım.

"Seni gördüm. Son sınıfta seni gördüm. Kütüphaneye gidiyordum ve seni görmek için buraya geldim ve sen... koridorun karşısındaki laboratuvarında bir kadını öpüyordun."

Connecticut'ta geçen bir kıştan sonra ve İrlanda kökenli olmasına rağmen babam solgunlaşmayı başarıyor. "Collins-"

"Bunu *neden* yaptın baba? Bunu *nasıl* yapabildin?" Nefes verir. "Bu bir hataydı."

Homurdanıyorum. "Yok artık."

"Zayıf bir anımdı Collins. Başarısızlıklarım ve pişmanlıklarım var ve hatalar yaptım. Keşke yapmasaydım. Keşke *yapmasaydım*."

"Annem biliyor mu?"

Nefes veriyor. "Evet. Ona söyledim... bittikten birkaç ay sonra."

Sertçe yutkunuyorum, ne kadar detay bilmek istediğimi düşünüyorum. "Kimdi o?"

"Misafir bir profesör. Sadece bir sömestr için buradaydı. Aramızda bir bağ vardı ve birkaç kez çizgiyi aştı. Annene söyledim ve bunu geride bıraktık."

"Ayrı yatak odalarında uyursunuz."

"Collins, anneni çok seviyorum. Bu, zor zamanlar olmadığı anlamına gelmez. Onu incittiğim zamanlar. Onun da beni incittiği zamanlar. Evlilik, *ilişkiler* sadece mutlu anları kiminle geçirmek istediğinle ilgili değildir. Doğum günleri, bayramlar ve tatiller genellikle kolaydır. Bunları hemen hemen herkesle atlatabilirsiniz. Önemli olan zor zamanlarda kimin yanınızda olmasını istediğinizdir. Cenazelerde ve hastanelerde. İşler karıştığında, acı verdiğinde ve kafa karıştırıcı olduğunda kiminle birlikte olmak istediğinizdir."

Alt dudağımı çiğniyorum. "Annemin bildiğini sanmıyordum. Bir şey söylersem her şey mahvolur diye korktuğum için bu konuyu hep içimde taşıdım."

"Tatlım." Gözlerini ovuşturuyor. Babamın ağladığını fark etmem birkaç saniyemi alıyor. "*Çok* üzgünüm Collins. Bildiğinden haberim yoktu. Yanılmaz olduğunu, hata yapmadığını düşünmesini umduğun biri varsa, o da çocuklarındır. Senin ya da Jane'in bu konuda bir şey bilmesini hiç istemedim."

Titrek bir nefes bırakıyorum. "Isaac'in aldatacağını mı düşündün? Bu yüzden mi ondan hoşlanmadın?"

"Hayır. Öyle düşünseydim itirazlarımı daha yüksek sesle dile getirirdim. Diğer şeylerin yanı sıra Isaac'i ... küçümseyici buldum."

"Ama Kit'ten hoşlanıyorsun."

"Evet." Babam gülümsüyor. "Kit'ten çok hoşlanıyorum." "Çünkü..."

"Çünkü burada olmanın sebebinin o olduğuna dair bir his var içimde."

"Seninle konuşmam için beni cesaretlendirdi," diye itiraf ediyorum. "Ama gerçekten buradayım çünkü... çünkü seni özledim. Sen sadece annemi incitmedin. Beni de incittin. Eğer bilseydi Jane'i de incitirdin. Ve bunu nasıl yapabildiğini hiç anlamadım. Özellikle de *şimdi*." Bir elimi yumruğumun üzerine koydum.

"Bir hataydı," diyor bana tekrar. "Bunun korkunç bir açıklama olduğunu biliyorum ve mazeret üretmeye çalışmıyorum. Telafi etmek için elimden geleni yaptım ve seni tanıyor olsaydım keşke bana daha önce söyleseydin. Ama şimdi söylediğine memnunum. Ve umarım-" Sesi takılır. "Umarım bir gün beni affetmenin bir yolunu bulursun."

Kucağıma bakıyorum. Ya da eskiden kucağım olan şeye. Bugünlerde tek görebildiğim karnım. "Şu anda... meşgul müsün?"

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyor.

"Tuvaleti kullanmam gerek. Ama sonra, belki öğle yemeği yemeye gidebiliriz?"

Başını sallıyor. "Bunu çok isterim Collins."

"Tamam." Kendimi kaldırıyorum, karnıma kramplar girince yüzüm buruşuyor. Sanırım hâlâ buraya gelmemi protesto ediyor. Ayakta durmak biraz yardımcı oluyor. "Hemen döneceğim."

Çantamı babamın ofisinde bırakıp koridorda tuvaletin olduğunu hatırladığım yere doğru ilerliyorum. Üç kabin de boştu. Çabucak işiyorum. Lavaboya doğru geri yürüdüğümde bir kramp daha giriyor.

Son birkaç metreyi geçiyorum, lavabonun tezgahını kavriyorum ve muşambaya bakarken kendimi derin nefesler almaya zorluyorum. Sıkışma sona eriyor ve rahatlıyorum. Ellerimi yıkıyorum, aynı anda karnım tekrar kasılıyor ve kağıt havluya uzanıyorum.

Ağzımda kanın bakır tadını alana kadar yanağımın iç kısmını ısıırıyorum.

Kahretsin, bu *acıtıyor*. Tezgâhı tekrar kavramak zorunda kaldığımda panik göğsümün içini pençeliyor. Bunlar Braxton-Hicks olmalı, değil mi? 18 Mayıs'a daha üç hafta var. Ağrı azalmak yerine artıyor. Burada saat yok ve farklı aralıkların ne anlama geldiğini hatırlayamayacak kadar stresliyim.

Evden iki saat uzaktayım. Doktorumdan. Kit'ten.

Kit'ten iki saat uzaktayım.

Göğsüm çok daralıyor, sanki ciğerlerim genişlerken göğsüm daralıyor. Eğer doğum sancısı çekmiyorsam, kesinlikle panik atak geçiriyorum.

Kapı açılıyor ve mesajlaşan bir kız tuvalete giriyor. Genç görünüyor, muhtemelen birinci ya da ikinci sınıf öğrencisi ve beni lavabonun yanında nefes nefese görünce yüzünü buruşturuyor.

"Profesör Tate," diye nefes nefese kaldım. "Profesör Gerald Tate'i çağırabilir misiniz? Ofisi hemen ..." Bir inilti beni böldü. "Koridorun sonunda."

Kız başını sallar ve kaçar.

Bir kasılma daha geldi ve iki büküm oldum. Bu kadar hızlı doğum yapmamalıydım, değil mi? Bazı kadınların doğum yapması saatler-günler sürer. Asansörde, restoranda ya da otoparkta doğum yapan insanlarla ilgili haberlerden biri olmak istemiyorum. Sıkıcı bir hikaye olacak normal bir doğum istiyorum. Bir hastane yatağında, steril ekipmanlar ve eğitilmiş tıp uzmanlarıyla çevrili. Ve Kit. Kit'i *gerçekten* çok istiyorum.

Banyo kapısı tekrar açıldı.

"Collins?" Babam belirdi.

Kızdan hiç iz yok. Kaçtığı için onu suçlamıyorum. Keşke *ben* de kaçabilseydim.

"Sanırım doğum sancısı çekiyorum," diye geveledim.

Babamın bana durumun böyle olmadığını söylemesini bekliyorum. Çok erken ve çok erken olduğunu ve bugün hiçbir şey olmayacağını.

O yapmaz.

Onun yerine "Seni hastaneye götüreceğim" diyor.

Kit

"S doğum yapıyor." Babam telefonu açar açmaz söylüyorum. *Merhaba, nasılsın ya da mutlu cumartesiler* demeye fırsat bulamadan.

Bu *korkunç* bir Cumartesi.

"Ne?"

"O. Doğumda. Doğumda." Arkamdaki kişi itiraz ederken iğrenç korna sesini duymazdan gelerek şerit değiştiriyorum.

"Şimdi mi? Manhattan General'de mi? Doktor orada mı? Ne diyorlar?" Babam soruları hızla sıralıyor.

"Connecticut'ta. Babasını ziyarete gitti ve ben-" Daha fazla korna sesi. "Oraya olabildiğince hızlı gidiyorum."

Flynn'den panik içinde ayrıldığımdan beri geçen on dakika içinde çiğnemediğim tek bir trafik kuralı olduğunu sanmıyorum. Neyse ki Camden hafta sonları beni nadiren götürüyor çünkü onun *hızlı gitme* versiyonuyla başa çıkabilmemin imkânı yok. Ve şehir arabası benim Ferrari'mden çok daha yavaş.

"Sen-siktir. Scarlett! Connecticut'taki hastane ne? Bir şey getirmemizi ister misin? Sürmeli miyiz? Orada-"

"Bir şey getirmene ihtiyacım yok baba. Oraya gittiğimde ne *yapacağımı* söylemene ihtiyacım var."

Ardından sessizlik geliyor. Sanırım telefon bir anlığına kesildi. "Beni tavsiye için mi aradın?"

"Evet! Çok korkuyorum ve oraya gittiğimde korkmamam gerekiyor, o yüzden bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyin."

"Her şey yoluna girecek oğlum." Babamın sesinde bir yalpalama var, ama konuşmaya devam ettikçe daha da sabitleşiyor. "Sadece Collins için orada ol. Sen de

Neye ihtiyacı olduğunu söyleyebilir. Söyleyemiyorsanız, sorun. Ona odaklanın. O ana, olmak üzere olan şeye odaklanın. Çocuğunuzla ilk kez tanışmanın nasıl bir şey olduğunu unutmak istemeyeceksiniz."

"Ya bir şeyler ters giderse?"

"Olmaz," diyor babam kendinden emin bir şekilde. "Çocuk bir Kensington. Sağlam çıkacaktır. Collins de sağlamdır."

"Ne oldu? Neler oluyor?" Annemin sesi arka planda babamınkine katıldı.

"Hastaneye gelmemizi ister misin?" diye soruyor babam.

Annemin nefesi kesiliyor. "Collins'in doğum sancısı mı var?"

"Size haber veririm," diyorum. "Collins'in ailesi de onunla birlikte orada.

Ne kadar büyük bir kalabalık olduğundan emin değilim..."

"Anlaşıldı," diye yanıtlıyor babam. "Bizi haberdar et, tamam mı?" "Haberdar edeceğim."

"Seni seviyorum oğlum."

"Ben de seni seviyorum baba."

Telefonu kapattım, sonra gaza daha sert bastım. Kalan yolu bir saatten az bir sürede tamamlıyorum. Kendimi yavaş sürmeye ve açık bir yer aramaya zorladığım için park etmek dayanılmaz bir süreç.

New Haven hastanesinin sayısız girişi var ve hangisinin doğumhaneye en yakın olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Önlük giyen ilk kişiye doğum için nereye gitmem gerektiğini soruyorum ve o da beni üçüncü kata yönlendiriyor. Birkaç işkence dolu saniyeden sonra asansörü beklemekten vazgeçip merdiven boşluğundan koşarak çıkmayı tercih ediyorum.

Hemşire istasyonuna ulaşır ulaşmaz "Collins Tate," diyorum. "Hangi odada kalıyor?"

"Kit!"

Döndüm. Collins'in annesi koridorun yarısında bana el sallıyordu.

Ona doğru koştum.

"Tanrıya şükür buradasın," diyor Amanda. "Durmadan seni sorup duruyordu."

"O iyi mi? Ne-"

"O iyi," diyor Amanda yatıştırıcı bir şekilde, "Ama işler hızla ilerliyor ve zamanında gelemeyeceğinden endişelendi. Doğum tarihine bu kadar yakın bir zamanda buraya kadar gelmesine ne sebep oldu bilmiyorum. Gerald ve ben New York'u ziyaret etmekten mutlu olurduk..." Gerald ilerideki kapalı kapılardan birinden çıkarken Amanda'nın sesi kesiliyor.

Kaşları endişeyle birbirine kenetlenmiş ama beni görünce biraz gevşiyor.

"Geldiniz. Vay be. Endişelenmeye başlamıştım." Elini uzattı, ben de hemen sıktım. "Şu oda." Çıktığı kapıyı işaret ediyor.

Başımı salladım ve ona doğru koştum.

Collins elleriyle yüzünü kapatıyor ve ben odaya girdiğimde hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlıyor. Yalnızdı, doktor ya da hemşireden iz yoktu. Ayrıca normal olduğunu bildiğim halde beni korkutan bir hastane önlüğü giyiyor.

"Beni gördüğüne *sevinirsin* diye düşünmüştüm," diye takılıyorum, yatağının yanına çekilmiş sandalyeye doğru yürüyorum ve başının üstünü öpüyorum.

"Ben, ben." Hıçkırıyor, elime uzanıyor. "Ama sen değil misin"-sniffle
-"Bana kızgın mısın?"

"Sana neden kızayım ki?" Ben soruyorum.

"Çünkü bana buraya gelmememi söylediniz, ben de geldim ve şimdi-" "Babanla konuştun mu?"

"Evet," diye fısıldıyor.

"İyi bir konuşma mıydı?" Collins başını sallıyor.

"O zaman geldiğine sevindim. Hastane odası sadece hastane odasıdır, Monty. Burada, New York'ta fark etmez."

Bir kasılma sırasında ağır ağır nefes alırken eli benimkini sıkıca kavıyor.
"Hazır değilim, Kit."

"Evet, öylesin."

"Hayır, değilim. *Gerçekten* değilim." Başını hızla sallıyor, sonra yüzünü buruşturarak boştaki elini şiş karnına bastırıyor. "Üç haftam daha olması gerekiyordu. Yirmi bir gün. O zamana ihtiyacım vardı. Pazartesi günü işe başlamam gerekiyor."

"Yapamayacağını mı düşünüyorsun?" Masumca sordum.

"Kit." diye homurdandı.

"Üç hafta içinde sihirli bir şekilde hazır hissetmeyecektin Monty. Bu kısım her zaman ekstra korkutucu olacaktı. Ama bunu atlatacaksın ve çocuğumuzla tanışacağız. O kısma odaklan. Bu son düzlük. Bitiş çizgisine çok yakınsın. Üçüncü mil, sadece onda biri kaldı."

"Kros koştuğumu nereden biliyorsun?"

Bu sefer ona gerçek cevabı söyledim. "Yurt odanda lise buluşmalarından bazı fotoğraflar vardı. Biraz göz gezdirdim. Kısa şortlar hoşuma gitti."

Gülüyor, sonra irkiliyor. "*Kahretsin*, bu acıtıyor. Çok acıyor. Ve korkuyorum."

"Biliyorum. Ben de öyleyim." Başparmağım bileğinin altındaki nabız noktasını buluyor, sabit ritim güven veriyor. "Ama bunu yapabilirsin."

Başını çılgınca sallıyor. "Yapamam. Yapamam. Ya gerçekten yapamazsam?"

"*Yapabilirsin* Collins. Sen tanıdığım en güçlü insansın." Terli saç tellerini yüzünden uzaklaştırıyorum. "İşte bu kadar, tamam mı? Sadece şu son kısmı atlatman gerekiyor, sonra bebeğimizle tanışacağız."

Bir kasılma daha geliyor. Collins'in tutuşu parmaklarımı eziyor.

"Seni dinlemeliydim. Dr. Bailey'nin burada olması gerekiyordu ve bunu yapmamalıydım-"

"Hey, hey." Alnımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşıyorum. "Yok öyle bir şey. Karpuz biraz erken gelmeye karar verdi, hepsi bu."

Yine ağlamaya başladı. "Karpuzlar *kocaman*. Ben itemiyorum bir

Karpuzu çıkar. Vajinamı gördün. Yeterince büyük değil!"

Gülmemek için elimde kırılan kemiklere odaklanıyorum. "Bu bir mucize Monty. Hayatın mucizesi."

Homurdanıyor. "İlham saçmalığı hiç yardımcı olmuyor."

Babamın tavsiyesini hatırlıyorum. "Bana neyin yardımcı olacağını söyle." "Hiçbir şey," diye inliyor. "Ama dikkatimi dağıtmaya çalış."

"Tamam. Ailemin de gelmesini istiyor musun? Sordular ama emin olamadım."

"Dikkatimi dağıtmaktan anladığın şey, ailenin gelip beni *bu* halde görüp görmemesi gerektiğini sormak mı?"

"Tamam." Cebimden telefonumu çıkardım. "Onlara söylemeyeceğim-" "Onları burada istiyor musun?"

"Burada takımı sen taşıyorsun. Yükünü en hafifletecek şeyi yapmak istiyorum."

Düşünüyor, sonra başını sallıyor. "Onlara gelebileceklerini söyle. Ama odaya sadece sen ve annem girebilirsiniz."

Babam mesajıma gönderdikten yaklaşık iki saniye sonra cevap veriyor.

Baba: *Yola çıkıyoruz!*

Bir dakika sonra hastane odasının kapısı açılır ve bir doktor içeri girer. içinde.

"Merhaba Collins. Ben Dr. Peach. Bakalım işler nasıl ilerliyor, Tamam mı?"

Collins bana bakıyor, ben de zaten ona bakıyorum. İkimiz de gülüyoruz.

Dr. Peach'in kafası karışmış görünüyor.

"Özür dilerim," dedim. "Şaka yaptım."

"Doğumhanede gülen çok fazla çift görmüyorum," diyor. "Bunu görmek güzel."

Collins'in elini sıkıyorum. Başka bir kasılma başladığında benimkini kırmaya çalışıyor. Dr. Peach harekete geçiyor ve bir hemşireye seslenerek bazı malzemeler talep ediyor.

İki saat sonra, Dylan Crew Tate Kensington dünyaya geldi.

Collins

"A Annemle babamın tanıştığı yer burası."

Dylan yanıp sönüyor at ve tuğla dış
Montgomery Hall, Kit'in kampüs turundan hiç
etkilenmemiş gibi görünüyordu.

"Saygısızlık." Kit başını sallıyor. "Aile geçmişini nasıl umursamaz?"

"Daha üç haftalık. İlgi alanları oldukça sınırlı."

"Oh, bakın. Bir sincap! Dylan, sincabı görüyor musun? Dyl-cidden mi?"

Kit bebek taşıyıcısından bana bakıyor. "Uyuyakaldı."

"Güzel. Umarım törenin çoğunu uyuyarak geçirir. Bu arada, çadıra geri dönmeliyiz."

"Bir durak daha." Kit elimi tutuyor ve beni yolun kenarındaki banklardan birine doğru çekiyor.

Jane'in mezuniyeti mükemmel bir bahar günü, açık, ılık ve güneşli. Başımı arkaya yatırıp tepemdeki yeşil yaprakların oluşturduğu gölgeye bakıyorum.

Ben banka oturuyorum ama Kit yanıma oturmuyor. Çok yavaş bir şekilde tek dizinin üzerine çökmeye başlıyor ve yüzümün şokla donduğunu *hissediyorum*.

Kit bir kahkaha patlatıyor, sonra dönüp yerine oturuyor. "Yüzün." Kıkırdıyor.

Kendi dizimle onun dizine vuruyorum. "Bu hiç komik değildi. Hem de hiç."

Hâlâ sessizce gülüyor, bir eli Dylan'ı kucaklıyor, böylece titreme hareketinden rahatsız olmuyor. "Özür dilerim," diyor, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyor. "Bu bir yüzük değil."

Ceketinin cebinden çıkardığı siyah mücevher kutusunu alıyorum. Kit ilk Anneler Günü'mü sonu gelmeyen bir hediye geçidi için bahane olarak kullanmıştı.

"Yapmak zorunda değildin-"

"Kapa çeneni ve aç şunu
Monty." Ona bir bakış attım.

"*Lütfen.*"

Yaparım.

Parlak güneş ışığı elmas küpelerden yansıyarak gökkuşağı prizmaları oluşturuyor.

"Lili'ye sordum, o da sana benzediklerini söyledi. Zarif ve güzel."

"Onları seviyorum," diyorum içtenlikle, parmağımı kusursuz yüzeyde gezdirerek.

"Annem çıtçıtların bebek için daha *pratik* olduğunu söyledi."

Pratik olduğunu vurgulamasına gülümsüyorum. Beni Kit'in düşünceli alaylarından daha fazla gülümseten bir şey hatırlamıyorum.

"Teşekkür ederim." Onu öpmek için başımı çeviriyorum.

Kit inliyor, parmaklarını saçlarıma dolayarak telleri çekiştiriyor.

Çok yorgunum. Son zamanlarda uykusuz geçen geceler ve birkaç hafta önce yaptığım doğumun yaralarını sarmaya çalışmaktan iliklerime kadar yorgunum. Ama daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde kendimi son derece mutlu, huzurlu ve rahat hissediyorum. Her şeyi çözmüş değilim. Ve şu anda buna ihtiyacım varmış gibi de hissetmiyorum. Sadece şu anda, güneşin altında bir bankta oturabilir ve Kit'in dudaklarının benimkilere yaptığı sıcak baskıyı takdir edebilirim.

Ayrıldığımızda gülümsüyor, gözlerinin kenarları öyle bir kırışıyor ki Kit'in yirmi yıl sonra nasıl görüneceğini merak ediyorum. Elli.

"Sorsaydın evet derdim," diye fısıldıyorum düşüncesizce, "eğer sorsaydın." İnanılmaz bir şekilde Kit'in sırtışı daha da genişliyor.

"Sürprizi mahvetme, Monty."

Cebinden bir kutu daha çıkarıyor, bu seferki uzun ve dar. "Bu Dylan'dan."

Hâlâ derin uykuda olan oğlumuza bakıyorum. "*Gerçekten* mi?" "Gerçekten mi?"

"Uh-huh. Sınırlı ilgi alanlarından biri de mücevher alışverişi."

İkinci kutuyu açmadan önce homurdanıyorum. Basit bir zinciri olan bir kolye ve üzerinde yuvarlak bir tılsım asılı. Yüzeyinde daha fazla elmadan oluşan küçük bir *D* harfi var.

"Mükemmel," diyorum ona, başparmağımla tılsımın yüzeyini ovuşturarak. Metal pürüzsüz, değerli taşlar ise hafif dokulu. "Her çocuk için daha fazla takı mı ekliyorsun?"

"Fikir bu, sanırım. Ama sadece bir tanesiyle de tamamlanabilir."

"Sanırım iki tane istiyorum," diyorum, onu inceleyerek. "Biri biraz yalnız görünüyor. Ama birkaç yıl için değil. Ya da belki daha uzun."

"İstediğin kadar bekleyebiliriz," diyor bana. "Elimin iyileşmesi için biraz zamana ihtiyacım var."

"Evet, doğum sırasında gerçekten acı çeken *senin* bedenindi," diyorum saçlarımı kaldırıp kolyeyi tutabilmesi için başımı çevirerek.

Ayağa kalkıyoruz ve mezuniyet töreninin yapılacağı çadıra doğru geri dönmeye başlıyoruz. Yolun yarısında Dylan uyanıyor, sevimli yüzünü buruşturarak telaşlanıyor.

Kit ona, "Şşt, sorun yok," der. "Neden şikâyet ediyorsun? Keşke *ben* de bu havalı aletin içinde taşınıyor olsaydım. Annemin karnında sıkışıp kalmaktan çok daha iyi, değil mi? Jane teyzenin mezuniyetini izlemek ister miydin? Ağlamaya devam edersen izleyemezsin. Bizi çadırdan atacaklar. Belki bu kampüsten de atarlar çünkü sende çılgın bir çift ciğer var, Dyl."

Gülümsüyor ve Kit'in konuşmasını dinliyordum ki adımın söylendiğini duydum.

Profesör Aldridge'in yaklaştığını görerek döndüm. Müzik bölümümde danışmanımdı. Mezun olduktan sonra birkaç ay boyunca e-posta yoluyla iletişim kurduk, ancak birkaç yıldır onunla konuşmadım. Ve en son konuştuğumuzda tam zamanlı bir piyanisttim. Eminim artık ninniler dışında bir şey çalmadığımı duyunca hayal kırıklığına uğrayacaktır.

"Merhaba Profesör Aldridge," diye selamlıyorum.

Artık çok daha az tanıdık olduğumuz için ona Leslie demek garip geliyor.

"Seni görmek harika Collins," diyor gülümseyerek. "Ben de seni," diye yanıtlıyorum.

"Mezuniyet için mi döndün?"

Başımı salladım. "Kız kardeşimin."

"Bu harika. Diğer her şey nasıl? Hâlâ Chicago'da mısınız?" "Geçen yaz New York'a taşındım," diyorum. "Bir değişikliğe ihtiyacım vardı."

"Şehirlerde mi? Ya da işlerde?"

"İkisi de," diye itiraf ediyorum. "Şu anda bir hukuk firmasında stajyer avukatım. Ya da öyleydim. Şu anda doğum iznindeyim." Kit'e doğru bakıyorum. Dylan'la birlikte az ilerideki bir ağacın gölgesinde durmuş, bana biraz zaman tanıyor. Çünkü Dylan hâlâ ağlıyor ve Kit onu zıplatmak zorunda kalıyor.

"Aman Tanrım," diyor Profesör Aldridge. "Ufaklığınız çok sevimli."

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Biz de öyle düşünüyoruz."

"Hâlâ oynuyor musun?" diye soruyor

sonunda. "Sadece eğlence için."

"Yaptığın diğer şeylerle birlikte bunun çok fazla olup olmayacağından emin değilim. Ama New York'ta önümüzdeki bahar bir Broadway müzikali için oyuncu arayan bir arkadaşım var. Tam bir orkestra eşliği olacak ve bir piyanist aradığını biliyorum. Eğer ilgilenirseniz, isminizi ve numaranızı iletebilirim. Bakalım uygun olacak mısınız?"

Kit'e tekrar bakıyorum. Konuşmamıza kulak misafiri olacak kadar yakında durduğundan emin değilim ama ona sorsam ne diyeceğini biliyorum.

"Kulağa harika geliyor," diyorum Profesör Aldridge'e. "Lütfen söyleyin."

İşiliyor. "Harika. Geleceğim. Seni görmek çok güzeldi Collins."

"Sizi de Profesör Aldridge."

"Leslie, lütfen." Son bir gülümseme ve patika boyunca devam ediyor.

Kit'e doğru gidiyorum.

"Konser mi ayarladın?" diye soruyor, yüzünde geniş ve gururlu bir gülümsemeyle. "Belki bir seçmeye katılabilirim," diye düzeltiyorum.

Gülümsemesi hiç bozulmuyor. "Bu harika Monty. Seninle gurur duyuyorum."

Parmak uçlarımda yükseliyorum, ona bir öpücük veriyorum - *gerçek* bir öpücük, dilli ve her şeyiyle - ailem yirmi adım ötede, hepimizin koltuklarımıza gidebilmemiz için bizi bekliyor olmasına rağmen.

Dylan aramızda gürlerken Kit ağzıma karşı sırıtıyor.

Mükemmel bir an. Babamın bahsettiği zor anlardan biri değil. Ama Kit'in benim de birlikte olmak istediğim kişi olduğunu biliyorum.

Kit

I Collins tökezleyerek mutfağa girdiğinde kupama kahve dolduruyordum. Gülümsüyorum. "Bebeğim nasıl?"

Esniyor. "Hemen uyudu. Güzel olmalı." "Seni kastetmiştim, Monty."

Lili öğürüyormuş gibi yaparak bir parça waffle bıçaklar. "Burada yemek yiyorum. Evcil hayvan isimleri takmasan olmaz mı?"

Collins'e bardağı veriyorum, sonra kız kardeşimi görmezden gelerek kendim için ikinci bir bardağı dolduruyorum. "Aç mısın?"

"Evet." Yine esniyor, ben de o n u omuzlarından tutup masaya götürüyorum ve bir sandalyeye oturtuyorum.

"Yarın ne giyeceğine karar verdin mi?" Ona bir tabak hazırlamaya başladığımda Lili'nin Collins'e sorduğunu duyuyorum.

"Hayır. Ama Dylan'ın çok şirin çizgili tulumları var."

"Tamam, o zaman kahvaltıdan sonra alışverişe gidiyoruz," diyor Lili. "Saçına en çok mavi yakışacak."

Dört Temmuz için Hamptons'dayız. Yarın büyükannemin yıllık Kırmızı, Beyaz ve Mavi partisi var.

"Bu öğleden sonra gidebilir miyiz?" Önüne bir tabak koyarken Collins önerdi. "Kit'in bu sabah yelkene çıkmak isteyip istemediğine bakacaktım."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Son bildiğimde, okyanus hakkındaki hisleri değişmemişti.

"Evet." Bakışlarımı tutarak alt dudağını ısırtıyor. "Annen Dylan'a bakacağını söyledi. Ama sen bakmazsan biz de bakmak zorunda değiliz."

"Tabii ki istiyorum. Sen sadece... emin misin?"

Bunu benim için yapmasını istemiyorum.

Lili açık bir merakla aramıza bakıyor ama Collins onaylarcasına başını sallayınca sormuyor.

"Charlie nerede?" Collins merak ediyor.

"Havuzun kenarında, büyükannesiyle konuşuyor," diye yanıtlıyor Lili. "Sana henüz ısınmadı mı?" diye soruyorum.

"Geçen hafta çay içtik ve Buckleby'ye taşınacağımı söylediğimde biraz gülümsedi, yani... ilerleme var mı?"

"İngiltere'ye mi taşınıyorsun?" Collins soruyu sorduktan sonra bana bakıyor ama ben de aynı şekilde şaşkım.

Lili'nin gülümsemesi biraz utangaç. "Size nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Yeğenimden uzakta olmak beni öldürecek-"

"Ve kardeşin," diye araya giriyorum.

"Ama şu anda en mantıklısı bu. Fransa'da bir müze, arazilerini yeniden düzenlemek için bir peyzaj mimarı arıyor ve İngiltere'ye gidip gelmek New York'a dönmekten çok daha kısa. Elbette buradaki evimi tutacağım ama çok fazla kullanmayacağım." Yarı gülümsüyor. "Kit onu anne ve babasına geri gönderdiğinden beri Bash'e okul tatillerinde kullanabileceğini söyledim."

"Evet, zavallı adam," diyorum alaycı bir şekilde. "Altı katlı bir şehir evinde gecekondtu yapıyor."

Lili gülüyor. "Ziyarete gelmeniz gerekecek. Malikane eski ve havalı bir kale, kasabada bir bar ve bir dondurmacı var-"

"Her gece ağlayarak *nasıl* uyuyorsunuz?" Bash mutfığa girerek soruyor. Tişörtünü ters giymiş ve saçları mümkün olan her açıdan dışarı çıkmış.

"Yok," diyorum.

Bash yüzünü buruşturur. "Ve bu... *normal* mi?" Sesi dehşete düşmüş gibi çıkıyor.

"Evet, ilk birkaç ay için." En azından, *umarım* sadece ilk birkaç ay olur.

Collins özür dileyerek, "Sizi uyutmadığı için özür dilerim," diyor.

"O kadar da kötü değildi," diye yanıtlıyor Bash. "Ama şimdi bunun tekrarlayan bir şey olduğunu biliyorum... Bu gece için kulak tıkacı almam gerekebilir."

Lili, "Her zaman Gigi ve Büyükbaba'da uyuyabilirsin," diye önerir.

Bash inliyor. "Pas."

Bu, büyükanne ve büyükbabamızın yerine ailemizin evinde kaldığımız ilk yıl. Yakın ailemizin genişlediği ilk yıl.

Collins ve Dylan'ı getiriyor, Lili de Charlie ile geliyor.

Kahvaltıyı bitiriyoruz. Bash arkadaşlarıyla buluşmak için ayrılıyor. Lili havuza gidiyor. Collins ve ben takım elbiselerimizi giyiyoruz, ki ona bunun tamamen gereksiz olduğunu söylüyorum çünkü istemeden de olsa suya girme şansımız yok.

Collins uyuyan Dylan'ı araba koltuğu olarak da kullanılabilen taşıyıcıya yerleştiriyor, bebeğin ihtiyaç duyduğu sayısız eşyayı topluyoruz ve sonra bizi yolun aşağısındaki büyükannelere götürüyorum. Parti hazırlıkları tüm hızıyla devam ederken, kapıdan bir araç geçidi girip çıkıyor.

Annem ve babam dışarıda bekliyorlar.

Park ettiğimde annem resmen zıplıyor.

Ben fırsat bulamadan babam arka koltuğun kapısını açtı.

Torunlarına *kafayı takmış durumdalar*. Annem Dylan için düzinelerce yeni kıyafet bırakmıyorsa, babam "Crew Jr. "ı parkta bir bebek arabası gezisine çıkarmak için uğruyor.

Ona Dylan'ın göbek adlarından birini söylediğimde yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. O ve annem, torunlarından hiçbiriyle tanışamayan büyükannenin adını Lili koymuşlardı. Babamın bu övgüyü takdir etme şansı bulmasına sevindim.

Bagajdan bebek bezi çantasını alan anneme "Her şey orada olmalı," diyorum. "Emzikler, oyuncaklar, kıyafet değişimi-"

"Biliyoruz; biliyoruz," diyor bana, babamın arabadan çıkardığı araba koltuğunun üzerine eğilip Dylan'a gülümseyerek. "Her şeyi hatırlıyoruz."

"Daha da büyümüş, Red," diyor babam. "Sence de öyle değil mi? Şu ellere bak. Uzun boylu olacak. Ve güçlü. Belki de bir futbolcu."

Collins'le eğlenen bir bakış alışverişinde bulundum. Ailem dün gece Dylan'ı görmüş. Hızlı büyüyor ama bir gecede değil.

"Tamam, sizi görmek *harika* çocuklar," diye belirttim. "Güzel sohbetti. Bu kaliteli zamanı birlikte geçirdiğimiz için gerçekten çok mutluyum."

Annem gülümsüyor. "Siz ikinize iyi eğlenceler. O emin ellerde."

Collins ve ben minibüse geri dönüyoruz ve sonra marinaya doğru devam ediyoruz.

Dışarısı sıcak ama günün ilerleyen saatlerinde olacağı kadar bunaltıcı değil. Klimayı kapatıp camları açıyorum ve tuzlu esintinin arabayı süpürmesine izin veriyorum. Collins sağ elini camdan dışarı uzatıyor ve parmaklarıyla rüzgârda sörf yapıyor.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, marina tıklım tıklım. Bu hafta sonu şüphesiz yazın en yoğun hafta sonlarından biri. Belki de en yoğun.

Kalabalık otoparkta bir yer buldum. Rampadan aşağı inip yüzen iskelelere doğru yürürken Collins gözlerini kocaman açarak etrafına bakıyor. Ayağımızın altında suyun akıntısıyla sallanırken elimi sıkıca kavıyor.

"Hey, bu Wren değil mi?" diyor.

Güneş gözlüklerimle gözlerimi kısarak onun bakışlarını takip ediyorum. Kuzenim bir Boston Whaler'ın yanında duruyor, kollarını kavuşturmuş, sırtı bize dönük bir adama kaşlarını çatarak bakıyor. Tüm marina çalışanlarıyla aynı polo tişörtü giyiyor, bu da burada çalıştığını gösteriyor.

"Evet, öyle."

"Gidip merhaba diyelim mi?"

Wren şimdi konuşuyor, tutkulu bir şekilde konuşurken at kuyruğu ileri geri sallanıyor.

"Uh... pek iyi bir zaman gibi görünmüyor," diyorum. "Yarın partide olacak. Onunla o zaman konuşabiliriz."

Collins başını sallar. "Tamam."

Rıhtımın sonuna, sandalların bağlı olduğu yere doğru yürüyoruz. "Ne yani, çıkacağımız tekne bu mu?" diye soruyor kuşkuyla.

Çözmek için çömelirken sırtıyorum. "Bu, çıkacağımız tekneye bindiğimiz bot. Tabii yüzmek istemiyorsan?"

Collins alt dudağını çiğneyerek küçük tekneyi inceliyor.

"Dışarı çıkmak zorunda değiliz," diye onu temin ediyorum. "Sahile gidebiliriz. Ya da buradaki restoranda çok iyi ıstakoz var-"

"Hayır, hayır. Ben istiyorum." Derin bir nefes alır, sonra beyaz parmaklarıyla kayığa doğru ilerler.

Getirdiğim çantadan ona bir can yeleği attım. "Giy şunu."

Kayışları omuzlarına geçirip tokayı takmadan önce itiraz etmiyor. Söylediğinden daha gergin ve hiçbir şey bu kazanılmış güvenden daha değerli hissettirmede.

Çantayı diğer can yeleğiyle birlikte çizik fiberglasın üzerine atıyorum, sonra arkaya tırmanıp kürekleri alıyorum.

Collins beni kürek çekerken izlerken gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum. "Ne?"

"Bu çok güzel."

Bu çok hoş. Ayrıca Dylan doğduğundan beri baş başa geçirdiğimiz birkaç andan biri. Hava, parlak ve güneşli, ruh halime uyuyor.

İki elim de meşgul olduğu için çenemi sola doğru sallıyorum.
"Çıkacağımız tekne bu."

Dönüp ona bakıyor. "Biz, yani sadece ikimiz mi?" "Eğer kastettiğin buysa, gemide bekleyen mürettebat yok." "Bu çok büyük, Kit."

"Bana bunu söylemeyi kes, Monty. Egomu kontrol altında tutman gerekiyor, unuttun mu?"

Güneş gözlüklerinin arkasından anlayamıyorum ama bana gözlerini devirdiğinden eminim. Kızardığını söyleyebilirim ve onun üzerinde hala böyle bir etkim olmasına bayılıyorum.

"Denize açılamam," diyor bana.

"Evet, düşündüm. Söz veriyorum katılımın birkaç ipi tutmaktan öteye gitmeyecek. Sadece rahatla ve bırak bütün zor işi ben yapayım." Göz kırıyorum. "Bu bir seks şakasıydı."

"Açıkladığın için teşekkürler."

Sol küreği daha sert kullanıp bizi kış tarafla eşitlerken ve merdiveni aşağı katlarken gülüyorum. "Yukarı çık."

"Peki ya sen?"

"Seninle orada buluşuruz. Yelkenliyi demirden çözmem ve sandalı bağlamam gerekiyor, böylece kıyıya dönmenin bir yolunu bulabiliriz."

"Tamam."

Collins dikkatlice ayağa kalkar, çantanın üzerine basar ve bir ayağını en alt basamağa yerleştirir. Hızla yukarı tırmanıyor, güvenli bir şekilde gemiye bindiğinde alnındaki çizgiler gevşiyor. Yelkenli kırk feet, yani kürek çektiğimiz teknenin yaklaşık beş katı büyüklüğünde.

Çantayı ona veriyorum, sonra demirleme topuna doğru manevra yapıyorum, doğru teknenin bağlı, diğerinin de bağlı olmaması için halatları hızla sıralıyorum. Metal korkulukları kullanarak kendimi yukarı çekiyorum ve Collins'e sırtıyorum. Koltuğa uzanmış, beni izliyordu.

"Bana bir saniye ver, sonra yola koyulacağız," dedim.

Beş yaşındayken yelken dersleri almaya başladım. Sintineyi kontrol etmek, yüzme merdivenini yerleştirmek, ana yelken örtüsünü çıkarmak ve demiri kaldırmak artık ikinci doğam. Bunun yerine Collins'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmeye odaklanabiliyorum.

"Dümene geçmek ister misin?" Yelkenler düz ve halatlar gergin olduğunda ona sesleniyorum.

Cevabı rüzgarda kayboluyor ama ayağa kalkıyor ve bana doğru geliyor. Onun bana *doğru* yürüyüşünü izlemek asla eskimeyecek.

Direksiyondaki yerimi alabilmesi için sola geçiyorum ve ellerini doğru pozisyona yönlendiriyorum. "Hiçbir şeye çarpma."

Gülüyor, mutlu sesi sadece birkaç saniye sürüyor, sonra bir başka rüzgâr onu savurup götürüyor.

Marina arkamızda uzak bir nokta, önümüzde pırıl pırıl mavi okyanustan başka bir şey yok.

Collins başını omzuma yaslıyor, gözlerini sudan ayırmıyor. Benim küçük kural takipçim, uyarımı ciddiye alıyor.

Sonra sırtını dikleştiriyor ve kışını kasten kasıklarına doğru bastırıyor. "Birinin tekneyi yönlendirmesi mi gerekiyor?"

"Düzgün kalmak istiyorsan hayır."

Direksiyonu bırakıyor ve kollarımın arasında dönerek bana bakıyor. "Tamam. Düz devam edelim."

Elleri gömleğimin eteğini buluyor, yukarı ve başımın üzerine çekiyor. Umarım denize değil de güverteye düşer, ama kontrol etme zahmetine girmiyorum. Collins'in parmakları dikkatimi dağıtıyor, şortumu bir arada tutan bağcıkları çekiştiriyor ve sonra sikimin etrafında sıkıca kıvrılıyor.

Eli çalışırken homurdanıyorum, ani his patlamasından başım dönüyor.

Ve sonra, sanki bu gün daha iyi olamazmış gibi, dizlerinin üzerine çöküyor ve beni ağzının sıcak, ıslak cennetine emiyor.

Parmaklarım onun atkuyruğundan kaçan ve güneş ışığında bakır renginde parlayan saç tellerinin arasından geçiyor. Etrafımızı çevreleyen manzaranın altımdakiyle hiçbir ilgisi yok.

Collins dilini aletimin başının etrafında döndürüyor, yavaşça tekrar ağzına almadan önce ucundaki yarığı kaydırıyor. Boğazının arkasına ulaştığımda yüksek sesle inliyorum.

"Hızlı geleceğim Collins," diye uyarıyorum.

Geri çekiliyor ve eli ağzının yerine geçmediğinde hayal kırıklığını yüzümden uzak tutmaya dikkat ediyorum. İstemiyorsa yutmasını istemiyorum. Ama boşaldığımda bana dokunmasının samimiyetini arzuluyordum.

Ve sonra, açık ufku hızlıca taradıktan sonra şortunu çıkarıyor. Sırada bikini altı var.

"Monty, bunu yapmak
zorunda değiliz-" "İstiyorum,"
diye beni temin ediyor.

Dylan doğduğundan beri ilk kez seks yapmıyoruz. Ama bu ilk seferlerinden *biri*. Uyku yoksunluğu, Dylan'ı

Normal bir program, iş ve hayatın genel kaosu içinde Dr. Bailey Collins'e her şeyin yolunda olduğunu söylediğinden beri doğru hissettiren pek fazla fırsat olmadı. Bugünlerde şovun ortasında sarılıp uyuyakalmamız daha olası.

Ama Collins seks yapmak *isterse*? Bu başka bir hikaye.

Tek kolumla onu kucaklıyorum, bacaklarını belime doladığında küfrediyorum. Ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum, uyarılmışlığının kanıtı karnıma doğru uzanıyor.

Onu banklardan birine yatırdığımda kıkırdıyor, saçının geri kalanı lastiğinden kurtuluyor. Atletini yukarı çekiyorum, bir *yırtılma* sesi duyduğumda yüzümü buruşturuyorum.

"Kit!" diye itiraz ediyor ama hâlâ gülüyor.

"Benimkini giyebilirsin," diye söz veriyorum, sonra üstünün bağıni kurcalıyorum. Daha kolay çözülüyor ve göğüslerini serbest bırakıyor.

Göğsünün ortasından aşağı doğru bir çizgi yaladığımda Collins yüksek sesle inliyor. Önce sol göğsüne odaklanıyorum, nemli şeride üflüyorum. Titriyor ve kalçalarını kaldırarak daha fazla temas istiyor.

"Çok sabırsızsın," diye takılıyorum, sonra sağ memesine geçiyorum. "Sabrı sikeyim," diye pantolonunu indiriyor.

"*Beni* becermeni istiyorum." "Romantik olmaya çalışıyorum, bebeğim."

"Seks romantiktir." Collins tekrar kıpırdanıyor, vücutlarımız arasında daha fazla sürtünme yaratmaya çalışıyor.

Onu sertçe öpüyorum, dilini emerken çıkardığı seksi iniltilerin sesini ezberliyorum. Sonra oturup dizlerini açıyorum, böylece şişmiş, parlayan amına bakabiliyorum.

Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor, ona bakışımı izliyor ve bu benim öz kontrolümün kalıntılarını parçalıyor. Ereksiyonumu yumrukluyorum ve onun girişiyle aynı hizaya getiriyorum. İlk başta sadece biraz bastırıyorum, kısmen alay etmek için, kısmen de benim için gerçekten hazır olduğundan emin olmak için. Bir santim içeri itiyorum ve nefesi kesiliyor, amı daha fazlasını almaya çalışıyormuş gibi sıkılıyor.

"İyi misin?" Kontrol ediyorum.

"Evet," diye nefes alıyor. "İyi hissettiriyor. Gerçekten iyi."

Birkaç kez daha sokup çıkarıyorum, taçtan daha fazlasına gerçekten hazır olduğundan emin olmak için onu yapmacık itişlerle beceriyorum.

"Kit, yemin ederim ki-"

Sonunda onu yolun geri kalanına kadar doldurduğumda tehdidinin geri kalanı yüksek sesli bir çığlık içinde kayboluyor.

Burnumdan derin derin nefes alıyorum, anında boşalmamak için umutsuzca çabalıyorum. Alay etmek sadece onun için acı verici değildi. Amcığı beni sıkı, sıcak, kaygan bir yumrukla kavırıyor, titreşiyor ve kenetleniyor.

"Hâlâ iyi misin?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

Etrafıma yayılmış görüntüsü... kahretsin.

"Evet. Gel buraya."

Ağırlığının çoğunu dirseklerimde tutmaya dikkat ederek üzerine yerleşiyorum. Elleri kollarımda ve pazularımda geziniyor, omuzlarıma yerleşiyor.

"Kırılmayacağım. Beni *becermen*i istiyorum, Kit. Annenmişim ya da yumuşak, yapışkan duygular beslediğin biriymişim gibi değil. Otel odanda ilk kez yattığımız o geceyi tekrar yaşıyormuşsun gibi davran."

Sırıtiyorum. "O zamanlar sana karşı yumuşak, yapışkan hislerim vardı Collins. Cidden kuru temizleme tüyolarını herhangi biriyle paylaştığımı mı düşündün? Ya da onlara içki mi hazırladın? Ya da-"

Tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor. "Konuşmayı kes."

Elim göğüs kafesinden aşağı inerken sırtışımdı olduğu yerde kalıyor. Daha da aşağıya uzanıyorum, dizini bulup kalçamın üzerine yerleştiriyorum. "Ne kadar sıkı olduğunu söylememi istemiyor musun? Ne kadar inanılmaz hissettiğini?"

"Buna izin var," Collins pantolon.

Şimdi etrafımda deli gibi çırpınıyor, kalçaları titriyor. Tüm bunlar boşalmaya yakın olduğunu gösteriyor.

Bunun tadını çıkarmak istiyorum, ancak hızla kalıcı olmanın bir seçenek olmadığı bir noktaya ulaşıyorum.

Her şeyi hafızama kazıyorum. Tuzlu havanın kokusu. Üzerinde uzandığımız beyaz vinil, güneşten sıcak. Collins altımda yayılıyor, vahşi saçları, pembe dudakları ve kabaran göğsü.

Onu sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum, tıpkı istediği gibi. Pervasızlığa doğru giden hızlı bir ritim. Tamamen kontrol kaybı.

Hâlâ aceleci olabiliyorum. Olgunlaşmamış ve düşüncesiz. Collins'in eskiden uzak durduğu tüm bu özellikler. Ama bence onlara ihtiyacı var. Bence bu gemide olmasının, onunla ilgilenmem için bana güvenmesinin sebebi onlar.

Ani bir çığlıkla boşalıyor ve adımı haykırıyor. Rüzgâr onu da alıp götürüyor ama ben onun sikime boşalmayı ne kadar çok sevdiğini yüksek sesle ve net bir şekilde duyana kadar.

Orgazmı boyunca onu becerdim, sonra sonunda kendimi bıraktım.

İkimiz de ağır ağır nefes alarak hareketsiz ve doymuş bir şekilde yatıyoruz. Kalkıp yelkenleri ve armaları kontrol etmem ve Collins'e temizlenmesi için bir şeyler getirmem gerekiyor ama vücudum

henüz taşınmaya niyeti yok.

"Denizcilik eğlenceli değil mi?" Çekip oturmadan önce göğsünü öpüyorum. Collins de ayağa kalkar, kızarmış yüzünde ciddi bir ifade vardır. "Atlamak istiyorum içeri."

Kaşlarımı kaldırıp temiz havluların bulunduğu bölmeye uzanıyorum. saklanır. "Şimdi mi?"

"Şimdi," diye onaylıyor. "Tekneyi yavaşlatabilirsin, değil mi? Ya da durdurabilirsin?"

"Yani, evet..." Nasıl tepki vereceğim konusunda kararsızım. Bir yanım yelken açmayı önerdiği zamanki kadar heyecanlandı. Ama bu, onu okyanusta rahat ettirmeye yönelik bir ilk adım gibi gelmişti. Yolculuğun ortasında korkusunu tamamen yenmeye karar verecek kadar iyi gideceğini tahmin etmiyordum. "Birden ona kadar ölçeklendirirsek, bunu yapmayı ne kadar istiyorsun? Çünkü kıyıdan ya da başka bir yerden suya girebilirsin ve biz de tekrar buraya gelebiliriz-"

"On," diyor Collins kendinden emin bir şekilde.

"Tamam." Bir havlu çıkarıp ona doğru fırlatıyorum. Gerçi yüzüyorsa buna pek de gerek yok.

Mayomu giyip ana bumbaya doğru yürüyorum, onu ayarlıyorum, böylece rüzgâra karşı itiliyor ve geri dönüyoruz. Su yanlara çarpıyor, azalan esintiden duyuluyor.

Collins kenardan bakıyor, bikinisini tekrar giymiş.

"Kıç tarafa gel. Bu şekilde merdivene yakın olacaksın." "Tamam," dedi, beni takip ederek.

Ona baktım. "Can yeleği ister misin?"

Collins başını sallar. "Ben iyi bir yüzücüyüm," diye söz veriyor. "Sadece okyanusta yüzmeyeli uzun zaman oldu."

Teknenin arka tarafına ulaştığımızda uzanıp elimi tutuyor. "Benimle atlayacaksın, değil mi?"

"Tabii ki. Tekne sürüklenirse, yüzerek kıyıya geri döneriz."

Bana yarı bıkkın, yarı endişeli bir bakış attı. "Zar zor hareket ediyor."

"Biliyorum. Tekne burada olacak. Hazır mısınız?"

Collins önce dalgalı yüzeye, sonra da bana bakıyor. Ona verdiğim kolyeyi ve küpeleri takıyor, elmaslar neredeyse saçındaki kızıl kadar parlak. "Seni seviyorum, Kit."

Onu kendime çekip dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum.

"Ben de seni seviyorum." Önce o atladı. Ama ben hemen yanımdaydım.

Tam olarak her zaman olmak istediğim yerde.

SON

Kitap 3'e bir göz atmak için okumaya devam edin ...

Scarlett ve Crew'un [Sahte İmparatorluk](#) kitabını
okuyun. Hannah ve Oliver'ın [Gerçek](#)
[Pişmanlıklar](#) kitabını okuyun.

Lili ve Charlie'nin kitabı [Sahte Tanrı](#)'yı okuyun.

BÖLÜM 1

Wren

Kayaya çarpan sörfün boğuk sesi, telefonum bardak tutucusunda titreşirken çıkan ısrarlı vızıltıyı bastıracak kadar yüksek değil. Muhtemelen Gia'dır. Onunla ve diğer arkadaşlarımla beş dakika önce buluşmam gerekiyordu.

Ekrana baktığımda Rory'nin aradığını görüyorum.

İç çekiyorum ve cevap veriyorum. "Bip. Wren Kensington'a ulaştınız. Mesaj bırakın, bir saat içinde size geri döneceğim. Ya da üç gün içinde."

Ablam oflayıp pufluyor. "Neredeyse hiç açmadığın için seni her aradığımda sesli mesajını dinliyorum. Hiç kişiselleştirilmiş bir mesaj ayarlamamışsın, Wren. Sadece robotik bir sesle numaranı okuyor."

"Bunu nereden bilebilirdim ki? Ben kendimi hiç aramam."

Nefes verişinde saf bir bıkkınlık vardı.

Zavallı Rory. O, mükemmel oldukları için kızamayacağınız sinir bozucu derecede mükemmel insanlardan biri çünkü aynı zamanda nazik ve düşünceli ve küçük kardeş olarak *benimle* sıkışıp kaldı.

Rory sofistike ve güvenilir biri ve ben de... şey, bir blöfün yanında dolanıyorum çünkü şu ana kadar sıkıcı bir Perşembe geçirdim.

"Neredesin Wren?" Rory yorgun bir şekilde soruyor. "Arkadaşlarımla dondurma almaya gidiyorum."

"Araba kullanıyormuşsun gibi gelmiyor."

Parmaklarımı direksiyona vuruyorum. "Seninle konuşmak için kenara çektim. Üstü açık arabadan hiçbir şey duyamıyorum."

Sorumluluğumu takdir etmek yerine, Rory merak ediyor, "Ne oldu?
dondurma kodu?"

"Sana bir kaşık kurabiye hamuru getirmemi ister misin?" Masumca teklif ediyorum.

Kız kardeşimden bir iç çekiş daha. "Hanson bizi yarın teknesine davet etti. Scarlett ve Crew'un evinden sabah sekizde ayrılacağız. Annem sana söylememi istedi ama sen mesajlarıma cevap vermiyordun."

"Sekiz mi?" İnledim. "*Yazdayız*, Rory."

Rory, "Eve gel ve bu konuda annemle babamla tartış," diyor. "Çok fazla *dondurma* yeme."

Ben onun ağır şüpheciliğini çürütemeden telefonu kapatıyor.

Adil olmak gerekirse, o haklı. Dondurma bu gecenin programında yok.

Arabamdan inmeden önce telefonumu yolcu koltuğuna fırlatarak ofluyorum. Tuzlu rüzgâr saçlarımı savuruyor, telleri yüzüme çarpıyor ve pembe bir hırıltıyla görüşümü engelliyor. Sarı saçlarımın alt yarısını boyamak geçen hafta eğlenceli bir fikir gibi gelmişti ama şimdiden bıktım. Belki sabah Scarlett Teyze'nin ailesinin yatına gittikten sonra kuaföre uğrayabilirim.

Elbisem telefonumun üstüne düştü. Bir saniye düşündükten sonra sandaletlerimi de geride bırakmaya karar veriyorum. Onlar benim en sevdiğim çift ve onları almak için geri dönmek istemiyorum.

Pürüzlü asfalt çıplak ayaklarımın altında garip bir his uyandırıyor. Caddenin bu bölümünü gölgeleyen dallar sayesinde serin ve cızırtılı. Son pedikürümün neşeli pembesi, kasvetli gri zemine karşı parlak.

Yol bitiyor, çiğnenmiş çimenlere geçiliyor. En azından yaya trafiğine bakarak muhtemelen doğru yerde olduğumu biliyorum. Cankurtaran buranın yerel bir sır olduğunu söylemişti ama aşınmış patika yakın zamanda gezici bir sirk tarafından yürünmüş gibi görünüyor. *O kadar* da gizli olamaz.

Yapraklı yeşil yapraklar patikanın her iki yanını çevreliyor ve yükseklerle uzanarak bir labirent etkisi yaratıyor. Şu ana kadar önümdeki yol tamamen düz. Okyanusu henüz göremiyorum ama duyabiliyorum. Havadaki tuzun tadı yüzümü ve saçlarımı yapış yapış kaplıyor.

İleriden sesler duyduğumda adımlarım yavaşlıyor.

Park ettiğim yerde başka araba olmadığına bakılırsa birilerini beklemiyordum ve birden yalnız olduğumun, mayo dışında bir şey giymediğimin ve telefonumun olmadığına farkına vardım. Bu benim için bile pervasızlıktı.

Bir düzine metre ileride yol sola sapıyor. Viraja dikkatle yaklaşıyorum, adrenalin dalgası kalp atışlarımı hızlı ve endişe verici bir ritme yükseltiyor.

Seslerden biri kadın sesine benziyor, bu da beni biraz rahatlatıyor. Virajı dönerken bir kadın *olduğunu* keşfediyorum ama geri kalanların hepsi erkek. Gerçekten erkekler. Benim yaşlarıma yakın olduklarını tahmin ediyorum, lisede ya da muhtemelen üniversitede okuyorlar. Yüzleri tanıdık gelmiyor. Standart uniformaları şort ve bol, kolsuz tişörtler. Birkaçı gömleksiz. Çoğu sigara içiyor.

Yerliler.

Önce sarı saçlı bir adam beni fark ediyor. Gülümsüyor, gözleri açıkta kalan tenimi takdirle tarıyor ama ifadesinde şehvet uyandıran hiçbir şey yok. İçgüdülerim "Kaç" diye bağırıyor.

Diğer kafalar bana doğru dönüyor. Merak ve şaşkınlık görüyorum ama ürkütücülük yok. Tecrübelerime göre, en tehlikeli insanlar ilk başta zararsız görünme eğilimindedir. Bu adamlar dağınık ve kafaları güzel olabilir - havada tatlı dumanlar uçuşur - ama tehditkâr değildir.

"Hey." Önce Shaggy konuşuyor, bana gözlerini kısarak bakarken batan güneşten gözlerini korumak için elini kaldırıyor.

"Hey," diye cevap veriyorum, durdukları küçük açıklığı tarıyorum ve atlamayı planladığım kayalık çıkıntıya giden taş başlangıcını görüyorum.

"Şehir kulübü diğer tarafta prenses," diye seslenen başka bir adam grupta gülüşmelere yol açıyor.

Azı dişlerim gıcırıyor. Çocukça yorumundan rahatsız olduğum için değil. Daha çok görünüşüme ve tek bir kelimeye bakarak Montauk'ta yaşamadığımı anlamasına sinirlendiğim için. Peki ya lavanta rengi bir tek parça *zengin* diyorsa?

"Kaybolmadım," diyorum ve sonra çıkıntıya doğru devam ediyorum.

Birkaç metre genişliğinde kesilmiş ya da kullanım nedeniyle açık tutulmuş bir açıklık dışında etrafı daha fazla yabani bitki örtüsüyle çevrili. Oradan geçtikten sonra gözden kaybolacağım. Kıyıya geri yüzmeyi ve sonra arabama yürümeyi on dakikadan fazla sürmez. Herkesle buluşmaya geç kalacağım ama hiçbiri geç kalmama şaşırmayacak. Annem benim programıma kendi zaman dilimi diyor.

"Orası çıkmaz sokak," diye seslenir Shaggy.

"*Bu yüzden*" -bir omzumun üzerinden başparmağımı açıklığa doğru uzatıyorum- "*bu yüzden buradayım.*"

Birkaç yüzdeki şaşkınlığı izlemek biraz tatmin edici.

"Atlamak istiyorsa, bırakın atlasın," diyor kadın.

Benden daha yaşlı olduğunu düşünüyorum ama emin olmak zor. Yüzü makyajdan arınmış, burnu son zamanlarda çok fazla güneş gördüğü için pembe çilli.

Müdahalesi için minnettar olmalı mıyım emin değilim. Ses tonu umursamazdı, "*Git kızım!*"dan çok "*Umurumda değil!*" gibiydi. *Bağımsız ol.*

Her neyse. İzne ihtiyacım yok ya da izin istemiyorum.

Açıklığa doğru geri dönüyorum, tam o sırada iki adam daha çalılıkları çiğneyerek benim gittiğim yönden geliyor.

Yeni gelenlere hızlı bir bakış atıyorum. Biri daha kısa, tıknaz ve gülümsüyor. Ve diğeri... diğeri daha uzun bir bakış gerektiriyor.

Çoğu insanı okumak kolaydır. Sağlam bir fikir oluşturmak için üstünkörü bir tarama genellikle yeterlidir. Third'den beri bu konuda neredeyse takıntılı hale geldim, onunla kaçırdığım her şeyi kaçırmamak için kendimi eğitmeye çalışıyorum.

Ama bu adam? Ne zaman kendime başka tarafa bakmamı, bakmayı kesmemi söylesem, başka bir şey fark ediyorum. Görünüşü yavaşça süzülüyor, her yeni gözlem dikkatimi yeniden çekiyor.

Üzerinde bir çift yeşil mayo var, suya o kadar doymuş ki hâlâ damlıyor. Çıplak göğsünde birkaç dövme, sol kolunda da birkaç tane daha var. Bu mesafeden şekilleri ya da boynundaki gümüş zincirde neyin asılı olduğunu çözemiyorum.

Yüzü özellikle büyüleyici, hassas açılar ve kusurların bir kontrastı. Çenesinin ortasında beyaz bir yara izi var. Düz burnunun köprüsünde bir şişlik var, sanki daha önce en az bir kez kırılmış gibi. Kaşları dikkatle kontrol edilmiş bir ifadeyi kesintiye uğratan koyu, öfkeli çizgiler halinde.

Gözlerimi başka tarafa çevirmeye zorluyorum, kendi hayranlığımdan rahatsız oluyorum.

Adam seksi. Ne olmuş yani? Bu sabah flört ettiğim ve bana burayı söyleyen cankurtaran da öyleydi.

"Cap!" Shaggy bir mil çapındaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırır.

Shaggy ve parçası olduğu tüm grup yeni gelenlere yaklaştı. Sanki onları bekliyorlardı. Kısa boylu adama havlu atılmasını izlerken fark ettim ki, yaptıkları *tam olarak* buydu.

Shaggy benim baktığım adamla konuşuyor -Cap- o da dinlemek için başını eğmiş.

Beline havlu saran adamın o kadar da kısa olmadığı ortaya çıktı. Cap gerçekten çok uzun.

Başımı sallayarak, açıklık boyunca adımlarımı hızlandırıyorum.
Artık dikkatimi dağıtacak bir şey yok.

Telefonumu geride bıraktığım için buraya kadar ne kadar yürüdüğüm hakkında hiçbir fikrim yok. Arkadaşlarımla buluşacağım bara daha epey yolum var. Gelmem çok uzun sürerse ve cep telefonuma cevap vermezsem, biri evi arayabilir. Rory -ya da daha kötüsü, ailemden biri- cevap verirse, öngörülebilir bir gelecek için cezalı duruma düşerim.

"Bekle."

Emir almak gibi bir alışkanlığım yok. Aslında, beni tanıyan herhangi birine sorarsanız, temel dinleme becerilerinden yoksun olduğumu söyleyecektir. İsteyerek.

Ama bu yumuşak komutla ilgili bir şey -belki de arkamı dönmeden önce kimin söylediğini nasıl bildiğimle ilgili- beni duraksatıyor.

Topuklarımın üzerinde döndüğümde, hepsi beni izliyordu. Shaggy endişeli görünüyor. Kadın arkadaş hâlâ yakınımda olduğum için sinirlenmiş görünüyor. Erkeklerin çoğu göğüs dekolteme bakıyor.

O değil. Yüzüme odaklanmıştı, yüzünde yüce, sinirli bir ifade vardı. "Ne, *Kaptan*?" diye soruyorum, sonra sırtarak havlu giyen adama bakıyorum. onun yanında kambur duruyordu. "Arkadaşın

Bottle mı?" Arkadaşı sırtıyor.

Kaptan yapmıyor. Kollarını kavuşturuyor, pazuları korkutucu ve ne yazık ki biraz da etkileyici bir şekilde şişiyor. Bir yüzücünün zayıf yapısına sahip - geniş omuzlar ve sivriltilmiş bir bel - ama bir boksörün çatışmacı duruşu.

"Bu on beş metrelik bir düşüş demek," diyor Shaggy. "Sonra kıyıya geri yüzmek için birkaç yüz metre."

"Biliyorum."

Bunu bilmiyordum. Burası hakkında bildiğim tek şey genel konumuydu. Ama bunu kabul etmeyeceğimden eminim.

Burada sadece Shaggy olsaydı, olabilirdi. Dost canlısı bir golden-retriever enerjisi yayıyor. Ama çatık kaşlı, dövmeli, onaylamadığını belli eden ve şakadan anlamayan Kaptan? Hiç şansı yok.

"Bu çok tehlikeli. Riske atmamalısın, özellikle de tek başına." Shaggy sanki sihirli bir şekilde bir arkadaşımın ortaya çıkmasını umuyormuş gibi etrafına bakıyor.

Arkadaşlarım var. Bir sürü arkadaşım var. Ama hiçbiri bunu yapmaz, bu yüzden burada tek başımayım. Gia'nın yüzme anlayışı elinde donmuş bir margarita ile ısıtılmış bir havuzda yüzmek.

Bugün çok sıcak değil ve batan güneş hiçbir şeyi ısıtmıyor. Gün ışığının azalması bir aciliyet hissi katıyor. Yakında tehlikeli *olacak*.

"İyi olacağım," diyorum
kendimden emin bir şekilde.

"Aptal olan sensin."

Bakışlarım Kaptan'a kayıyor, sanki bunun için bir neden arıyormuş gibi. Bunun muhtemelen böyle olduğunu kendime bile itiraf etmeyi reddediyorum.

"Pisliğin tekisin." "*Bir tür demeyi* bırakabilirsin," diyor bana, gülümsemeden
ve tamamen

Ciddiyim.

"Nereden atladın?" Islak şortuna dikkatle bakarak soruyorum. "Kenardan," diye cevap veriyor.

Shaggy'ye bakıyorum. "Gördün mü? Daha yeni yaptı ve gayet iyi. Göt herif olayını saymazsak tabii."

"On yaşımdan beri blöf yapıyorum. Kaç kere uçurumdan atladın prenses?"

Kaptan'a kaşlarımı çattım. *Onunla* konuşmuyordum. "Seni ilgilendirmez, göt herif."

"Bu hiçbirini demek," diyor diğer adamlardan biri yardımcı olmadan.

Kız, "O zengin bir velet," diye yorum yapıyor. "Başı derde girerse Sahil Güvenlik'i gönderirler. Bizim sorunumuz değil."

Shaggy başını sallayarak ona, "Güzel, Cammie," der.

"Ne? Eğer-" Cammie bana baktı. "Senin adın ne?"

"Wren Kensington," diyorum buz gibi bir sesle. Nedense bunu söylerken gözlerim Cap'e kayıyor.

Arkadaşlarından birkaçı soyadımı tanıyarak kendi aralarında mırıldanırken alındaki çatıklık derinleşiyor.

Ailem Hamptons'da iyi tanınır, her yerde iyi tanınır.

Ve peşimden bir arama ekibi göndereceklerdi. Muhtemelen birkaç tane.

Ama aciz değilim. Ya da *aptal*. Yapabileceğimden emin olmasaydım bunu yapmazdım.

Shaggy'nin gerçek endişesine ve diğerlerinin alaylarına yeterince uzun süre katlandığıma karar vererek dönüyorum ve açılışa doğru ilerliyorum. Kimse beni takip etmiyor ya da arkamdan seslenmiyor, bu da içimi rahatlatıyor.

Kayanın yüzeyi oldukça düz, birkaç yivli girintinin etrafından dolaşmak kolay. Kenara ulaşmadan önce yaklaşık yirmi metre uzanıyor.

Orada durup çalkalanan suya bakıyorum. On beş metre buradan elli metre gibi görünüyor.

Ama asla bakıp sonra geri dönmeyi düşünmedim ve şu anda da böyle bir seçeneğim yok. O kalabalığın içine dalmanın tek iyi yanı, buranın doğru nokta olduğunu ve birinin -iki kişinin- bugün başarıyla atladığını bilmem.

Sola, yüzmem gereken sahile bakıyorum ve zihnimde güvenli bir rota çiziyorum.

"İnatçısın."

Bu sert ifade beni ürkütüyor -bir uçurumun kenarında dururken olmasını istemeyeceğiniz bir şey. Sağlam zemine yaklaşıp yaklaşan düşüşten uzaklaşırken çirkin bir gıcırta çıkıyor.

"İyi misin?" Hâlâ boğuk ama yanımda dururken sesinde daha yumuşak bir ton var.

"Evet. İkisine de."

Emin değilim, çünkü önündeki ufka bakıyor, ama sanırım Kaptan cevabıma gözlerini deviriyor.

"Yine mi gidiyorsun?" Ben

soruyorum. "Hayır.

Gözetmenlik yapıyorum."

Ne demek istediğinin anlaşılması bir saniye sürüyor. Bir kere anladıktan sonra... "*Sikeyim* seni," diye homurdandım.

Kızgınlığımla hafifçe eğlenmiş görünüyor. "Yavru kedinin pençeleri var."

Kollarımı kavuşturup ters ters bakıyorum. "Önce *prenses*, şimdi de *yavru kedi* mi? Aptal Takma Adlar Kulübü'nün başkanı sen misin, *Kaptan*?"

Bir avucunu çenesine sürüyor. Bunun bir gülümsemeyi gizlemek için olabileceğine dair içimde sinsi bir şüphe var ve bunu görebilmeyi ne kadar çok istediğimi düşünerek sinirleniyorum.

"Böyle söylemeyi bırakabilirsin," diyor bana. "Ne

gibi?" Şımarıklık yapıyorum.

"Sanki duyduğun en aptalca kelimeymiş gibi. Ve şişelerle hiçbir alakası yok. Kaptan'ın kısaltması. Ben tekneleri severim."

"Tekneleri seviyorsun,"

diye tekrarladım. "Hı-hı."

Suya bakıyor, dalgalı yüzeyi dikkatle inceliyor. Sanırım *denetliyor*, ancak ben atladığımda ne yapabileceğini düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Akıntıyı zihniyle mi kontrol edecek?

"Gerçek adın ne?" diye sordum.

"Sawyer. Ne kadar iyi yüzebiliyorsun?"

"*Gerçekten* iyi."

O zaman bana bakıyor, bariz bir şüphecilikle bir kaşını kaldırıyor.

Bakışlarını tutuyorum. "Mütevazı değilim ama yalancı da değilim. Bir şeylerde başarısız olmaktan da nefret ederim. Bunu sadece istediğim için yapıyorum ve yapabileceğimden eminim. Yani, *gidebilirsin*."

Sawyer'ın çenesi açıklığa doğru sallanıyor. "Çocuklar boğulacağından endişeleniyor."

Küçümseyen esmer değil, not ediyor. "Peki sen değil misin?"

"Kuşlar uçabilir. Değil mi, *Wren*?"

Adımı alay eder gibi söylediğinde ortaya çıkan aptalca taklayı görmezden gelmeye çalışarak homurdanıyorum. Bu gece eve döndüğümde yatağıma uzanıp bu sesi tekrar tekrar dinleyeceğimi biliyorum.

"Nesin sen, bir çeşit kuş bilimci mi?" "En azından beni anladığım kelimelerle aşağıla."

Onu incelerken başımı eğiyorum. "Çok mu hafife alınıyorsun?"

İfadesi tarafsızlığa dönmeden önce kısa bir anlık bir şey oldu. Sinirime dokunduğunu söylemeye yetecek bir tepki.

"Oyalıyorsun," diye kesin bir dille ifade ediyor.

"Konuyu saptırıyorsun," diye karşılık veriyorum. "Yoksa sen de mi bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun?"

"Bunun her zaman olduğunu görüyorum," diye devam ediyor Sawyer hiçbir şey söylememişim gibi. "Biraz heyecan arayan turistler, tüm işi personeli yaparken oturmaktan bıkmışlar. Fırtına sırasında tekneyle açılıyorlar ya da çok hızlı sürüyorlar ve *biz* de ya kendi canımızı tehlikeye atmak zorunda kalıyoruz ya da polisler başka tarafa bakmaları için 'bağış' alıyor." Çenesini sıkarak başını sallıyor. "Lanet olası aptallar."

"Görünüşe göre bazı sorunların var," diye bilgilendirdim onu.

"Sadece çok parası olan insanlar için kısa bir sigorta," diye yanıtlıyor. "Benim çok param var."

"Biliyorum," diyor karanlık ve alaycı bir sesle.

Dönüyorum ve bir parmağımla göğsünün ortasını dürtüyorum. Sağlam bir kas.

Sawyer bir santim bile geri kaymıyor.

"Bu benim hakkımda hiçbir şey bildiğin anlamına gelmez."

"Atlıyor musun, atlamıyor musun, *Wren*?"

Benim seçimimmiş gibi çerçevelemesini seviyorum.

Adımı söyleme şeklini *seviyorum*. Daha yumuşak, daha önceki keskin, alaycı kenarı yok. Yine dengesizim ve baş dönmesinin dengesiz adımlarla ya da şaşkınlıkla bir ilgisi yok.

Kendimi sabitlemek için Sawyer'ın boynundaki gümüş zincire uzanıyorum ve onu kullanarak başını benim boyuma yaklaştırıyorum. Yine de ağzına ulaşabilmek için parmak uçlarımda yükselmem gerekiyor.

Dudaklarım sıcak ve yumuşak bir çiftle çarpışıyor. Dilimi alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve onun irkilerek verdiği nefesi içime çekiyorum. Gururla gülümsüyorum çünkü Sawyer'la ilgili ilk izlenimim, onun sık sık ya da kolayca hazırlıksız yakalanan biri olmadığı yönünde.

"Ölmek üzereysem diye," diye açıklıyorum zincirini bırakıp sıcak, sert göğsünü okşayarak.

Sonra dönüyorum, koşuyorum ve kenardan atlıyorum.

Uçurumdan düşüşüm, kararımı tekrar gözden geçirmeme yetecek kadar uzun sürüyor.

Deniz yüzeyinin altına batarken soğuk su başımın etrafını sarıyor. Birkaç saniye boyunca sessizliğin, karanlığın ve ağırlıksızlığın tadını çıkarıyorum, sonra derin bir nefes almak için sertçe yüzeye çıkıyorum. Başarımı tepemdeki pastel gökyüzüne haykırıyorum, yüce sesim rüzgârın ve dalgaların arasında kayboluyor.

Yaklaşık üç metre ötemdeki dalgaların arasından bir baş daha fırlıyor ve beni ürkütüyor. Uzuvarım beni su üstünde tutmak için çırpınırken Sawyer'a hızla gözlerimi kırptıştırıyorum, gözlerim tuzdan yanıyor.

Peşimden atladı.

Bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum, eğer bu benim yeteneklerime olan güvenimin bir göstergesi değilse, ama bu konuda nasıl hissettiğimi *biliyorum*. Sıcaklık göğsümden uzuvlarıma doğru yayılıyor ve ben suya girerken okyanusun soğuşunu kovalıyor.

"Ayak uydurmaya çalış," diye sesleniyor Sawyer, hızlı ve hassas kulaçlarla kıyıya doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Atladım. Düşüm. Yere indim.

Ama onun yüzerek uzaklaşmasını izlemek çok garip bir duyguydu. Sanki düşmeye başlamışım gibi.

Wren'in kitabını [BURADAN](#) ön sipariş edin.

TEŞEKKÜRLER

Kit'in hikâyesi, Kensingtons serisini ikinci nesilde de devam ettirmeye karar verdiğimden beri yazmayı dört gözle beklediğim bir hikâyeydi. Şimdiye kadar bir karakter yazarken en çok eğlendiğim karakterdi ve özellikle diğer Kensington'larla olan etkileşimlerini oluşturmayı ve bu serinin kalan kitaplarını kurgulamayı çok sevdim. (İpucu, ipucu. :) Ve Collins yaratmak için eşsiz derecede özel bir karakterdi. Özellikle kariyer kararları ve pek çok insanın yaşadığı üniversite sonrası belirsiz dönemle ilgili olarak istemeden de olsa kendimden pek çok şeyi ona aktardım. Hikayeleri tam da umduğum gibi sonuçlandı.

Megan, bu kitapla ilgili geribildirimlerini aldığım için kendimi çok şanslı hissediyorum. Görüşlerin çok değerliydi ve bu hikayeyi çok geliştirdi! Zaman ayırdığınız ve düşünceleriniz için teşekkür ederim. Size çok minnettarım.

Sierra, bu proje için duyduğun heyecan *tam da* ihtiyacı olan şeydi. Bu mecazı ilk denemem konusunda gergindim ve bu el yazması daha iyi ellerde olamazdı. Katkılarınız için çok teşekkür ederim.

Sahara, *Sahte İmparatorluk* bizi bir araya getirdiği için çok mutluyum. Bu hikâyeye bakış açın çok faydalı ve eşsizdi ve asansör sahnesi tamamen senin içindi. Beni ve kitaplarımı desteklemek için yaptığın her şey için inanılmaz minnettarım ve yanımda olduğun için kendimi şanslı hissediyorum!

Jovana, kapsamlı ve özenli bir düzenleme sunmakta asla başarısız olmuyorsun ve seninle çalışmayı kesinlikle seviyorum. Teşekkür ederim!

Judy, bu kadar hoş ve düşünceli olduğun için teşekkür ederim. Seninle çalışmak her zaman bir zevk ve umarım daha birçok kitapta bunu yapabilirim!

Alison, bir başka titiz kanıt için teşekkür ederim.

Books and Moods, hayallerimin muhteşem yeşil kapağını bana ulaştırdığınız için. Bu hikaye için mükemmel ve serinin geri kalanı için işbirliği yapmak için sabırsızlanıyorum.

Katie ve Lyric Audiobooks'taki tüm ekip, sesli kitap üzerindeki tüm sıkı çalışmalarınız için. Stephen Dexter ve Vanessa Edwin, mükemmel Kit ve Collins'i seslendirdikleri için.

Bu hikayeyi paylaşan, destekleyen ve mümkün olduğunca çok kişiye ulaşmasına yardımcı olmak için inceleyen tüm okuyuculara çok teşekkür ederim.

Sonsuz sevgileri, destekleri ve cesaretlendirmeleri için aileme.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, okuduğunuz için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

C.W. Farnsworth, spor, güçlü kadın başroller ve mutlu sonlar içeren çok sayıda yetişkin ve genç yetişkin aşk romanının yazarıdır.

Charlotte Rhode Island'da yaşıyor ve yazmadığı zamanlarda boş zamanlarını okuyarak, plajda ya da Avustralya Kurdu'na sarılarak geçiriyor.

Onu Facebook'ta (@cwfarnsworth), TikTok'ta (@authorcwfarnsworth), Instagram'da (@authorcwfarnsworth) bulun ve yaklaşan yayınlar hakkında haberler için www.authorcwfarnsworth.com web sitesine göz atın!

C.W. FARNSWORTH TARAFINDAN DA

Standalones

Dört Ay, Üç Kelime Gel Yine

Kalbimi Kır

Bay Yanlış'ı Kazanmak

Hiç Söylemediğim Gibi

Başladığımız Yere Döndük

Fly Bye

Servis

İki Oldukça Çirkin

Vaat İçin Kalp

Kırıklığı Altı Yaz

Sonbahar

Ülkenin Kralı Sol

Saha Aşkı

Rakip Aşk

Şimdi Öp, Sonra Yalan

Söyle Şimdilik, Sonsuza

Kadar Değil

The Kensingtons Düet

Sahte

İmparatorluk

Gerçek

Pişmanlıklar

Kensingtonlar: İkinci Nesil

Sahte

Tanrı Anti-

Kahraman

Zalim Yaz

Gerçekler ve Yalanlar

Cuma Gecesi Yalanları

Salı Gecesi Gerçekleri

Klubberg

İlk Uçuş, Son Düşüş

Tüm Yanlış Oyunlar

Holt Hokey

Ünlü Son Sözler Her

Şeye Rağmen

Bundan Sonra

Yeni sürümler, bonus içerikler ve daha fazlası hakkında güncellemeler almak için Charlotte'un haber bültenine [BURADAN](#) abone olun!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

